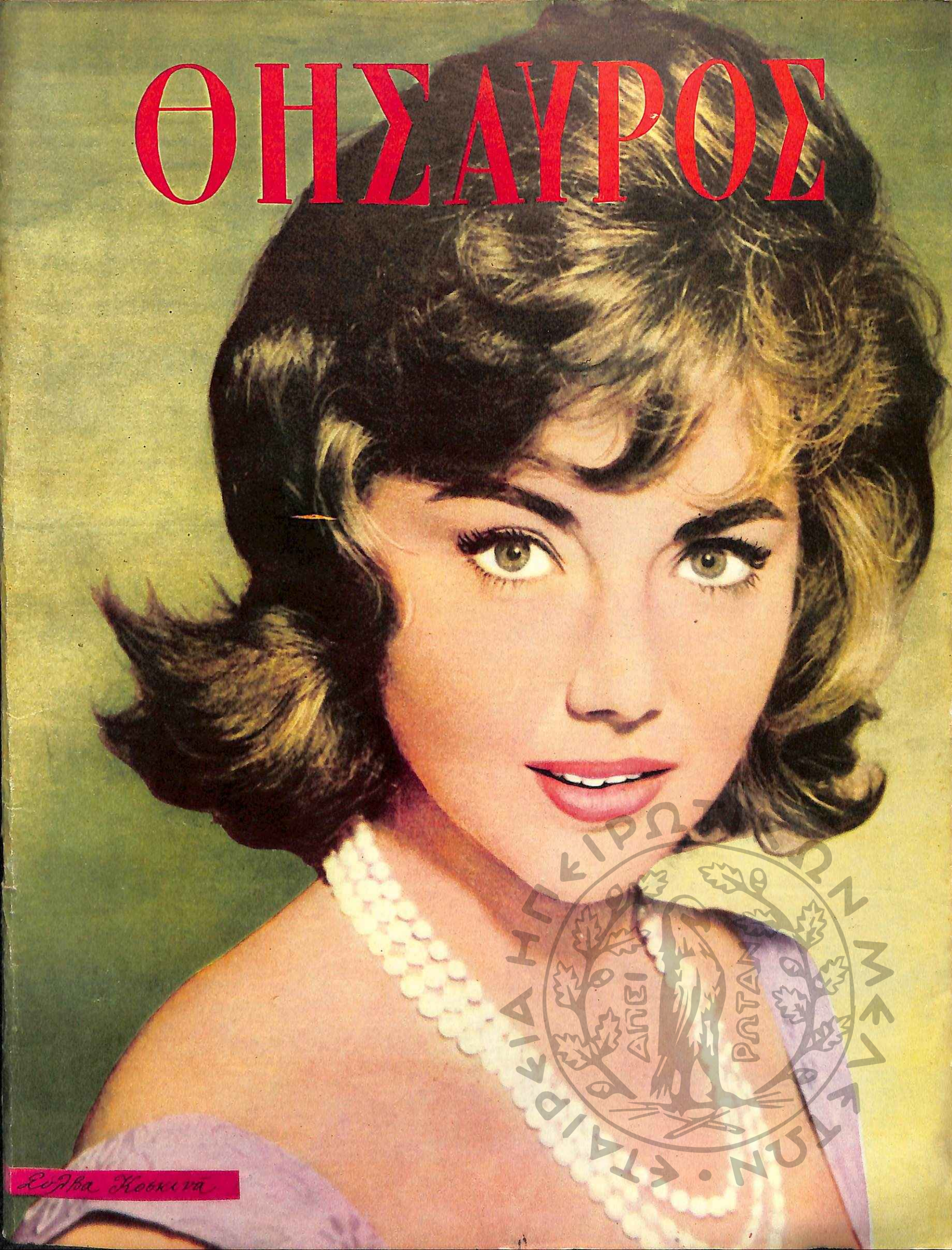
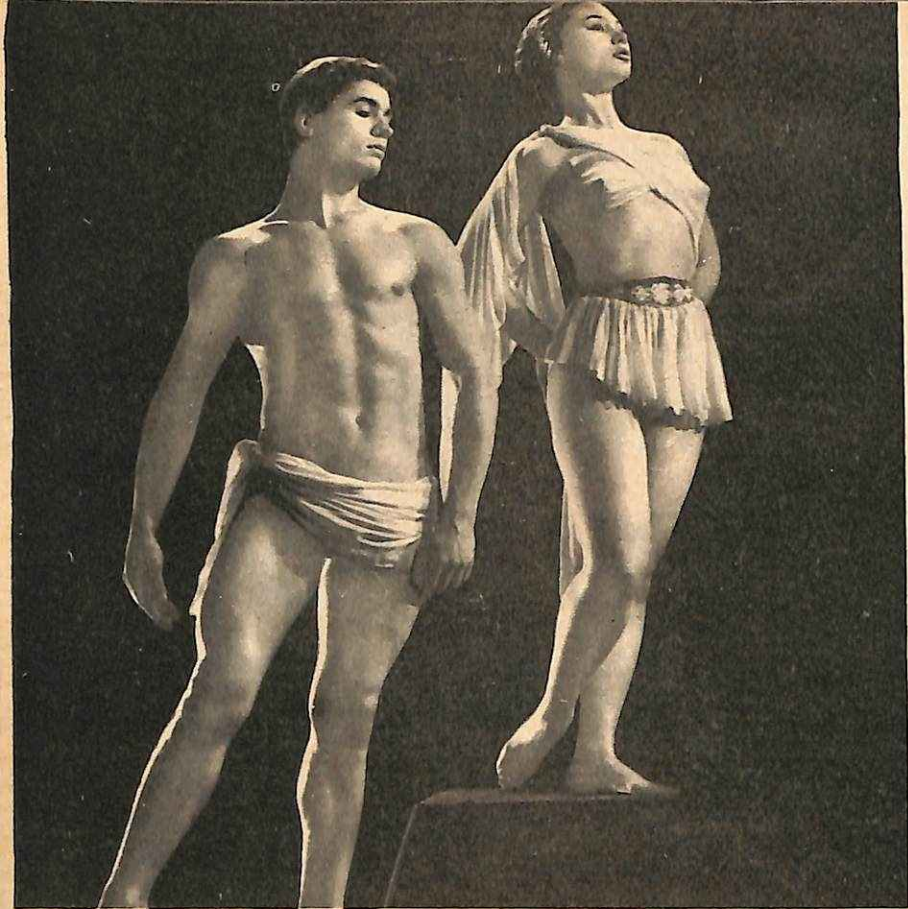

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Σοφία Κουκινά

‘Ο Σειληνός και η Προκοπίου, που θ’ αποτελέσουν το χορευτικό «κλόν» στο «Πάρκ» με νέες χορογραφίες, που φιλοτεχνήθηκαν απ’ τόν πρώτο.

Κοντά στα τρία αυτά μεγαθήρια, ακολουθούν κατά πόδας το «Περσέας», και το θεατρικό της Σοφίας Βέμπο της όδου Καρόλου, που θα παρουσιάσουν κι’ αυτά επιθεωρήσεις. Πριν προχωρήσουμε στους θιάσους πρόζας, που θα λειτουργήσουν κι’ αυτοί στη θερινή σαιζόν, ας ρίξουμε μία σύντομη ματιά στα έργα, που θα παρουσιάσουν τα μουσικά αυτά θέατρα, καθώς και στο έμφυχο ύλικό των θιάσων τους.

Η «ΟΜΟΡΦΗ ΠΟΛΙΣ»

Το θέατρο «Πάρκ» θ’ ανέβει στη σατιρική επιθεώρησι «Ομορφή πόλις», της οποίας συγγραφείς είναι ο συνθέτης Μίκης Θεοδωράκης και ο Μένης Μποτουντζόγλου. Πρόκειται για μία σάτιρα κειμένου γραμμένη σε σκέτες δεμένα μεταξύ τους με έσωτερική συνοχή, ώστε να δικαιώνουν τον τίτλο του έργου.

Η «Ομορφή πόλις» είναι φυσικά η ‘Αθήνα, με όλες τις εκδηλώσεις της ζωής της και μ’ όλα τα στοιχεία, που συνθέτουν τα ενδιαφέροντα των ανθρώπων. Το έργο χωρίζεται σε δύο μέρη και περιλαμβάνει σκέτες που πρόβλεπται ν’ αφήσουν εποχή, όπως «Η μαμά ‘Ελλάς» οι «Φιλέλληνας» κ.ά.

Τη σκηνοθεσία της επιθεωρήσεως έχει αναλάβει ο Μιχάλης Κακογιάννης, τις χορογραφίες ο Φωτόπουλος, τις χορογραφίες ο Σειληνός, και τη διεύθυνση της διπλής ορχήστρας (τζάζ και λαϊκή) ο Διδήλδης. Βασικοί καλλιτέχνες που θα πα-

νο λαϊκό τραγουδάκι, που προβλέπεται ότι θ’ αποτελέσει το σουξέ του φετινού καλοκαιριού. Το «ρεφραίν» που είναι χαρακτηριστικό και το πασαρέτου:

«Μέσα στα μαύρα σου κύμα, μου, τα μαλλιά φωλιάζουν άστρες κι’ ανοιξιάτικα πουλιά...»

Σχετικά με τους σκοπούς της επιθεωρήσεως του «Πάρκ», ο κ. Μίκης Θεοδωράκης, στον οποίο όφειλεται η πατρότης της επαναστάσεως αυτής στον τομέα του «μουσικού θεάτρου» μάζεψε τα εξής:

— Προσπαθήσαμε να επαναφέρουμε την επιθεώρησι στην παλιά της αγωγή, που είχε επί εποχής Μαρίκας Κοτοπούλη, ανανεώνοντάς την με χιούμορ σατιρας και ιδέες ύψηλου περιεχομένου, ώστε η επιθεώρησι να γίνει ένα λαϊκό θέμα, όπου ο λαός θ’ ακούει όσα δέ μπορεί ν’ ακούσει άλλοι. «Ετσι το έργο μας θα έχει ένα «μήνυμα» μέσω του γέλιου, πράγμα που ταίριαζε στη νοοτροπία του σύγχρονου Έλληνα, που θέλει να βλέπει όλα τα πράγματα «με το γέλιο». Προσωπικά είμαι ικανοποιημένος, που η ιδέα μου αυτή παίρνει σάρκα και οστά. ‘Ανοιγουμε ένα δρόμο. Του χρόνου ες έρθουν άλλοι να τον συνεχίσουν».

Η «ΟΔΟΣ ΟΝΕΙΡΩΝ»

Πέντε θέματα πιά πέρα απ’ το «Πάρκ», ένα άλλο μουσικό θέατρο, το «Μετροπόλιταν» πραγματοποιεί κι’ αυτό την «άντεπανάστασι» του στην προσπάθεια του «Πάρκ», μέσω της ελαφράς μουσικής σκηνής.

Εμπνευστής και καθοδηγητής της άντεπανάστασεως αυτής ο έτερος των διασημών συνθετών μας της ελαφράς μουσικής, ο Μάνος Χατζηδάκης.

Το έργο, που θα παρουσιάσει το «Μετροπόλιταν» είναι κι’ αυτό έπι-

θεώρησι, έχει δέ τον τίτλο «Οδός ονείρων». Συγγραφείς του είναι ο Μάνος Χατζηδάκης και ο ‘Αλέξης Σολομός, που ταυτόχρονα εκτελεί και χρέη σκηνοθέτου. Τη σκηνογραφία πραγματοποιεί ο Μίνως ‘Αργυράκης και το μπαλέτο ηγείται το χορευτικό ζευγάρι Μανώλη Καστρι...

Οι ήθοιοι, που θα λάβουν μέρος είναι οι Δημήτρης Χόρν, Ρένα Βλαχοπούλου, Μάρω Κοντού, Ζωή Φυτούση, Εύ. Πρωτοπαπάς, Κ. Μανιουδάκης, κ.ά.

Περισσότερες λεπτομέρειες για την «άντεπανάστασι» του «Μετροπόλιταν» δεν έχουν γνωσθή, σύμφωνα με την γάση την έκκλησί της η «δουλειά» για τον ίδιο λόγο, δεν επέτρεψε και στον φωτορεπόρτερ μας να πάρη φω-

τογραφίες από τις πρόδες. «Ας έχουν, λοιπόν, υπομονή οι θεατράφιλoi. Κυριακή, κοντή γιορτή, που λένε. Στο πρώτο 10ήμερο του ‘Ιουνίου, θ’ ανοίξη την πόρτα του το «Μετροπόλιταν» και θα διαπιστώσουν με τα μάτια τους και τ’ αυτιά τους κατά πόσον η «άντεπανάστασι» θα υπερκεράσει την «επανάστασι».

ΥΠΕΡΘΕΑΜΑ ΚΑΙ ΥΠΕΡΒΕΑΜΟ

Τρίτη «επανάστασι» στον ‘Εθνικό Κήπο. Μ’ όλα τα όπλα αυτή τη φορά και με άφθονο χρέμα, που εγγίζει αυτή τη στιγμή, με μορφή εξέδων, σκηνών, κοστούμιών κλπ. το άστρονομικό ποσό των 2 εκατομμυρίων.

Επανάστατης ο γνωστός θεατρικός μεγαλοεπιχειρηματίας Βασίλης Μπουρνέλλης, που όπως λέγεται ετοιμάει «κάτι πολύ μεγάλο» για τους θεατράφιλους ‘Αθηναίους.

Για να πάρη κανείς μία μικρή ιδέα γι’ αυτό αρκεί ν’ αναφερθή ότι θα χρησιμοποιηθούν από τους ήθοιους 1000 κοστούμια, ότι το μπαλέτο περιλαμβάνει 38 μέλη, απ’ τα οποία τα 20 είναι ‘Αγγλίδες χορεύτριες και τα υπόλοιπα ‘Ελληνίδες, ότι ο χώρος του θεάτρου διπλασιάστηκε, για να περιλαμάνη 2.000 θεατές, αντί των 900, που χωρούσε ως τώρα και ότι οι μηχανικές εγκαταστάσεις είναι αμερικανικές, με άνεδοκατέδραμα διόκληρης της ορχήστρας ύπερ και υπό την γήιν κλπ. ‘Υπερθέαμα δηλαδή και υπερθέατρο.

— Κέρει και έρωτας για το θέατρο, ήσαν τα αίτια που με παρακίνησαν, κι’ αυτό το τόλμημα, μάς έπεσε ο κ. Μπουρνέλλης, μιλώντας για την προσπάθειά του ‘Εθνικού Κήπου. ‘Ελπίζει ότι οι ‘Αθηναίοι θα περάσουν μαζί μας ένα ευχάριστο καλοκαίρι...

η Πόπη ‘Αλδα, ο Κάπης, η Λιάνα ‘Ορφανού κ.ά. Τραγουδι ο Φώτης Δήμας και η Μάγια Μελάγια. ‘Επίσης ο Νίκος Σταυρίδης με τον θιασό του θα πρωταγωνιστή στο έργο πρόζας, που θα επακολουθή, μετά την επιθεώρησι. ‘Όσο για τα νούμερα του έργου και τη μουσική του επένδυσι, που όφειλεται στον μοντέρνο μάστορα και συνθέτη Γιώργο Κατσαρό, που θα είναι ταυτόχρονα και διευθυντής της ορχήστρας, πάλι υπομονή.

Σε λίγες μέρες (1ον δεκαήμερο ‘Ιουνίου) θαχτε την ευχάριστο νά τα δήτε επί τόπου.

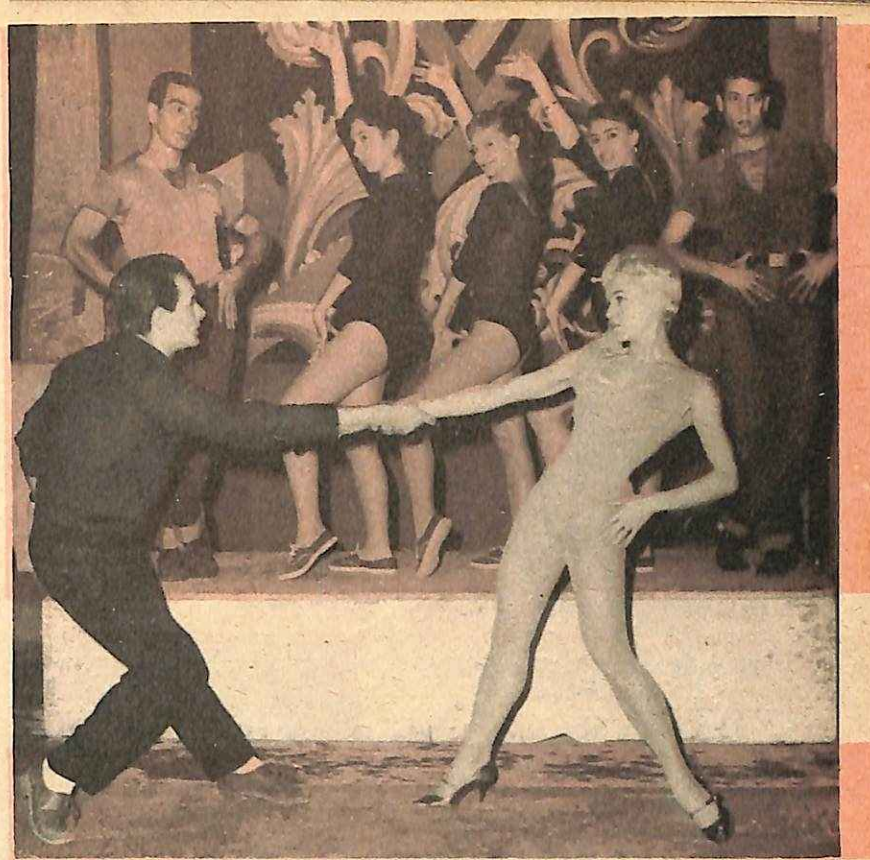
ΣΤΟ «ΠΕΡΡΟΚΕ» ΚΑΙ ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ «ΒΕΜΠΟ»

Δυο ακόμη μουσικά θα λειτουργήσουν το καλοκαίρι στην ‘Αθήνα, παλιές «επίστροφες» και τα δυο και παλιές «δόξες»: το «Περροκέ» και το «Βέμπο».

Το πρώτο θα παρουσιάσει μουσική κωμωδία του Γιώργου Γιαννακόπουλου με τον τίτλο «Εισόδος υπέραιας». Βασικά στελέχη του θιάσου είναι ο Διονύσης Παπαγιαννόπουλος, η ‘Αλέκα Στρατηγού, ο Ν. Ξανθοπούλος, η Μάρθα Βούρτσι, η Στέλλα Στρατηγού, η Ντίνα Τριάντη κ.ά.

Ο Μανώλης Χιώτης με την Μαίρη Λίνα θα τραγουδήσουν «λαϊκές» επιτυχίες τους, η Τζένη Βάνου θα εκτελή νέες συνθέσεις του μαστρού ‘Αλέκου Σπάθη και το χορευτικό μπαλέτο Γιάννης Φλερύ-Λίνα ‘Αλμα θα παρουσιάσουν νέες δημιουργίες με το μπαλέτο τους.

Το δεύτερο, το θέατρο «Βέμπο» δηλαδή, με βασικά στελέχη τους ‘Αλ. Λειβαδίτη, Τάκη Μηλιάδη, ‘Αννα Ματζουράνη θα παρουσιάσει επι-

‘Ο Τάκης Βαράμπος, με την Μαρία ντέ Πετρίλλο και το μπαλέτο τους θ’ αποτελέσουν και πάλι την βασιική χορευτική άτραξιόν μαζί με 20μελές αγγλικό μπαλέτο στην επιθεώρησι «Νά τί δέν έχεις ‘Αθήνα».

σκοπεύουν να ψυχαγωγήσουν το καλοκαίρι τους ‘Αθηναίους θάπρεπε ν’ αναφέρουμε και το συνοικιακό υπαίθριο θεατράκι του ‘Αλσους Παγκρατίου, όπου θα εμφανισθή επιθεωρησιακό συγκρότημα του Βαγγέλη Λυκαρδοπούλου με τη Μπέμπα Δόξα, Γ. Κρίνο, Γ. Χρυσόχου, Παρσαυράκη κλπ.

Είναι στ’ αλήθεια ένα αξιόλογο θεατράκι, κι’ η προσπάθεια του Βαγγέλη Λυκαρδοπούλου να μην αφήσει σκηνή του πρώτου χορευτή της Λυρικής Σκηνής Φώτη Μεταξοπούλου με παρτενερ την συμμπρέτα έλπισης της Λυρικής Βίκυ Τζινιέρη, επί κεφαλής 16μελούς μπαλέτου.

ΣΤΟ ΑΛΣΟΣ ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ

Τελειώνοντας με τα μουσικά θέατρα, που θα ψυχαγωγήσουν, η πού

«ΟΙ ΠΡΕΜΙΕΡΕΣ ΑΡΧΙΖΟΥΝ» Τώρα δέν απομένει παρά να έτοιμασθή ο ‘Αθηναίος και να ξεκινήσει ‘Ο ‘Ιούλιος μπαίνει κι’ όπου νάναι οι πρεμιέρες αρχίζουν. Οι βασιλείς του γέλιου, σάβρ, ήθοιοι, κομικοί, συνθέτες, τραγουδιστές, χορεύτριες, κι’ ένα ακόμη ανάνιμο πλ.ος τεχνικών του θεάτρου έδωσαν για να σκορπίσουν το θρασύνο κέφι στην άπ’ραντη πολυάνθρωπη ‘Αθήνα. ‘Ο πλοισθήτε με... κο-ράγιο κοί ξεκινήστε.

‘Εκτός αν, αντί για το γέλιο, προτιμάτε το δράμα και την αγωνία. ‘Οπότε, δέν έχετε παρά να συμβουλευθήτε το «Θησαυρό» της επομένης έβδομάδας, που θα σας κατατοπίση για τα θεατρικά προγράμματα της πρόζας της καλοκαιρινής σαιζόν.

Δ. ΛΙΤΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΩΣ ΘΑ ΨΥΧΑΓΩΓΗΘΟΥΝ ΟΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙ

ΜΙΑ ντουζίνα δροσερά υπαίθρια θέατρα, όπου θα στεγασθούν ισάριθμοι θιασμοί επιθεωρήσεως και πρόζας, ζή και ανανέει αυτές τις μέρες σε ρυθμό δημιουργικού πυρετού.

Αίτια, ο Μάιος, που φυλλορροεί προς το τέρας τους, οι ζέστες που ενέσκηψαν πρόωρα, αναγκάζοντας τους ‘Αθηναίους να κυκλοφορούν με το πουκάμισο και η πατροπαράδοτη συνήθεια των ‘Ελλήνων να διατηρούν «έν πλήρει ισχύϊ» το ρωμαϊκό εκείνο αίτημα, που τόση πέρασι έχει σε κάθε γωνιά της γής, το «έρτον και θεάματα».

Και όσον αφορά τόν άρτον, αποτελεί θέμα όχι τών σπηλών αυτών. Τα θεάματα, όμως, που είναι εξ ίσου «θρεπτικά» και αναγκαία για τόν «φειρετικό» ‘Αθηναίο ξενύχτη του καλοκαιριού (και όλοι οι ‘Αθηναίοι γίνονται ξενύχτες το καλοκαίρι) έμπιπτουν στις άρμοδιότητές μας. Θα είναι δέ, όπως προβλέπεται ποικιλία και... πολύχρωμα, τόσο, που η φετινή θερινή καλλιτεχνική σαιζόν θ’ αφήσει εποχή, όπως λέγεται, και θ’ αποτελέσει σταθμό για τούς θεατράφιλους ‘Αθηναίους και γενικότερα για τούς φίλους του ξενυχτιού, της διασκεδάσεως του τραγουδιού, της μουσικής, του χορού, του μπουζουκιού, του... πασατέμπου και της πορτοκαλάδας.

Μιά ντουζίνα θέατρα και μιά ντουζίνα κοσμικά νυχτερινά κέντρα με πλούσια καλλιτεχνικά προγράμματα, ανοίγουν αυτές τις μέρες τις πύλες τους, αλλά και τα... ταμεία τους και σάς περιμένουν.

Σε ποιά θα πάτε; Τι θα δήτε; Ποιά άστέρια και ποιά έργα θα τεθούν μπροστά στην άδελφάνο περιέργειά σας, την καλόπιστη διάθεσί σας ή την αθεράπευτη γκρίνια σας έτοιμα να χειροκροτηθούν ή να καταπαράχθουν;

Η μικρή σημερινή μας έρευνα, σκοπό έχει να σάς κατατοπίση, καί σάς προσφέρεται ως είδος «όντεθρ», που προηγείται του πλουσίου γεύματος θεαμάτων που ετοιμάζεται πυρετώδως.

ΤΑ ΜΟΥΣΙΚΑ ΘΕΑΤΡΑ

Το πρώτο χαρμόσυνο γεγονός, λοιπόν, της θερινής θεατρικής σαιζόν, είναι ότι για πρώτη φορά φέτος θα λειτουργήσουν πέντε (άρθρ. 5) μουσικά θέατρα, που θα παρο-

Μιά σπαρταριστή καμπάνια για τούς ξενύχτηδες

σιάζουν επιθεωρήσεις, το ελαφρό δηλαδή θεατρικό εκείνο είδος που έτερπε άλλοτε τούς παλιούς ‘Αθηναίους και αποτελούσε την άσπερευτη πηγή εύθυμίας και γέλιου, και που στις μέρες μας είχε παρουσιάσει μία επικίνδυνη κάμψι.

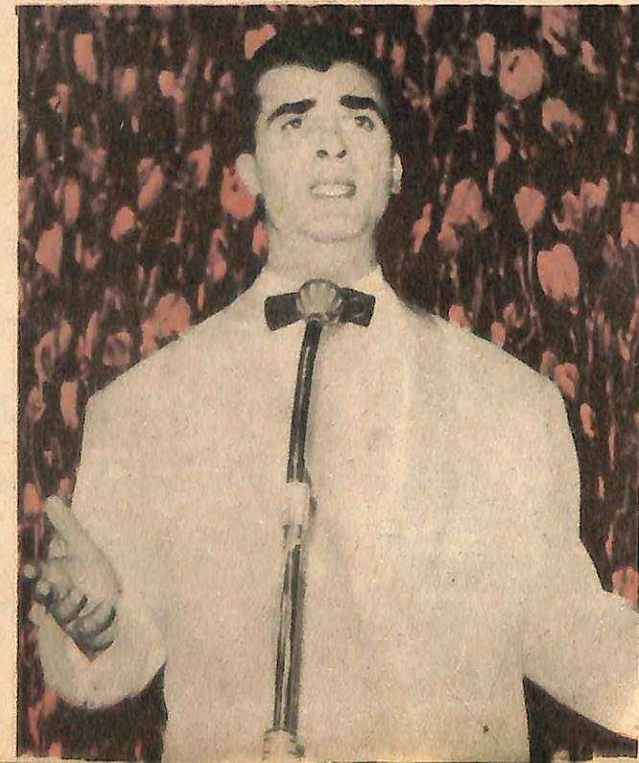
Η λεωφόρος ‘Αλεξάνδρας, που μεταβλήθηκε στα τελευταία τρία χρόνια σε πρώτου μεγέθους θεατρική πιάτσα, θα φιλοξενήσει τα δύο από αυτά: το «Πάρκ» και το «Μετροπόλιταν». Το τρίτο μεγάλο μουσικό θέατρο, που άνηκε στον θεατρικό μεγαλοεπιχειρηματία Μπουρνέλη, θα στεγασθή (τρόπος του λέγειν βέβαια, αφού θα είναι υπαίθριο και θα στήνεται... στέγες) στον ‘Εθνικό Κήπο.

ρουσιάζουν την «Ομορφή πόλι» είναι η Σμάρω Στεφανίδη, ο Δούκας, οι αδελφές ‘Αννα και Μαρία Καλουτά, ο Γ. Μαλλούχος, η Μίρκα Καλοντζοπούλου, ο Κ. Ρηγόπουλος, οι τραγουδιστά Γιάννης Βογιατζής και Γρηγόρης Μπιθικώτσης, η Ντόρα Γιαννακοπούλου και το διαλεχτό χορευτικό ζευγάρι Σειληνός-Προκοπίου.

Εκτός από τα νούμερα «ποιήτο», εξαιρετικά προβλέπονται τα νέα τραγουδιά του διαλεχτού συνθέτη Μίκου Θεοδωράκη, που θα λανσαριστούν για πρώτη φορά, όπως το «Έκενός που έφαιγε», το «Όταν με δήτη να κλαίω» και «Τα μαύρα σου μαλλιά».

Το τελευταίο είναι ένα χαριτωμέ-

‘Αριστέρα: ‘Ο Φώτης Δήμας που τραγουδάει το καλοκαίρι στο θέατρο του ‘Εθνικού Κήπου. Δεξιά: ‘Ο Μανώλης Χιώτης και η Μαίρη Λίνα, που θα εμφανισθούν έφέτος στο «Περροκέ».

Πριγκήπισσα Μαργαρίτα: «Η μοτοσυκλέτα κι' εγώ...»

Το σκάνδαλο της αδελφής της βασιλίσσας

Το σκάνδαλο αυτή τη φορά είναι φοβερό... Ο λόρδος Σνούντεν ή Τόνι Άρμστρονγκ Τζόνς, πήρε τη γυναίκα του την πριγκήπισσα Μαργαρίτα, ανέβηκαν σε μία μοτοσυκλέτα κι' έπηγαν περίπατο στα περίχωρα του Λονδίνου...

Μέχρι εδώ βέβαια, παρά την πρωτοτυπία του όχηματος του πριγκηπικού περιπάτου, δεν υπήρχε σκάνδαλο...

Το σκάνδαλο, αρχίζει με τον τρόπο που καθόταν στη μοτοσυκλέτα η αδελφή της βασιλίσσης.

Και ο τρόπος αυτός και οι σχετικές αποκαλύψεις, που τον συνόδευσαν, έκαναν ν' ανατριχιάσει η ευρωπαϊκή ψυχή της γηραιάς Άλβιόνας.

Σκεφθήτε ότι η πριγκήπισσα καθότανε «άνδρικά», πάνω στη μοτοσυκλέτα και το φόρεμά της είχε ανεβή αρκετά ψηλά αποκαλύπτοντας «μήμημα των μηρών» όπως απέφθηκε κίτρινος από την αγανάκτηση ένας υπερώριμος λόρδος.

Η θέα βέβαια των πριγκηπικών μηρών επί μοτοσυκλέτας, με οδηγό τον πρώην φωτογράφο και νυν σύζυγο, είχε κάτι το επαναστατικό, που συνετάραξε κυρίως ώριμους αλλοκούς κύκλους.

Σοβαρωτάτη βρετανική εφημερίδα, με πολύ σεβασμό, πήρε το θάρρος να συμβουλευτεί την πριγκήπισσα, στην προσεχή της έβδομη «επί μοτοσυκλέτας», να φορά τουλάχιστο ένα παντελόνι... που έλαωστε της πηγαίνει τόσο ωραία, γιατί είναι λεπτή...

Ο Θεός αν σώσει την πριγκήπισσα...

Το μεγάλο μυστικό του αββά Πιέρ

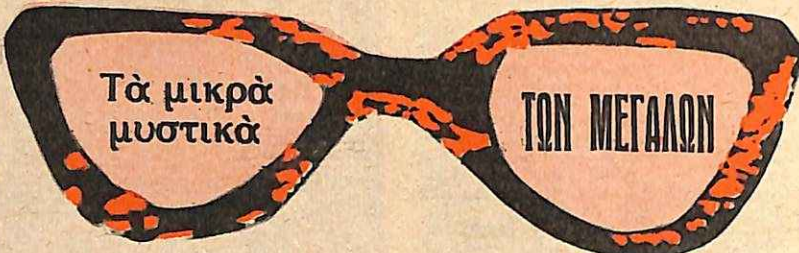
Μικρό, φτωχικό δωμάτιο, στο παριζιάνικο «μπανλιό», πλάι σ' ένα γκρίζο και βρώμικο Σηκουάνα.

Στους τοίχους εταζέρες γεμάτες βιβλία. Ένα γραφειάκι από κοινότατο έζυλο. Κι' απάνω του σκυμμένος ένας από τους πιο «δοξασιμένους» ανθρώπους της εποχής μας: Ο αββάς Πιέρ, σύμβολο εδώ και λίγα χρόνια της μαχόμενης φιλανθρωπίας.

Μετά, απότομα, ανεξήγητα, ο αββάς Πιέρ, που είχε δονήσει την παγκόσμια κοινή γνώμη, με το κήρυγμά του και τις πραγματοποιήσεις του για τη στέγαση των φτωχών, εξαφανίστηκε...

Η «εξόδα» του, οι ανησυχίες, η υπερβολική εργασία, τον ώθησαν σε μία νευρική κατάρτιση... Αγώνιστηκε σκληρά σε μία έλβετική κλινική, να σωθεί από άμεσο κίνδυνο.

Αλλά έκτοτε μούρια εταπεινών και καταφρονεμένων δεν είχαν ξεχάσει τον αββά Πιέρ. Ήσταναν σ' αυτόν, γιατί συμβόλιζε τη χριστιανική

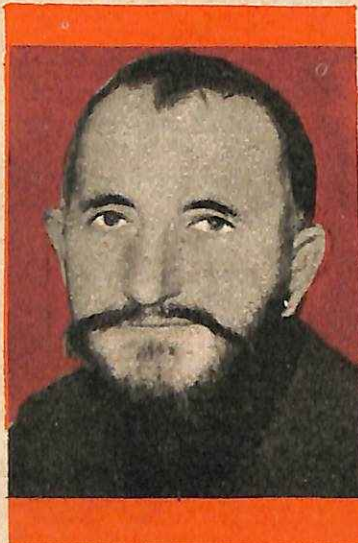

(Το Διεθνές κούς-κούς)

κή συνείδησι, γιατί τους καταλάβαινε και τους λύτρωνε την ψυχή με τα απλά λόγια της καθημερινής ζωής.

Και ξαφνικά ο αββάς Πιέρ αποκάλυψε το μυστικό του.

— Ξαναρχίζω τη δράσι μου...Μό-

Αββάς Πιέρ: «Για εκείνους που αγαπούσε ο Χριστός...»

νο σώζοντας τους άλλους, σώζουμε και τον εαυτό μας.

Έκει στο φτωχικό του δωμάτιο, καταστρώνει σχέδια, δέχεται φτωχούς ανθρώπους, εργάτες, φοιτητές που θέλουν να τον βοηθήσουν.

— Η «φτώχεια» της εγκαταλείψεως, της μοναξιάς είναι η φριχτότερη απ' όλες. Το τράινο της ζωής στην εποχή μας πηγαίνει πολύ γρήγορα. Κανένας δεν προφταίνει να βοηθήσει τον άλλο. Και οι γραμμές της ζωής σπέρνονται με άβυσσά θύματα! Εξωμολογήθηκε στους πρώτους συνεργάτες του νέου του αγώνα ο αββάς Πιέρ.

Μέσα στα τόσα μικρά μυστικά της εποχής μας, υπάρχει κι' ένα μεγάλο: το μυστικό της αληθινής αγάπης προς τους συνανθρώπους μας...

Το αγόρι της Σαγκάν, που μπορεί να είναι κορίτσι...

Έπι τέλους. Ο διάδοχος αναμένεται για το τέλος 'Ιονίου. Πρόκειται βέβαια, για τον διάδοχο της φιλολογικής δυναστείας της Φρανσουάξ Σαγκάν. Και όπως η ίδια κασουλιά της βουλής, οι ατέρμονες κενές συζητήσεις, τα νούμερα και οι στατιστικές καί...

Για την ώρα, το θέατρο, ο κινηματογράφος, η φιλολογία ανήκουν, για τη Φρανσουάξ στο παρελθόν. Το παρόν είναι γεμάτο από τον άκαμυτο μπεμπέ άρσενικό γένους.

— Πούλησα το διαμέρισμά μου στο κέντρο του Παρισιού, εξωμολγήθηκε η διάσημη συγγραφέας, γιατί είχε δύο πατάματα, με εσωτερική

κή σκάλα, και σκέφτηκα ότι θα ήτανε πολύ επικίνδυνο για το παιδί... Θέλω να πάω ένα σπίτι με κήπο, για τη γάτα μου, το σκύλο και το παιδί...

(Παραθέτουμε τους τρεις ήρωες του κήπου της Σαγκάν, κατά σειρά εισόδου στη φράσι της!...).

Στο μεταξύ, ο Μπόμπ, εύτυχης μελλοντικός μπαμπάς του μπεμπέ — άρσενικού όψωσήποτε γένους — κλεισμένος σ' ένα ατελιέ στην όκρη του Παρισιού, δουλεύει την κεραμική του.

— Με τον Μπόμπ, δεν συμφωνήσαμε ακόμη, για τ' όνομα του παιδιού. Θα τον πούμε Τομά, Ντενίς ή Κριστοφόρ;

Πράγματι, το πρόβλημα είναι πολύ σοβαρό... Αλλά θα γίνη δραματικό, αν η χαριτωμένη Φρανσουάξ, φέρη στον κόσμο, αντί για το αναμενόμενο αγόρι, μία ακόμη πιο χαριτωμένη Παριζιανούλα...

Φρανσουάξ Σαγκάν: «Ναι. Θα είναι αγόρι...»

Η κοσμική ζωή και το ρίγος της... πολιτικής

— Βαρέθηκε την πολιτική. Ξαναρχίζω στην κοσμική ζωή, εξωμολγήθηκε η πανέμορφη μαχαράνη του Ζαϊπούρ, τινάζοντας την υπέροχη μαύρη χαιτή των μαλλιών της...

Η γοητευτική άριστοκράτισσα, η φανατισμένη αντίπαλος του πρωθυπουργού Νεχρού στις Ινδικές εκλογές, η άρχηγος του κόμματος της «Ελευθερίας», ξαναβρήκε την ελευθερία της. Την κούρσασαν οι συνδράσεις της βουλής, οι ατέρμονες κενές συζητήσεις, τα νούμερα και οι στατιστικές καί...

— Και οι άντρες βουλευταί, που νομίζουν πως η πολιτική είναι μόνο γι' αυτούς, και όχι για τις γυναίκες, απέκλιναν άναρχισμένη, με μια φλόγα θυμού στα καμάμια α-στροφτερα μάτια της η μαχαράνη—βουλευτίνα.

Ελλύγιστη σαν πάνθηρας, μ' όλο το μεγαλείο μιάς πλούσιας όμορφας, η πάνοπλη άριστοκράτισσα ξαναρχίζει δριμύτερη στα σαλόνια του Λονδίνου και του Παρισιού, της Νέας Υόρκης και της Ούάσιγκτων. Γιατί η 'Ινδη βουλευτίνα και μα-

Μαχαράνη του Ζαϊπούρ: «Η κοσμική ζωή κι' εγώ...»

χαράνη ζή και αναπνέει μόνο μέσα σ' ένα κοσμοπολιτικό περιβάλλον.

Αλλά οι ελάχιστοι που την ξέρουν καλά, αποφαίνονται κατηγορηματικά:

— Θα ξαναγυρίση άψωσήποτε στην πολιτική. Γιατί εκείνο που γυρεύει είναι η έναλλαγή έντυπων.

Σωστά... Τί ρίγος συγκινήσεως από το λονδρέζικο σαλόνι να βρίσκεσαι, για έλλογική περιδεία στις καλύδες των Ινδικών χωριών!

Η Μαίριλιν και η καινούργια ζωή

— Στα τριάντα τέσσερα χρόνια μου, αρχίζω μία καινούργια ζωή, απέκλινε η έκρηκτική Μαίριλιν Μονρόε. (Η ηλικία, παρακαλώ, είναι απόλυτα αληθινή, ενώ πολύ εύκολα μπορούσε να μείνη στα είκοσι οχτώ...).

Η Μαίριλιν άλλαξε πολύ... Το σώμα της αδυνάτισε. Οι περιφημες καμπύλες, είναι πάντατες περιφημες, χωρίς όμως υπερβολικές... υπερβολές.

Το πρόσωπο έγκατέλειψε τις φουσκωτές του ροδαλότητες, για να πάρη μία έκφρασι διανοουμένης με έντονα μεταφυσικά πρόδηματα. Η ζωή πελέκισε την όμορφη της, δίνοντας την προσωπικότητα σ' ένα ολοστρογγυλό πρόσωπο.

Η Μαίριλιν σώθηκε από τον κίνδυνο της μονιμίου πιν—άπ. Άλλοτε λάβαινε 8.000 γράμματα την ημέρα. Τώρα δεν λαμβάνει ούτε 300...

Αλλά αν έχασε έφτα κιλά, πολλές αυταπάτες και 7.700 γράμματα την ημέρα, κέρδισε μία ψυχική δριμύτητα κι' ένα καινούργιο ταλέντο πραγματικής ήθοποιου.

Και το κούς — κούς του Χόλλυγουντ, βεβαίως, έτι σ' αυτή τη μεταμόρφωσι έπαισε αποφασιστικό ρόλο, ο υπερμελαγχρονός γόης με το βελουδένιο βλέμμα, ο Μεξικανός Ζοζέ Βαλάνος, ήφαιστιος ιδιοσυγκρασίας, αλλά και συγγραφάς με μέλλον.

Ο "Εφίλον Μι

Μαίριλιν Μονρόε: «Ξαναρχίζω τη ζωή μου...»

"Αναστενάρια"

Ο κ. ΑΓΓ. ΤΑΝΑΓΡΑΣ ΕΞΗΓΕΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΤΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ ΤΗΣ ΠΥΡΟΒΑΣΙΑΣ

ΠΑΛΙ φέτος άναψαν φωτιές στο Λαγκαδά και οι έκτασιασμένοι «άναστενάρηδες» χόρεψαν πάνω στα πυρωμένα κάρβουνα το χορό τους — ένα έθιμο που συνεχίζεται χρόνια τώρα και που τελευταίως συγκεντρώνει πληθώρα τουριστών και περιέργων από όλα τα μέρη της Ελλάδας και από το εξωτερικό.

Με την ευκαιρία της τελευταίας τελετής των «άναστενάρων», που έγινε την περασμένη βδομάδα, στη γιορτή του Αγίου Κωνσταντίνου, που θεωρείται ο προστάτης των πυροβατών, έπισκεφθήκαμε τον πρόεδρο της 'Εταιρείας Ψυχικών Έρευνών κ. Άγγελο Τανάγρα, και ζητήσαμε να μας δώση, χάριν των αναγνώστων του «Θησαυρού», την επιστημονική εξήγησι της τελετής των «Αναστενάρων» και της εκπληκτικής ιδιότητος των 'Αναστενάρηδων να χορεύουν επί τριετής μέρας ύπνυλοι πάνω στα άναμμένα κάρβουνα, χωρίς να καίγονται!...

Να τί μας απάντησε, σχετικά ο κ. Άγγελος Τανάγρας, που σημειωτέον έχει έγκυψει από έτών και έχει μελετήσει το θέμα έπισταμένως.

— Το έθιμο της πυροβασίας, μάς είπε ο κ. Τανάγρας, είναι γνωστό διά μέσου των αιώνων σ' όλο τον κόσμο, δεν αποτελεί δε έλληνική αποκλειστικότητα, όπως πιστεύουν μερικοί. Στις 'Ινδίες, στα νησιά Φίτζι του Ειρηνικού, στα μοναστήρια του Θιβέτ εξακολουθούν ακόμη και σήμερα να υπάρχουν πυροβάτες.

»Το έθιμο αυτό έχει τις ρίζες του στα βάθη των αιώνων, οι δε γνωστοί από τη Γραφή «Τρεις παίδες εν τη καμίνω» και η «φλεγόμενη και μη καίομενη βάτος», έχουν σαφή σχέση με το έθιμο της πυροβασίας.

»Στην αρχαία Ελλάδα συγκεκριμένως, τα Διονυσιακά μυστήρια, που γίνοντο στην περιοχή της Φιλιππουπόλεως συνοδεύονταν από τελετές πυροβασίας, κατά τις οποίες οι μετέχοντες των μυστηρίων αυτόν χόρευαν πάνω σε άναμνες πυρές, τραγουδώντας ύμνους στο θεό Βάκχο, χωρίς να παθαίνουν εγκαύματα. Σχετικώς ο Ε우리πίδης στις «Βάκχες» αναφέρει ότι οι μαννάδες (οι παλαιές «άναστενάρηδες») κατόπιν οργιαστικού χορού «έπι βοστρυχοίς πυρ έφερον, ούς» έκαίε.

»Απομνημόνι των Διονυσιακών μυστηρίων» στη σύγχρονη Ελλάδα αποτελούν τα σημερινά «Αναστενάρια», που εκδηλώνονται στην ίδια περιοχή όπου τελούνταν και τα Διονυσιακά μυστήρια, δηλαδή στην περιοχή της Φιλιππουπόλεως με έπικεντρον τέσσερα χωριά: Το Λαγκαδά, έξι από τη Θεσσαλονίκη, το Μελίκι, πλησίον της Βερροίας, και την Μαυροέκη, στην περιοχή της Δράμας, και την Άγρια Έλένη, κοντά στις Σέρρες. Με μία διαφορά: ότι τα σημερινά «Αναστενάρια» έχουν προσλάβει χριστιανική μορφή, και τελούνται στη γιορτή του Αγίου Κωνσταντίνου, τον όποιον οι άναστενάρηδες σέβονται και θεωρούν σαν προστάτη τους και τον άποκαλούν «παπαού» των, ενώ τα Διονυσιακά μυστήρια έτελούντο προς τιμήν του ειδωλολατρικού θεού Βάκχου.

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΕΞΗΓΗΣΙ ΤΗΣ «ΑΛΛΑΓΗΣ»

Στο σημείο αυτό διακόψαμε την αφήγησι του διακεκριμένου συνομιλητού μας για να του υποβάλουμε μία άναγκαία για την κατατόπισι του άναγνώστου έρώτησι:

— Πώς εξηγείτε κ. Τανάγρα τη μεταβολή της μορφής των «Αναστενάρων» από ειδωλολατρικό σε χριστιανικό έθιμο, που επιτεύχθηκε χωρίς να διασπασθή η συνέχεια της παραδόσεως;

Η απάντησι του κ. Τανάγρα ήταν άπολύτως σαφής:

— Για να εξηγηθώ η μεταβολή αυτή, μάς ειπε, πρέπει να ανατρέξουμε στην εποχή του Βυζαντίου. Υπήρχε τότε μία αίρεσι θρησκευτική, η των Παυλικιανών, που την ίδρυσε ο μοναχός Κωνσταντίνος και που ήδρευε στις όρεινες περιοχές της αυτοκρατορίας, που συνόρευαν με την Περσία. Τα μέλη της αίρέσεως αυτής είχαν το έθιμο της πυροβασίας, που στο κλίμα της λατρείας του γειτονικού Πέρσου θεού Ζωράστρη, άναναώθηκε και άναβάττιστηκε.

»Αργότερα, ο αυτοκράτορ Ισαύνης Τισιμικής, μετώκησε τους Παυλικιανούς στην περιοχή της Φιλιππουπόλεως, για να προστατέψη το σύνορο από τις έπιδρομές των Βουλγάρων, έπειδή ήταν εύστομοι και χειροτάκτοι άντρες. Έκει, οι Έλληνες αυτοί ξαναβρήκαν εκ συμπτώσεως πάλι στο κλίμα της πυρολατρείας και πυροβα-

σίας, γιατί η Φιλιππούπολι ήταν η κοιτίδα των Διονυσιακών μυστηρίων. Έτσι οι δυο πυρολατρικές παραδόσεις μπλέχτηκαν και οι Διονυσιακές τελετές πήραν χριστιανικό χαρακτήρα, αφού οι άπόγονοι των Παυλικιανών, και σημερινοί κάτοικοι της περιοχής συνεχίζουν το έθιμο τους πια προς τιμήν του Ιδρυτού της αίρέσεως μοναχού Κωνσταντίνου. Γι' αυτό και τα «Αναστενάρια» τελούνται σήμερα στα τέσσερα χωριά της Θράκης την ημέρα του Αγίου Κωνσταντίνου. Πρέπει όμως άσπαστο να σημειωθώ πως η πυροβασία των 'Αναστενάρηδων διατήρησε και ώρισμένα χαρακτηριστικά των Διονυσιακών μυστηρίων, όπως τους έξαλλους βακχικούς χορούς, την ειδωλολατρική θυσία ενός ταύρου, που εξακολουθεί να γίνεται και σήμερα και τους άναστενάρηδες «Ιχ—Ιχ, άχ—άχ», που δεν είναι παρά έπικλησι προς τον αρχαίο Βάκχο ('Ιακχον) και που

»Μία από τις ιδιότητες αυτές είναι και οι ηλεκτρομαγνητικές έκπομπες, που έκπέμπονται από το ανθρώπινο σώμα, και οι οποίες εξακρινώθηκαν πειραματικώς από τον 'Ιταλό καθηγητή Κατσιμάλι, του Πανεπιστημίου της Ρώμης. Οι ηλεκτρομαγνητικές αυτές έκπομπες συνδέονται με ώρισμένα παραψυχολογικά φαινόμενα και έξηγούν πολλά ανεξήγητα πράγματα, όπως το μυστήριο του στοιχειωμένου σπιτιού, την δύναμη της κατάρας και της βασκανίας (κακό μάτι) και άλλα τηλεκινητικά φαινόμενα, που άδυνατούσαμε να έρμηνεύσουμε στο παρελθόν.

»Οι μαγνητικές έκπομπες που αναφέραμε, εκδηλώνονται σε ώρισμένα άτομα όταν μειωθούν οι αισθήσεις του σώματος, άρχης γενομένης από το φυσιολογικό ύπνο. Τον ύπνο αυτό μιμούμεθα με τον ύπνωτισμό ή την έκστασι, και πετυχαίνουμε την μείωσι των αισθήσεων, όποτε οι ηλεκτρο-

»Αναστενάρηδες χορεύουν γυμνοπόδες επάνω στην πυρά, κρατώντας στα χέρια τους θεοσκευτικές εικόνες. Η φωτογραφία άρρήθηκε στον Λαγκαδά την περασμένη έβδομάδα επ' ευκαιρία της τελετής των 'Αναστενάρων, στην έορτή του Αγίου Κωνσταντίνου.

Εδώσαν στους πυροβάτες την όνομασία «άναστενάρηδες».

ΤΟ ΑΠΥΡΟΒΛΗΤΟ ΤΩΝ ΑΝΑΣΤΕΝΑΡΗΔΩΝ

Υποβάλαμε κατόπιν στον διαπρεπή συνομιλητή μας την τρίτη και σημαντικότερη έρώτησι σχετικά με τα «Αναστενάρια» του Λαγκαδά: — Πού όφειλεται, κ. Τανάγρα, η ικανότητα, ή μάλλον η ιδιότητα των 'Αναστενάρηδων να χορεύουν επάνω στην άναμνη πυρά, χωρίς να παθαίνουν ούτε το ελαχιστότερο εγκαύμα; Ποία επιστημονική εξήγησι δίδετε στο εκπληκτικό αυτό φαινόμενο;

Η απάντησι, που μάς δόθηκε βασίζοντα στα τελευταία δεδομένα της έπιστήμης, δηλαδή στην αποκάλυψι της ραδιενέργειας, και της διασποράς του ατόμου. Ήταν δε εξαιρετικά κατατοπιστική.

— Φως άπλετο, μάς έξηγησε ο κ. Τανάγρας, έδωκε στο φαινόμενο αυτό, στην εποχή μας με δόθηκε στο φαινόμενο αυτό, στην εποχή μας με δόθηκε στην πρακτική εφαρμογή της ραδιενέργειας. Ό,τι είναι γνωστό, με την διασπορά του ατόμου, άποδείχθηκε πειραματικώς ότι έλλη και εν έρεια είναι ένα και το αυτό πράγμα και ότι η «έλλη» δεν είναι παρά συμπύκνωσι ενεργείας, ή πο μορφήν πρωτονίων και ηλεκτρονίων.

»Και οι άνθρωποι, λοιπόν, και άκόλουθον είναι μία ενεργειακή δύναμι, άδιάσπαστα μέλη μιας δημιουργικής δύναμης, ήτοι μορφήν πρωτονίων και άδεδιερώνων και διατηρούμε μέσα σε λανθάνουσα κατάσταση τις υπεράνθρωπες ιδιότητες της δυνάμεως αυτής.

μαγνητικές έκπομπες εκδηλώνονται σαν φαινόμενα τηλεπαθείας, διοράσεως, ψυχομετρίας και τηλεκινήσεως.

»Για να επανέλθουμε στο θέμα που μάς άπασχολεί, στους 'Αναστενάρηδες και τους πυροβάτες, έχω να σας τονίσω ότι οι άνθρωποι αυτοί με τους χορούς και τις θυσίες πέφτουν σε ένα είδος έκστασεως που όφειλεται στην θρησκευτική πίστι, και που μειώνει τις αισθήσεις, επιτρέποντας έτσι στις ηλεκτρομαγνητικές έκπομπες του σώματος τους να εκδηλωθούν. Οι ηλεκτρομαγνητικές αυτές έκπομπες σχηματίζουν τότε ένα υλικό άπυροβλητο κύκλωμα γύρω από το σώμα τους, που τους προστατεύει από την φωτιά, μέχρι του σημείου ώστε ακόμη και οι τριχές των ποδιών τους, καθώς και τα φορέματά τους, οι κάλτσες ή και οι φούστες τους να μη καίγονται.

Στο σημείο αυτό ο κ. Τανάγρας μάς έδειξε τις κάλτσες μιάς άναστενάρησας, που παρακολούθησε την πυροβασία τους και που δεν έφερον ίχνος εγκαύματος.

Κατά κανόνα οι άναστενάρηδες χορεύουν με γυμνά πόδια εκτός από ώρισμένους άταξιμάδες, που μπαίνουν στη φωτιά με τις κάλτσες. Ωστόσο, άταξιμάδες ή όχι, κατορθώνουν να μ' η καίωται, χωρίς στην θρησκευτική τους πίστι. Αυτή είναι η άσπληνη των ηλεκτρομαγνητικών τους έκπομπών. Η περαστική δύναμι της πίστεως. Μια δύναμι που μπορεί να κινήσει τον άνθρωπο, όπως λέγει ο λαός. Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΟΤΡΑΣΜΕΝΟΣ, τρομερά κουρασμένος, βγήκε εκείνο το βράδυ απ' το καπνείο ο Πέντρο. Δεν ήξερε κι' ο ίδιος γιατί, το βράδυ αυτό, είχε πη τόσους πολλούς... κι' ακόμα περισσότερο άγχουδες γιατί σφιγγότανε σαν μέσα στο μυαλό του ένα σφοδρό άναμνησις για πράγματα παλιά, ξεχασμένα, θλιβερά...

Μα νά πάλι!... Για τρίτη, για τέταρτη φορά, ξαναρχότανε προστά του η ειδυλλιακή εκείνη εικόνα. Μες' στα χωράφια, ανάμεσα στ' άνθισμένα δέντρα και στα μυρωδάτα άνοιξιάνια άγριοιούλουδα, βρισκόταν αυτός, καθισμένος μαζί με την Άννα-Μαρία...

Η Άννα-Μαρία!... Πόσο την είχε αγαπήσει άλλοτε, αυτή τη γυναίκα, ο Πέντρο!

Της είχε δώσει όλη τη λατρεία, που μπορούσε να διαθέσει η εφιασμένη καρδιά του. Μα κι' εκείνη τον λούτρευε. Φαινόταν τόσο εντυπωσιακή, όταν της δινόταν η ευκαιρία να μιλήσει μαζί του, ξεπλωμένη κοντά του, στα χορτάκια!...

Σεχνόταν τότε κι' οι δύο τους τις ώρες, που κυλούσαν, και πολλές φορές, χροιάζονταν νόσθη ή αγωγή, για να τους θυμίσει πως υπάρχει κι' η πραγματικότητα της, πέρα απ' τα ερωτικά όνειρα...

Τότερα όμως... 'Ο Πέντρο είχε φύγει, για να υπηρετήσει στρατιωτικά.

Μιά μέρα, ξαναγύρισε. Μοναδική του σκέψη ήταν εκείνη που είχε άψει.

Δεν τη βρήκε όμως!... Κι' έβλεπε φίλος του, του φανερώσε πως καθώς λέγανε στο χωριό,

κάποιος είχε ξεπλανήσει την Άννα-Μαρία, την είχε καταστρέψει κι' ύστερα την είχε πάρει μαζί του.

Από τότε, δεν την ξαναείδε ο Πέντρο...

— Ούφ! μονομούρισε τώρα, φέρνοντας το χέρι του μπροστά στα μάτια του, σά νάθελε να διώξει κάποιον εφιαλτή. Τι έπαθα άπόψε;... Φταίει το κρασί!...

Ένα μακρινό ρολόι χτύπησε τρεις φορές.

— Τρεις! μονομούρισε ο Πέντρο. Οι καλοί άνθρωποι κοιμούνται, τέτοια ώρα. Κι' εγώ...

Μιά παράξενη προέκκληση διέκωψε το μονόλογό του:

— Ψίτ! Ψίτ!...

Στάθηκε κι' είδε, στο άδυνατο φως ενός φαναριού του δρόμου, τη σιλουέτα μιάς γυναίκας. Εύκολα καταλάβαινε κανείς απ' το στυλ της πως ήταν τροτέα.

— 'Ραία! της είπε ο Πέντρο. Νά μιά συντροφιά, που δεν περιμένα να βρω!...

— Έλα, πάμε, μικρούλα μου!... Τράβα μπροστά σου, κι' εγώ θάδοξωμαι άπο πίσω.

Δεν άσχημα να φτάσουν στο φτωχικό δωμάτιο της γυναίκας. Εκείνη μπήκε πρώτη κι' άναψε το φως.

Ο Πέντρο την άκολούθησε και, δίχως να την κατάρξει, πήγε και κάθισε στο κρεβάτι, άκοιμητώντας στις δύο παλάμες του το κεφάλι του, που τόνιωνε βαρύ απ' το ποτό...

Η φωνή της γυναίκας τον έβλησε απ' τη νόση του:

— Έλα, λοιπόν! Δε θα γδυθείς;

Σήκωσε τότε το κεφάλι του,

με ύφος που έδειχνε πως τον κορούσε πολύ αυτή η γυναίκα. Μα, μόλις αντίκρισε το πρόσωπο της γυναίκας, τινάχτηκε πάνω.

— Άννα-Μαρία!... φώναξε. Εκείνη έγινε άσπρη σαν παλι. 'Όσοο ξαναδόθηκε άμέσως την ψυχραιμία της.

— Άννα-Μαρία! της έλεγε ο Πέντρο. Ναι, ναι! Δε γελιέμαι... Δε με θυμάσαι; 'Ο Πέντρο... Είμαι ο Πέντρο...

— 'Ο Πέντρο; πρόφερε εκείνη, άποφύγοντας να τον κατάρξει κατάρξει. Δεν ξέρω κανένα Πέντρο. Κι' εσύ άλλον, δε με λένε Άννα-Μαρία...

— Δεν είναι δυνατόν! επέμεινε ο Πέντρο. Έσύ είσαι... ή Άννα-Μαρία!

— Κάποιο λάθος θά κάνεις. Έμένα με λένε Γκρατσιέλλα. Δε με λέγανε ποτέ Άννα-Μαρία και δε γνώρισα ποτέ κανένα Πέντρο... ή, μάλλον, για ναμια πιο εύλογης, δε συνδέθηκα ποτέ με άντρα που να είχε αυτό τ' όνομα.

— Μα τότε... Τέτοια όμοιοτητα!...

— Δε βαρύνει, φταίει το κρασί...

Ο Πέντρο κούνησε θλιμμένα το κεφάλι του.

— Σωστά, είπε. Το κρασί... Αδύνατο φταίει... Με συγχώρησε για ό,τι έγινε. Τώρα θα φύγω. Ντρέπομαι έδω μέσα... Φέρθηκα γελοία...

— Έβγαλε ένα χαρτονομίσμα, τ' άφισε πάνω στο κομοδίνο και βγήκε, με άργό βήμα.

Η τροτέα περίμενε, με τ' αυτί κολλημένο στην πόρτα, ώσπου έλασαν πιά ν' άκούγονται τα βήματά του. Τότε στράφηκε άπότομα, σφαιρίστηκε πάνω στο κρεβάτι κι' έβγαλε τα κλάματα. Ένα κλάμα βουβό, που έδειχνε πόνο άνεπίτωτο...

Ναι, αυτή ήταν, ή Άννα-Μαρία! Θύμα ενός κτηνός, είχε πάρει χαρτερικά το δρόμο του μαρτυρίου.

Η Μοίρα της έφερε μπροστά της, με τόσο τραγικό τρόπο, το μόνο άνθρωπο, που είχε αγαπήσει στη ζωή της. Μα ή καρδιά της τη βοήθησε να θυσιάσθι ως το τέλος.

Θά πονούσε αυτή μογάλα! 'Ο άλλος, ο Πέντρο θά εξακολουθούσε, βέβαια, να ύποπτε. Μα θά μπορούσε να τοποθετήσει τη γυναίκα που άγάπησε, λίγο ψηλότερα απ' το έπιπλο της τροτέας!

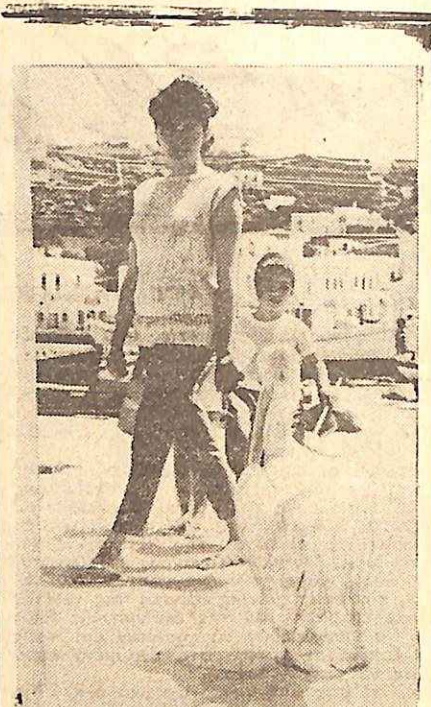
Θά τον βοηθούσε σ' αυτό ή άνάμνησι των παλιών ερωτικών τους στιγμών, εκεί στα χωράφια, ανάμεσα στα όλάνθιστα δέντρα και τα μυρωμένα άγριοιούλουδα.

Την άνάμνησι αυτή, δεν τη δηλητηρίασε ή Άννα-Μαρία. Και, μέσα στην άπεραντή απελπισία της, ένιωθε κάποια περηφάνεια γι' αυτό...

Β. ΡΟΜΙΛΙ

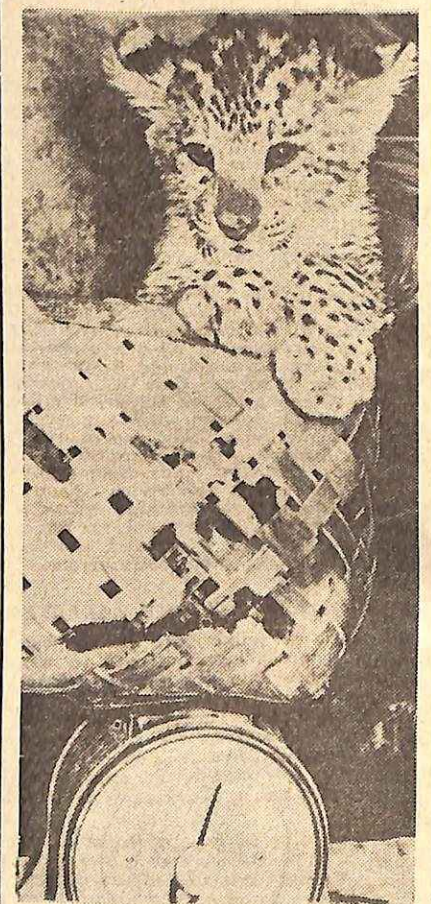
ΕΠΙΤΥΧΗΣ ΜΕΘΟΔΟΣ

Σ' ένα νοσοκομείο του Μονάχου, μερικοί γέροι ύποβάλλονται άπο κάμποσο καιρό σε άναίσθηση γεννητική θεραπεία μ' ένα καινούργιο φάρμακο, που δοκιμάζεται για πρώτη φορά. Ένας απ' αυτούς, ο Χάνς Σίφερ, ήλικίας 78 χρόνων, βγήκε άπο το νοσοκομείο τόν περασμένο μήνα, για να γυρίσει στο σπίτι του. Ποιν άπο μερικές ήμέρες, τον έπιασαν γιατί είχε βιάσει μιά νέα 14 χρόνων.

Η ΣΟΡΑΓΙΑ ΣΤΗ ΜΥΚΟΝΟ

Περσική άπο τη Μύκονο, που την ένθεοσίσε τόσο, ώστε να παρατείνει την εκεί παραμονή της, ή πρώτη αυτοκράτειρα της Περσίας Σοράγια, φωτογράφηθηκε μ' ένα διάσημο μόνιμο κάτοικο του νησιού, τον πελεκάνο Πέτρο.

ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΣΩΟ

Στο Ζωολογικό Κήπο Χάνσιν του Τόκιο, γεννήθηκε πρό έβδομάδων ο Πόνκο ένα νέο είδος ζώου, που προέρχεται άπο διασταύρωσι λείανος και λεοπαρδάλεως. Η διεύθυνσι είναι ύπερηφανή για το άπόκτημά της, δεδομένου ότι ο Πόνκο άποτελεί, μαζί με τα δύο άδελφά του, την λεοκίκα και τον Κασσοκό, ένα μοναδικό στον κόσμο τρίο.

Η ΑΓΑΝΑΚΤΗΣΙ του Άγρησιλάου με την άγνοή του Σηλεια της Άσπασίας, έχει φτάσει στο άποροώρητο. Προά-προά, του έκανε πάλι σσηνή, βλέποντας τον να έτοιμάζει τα σπινερά του, για να ξυριστή.

— Μπα! Πάλι... Ξούρες έχουν με; του έλεε, βλοσυρή και συνοφρυωμένη.

— Γιατί; ρώτησε εκείνος με έκπληξη.

— Το γιατί το ξέρεις πολύ καλά. Άλλά, βέβαια, αν δεν ξυριστούμε και δεν περιχρυσούμε με κοιλώνες, πως θά κάνουμε έντύπωση στις σχολοδόπιστες;...

— Είσαι με τα καλά σου. Άσπασία, ή να φωνάξω ψυχίατρο; φώναξε έννευρισμένος ο Άγρησιλάος. 'Ρωες είναι τώρα να με ύποχρεώσης να κυκλοφορώ με γενειάδα, σαν χαλουργός;...

— Όχι, θά σ' αφήσω να μου ξυρίσεσαι κάθε πρωί, για να μου παριστάνης τον άστέρα του Χολιγουντ! Σά δεν τρέπεται, Άδούλ! Χαμτί!...

Τό πως κρατήθηκε και δεν της άστραψε κανένα χαστούκι ο Άγρησιλάος, είναι άπορίας άξιον. Πε-

— Βρέ, άγτε, να μη σου πω καμιά ώρα σε μελέα!...

Κι' έβλεπε το τηλέφωνο, κατακόκκινο απ' τη σύγχυση, για να πέσει ξανά σε θλιβερούς διαλογισμούς:

«Αυτή ή γυναίκα, θά με βάλλi καμιά ώρα σε μελέα».

Μέχρι το μεσημέρι, ήτανε άνασταμένος κι' όταν σχόλασε απ' το γραφείο του, ήτανε άποφασισμένος να ξεκαθαρίσει τα πράγματα, μιά και καλή:

«Πρέπει να δοθώ ένα τέλος σ' αυτή την άπαράδεκτη κατάσταση», μονολόγούσε, καθώς προχωρούσε να πάρη το λεωφορείο, όταν, στη γωνιά του δρόμου, είδε να τού εχη στήρει καρτέρι ή Άσπασία.

«Ε! Αυτό πήγαινε πολύ! Μα, να τον παραφυλάξω τώρα και στις γωνίες;»

Και προχώρησε προς το μέρος της γυναίκας του, για να της μιλήσει έξω άπο τα δόντια:

— Μά, βρέ Άσπασία μου, στο Θεό σου... είναι πράγματα αυτά:

— Γιατί, τί έκανα;

— Δε φτάνουν δηλαδή τα άλλα όλα, έχουμε και κατασκοπεύεις; — 'Ε! Καί; Οι άνθρωποι, που δεν έχουν τίποτα να κρύβουν, δε φοβούνται τις κατασκοπεύεις. Μόνο οι ένοχοι τις τοίμουν. Για να διαμαρτυρήσεις, λοιπόν, πάει να πη, ότι φοβάσαι την παρακολούθησι, γιατί πως έσοι με ποια τσιπερόδνα πήγαινες να σιμίζεις;...

— Όρίστε λογική! είπε, έτοιμος να ξεσπάσω ο Άγρησιλάος. Ποιά τσιπερόδνα, βρέ Άσπασία; Για το λεωφορείο πήγαινα...

— Άρτό δεν το έξοουμε! Τέτοια έσορα και να πάη χαμένη!... Άδύνατον!

— Αυτή ή γυναίκα θά με σάσει! Ξεφώνισε ο Άγρησιλάος. Για

οιωρίστηκε να κουνήσει το κεφάλι του με οίκτο και έφυγε σε λίγο, βροντώντας πίσω του την πόρτα, ενώ ή Άσπασία ξεφώνισε:

— Μου ξυνορίζεις για να πιάς σά χαμπρός στη λεγόμενη, άναίσθητη!...

Αυτά σκεφτότανε τώρα ο φουκαράς ο Άγρησιλάος, καθισμένος στο γραφείο του και κάθε τόσο κινθούριζε με άγανάκτησι:

— Φτου! Νά πάση ή όργη, μ' αυτή τη γυναίκα!...

Η δακτυλογράφος του γραφείου, ή δεσποινίς Δωροθέα, που τον άκούγε να παραμιλά, έπευσε να ρωτήσει άνήσυχη:

— Σας συμβάίνει τίποτα, κύριε Άγρησιλάε;

— Α! Όχι!... Τίποτα! άπάντησε έαφνιασμένος ο Άγρησιλάος.

— Πως τίποτα, άφου παραμιλάτε...

— Άπορη ήθελε να βοή κάποιον να ξεσπάσει ο Άγρησιλάος, και τάβαλε με τη Δωροθέα:

— Όχι, άδελφέ! Λογαριασμό θά σου δώσω; Μπα!

Κάι ξανάπεσε στις θλιβερές σκέψεις του, ενώ ή καίμενη ή Δωροθέα είχε γίνει σαν παντάρι για την προσβολή.

Κι' άπάνω που πήγαινε να ηρεμήσει ο Άγρησιλάος και ν' άρχισή τη δουλειά, χτύπησε το τηλέφωνο. Τό σήκωσε, βαρυσστημένος:

— Έμπρός, λέγετε!...

ΔΥΟ ΧΑΣΤΟΥΚΙΑ

— Μπα! Εκεί μου είσαι, πουλάκι μου; Δεν πήγες να συναντήσεις τη τζουτζούκα σου; άκούστηκε ή φωνή της Άσπασίας.

Δαμονίστηκε ο Άγρησιλάος.

— Τί θέλεις πάλι; τη ρώτησε άγριμένα. Δέγε γοιγορα, γιατί έχω δουλειά...

— Άλήθεια; Σας ένοχλούμε, λοιπόν, κύριε Καζανόβα; Άλλά, βλέπεις, εμείς δε σου κάνουμε έντύπωση! Άγ ήτανε καμιά παραδαλή, άπο εκείνες που έχεις πάρε-δώσε, θά καθόσουν ώρες να σαλιαρίζης απ' το τηλέφωνο. Και οι έσορες, με τις διπλές κόνιρες, δεν είναι για μιά! Για άλλου προσορίζονται!...

— Άμ! Έσορες έσύ και φυλάγεσαι, γιατί είσαι πονηρός και δόλιος. Η νομίζεις πως δεν είδα το πρωί πως, μετά το ξύρισμα, μπλαστρώθηκες με κρέμες και πούντρες;...

— Γιατί; Έτσι δεν κάνω πάντα;

— Ναι, αλλά σήμερα παραβαλες κρέμα... Και φόρεσες και καινούργια γραβάτα...

— Και τί πάει να πη αυτό; — Έξω εγώ τί πάει να πη! Και πήρες και καθαρό μαντήλι...

— Άσπασία, σταμάτα, γιατί... φώναξε έξάλλος ο Άγρησιλάος. Άλλά πού να σταματήσει ή Άσπασία;

— Βέβαια, στενοχωρήθηκες, γιατί σου βγάλαμε στη φόρα τα άπλικά σου! Ζιγκολό!

— Ε! Αυτό πιά παραπλήγανε... Νά τον λή και ζιγκολό!...

— Δεν ύποφερεςαι πιά! φώναξε έξω φρενών ο Άγρησιλάος.

Και, στη στιγμή, σήκωσε το χέρι και της άστραψε ένα τρανταχτό χαστούκι.

Για κακή του τύχη, εκείνη τη στιγμή περνούσε ένας αστυνόλας, που είδε τη σσηνή και έσπευσε να συλλάβη το δραστή.

Η συνέγεια στο άυτόματο, όπου οδηγούθηκε ο Άγρησιλάος, άκολούθησαν άπο την Άσπασία, που δεν έπαυε να φουέται κατά του άντρου της, γιατί τη χτύπησε βάθρως, χωρίς κανένα... λόγο, προσκλώντας έτσι τη συμπαλιά του δικαστήριό και του κοινού.

— Λοιπόν, τί έγινε; ρώτησε ο Πρόεδρος την Άσπασία. Γιατί σας χτύπησε ο σύγγός σας; Μήπως του είπατε τίποτα και τον έρεθίσατε;

— Έγώ; Χοιστός και Πανα-

στάσου, βρέ χοιστιανή μου. Με είδες ποτέ πονηνά; Μ' έπιασες ποτέ με καμιά σχολοδόπιστη, όπως τις λές;

— Άμ! Έσορες έσύ και φυλάγεσαι, γιατί είσαι πονηρός και δόλιος. Η νομίζεις πως δεν είδα το πρωί πως, μετά το ξύρισμα, μπλαστρώθηκες με κρέμες και πούντρες;...

— Γιατί; Έτσι δεν κάνω πάντα;

— Ναι, αλλά σήμερα παραβαλες κρέμα... Και φόρεσες και καινούργια γραβάτα...

— Και τί πάει να πη αυτό; — Έξω εγώ τί πάει να πη! Και πήρες και καθαρό μαντήλι...

— Άσπασία, σταμάτα, γιατί... φώναξε έξάλλος ο Άγρησιλάος. Άλλά πού να σταματήσει ή Άσπασία;

— Βέβαια, στενοχωρήθηκες, γιατί σου βγάλαμε στη φόρα τα άπλικά σου! Ζιγκολό!

— Ε! Αυτό πιά παραπλήγανε... Νά τον λή και ζιγκολό!...

— Δεν ύποφερεςαι πιά! φώναξε έξω φρενών ο Άγρησιλάος.

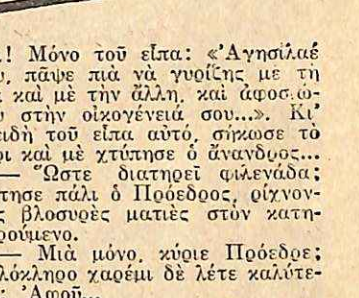
Και, στη στιγμή, σήκωσε το χέρι και της άστραψε ένα τρανταχτό χαστούκι.

Για κακή του τύχη, εκείνη τη στιγμή περνούσε ένας αστυνόλας, που είδε τη σσηνή και έσπευσε να συλλάβη το δραστή.

Η συνέγεια στο άυτόματο, όπου οδηγούθηκε ο Άγρησιλάος, άκολούθησαν άπο την Άσπασία, που δεν έπαυε να φουέται κατά του άντρου της, γιατί τη χτύπησε βάθρως, χωρίς κανένα... λόγο, προσκλώντας έτσι τη συμπαλιά του δικαστήριό και του κοινού.

— Λοιπόν, τί έγινε; ρώτησε ο Πρόεδρος την Άσπασία. Γιατί σας χτύπησε ο σύγγός σας; Μήπως του είπατε τίποτα και τον έρεθίσατε;

— Έγώ; Χοιστός και Πανα-

για! Μόνο του είπα: «Άγρησιλάε μου, πάψε πιά να γυρίζεις με τη μιά και με την άλλη, και άποσώσου στην οικογένειά σου...». Κι' έπειδή του είπα αυτό, σήκωσε το χέρι και με χτύπησε ο άνανδρος...

— Όποτε διατηρείς αψιγνάδα; ρώτησε πάλι ο Πρόεδρος, ριχνοντας βλοσυρές ματιές στον κατηγορούμενο.

— Μιά μόνο, κύριε Πρόεδρε; 'Ολόκληρο χαρέμι δε λένε καλύτερα; Άφου...

— Άορετά... τη διέκρινε ο Πρόεδρος.

Και, γυρίζοντας προς τον Άγρησιλάο, πρόσθεσε, αυστηρά:

— Μιά μόνο, κύριε πρόεδρε; 'Ολόκληρο χαρέμι, δε λένε καλύτερα!...

— Όποτε αυτά κάνεις, κατηγορούμενοι δεν γνέσκονται, στην ήλιό σου; — Μά...

— Περίττον!... τον σταμάτησε ο Πρόεδρος. Τό δικαστήριο διεφασίση έπαρκώς!

Κι' άφου άνευδαίεθη της δύο συνέδρους, έξεδόσε την άποφασί του!

— Τετρακόσιες δραχμές ποσώντων, διά βάνανσον συμπεριφοράς!

— Τετρακόσιες το χαστούκι μόνο; δόλωσε, με καταπνύει ήνυχία άναστάσις, ο Άγρησιλάος.

Και, χωρίς να χάη καμιά στιγμή, πλησίασε την Άσπασία, και της κατέβαλε ένα δεύτερο χαστούκι, έξ ίσου τρανταχτό. Έπειτα, κατευθύνεται στην έδρα, βγάει ένα γυαλίκο και λέει στον κατάπληκτο Πρόεδρο:

— Όρίστε, κύριε Πρόεδρε, ένα γυαλίκο... Κρατήστε το έντιμιο για τα δύο χαστούκια και δώστε τα όρεστα στον κλητήρα!...

Και άνεύρωσε άπο το δικαστήριο μεθών επιγνώσις, που έλτελος έβγαλε το άχι του μ' αυτή την 'Οθέλλα την Άσπασία, και κινθούριζε, με άφραστη έκτασποίηση:

— Άμ! Σου χροιάζοτανε, γιατί μουτρώεες το συκώτι, θεότοελν!...

ΣΗ. ΔΕΜΕΝΑΓΑΣ

ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Υπό το σκότος

Περιπατών νυκτερινώς εις Πάρκον τὸ τοῦ "Αρεως κι' έχων σαγήνην ὡς εἰκὸς ὀκτὼ κιλῶν ζαγκάρως ἀνίχνευον τὰς στενωποὺς μετὰ βραδέος βήματος πρὸς εὐρεσιν ἐρωτικῆς καὶ σκανδαλώδους θυρατὸς Κι' ἐνῶ περιεδιάβαζον ὡς Ἀδὼν-Ζουὰν τσαχπίνης ὡ παῖδες! ὀλως θαφικῶς καὶ μάλλον ἐξ ἀπίνης εἶδον ἐξ ἀποστάσεως, μὰ τὴν Κλειὴ τὴν Μοῦσαν κυρίαν μαυροφούσαντον καὶ μελανημονούσαν.

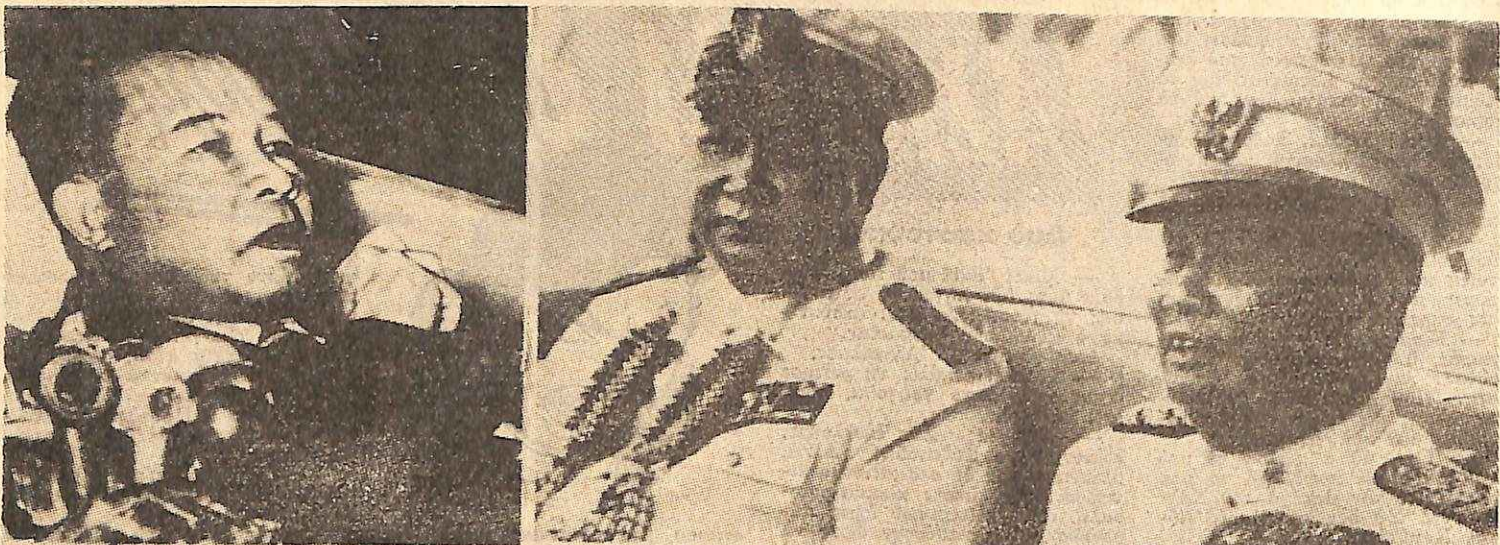
Χήρα! ἐσκέφθη πάραυτα τριῶν σφοδρῶς τὰς χείρας, καὶ νοιώδων κλίσιν ὡς γνωστὸν, μεγίστην πρὸς τὰς χήρας νὰ φθῶσιν ἀπεφάσισαν πρὸ τέρματος αἰσίου πρὸς ἐναρξιν ἐρωτικῆς τρελλώδους τοιμβουσίου. Καὶ πλησιάζας εὐθαρσῶς ἐν μέσῳ πλήρους σκότους καὶ ἔχων σκέψεις πονηρὰς καὶ σφοδρὰ ἀνευδότους τετράκις ἀνεστέναν μετὰ περιπαθείας κι' ὡς ἐξοχος Καζανόβους μετὸς ἐκ γοητείας.

— Ὡ, χήρ, τῆς ἐπιθύρῃσον, ὡ χήρα σκαν- (δαλώδης! — Ἐλθε νὰ μπερμπαντέψωμεν εἰς στενωποὺς (ρεμιάδεις, ἐλθε σὲ ἀνεμένωσιν ἀγκάλαι φλογισμένας, ὅτε, ὦ Δία! ἤκουσον!—Τί λές καταρα- (μένη; Κατάπληκτος ἐκύτταζον μετὰ προσεκτὸς (κότητος) κι' ὡ θέαμα δυσάρεστον δεινῆς δραματικ- (κότητος) ἡ χήρ ἡ περιπόθητος δι' ἣν ὁ τόσος ντό- (ρος) ἦτο, ὦ Ζεὺ! καλόγηρος καὶ δὴ πτωχονο- (φόρος!)

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ο πρωθυπουργός πριγκίπων Μπουν Ούμ, ο πριγκίπων Σαδάνα Φούμα και ο πρωθυπουργός της Ταϊλάνδης: Έξωτικοι πριγκίπες και παγκόσμιος πολιτική...

ΛΑΟΣ: "Ενας παράξενος πόλεμος"

Τὰ παρασκήνια μιάς συγκρούσεως στη Νοτιοανατολική 'Ασία

ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ δόξες έφεραν στην τύχη, γύρω στα ήνωματά του Μονόγγ-Σίνγκ. Στις αυτείες του κοινοτικού και στους δούλους, κάτω στην πεδιάδα, οι αγρότες σήκωσαν το κεφάλι προς τα ήνωματά και μετά συνέχισαν με άδιαφορία τη δουλειά τους. Στο Μονόγγ-Σίνγκ, Λαοτιανή κοινοπολις πλάι πλάι στον ποταμό, κοντά στα σύνορα Βιητνάμ, Κίνας και Νότιου Βιητνάμ, η ζωή συνεχίστηκε με την ίδια παρορμητικότητα...

Μερίκι δόξες πέσαν σφαίρες από τον ουρανό και πήγαν να σιάσουν πιο μακριά, στα κούρτια του βορρά...

Η νύχτα ήθελε απότομα και η γη της σπάρτησε. Οι δόξες σταμάτησαν το τυγείο παιχνιδι τους. Μερίκι χιλιόμετρα έξω από το Μονόγγ-Σίνγκ, στην άκρη του δάσους, βοσκείται η διοίκηση του στρατηγού Παταμιάδονγκ, που διεκδικεί τα καλύτερα στρατιωτικά της κεντρικής κυβερνήσεως του Λαός, που αντιμετωπίζουν τις κοινοτιστικές δυνάμεις.

ΣΤΟ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟ ΣΤΡΑΤΗΓΕΙΟ

Οι δόξες των ανταρτών του Πάθελ Λάο — όπως λέγονται οι κοινοτιστικές δυνάμεις — έσπλησαν το κυβερνητικό στρατηγείο από τη μαζαριότητα του.

Μέσα στην πυκνή νύχτα, δόθηκε η διαταγή της αντιμετώπισεως... Όταν το πρωί ο στρατηγός Παταμιάδονγκ και οι δέκα 'Αμερικανοί αξιωματικοί της στρατιωτικής συμβουλευτικής επιτροπής βγήκαν από τις σπηλιές τους, ο κυβερνητικός στρατός ήταν ανάτακτος!...

Μέσα στην πυκνή νύχτα, δόθηκε η διαταγή της αντιμετώπισεως... Όταν το πρωί ο στρατηγός Παταμιάδονγκ και οι δέκα 'Αμερικανοί αξιωματικοί της στρατιωτικής συμβουλευτικής επιτροπής βγήκαν από τις σπηλιές τους, ο κυβερνητικός στρατός ήταν ανάτακτος!...

Μέσα στην πυκνή νύχτα, δόθηκε η διαταγή της αντιμετώπισεως... Όταν το πρωί ο στρατηγός Παταμιάδονγκ και οι δέκα 'Αμερικανοί αξιωματικοί της στρατιωτικής συμβουλευτικής επιτροπής βγήκαν από τις σπηλιές τους, ο κυβερνητικός στρατός ήταν ανάτακτος!...

Μέσα στην πυκνή νύχτα, δόθηκε η διαταγή της αντιμετώπισεως... Όταν το πρωί ο στρατηγός Παταμιάδονγκ και οι δέκα 'Αμερικανοί αξιωματικοί της στρατιωτικής συμβουλευτικής επιτροπής βγήκαν από τις σπηλιές τους, ο κυβερνητικός στρατός ήταν ανάτακτος!...

Μέσα στην πυκνή νύχτα, δόθηκε η διαταγή της αντιμετώπισεως... Όταν το πρωί ο στρατηγός Παταμιάδονγκ και οι δέκα 'Αμερικανοί αξιωματικοί της στρατιωτικής συμβουλευτικής επιτροπής βγήκαν από τις σπηλιές τους, ο κυβερνητικός στρατός ήταν ανάτακτος!...

Μέσα στην πυκνή νύχτα, δόθηκε η διαταγή της αντιμετώπισεως... Όταν το πρωί ο στρατηγός Παταμιάδονγκ και οι δέκα 'Αμερικανοί αξιωματικοί της στρατιωτικής συμβουλευτικής επιτροπής βγήκαν από τις σπηλιές τους, ο κυβερνητικός στρατός ήταν ανάτακτος!...

Μέσα στην πυκνή νύχτα, δόθηκε η διαταγή της αντιμετώπισεως... Όταν το πρωί ο στρατηγός Παταμιάδονγκ και οι δέκα 'Αμερικανοί αξιωματικοί της στρατιωτικής συμβουλευτικής επιτροπής βγήκαν από τις σπηλιές τους, ο κυβερνητικός στρατός ήταν ανάτακτος!...

Μερίκι δόξες πέσαν σφαίρες από τον ουρανό και πήγαν να σιάσουν πιο μακριά, στα κούρτια του βορρά...

Η νύχτα ήθελε απότομα και η γη της σπάρτησε. Οι δόξες σταμάτησαν το τυγείο παιχνιδι τους. Μερίκι χιλιόμετρα έξω από το Μονόγγ-Σίνγκ, στην άκρη του δάσους, βοσκείται η διοίκηση του στρατηγού Παταμιάδονγκ, που διεκδικεί τα καλύτερα στρατιωτικά της κεντρικής κυβερνήσεως του Λαός, που αντιμετωπίζουν τις κοινοτιστικές δυνάμεις.

ΣΤΟ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟ ΣΤΡΑΤΗΓΕΙΟ

Οι δόξες των ανταρτών του Πάθελ Λάο — όπως λέγονται οι κοινοτιστικές δυνάμεις — έσπλησαν το κυβερνητικό στρατηγείο από τη μαζαριότητα του.

Μέσα στην πυκνή νύχτα, δόθηκε η διαταγή της αντιμετώπισεως... Όταν το πρωί ο στρατηγός Παταμιάδονγκ και οι δέκα 'Αμερικανοί αξιωματικοί της στρατιωτικής συμβουλευτικής επιτροπής βγήκαν από τις σπηλιές τους, ο κυβερνητικός στρατός ήταν ανάτακτος!...

Μέσα στην πυκνή νύχτα, δόθηκε η διαταγή της αντιμετώπισεως... Όταν το πρωί ο στρατηγός Παταμιάδονγκ και οι δέκα 'Αμερικανοί αξιωματικοί της στρατιωτικής συμβουλευτικής επιτροπής βγήκαν από τις σπηλιές τους, ο κυβερνητικός στρατός ήταν ανάτακτος!...

Μέσα στην πυκνή νύχτα, δόθηκε η διαταγή της αντιμετώπισεως... Όταν το πρωί ο στρατηγός Παταμιάδονγκ και οι δέκα 'Αμερικανοί αξιωματικοί της στρατιωτικής συμβουλευτικής επιτροπής βγήκαν από τις σπηλιές τους, ο κυβερνητικός στρατός ήταν ανάτακτος!...

Μέσα στην πυκνή νύχτα, δόθηκε η διαταγή της αντιμετώπισεως... Όταν το πρωί ο στρατηγός Παταμιάδονγκ και οι δέκα 'Αμερικανοί αξιωματικοί της στρατιωτικής συμβουλευτικής επιτροπής βγήκαν από τις σπηλιές τους, ο κυβερνητικός στρατός ήταν ανάτακτος!...

Μέσα στην πυκνή νύχτα, δόθηκε η διαταγή της αντιμετώπισεως... Όταν το πρωί ο στρατηγός Παταμιάδονγκ και οι δέκα 'Αμερικανοί αξιωματικοί της στρατιωτικής συμβουλευτικής επιτροπής βγήκαν από τις σπηλιές τους, ο κυβερνητικός στρατός ήταν ανάτακτος!...

Μέσα στην πυκνή νύχτα, δόθηκε η διαταγή της αντιμετώπισεως... Όταν το πρωί ο στρατηγός Παταμιάδονγκ και οι δέκα 'Αμερικανοί αξιωματικοί της στρατιωτικής συμβουλευτικής επιτροπής βγήκαν από τις σπηλιές τους, ο κυβερνητικός στρατός ήταν ανάτακτος!...

Μέσα στην πυκνή νύχτα, δόθηκε η διαταγή της αντιμετώπισεως... Όταν το πρωί ο στρατηγός Παταμιάδονγκ και οι δέκα 'Αμερικανοί αξιωματικοί της στρατιωτικής συμβουλευτικής επιτροπής βγήκαν από τις σπηλιές τους, ο κυβερνητικός στρατός ήταν ανάτακτος!...

Μερίκι δόξες πέσαν σφαίρες από τον ουρανό και πήγαν να σιάσουν πιο μακριά, στα κούρτια του βορρά...

Η νύχτα ήθελε απότομα και η γη της σπάρτησε. Οι δόξες σταμάτησαν το τυγείο παιχνιδι τους. Μερίκι χιλιόμετρα έξω από το Μονόγγ-Σίνγκ, στην άκρη του δάσους, βοσκείται η διοίκηση του στρατηγού Παταμιάδονγκ, που διεκδικεί τα καλύτερα στρατιωτικά της κεντρικής κυβερνήσεως του Λαός, που αντιμετωπίζουν τις κοινοτιστικές δυνάμεις.

ΣΤΟ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟ ΣΤΡΑΤΗΓΕΙΟ

Οι δόξες των ανταρτών του Πάθελ Λάο — όπως λέγονται οι κοινοτιστικές δυνάμεις — έσπλησαν το κυβερνητικό στρατηγείο από τη μαζαριότητα του.

Μέσα στην πυκνή νύχτα, δόθηκε η διαταγή της αντιμετώπισεως... Όταν το πρωί ο στρατηγός Παταμιάδονγκ και οι δέκα 'Αμερικανοί αξιωματικοί της στρατιωτικής συμβουλευτικής επιτροπής βγήκαν από τις σπηλιές τους, ο κυβερνητικός στρατός ήταν ανάτακτος!...

Μέσα στην πυκνή νύχτα, δόθηκε η διαταγή της αντιμετώπισεως... Όταν το πρωί ο στρατηγός Παταμιάδονγκ και οι δέκα 'Αμερικανοί αξιωματικοί της στρατιωτικής συμβουλευτικής επιτροπής βγήκαν από τις σπηλιές τους, ο κυβερνητικός στρατός ήταν ανάτακτος!...

Μέσα στην πυκνή νύχτα, δόθηκε η διαταγή της αντιμετώπισεως... Όταν το πρωί ο στρατηγός Παταμιάδονγκ και οι δέκα 'Αμερικανοί αξιωματικοί της στρατιωτικής συμβουλευτικής επιτροπής βγήκαν από τις σπηλιές τους, ο κυβερνητικός στρατός ήταν ανάτακτος!...

Μέσα στην πυκνή νύχτα, δόθηκε η διαταγή της αντιμετώπισεως... Όταν το πρωί ο στρατηγός Παταμιάδονγκ και οι δέκα 'Αμερικανοί αξιωματικοί της στρατιωτικής συμβουλευτικής επιτροπής βγήκαν από τις σπηλιές τους, ο κυβερνητικός στρατός ήταν ανάτακτος!...

Μέσα στην πυκνή νύχτα, δόθηκε η διαταγή της αντιμετώπισεως... Όταν το πρωί ο στρατηγός Παταμιάδονγκ και οι δέκα 'Αμερικανοί αξιωματικοί της στρατιωτικής συμβουλευτικής επιτροπής βγήκαν από τις σπηλιές τους, ο κυβερνητικός στρατός ήταν ανάτακτος!...

Μέσα στην πυκνή νύχτα, δόθηκε η διαταγή της αντιμετώπισεως... Όταν το πρωί ο στρατηγός Παταμιάδονγκ και οι δέκα 'Αμερικανοί αξιωματικοί της στρατιωτικής συμβουλευτικής επιτροπής βγήκαν από τις σπηλιές τους, ο κυβερνητικός στρατός ήταν ανάτακτος!...

Μέσα στην πυκνή νύχτα, δόθηκε η διαταγή της αντιμετώπισεως... Όταν το πρωί ο στρατηγός Παταμιάδονγκ και οι δέκα 'Αμερικανοί αξιωματικοί της στρατιωτικής συμβουλευτικής επιτροπής βγήκαν από τις σπηλιές τους, ο κυβερνητικός στρατός ήταν ανάτακτος!...

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

πριγκίπα Μπουν Ούμ — του σημερινού πρωθυπουργού — ή οδιδερόφιλη, του πριγκίπα Σουδάν Φούμα, κι' η φιλοκομμουνιστική, το Πάθελ Λάο, του πριγκίπα Σουδανόγγ...

Πριν ένα χρόνο, άπορασίστηκε η σύγκληση διεθνούς διασκέψεως, για την εξέταση μιας λύσεως... Η νέα αυτή διάσκεψη της Γενεύης, άπορασίσε το σχηματισμό μιας κυβερνήσεως συνασπισμού, από εκπροσώπους όλων των παρατάξεων, και τη στρατιωτική οδιδερόφισή της χώρας.

ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΕΣ ΚΑΝΤΡΙΑΛΙΕΣ

Όμως η συμφωνία έμεινε ένα θεωρητικό κατασκεύασμα... Ένας περίεργος και καθαρά έξωτικός «χορός», άρχισε μεταξύ των τριών πριγκίπων... Κανένας δεν έρεει ποιος άκριβως είναι ο πιο πλούσιος: ο δυτικοφιλος, ο οδιδερόφιλος ή ο κομμουνιστής; Το βέβαιο είναι, ότι οι τρεις έξωτικοί πριγκίπες — που είναι και στενοί συγγενείς — είναι άδύνατο να συνεννοηθούν...

Οι διπλωματικές αυτές καντρίλιες προκαλούν τα χαμόγελα των Λαοτιανών και την έντονη ανησυχία των διεθνών κύκλων. Γιατί η κατάσταση έφτασε σ' ένα πολύ επικίνδυνο αδιέξοδο. Και τα αδιέξода, όταν σπρωίζονται στα στρατηγικά συμφέροντα των Μεγάλων, είναι πάντοτε επικίνδυνα και άπειλουν την ειρήνη.

Ο πρωθυπουργός πριγκίπας Μπουν-Ούμ, εκφράζοντας τη νομιμότητα — όπως ο ίδιος τονλάχιστον υποστηρίζει — άρνείται να προβεί σε παραχώρησης, που θα επέτρεπαν μια συμφωνία... Ο οδιδερόφιλος πριγκίπας Σουδάν Φούμα, έφυγε και πήγε στο Παρίσι, για να παντρεύει την κόρη του. Και το Πάθελ Λάο σίχνει δόξες στα βουνά, προελαύνει και ξαναπροχωρεί... Όσο για τα κυβερνητικά στρατεύματα, λέγεται, ότι η μυστηριώδης διάταξη τους έγινε κατόπιν... άνωθεν διαταγής, για να ξαναρχιστούν να έπαιδουν στρατιωτικά οι 'Αμερικανοί...

Το έξωτικό και να άπορηθούν τα ξένα στρατεύματα, εκτός από μια μικρή γαλλική δύναμη... ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΟ ΚΛΕΙΔΙ

Το Λάος, που μόλις πληραίζει το ένα εκατομμύριο κατοίκους, άποτελεί το στρατηγικό κλειδί της Νοτιοανατολικής 'Ασίας. Γι' αυτό και το ενδιαφέρον της Δύσεως και της 'Ανατολής για το μικρό κράτος είναι έντονο και συνεχές. Οι μόνες, που δεν έχουν συνειδητοποιήσει τη στρατηγική τους αυτή, — επικαρότητα, είναι οι ίδιοι οι Λαοτιανοί.

Τρεις βασικές επιδράσεις υπόλυσαν το Λάος και του έδωσαν το σημερινό του νοητέλες, άδυνατο και μακάριο προσώπο: η Κινέζικη, η 'Ινδική και η νησιωτική — του 'Ινδοκινέζικου άρχιπελάγους.

Άζόμα ή παραγωγή καυσσού και ουσιού δίνει στο νεότευκτο κράτος μια πολύ σχετική οικονομική άνθησι, που γενναϊόδωρα — με εκατοντάδες εκατομμύρια δολάρια — συμπληρώνουν οι 'Ηνωμένες Πολιτείες.

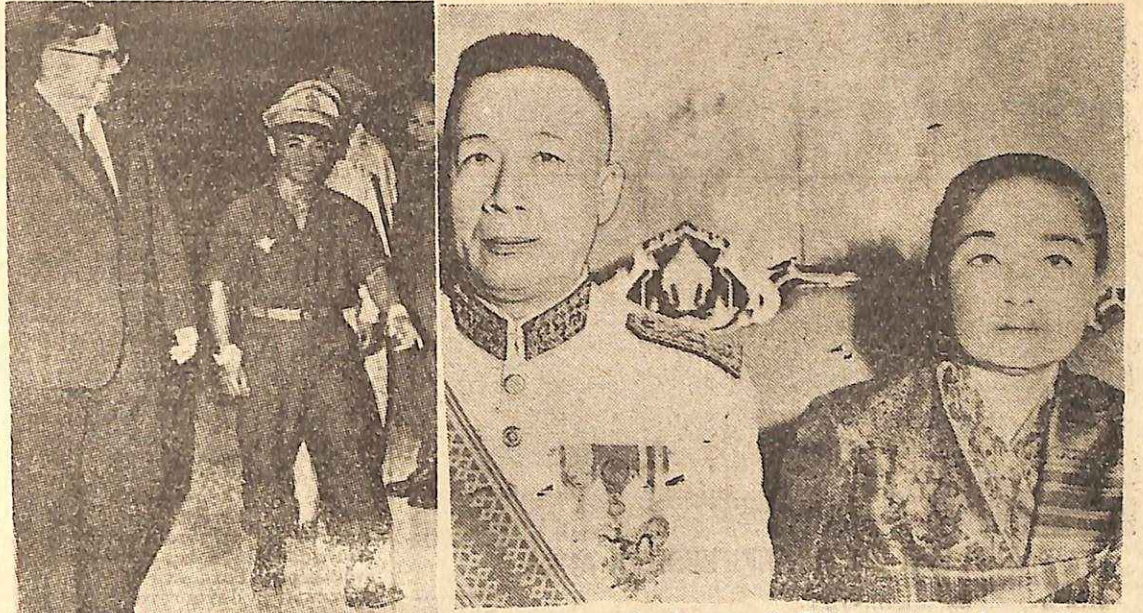
Η άμερικανική βέβαια γενναϊοφροσύνη πρέπει να τοποθετηθεί μέσα στα πλαίσια του ψυχρού πολέμου και της συστηματικής προσπάθειας του τότε υπουργού των 'Εξωτερικών Φόρστερ Ντάλλες, να δημιουργήσει ισχυρές βάσεις σε διάφορα στρατηγικά σημεία του πλανήτη...

ΕΜΦΥΛΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΜΕ ΔΙΑΛΕΙΨΕΙΣ

Παράλληλος, όλη η περίοδος 1954—60 είναι γεμάτη κι' από έναν έσφο γαλλοαμερικανικό άγανακτισμό, που έχει σαν άποτέλεσμα τη σεδόν άποκλειστική έπιτροπή της Ούάσιγκτων στο Λάος, γιατί η Γαλλία, άπασχολημένη με την 'Αλγερία, δε μπορεί ν' άντιδράσει άποτέλεσματικά.

Όμως ο εμφύλιος πόλεμος, με πολύ περιορισμένες δυνάμεις και με την πλήρη άδιαφορία της μεγάλης μάζας των κατοίκων της χώρας συνεχιόταν, με διαλείψεις.

Συνάσιγά σχηματίσθηκαν τρεις παρατάξεις: Η φιλοδυτική του

Άριστερά: Ο λοχαγός Κίγκ-Λή, ήγέτης των δυνάμεων του Πάθελ-Λάος, με τον Ρώσο πρεσβευτή: Η Σοβιετική πολιτική στη Νοτιοανατολική 'Ασία... Δεξιά: Ο βασιλιάς και η βασίλισσα του Λάος: Άνεύθυνοι και οδιδερότοι...

λη «έθελοντάς» και η Ρωσία να άδύση τις άποστολές όπλων. Μ' αυτό τον τρόπο, μπορεί να δημιουργηθεί ένας νέος τοπικός πόλεμος τύπου Κορέας, με όλους τους σχετικούς γενικότερους κινδύνους.

Σε μια τέτοια περίπτωση, είναι άγνωστη η στάση της Γαλλίας και της 'Αγγλίας, κι' άκόμα περισσότερο της 'Ινδίας και της 'Ιαπωνίας.

ΜΥΣΤΙΚΕΣ ΣΥΝΟΜΙΛΙΕΣ

Μέσα σ' αυτή την άτμόσφαιρα, η Ούάσιγκτων και η Μόσχα, άσχισαν μυστικές παρασημασιές συνομιλίες, για την ύποχρησι της χώρας... Και η ύποχρησι των δυνάμεων του Πάθελ-Λάο, μετά την προέλασή τους, όφείλεται στην προσπάθεια άκριβως της Μόσχας ν' άποδείξει την καλή της διάθεση.

Ο Πρόεδρος Κέννεντυ υποστηρίζει την άνάγκη καταπαύσεως του εμφύλιου πολέμου και σχηματισμού κυβερνήσεως συνασπισμού, παρά τους κινδύνους, που παρουσιάζει η λύσις.

Ψοισμένοι σύμβουλοι του Προέδρου, φοβούνται, ότι σε μια κυβερνησι συνεργασίας και των τριών παρατάξεων, το Πάθελ-Λάος θα έπιβληθεί τελικά, έξωδετερόντας τις άλλες δυνάμεις.

Γι' αυτό, άλλωστε, κι' ο σημερινός πρωθυπουργός Μπουν-Ούμ, προσπαθεί να προκαλέσει την άμερικανική επέμβασι.

Όμως 'Αμερικανοί πρεσβευτές έφτασαν στο Σιάμ και ο έθδομος άμερικανικός στόλος — μια τωμερή δύναμις κρούσεως — περιπολεί στη θάλασσα της 'Ινδοκινέας.

Η ΔΙΑΧΩΡΙΣΤΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ

Η Λαοτιανή κρίσι άποτελεί σήμερα τη λυθία λίθο των σχέσεων 'Αμερικής - Ρωσίας. Γι' αυτό κι' ο τελικός της προανατολισμός θα άποτελέσει γεγονός με άπληρη σε παγκόσμια κλίμακα.

Το διεθνές παρασκήνιο βεβαιώνει, ότι η Γαλλία κι' η Μεγάλη Βρετανία προοιδοποίησαν τις 'Ηνωμένες Πολιτείες, ότι η παράτασι της έκκομότητος στο Λάος είναι πολύ επικίνδυνη και, σε τελευταία άνάλυσι, ένασχει το Πάθελ-Λάος. 'Αλλωστε, η έπιλοκή των 'Ηνωμένων Πολιτειών σ' έναν άνατακόπολο στη 'Ασία του Λάος, θα χροιάστανε όχι χιλιάδες, αλλά τοις εκατό χιλιάδες άνθρώπους, όπως υπολογίζει το Πεντάγωνο.

Όμως η δυο χιλιάδες πρεσβευτές, αλλά τοις εκατό χιλιάδες άνθρώπους, όπως υπολογίζει το Πεντάγωνο.

Όμως η δυο χιλιάδες πρεσβευτές, αλλά τοις εκατό χιλιάδες άνθρώπους, όπως υπολογίζει το Πεντάγωνο.

Όμως η δυο χιλιάδες πρεσβευτές, αλλά τοις εκατό χιλιάδες άνθρώπους, όπως υπολογίζει το Πεντάγωνο.

Όμως η δυο χιλιάδες πρεσβευτές, αλλά τοις εκατό χιλιάδες άνθρώπους, όπως υπολογίζει το Πεντάγωνο.

Όμως η δυο χιλιάδες πρεσβευτές, αλλά τοις εκατό χιλιάδες άνθρώπους, όπως υπολογίζει το Πεντάγωνο.

Όμως η δυο χιλιάδες πρεσβευτές, αλλά τοις εκατό χιλιάδες άνθρώπους, όπως υπολογίζει το Πεντάγωνο.

Όμως η δυο χιλιάδες πρεσβευτές, αλλά τοις εκατό χιλιάδες άνθρώπους, όπως υπολογίζει το Πεντάγωνο.

Όμως η δυο χιλιάδες πρεσβευτές, αλλά τοις εκατό χιλιάδες άνθρώπους, όπως υπολογίζει το Πεντάγωνο.

νατολικής 'Ασίας περνάει σήμερα η διαχωριστική αυτή γραμμή, που ουσιαστικά καθορίζει τα σύνορα της ειρήνης και του πολέμου.

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΥΕΡΓΕΤΗΣΕ...

ΤΟΥΣ ΜΠΕΚΡΗΔΕΣ

Όταν σάς συμβή να πιτε σμπάνια, φέρτε στο νού σας μ' έδγνωσμένη τον Ντου Περνιόν, τον τυγέλο Γάλλο μοναχό, στον όποιο όφείλεται το έξαιρετο αυτό άφροδες κρασί.

Στις άρχες του 18ου αιώνα, ήταν ήδη περίφημο το έλαφο άσπρο κρασί της Καμπανίας, αλλά δεν περιείχε άνθρακικό. Γιατί το πολυτιμο αυτό άέριο, που παράγεται κατά τη ζύμωσι του κρασιού, έφευγε απ' τα πορώδη έύλινα βουλόματα των βαρελιών.

Ο Ντόν Περνιόν — τυγέλος έξ γενετής — ήταν άποθηκάριος του μοναστηριού του 'Ωβιλλιέ. Κι' είχε διαπισώσει πως το κρασί ήταν άσχημότερο καλύτερο, όσο διατηρούσε άκόμα λίγο απ' το άνθρακικό του.

Έπειτα, λοιπόν, από πολύχρονα πειράματα, κι' αφού δοκίμασε διάφορα έύλα, για να βουλώσει τα βαρέλια, πέτυχε έπιτέλους αυτό που ήθελε, μ' ένα κομμάτι έσπανικό φελλό, μπουκαμένο σε νερό. Το άέριο δεν έφευγε πιά και το κρασί γινόταν άφροδες.

Έτσι γεννήθηκε η σμπάνια, άφροτερα δε άρχισε να προτιμάρεται, για να διατηρη έκόμα πιο καλή το άέριο.

Να όμως και μια άλλη όφελιμη άνάμειξη της 'Εκκλησίας στην έργοπαράγωγή: Το έτος 400 π. Χ., ο πολιταειδόμενος Γάλλος έπίσκοπος Μαστίνος (που άνακηρύχθηκε άφροτερα ήγιος των καθολικών), έπισκέφθηκε ένα μοναστήρι. Μένοντας λοιπόν άπληκτος ο γάιδας όσος του στο άπέλι, έφαγε ένα σσού τσικνέου βλαστάσι. Οι καλόγεροι καταστενοχωρήθηκαν, ότιν αντίληφθηκαν τη ζήμια, αλλά δεν τόλμησαν να παραπονεθούν.

Άγονοτερα, όστόσο, παρατήρησαν με έκπληξι, ότι τα κλάματα που είχε φάει ο γάιδας έδωσαν πολύ καλύτερο σπασίλια από τ' άλλα. Λέγεται δε, ότι έτσι έπληήθηκε το κοσμοκόσμημα των άπτελιών.

Λάος: Μια μικρή χώρα με μεγάλη στρατηγική σημασία.

'Αμερικανοί πρεσβευτές στο Σιάμ: Μια καινούρια Κορέα;

ΛΙΓΗ ΩΡΑ ΜΕ ΤΗΝ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΑΝΝΑ

Μιά πρόσφατη συνεντεύξη της με το συνεργάτη μας κ. Π. Ν. Ευστρατίου

ΕΙΣΘΕ η πριγκίπισσα Άννα, κόρη του κομνηνού των Παρισίων; οφίτησα τη γυναικική κοπέλα, που στεκόταν μπροστά μου.

Μάλιστα, απήντησε με συντομία. — Ωραία... απήντησε. — Ας το κουβεντιάσουμε...

— Να κουβεντιάσουμε, τί; οφίτησε, ελαφρά εκπληκτη, η πριγκίπισσα.

Καί πρόσθεσε: — Νομίζω, ότι πρώτη φορά στη ζωή μου σας βλέπω. Δε σας γνωρίζω...

— Αυτό είναι αλήθεια, παρατήρησε, αλλά στη σημερινή εποχή, δεν πρέπει να χανόμαστε στις μικρολεπτομέρειες. Σκεφθείτε να βοσκομαι μπροστά σας, και να είμαι υποχρεωμένος να «ἀναγγέλω» μέσω της ιδιαιτερείας σας! Δε θα ήταν παράλογο;

Η πριγκίπισσα με κύτταξε τόσο εκπληκτική, ού να άκουγε κανένα τρελλό!

— Σας παρακαλώ, επανέλαβε με ευγένεια, μπορώ να μάθω το όνομά σας;

Της έδωσα την κάρτα μου και συντόμιστα.

— Γνωρίζετε το «Θησαυρό»; τη ρώτησα.

— Όχι... Τι είναι αυτό;

Της έδειξα το περιοδικό.

— Φαίνεται διασκεδαστικό... ἀπεάντησε. Έχει πολλές γελοιογραφίες.

Κι' έπειτα ρώτησε: — Αλήθεια, οι Έλληνες νομίζουν από γιοιόμο...

— Να σας πω... Έξαρτάται από το είδος του γιοιόμο... Πάντως, τα όλλανδέζικα άστεια τα καταλαβαίνουμε!...

— Γιατί ειδικώς τα όλλανδέζικα; με ρώτησε η πριγκίπισσα.

— Είναι μεγάλη ιστορία και κάπως δύσκολο να σας εξηγήσω...

— Αλήθεια, πώς σας φάνηκαν οι γάμοι;

Η πριγκίπισσα έλεισε τα μάτια της, ού να ήθελε άκουη, για μία φορά, να ξαναάκουη τη «μεγάλη στιγμή».

— Ήταν θαύμα! Ένα όνειρο! Κάτι που κάθε κοπέλα θα ποθούσε: Ένα γάμο ή ένα ωραίο πρίγκιπα, με τη «γοση άμαξ», με τον κόσμο να χειροκροτεί.

Στο σημείο αυτό θα πρέπει να διευκρινίσω, ότι η πριγκίπισσα Άννα των Παρισίων ήταν στην τιμητική συνοδεία της πριγκίπισσας Σοφίας. Μαζί με άλλες έπαυ πριγκίπισσες, κρατούσε την «όνειροδοτική ούρα» της νύφης.

Εύχαριστώ, μου απάντησε με αξιοπρέπεια, αλλά και με κοριτσίστικη φιλαρέσκεια.

Π. Ν. ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ

ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΝΗΣΙΑ

Σ' ε κοινότητα άποστασι από τη Μικρά Άσία, από την οποία χωρίζεται με ένα μικρό πορθμό, βρίσκεται η νήσος Σάμος και δυτικά από αυτή η Ίκαρία. Τα δύο αυτά νησιά, με μερικά μικρότερα — Φορνοι, Θέμνα, Γαϊδουρονήσι, — αποτελούν το νομό Σάμου. Ας επισκεφθούμε το μεγαλύτερο από τα δύο νησιά, τη Σάμο, με την πρωτεύουσά του το Βαθύ — που είναι και πρωτεύουσα του νομού — αμφιθεατρικά χτισμένο στην παραλία. Είναι μία γραφική και χαριτωμένη πολιτεία, που, εκτός από τα άλλα ενδιαφέροντά της, έχει και τοπικό μουσείο.

Από το Βαθύ ξεκινούν οι δρόμοι, που φέρονται στις έξοχες, στά χωριά και στα δύο άλλα λιμάνια του νησιού, το Καρλόβασι και το Τηγάδι. Η τελευταία αυτή πολιτεία παρουσιάζει και αρχαιολογικό ενδιαφέρον. Γιατί στο Τηγάδι βοιωταν στην αρχαιότητα ο λιμένας της αρχαίας Σάμου, που τον είχε

της Μικράς Ασίας και σε όλα σχεδόν τα νησιά του Αιγαίου πελάγους. Οι στρατοί του Πολυκράτη είχαν νικήσει κι' αυτόν τον παμπόνητο και ισχυρότατο βασιλιά της Λυδίας, το φημισμένο Κροίσο. Ακόμα και το στατό και το στόλο του μεγάλου βασιλιά της Περσίας, του Κύρου, όταν πήγε να την υποτάξει. Μετά τη νίκη εναντίον του Κύρου ο Πολυκράτης μάζεψε τις μητέρες όλων των φρονεθέντων στον πόλεμο και τις έδωσε στους πλουσίους της Σάμου, για να τις συντηρούν μεγαλοπρεπώς «αυτή μητέρες τους». Κι' από την πράξη αυτή του Πολυκράτη είχε μείνει η παροιμία στον αρχαίο κόσμο: «Πολυκράτης μητέρας νέμει».

Με το τέλος του πανίσχυρου ήγεμονα, συνδέθηκε κι' ένας θρύλος: «Όταν ο Πολυκράτης είχε φθάσει το μέγιστο της δόξας του, φροήθηκε πως οι θεοί θα τον αφογύσουν και θα τον εκδικηθούν. Και ήττησε από το αίλο του βασιλιά

Σάμος

Γραφικές έξοχες και ιαματικά λουτρά

φτιάξει ο Πολυκράτης. Κοιτά στο Τηγάδι υπάρχουν τα ερείπια του περιφημου ναού της Ήρας — του Ηο α ί ο υ — που, κατά τον Ηρόδοτο, ήταν ο μεγαλύτερος ναός της εποχής του. Τάφους άκόμα πολλές αρχαιότητες, που μιάς δείχνουν τη μεγάλη καλλιτεχνική και μηχανική πρόοδο του νησιού στα αρχαία χρόνια. Και δεν είναι περιέργη ή πρόδοος αυτή, αφού εκεί έζησε και δίδαξε ένας από τους μεγαλύτερους σοφούς και μαθηματικούς του αρχαίου κόσμου, ο Πυθαγόρας, ο ιδρυτής της ομώνυμης σχολής.

Αλλά δεν ήταν μόνο ο πνευματικός τομέας, στον οποίο διακρίθηκε ο αρχαία Σάμος, αλλά και ο πολιτικός. Μετά την Κοινή, εκδίκησε την κυριαρχία στο Αίγαίο τον βο. π. Χ. αιώνα, επί της εποχής του Ξαοισμένου τεράννου Πολυκράτη. Ο ισχυρός στατός και στόλος του Σαμωίτη αυτού τεράννου, είχε κάνει τη Σάμο «πολίτη πασών πρώτην Ελληνίδων και βαρβάρων». Η Σάμος, την εποχή εκείνη, είχε επιβάλει την κυριαρχία της στα δυτικά παράλια

της Αιγύπτου, το σοφό Άμασι, να τον πληροφορήσει τι έρεπε να κάνει για ν' αποφυγή τον φθόνο της μοίρας. Κι' εκείνος τόν συμβούλευε να στεροηθεί από κάτι που θα τον λυπούσε πολύ.

Ο Πολυκράτης, ακολουθώντας τη συμβουλή του Άμασι, άνοιχτηκε μία μέρα στα άνοιχτά του πελάγους κι' έροιξε στη θάλασσα ένα πολύτιμο δαχτυλίδι, που το φορούσε διαρκώς και το αγαπούσε πολύ. «Τότε» από νεκρές μέρες, ένας ψαράς πήγε στον Πολυκράτη ένα μεγάλο ψάσι, που είχε πάρει. Κι' οι ύπηρες του Πολυκράτη, καθαρώντας το ψάσι, βοήξαν στην κοιλία του το δαχτυλίδι του τεράννου!

Όταν ο Άμασι έμαθε, από γράμμα του Πολυκράτη, τι είχε συμβεί, κατάλαβε πως η μοίρα ήταν πιά άδυσπότη για τον τεράννο της Σάμου, κι' έπεισε να διαλύση τη σημαγλία, που είχε μαζί του, λέγοντας: πως θα λύποταν πολύ να μάθω την καταστροφή ενός σύμμαχου και φίλου του. Γι' αυτό δεν ήθελε να έχω καμιά πλέον σχέση μαζί του...

Στον Άγιο Κήρυκο της Ίκαρίας.

Κι' η μοίρα εκδικήθηκε τον Πολυκράτη. Κάποιος σαράτης της Μικράς Ασίας τον ξεγέλασε και τον έφερε στη Μαγνησία, για να υπογράψει μία συνθήκη φιλίας και συμμαχίας μαζί του. Εκεί ο άπιστος Πέρσης άπομόνωσε και έσυνδέτωσε τη φρουρά του Πολυκράτη, συνέλαβε τον ίδιο και τον σταύρωσε στην πλατεία της Μαγνησίας!...

Μετά το θάνατο του Πολυκράτη, η Σάμος άρχισε να παρακμάζει. Την εποχή του Περικλή ήλθε σε σύγκρουση με την Αθηναϊκή Δημοκρατία. Οι Αθηναίους δυνάμεις, ύστερ' από πολιορκία έννά μηνών, κυριεύσαν τη Σάμο. Τα ετήρη της κατεδαφίστηκαν τότε, τα πλοία της τά πήραν οι Αθηναίοι και το νησί έσοχερώθηκε να πληρώσει μία μεγάλη πολεμική αποζημίωση. Όσοις αϊχμαλώτους έπιασαν οι Αθηναίοι, τους σφάγισαν στο μέτωπο με μία Σάμωνα, που παρίστανε ένα πλατύ πλοίο, απ' αυτά που χρησιμοποιούσαν οι Σαμωίτες. Το σφράγισμα το έκαναν οι Αθηναίοι, για να εκδικηθούν τους Σαμωίτες, που είχαν σφραγίσει προηγουμένως, με

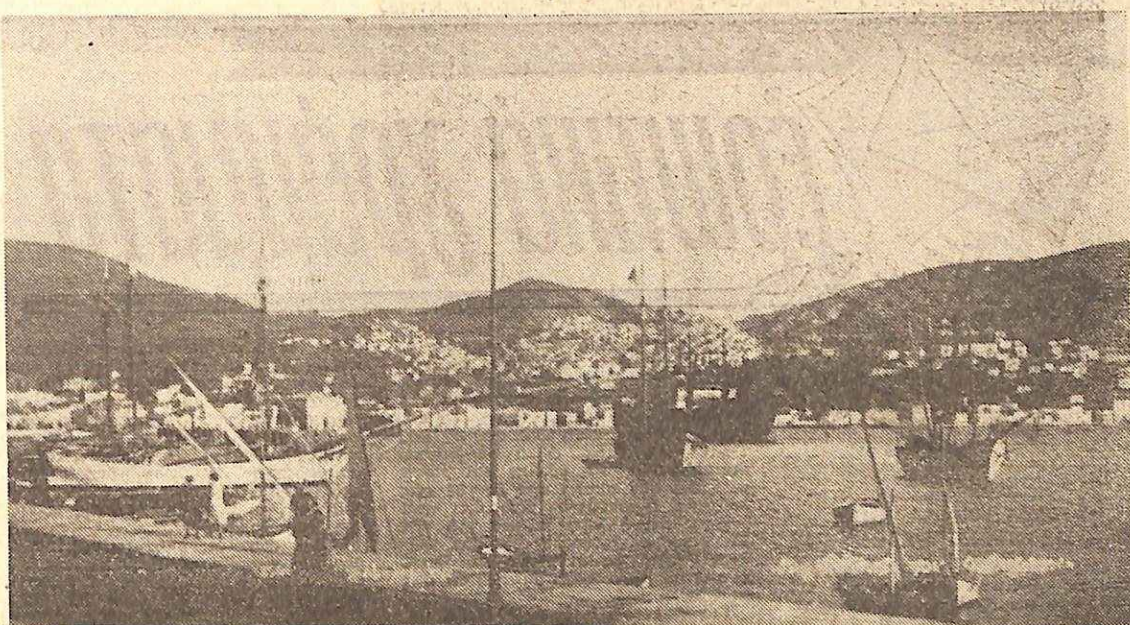
Ίκαρία

μία κουκουβάγια στο μέτωπο έπίσης, μεριζούς Αθηναίους, που είχαν πάρει αϊχμαλώτους. Το αλληλοσφάγισμα αυτό έδωσε λαβή σε ειρωνικά σόγια των σατιρικών ποιητών. Και σ' αυτό άναφέρονται και οι στίχοι του Άριστοφάνη: «Ω! Σάμοι, τί δημός πολυγαμικός!...».

Τότε» από την αρχαία Ελλάδα και το Βυζάντιο, η Σάμος έδε πολλούς κυριάρχους: Λαοδές, Βενεταίους, Γενοβέζους και Τούρκους, πήραν διαδοχικά το νησί. Μετά την πτώση της Κωνσταντινουπόλεως, φαίνεται πως η Σάμος είχε έρημωθεί. Οι τελευταίοι από τους αρχαίους κατοίκους της — που η παράδοση, τους ήθελε για Κεφαλλονίτες από την πολιτεία της Σάμης, που είχε δώσει και το όνομα στο νησί — πήγαν και εγκαταστάθηκαν στη Χίο. Αλλά, στα 1550, ο σουλτάνος έδωσε προνόμια και τοπική ανεξαρτησία στους χριστιανούς, που θ' έαναγορεύον. Σε κανένα Τούρκο δε θα έπιτροπύταν να εγκατασταθεί, Κι' από τότε άρχισε και πάλι η Σάμος να κατοικήται.

Στην Ελληνική Έπανάσταση οι Σαμωίτες ξεσηκώθηκαν, με επί κεφαλής το Λαοκόρο Λογοθέτη και τον καπετάν Σταμάτη. Όταν ελευθερώθηκε η Ελλάδα, η Σάμος είχε περιληφθεί στα σύνορα του νέου ελληνικού κράτους, αλλά, τελικά, έμεινε τουρκική ως το 1912. Την αντίλλαξαν, με το πρωτόκολλο του Λονδίνου του 1832, με την Εββοία.

Στα δυτικά της Σάμου βρίσκεται η Ίκαρία, που είναι μικρότερη (περίπου 2/3) σε έκταση από τη Σάμο. Αν η Ίκαρία όφειλε το όνομά της στον πρόδο άνθρωπο, που σκέφθηκε να διασχίσει τους αβύσσους της φημής της θμης στην αρχαιότητα, τη χωριστούσε περισσότερο στο θεό Δένισο και στο όρατο χορσί, που έφτιαχνε, τον πρόμεινο οίνο, που ήταν περιζήτητο στα συμποσία της αρχαίας Ελλάδος και της Ρώμης. Ο Όμηρος και άλλοι αρχαίοι αναφέρουν το περίφημο χορσί της Ίκαρίας, που φαίνεται

Το Βαθύ, πρωτεύουσα της νήσου Σάμου.

κάποιος Κεφαλλονίτης, ο Γιάννης, που, φιλοπερίεργος, όπως όλοι οι συμπατριώτες του, βγήκε να δει το νησί. Περιπλανήθηκε και χάθηκε.

Στο μεταξύ, το πλοίο έφυγε κι' ο Γιάννης, για να ξηση, άρχισε να τρώει το στάρι από κάποιο χωράφι, που βόηκε σπαρμένο. Το χωράφι άνηκε στην οικογένεια του Λουκι, τη μοναδική, που κατοικούσε στο νησί. Ο Λουκής νόμισε πως κάποιος λαγός του έτρωγε το στάρι. Και, μία μέρα, με έκληξη του, αντί για λαγό, βόησε το Γιάννη.

Από τότε ο Κεφαλλονίτης πήρε την παραωνμία του Λαγού. Έμεινε στην Ίκαρία και παντρεύτηκε την κόρη του Λουκι. Κι' από το συμπθεσίο αυτό, κατά την παράδοση, βγήκαν όλοι οι τωρινοί κάτοικοι της Ίκαρίας, που μιιάζονται σε πολλά με τους συμπατριώτες του προπάτορά τους. Όπως οι Κεφαλλονίτες και οι Ίκαριώτες, έχουν άνεπτυγμένο το έπαγγελματικό πνεύμα και την αγάπη στα ταξίδια και την αποδημία. Έπάνω από τρεις χιλιάδες έχουν εγκατασταθεί στο εξωτερικό και διατρέφουν.

Έχουν άκόμα πολύ άνεπτυγμένο το αίσθημα της ελευθερίας. Στην Έπανάστασι του 21 ξεσηκώθηκαν και ελευθερώθηκαν από τους Ξανθογούρους άμους και πάλι στον τουρκικό γυό, όταν ανταλλάσαμε την Εββοία με τη Σάμο, την Ίκαρία και μερικά άλλα μικρότερα νησιά του Αιγαίου. Προτού άκόμα κηρυχθεί ο πρώτος βαλκανικός πόλεμος, η Ίκαρία είχε κηρύξει την ανεξαρτησία της, περιμένοντας την ένοση με την Ελλάδα, που δεν άγινεσε να έλθη. Στις 21 Νοεμβρίου 1912, έφθανε το ελληνικό αντιπρεσβευτικό «Θύελλα» στον Άγιο Κήρυκο, για να επισημοποιήσει την ποδητή ένωση.

Από τότε, η Ίκαρία, περιλαμβανεται στα όρια του ελληνικού κράτους. Είναι ένα από τα ωραιότερα ελληνικά νησιά και θαμιάς, σιος τόπος παραθερισμού, με το υγιεινό και δροσερό κλίμα της, με τη μεγάλη βλάστηση και τα γραφικά άερογιάλια της. Είναι κατάφυτη από πυκνά δάση κι' από καλλιεργειες με όποιοφωρα δεν τρώ, έλιες και αμπελία. Από τη μεγάλη δροσερά, τον Άθρο, που μετράει πάνω από 1000 το ύψος του ξετερνάει κατά μήκος σε μέτρα και τραβάει κατά μήκος σε όλόκληρο το μικρότερο νησί, κατεβαίνουν τρεχούμενα νερά, που κάνουν άκόμα ωραιότερη και δροσερότερη την Ίκαριώτικη γη.

Η Ίκαρία έχει περισσότερα από 50 χωριά και συνοικισμούς. Από τις πολιτείες, οι μεγαλύτερες είναι: ο Άγιος Κήρυκος, ο Ευδόλος, οι Ράχες και η Άκαματσα, που ήταν και η παλαιότερη πρωτεύουσα της Ίκαρίας. Παροιμιώδης είναι η φιλοξενία των κατοίκων. Και μόνο μία φορά φάνηκαν άφιλόξενοι εκ... παρεξηγήσως.

Στα παλαιότερα χρόνια, πολλά σπίτια φωτίζονταν με διαδί, που έζωνε πάνω σε μία πέτρα, που την έλεγαν «μουςαφίρη». Σε κάποιο σπίτι, λοιπόν, που φιλοξένησε έναν πραγματικό μουςαφίρη, ο νοικοκύρης έλεγε στο γυό του, όταν νύχτωσε, να φέρει την αυτοσχέδια αυτή λάμπα.

Πήγανε στην κάμαρα, που είναι ο μουςαφίρης, του φώναξε, και βάλε του φωτιά!...

Κι' ο φιλοξενούμενος, που άκουσε την πατρική έντολη, το έβαλε στα πόδια!... Είναι η μόνη φορά, που ένας Ίκαριώτης έγινε, χωρίς να το θέλει, άφιλόξενος...

ΕΠ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΕΥΓΝΩΜΟ-ΣΥΝΗΣ

Όταν ο Χαλφής Χερσόν Έλ Ρα-σίνε θανάτωσε τον άνδρετο και διάσημο βέρχο Γισφάρ Βερμεκί, άπαγόρευσε με ποιήν θάνατο ν' άναφείρεται ν' όνομα του έπαινετικά. Κε-ποιος άμως γέρος Άραβας, άδίαφρε για την άπειλή αυτή κι' έσκα-λόφρε άπτόμενα ν' άπειρή την κα-λασύνη του βέρχο. Σε λίγο λοιπόν τον έπιασαν και τον έφεραν δεμένο μπροστά στο Χαλφή.

Πώς τόλμησε να παραδής τη διαταγή μου; τον ρώτησε έκείνος.

— Θα ήμουν, τέρας άναρίστιας και άγνωστόνης, αν δεν την παρέβαινα, άποκρίθηκε άπαράχος ο Άραβας.

Και τότε άρχισε να διηγείται πως ο Γισφάρ τον είχε προσπατήσει.

— Από σπαγές και άσπρη, σμέ-χιας, έβγα παρόσιος και καρέκλας στην κοινωνία της περίφημης βελ, που έχω σήμερα. Όλα τα χρυσά σ' ατόν. Πας, λοιπόν, μπροστά να τρωάω από την άπειλή του θανά-του και να μην εκδράω την εύγνω-μοσύνη μου πρὸς τον ελεργέτη μου!

Ο Χαλφής, κατάπληκτος από το θάρρος και την άφοσίω του άνδρα, που αυτό, σκεφθηκε ότι στο πρόσω-πό του θα μπορούσε να βρή ένα πι-στό σύμβολο, κι' έβαν άφοσιωμένο φίλο. Για να τον προσελκύση, λοιπόν, και ν' άποκτήση την άφοσίω του, τούδωσε ως δείγμα της έννοίας του, ένα σκήπτρο στολισμένο με πολύτιμα πετράδια.

— Το δέχουμαι, είπα ν' εθνωμοσώ-νι ο Άραβας, αλλά κι' αυτό, που μου τό δίνετε ως άναμοιδή για την άφοσίω μου πρὸς τον ελεργέτη μου, προέρχεται από τον Βερμεκί!

Τα' ωραιότερα έρωτικά χράμματα

Ο ΡΙΧΑΡΔΟΣ ΒΑΓΚΝΕΡ ΣΤΗ ΜΑΤΙΟΛΙΔΗ ΒΕΖΕΝΤΟΝΚ

Η Ματιολίδη Βεζεντόνκ ήταν από τις γυναίκες που αγάπησε περισσότερο στη ζωή του ο Βαγκνέρ. Το 1852 ως το 1859. Περιγράφοντας τη «σκηνή της έκρηξης» της αγάπης τους, ο μεγάλος μουσικός γράφει στη φίλη του:

«Με συνόδευσε ως την πολυρόνα, μπροστά στο σοφά, με φίλνις και μου έλεγε: «Τώρα, δεν έχω πια τίποτα να επιθυμώ». Αυτή την ημέρα, αυτή την ώρα, γεννήθηκε σε μια καινούργια ζωή. Μπόρεσα να πλανηθώ, να γίνω λεία της λύπης, αλλά, λυτρωμένος από κάθε πίκρα, ήξερα καθαρά ότι αυτό το φως δεν θασόνε ποτέ, ότι η αγάπη σου ήταν ένα υπέρτατο αγαθό κι ότι, χωρίς αυτήν, η ζωή μου θα ήταν μία αντίφαση».

Σ' άλλο γράμμα του της λέει:

«Τώρα εξευγενίσθηκα. Δέχθηκα τον τίτλο του Ιππότη πάνω στην καρδιά σου, στα μάτια σου, στη χείλη σου. Αυτρώθηκα έτσι από τον κόσμο. Κα, θε κομμάτι από τον έαυτό μου είναι θε ελεύθερο κι' ευγενικό. Μ' αρέσει ότι αγαπήθηκα από σένα κι' αυτή την πλέρια στοργή κι' ωστόσο με την τρισεσθία αυτή αγνότητα μου φέρνει μια ιερή αντίρρηση από το κεφάλι ως τα πόδια. Α, ελπίζω ακόμη το μαγκό άρμα αυτόν των λουλουδιών που έβραψε για μένα πάνω στην καρδιά σου. Δεν ήταν σπόροι γήινης ζωής, ήταν το άρμα υπερφυσικών λουλουδιών από έναν θεικό θάνατο, από μία αιώνια ζωή. Αυτά τα άνθη σολίζαν άλλους το κορμί των ηρώων προτού η φωτιά το μεταβάλλει σε στάχτη. Η αγάπημένη ριχνόταν τότε μέσα σ' αυτό τ' άρμα από φλόγες και δρώατα, γιά ν' α' νακαυτηρήσει η δική της σκάχη, να εκκίνηει τον άσπασμένο. Και γίνονταν έτσι ένα! Ένα μουσικό στοιχείο. Όχι πια δύο ανθρώπινα όντα, αλλά μία θεία ουσία της αιωνιότητος... Όχι, μη μετανιώσεις! Αυτές οι φλόγες ανέβηκαν φωτεινές και άγνες. Καμιά σκοτεινή σκιά, κανένας καπνός άγνωσης δε μόνυε τη λάμψη τους».

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ ΝΤΥ ΝΤΕΦΦΑΝ ΣΤΟΝ ΟΡΑΤΙΟ ΟΥΑΛΠΟΛ

Η Μαρκήσια ντυ Ντεφφάν είχε άνοριμους περιπέτειες στα νεότερα της. Όταν γέραςε πιά και νεαρόν τυφλώθηκε, αγάπησε έναν Άγγλο, που ήταν είκοσι χρόνια νεώτερός της, τον σερ Οράτιο Ουάλπολ και κατάφερε να τον συνηθίσει πραγματικά. Ο Άγγλος όριστοκράτης φοδόναν, ώς τόσο, μήπως υλοποίησης της γι' αυτό συνιστούσε όλοένα στη φίλη του να είναι προσεκτική. Η Μαρκήσια του γράφει σ' ένα από τα γράμματα της:

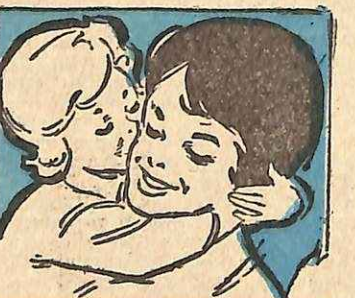
«Αρχίζω το γράμμα μου, διαβεβαιώνοντας σας γιά τη φρονήσι μου. Κανείς δε θα μάζη το συνήσιό μου. Μπορείτε να είσαστε βέβαιος γι' αυτό. Και τώρα που κανείς δεν είναι δυνατόν να μάς ακούσει, αδιαβόηται την επιθυμία να σας πω μ' όλη μου την άρεσι ότι δε μπορεί κανείς ν' άγρησι από τρυφερά από ό,τι σας αγαπάω... Μου μιλάτε στο γράμμα σας γιά ρομαντικές παραφροές. Άλλά θα προτιμούσα να σας έβγαζα τα

μάτια που άκουσα πως είναι τόσο όμορφα, παρά να σας άφησω να φασαθήτε, πως μου πλάσε το μυαλό. Προσπαθώ να σκεφτώ πια προσβολή μπορώ να σας κάμω, γιά να σας άναταπώσω την κακή ιδέα που σχηματίσατε γιά μένα. Άλλά δε βρίσκω καμιά... Α, νά, μάθετε ότι βλέπετε το καλά στο μυαλό σας ότι δε σας λατρεύω περισσότερο από ό,τι πρέπει κι' ότι η αγάπη μου γιά σας δεν είναι μεγαλύτερη από ό,τι αξίζει. Άλλά ξαναγυρίστε στο Παρίσι, κι' καί θα ιδίτε πόσο σκληρά θα σας φερθώ».

Γιά αρκετό καιρό, ο Ουάλπολ ηγαίνοντο ανάμεσα στο Λονδίνο και το Παρίσι. Δε μπορούσε να κάνει χωρίς τη «γρήα φίλη» του. Άλλά, σιγά σιγά, το είδύλλιο των άρχισε να γίνεται το θέμα των κοσμικών σαλονιών. Τους σατύριζαν και τους έλεεινολογούσαν. Ο Ουάλπολ αποφάσισε τότε να τερματίσει αυτή την κατάσταση και ξαναγύρισε όριστικά στην πατρίδα του. Άλγο καιρό άργότερα, η Μαρκήσια ντυ Ντεφφάν πέθανε από τη λύπη της.

Ο ΦΡΑΝΤΣ ΛΙΣΤ ΣΤΗΝ ΚΟΜΗΣΣΑ ΝΤ' ΑΓΚΟΥ

Ποιά φλογερή είδύλλιο έκείνου του Φραντς Λιστ με την κόμησα ντ' Αγ-

ΓΙΑ ΤΙΣ ΜΗΤΕΡΕΣ

ΠΩΣ ΘΑ ΔΙΑΜΟΡΦΩΣΕΤΕ ΤΗ ΓΕΥΣΙ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ ΣΑΣ

Η άπεστροφή σε ώριμμένα φαγητά

ΚΑΝΕΝΑΣ πατέρας και καμιά μητέρα δε θα σκέφτονταν ποτέ να κάνουν το παιδί τους άλλοιόμορο, άναγκάζοντάς το από μαρρά να κυτάξει λοζά ή να το καταστρέψουν την άκοή του, φωνάζοντας μέσα στο αυτί του. Το ίδιο δε θαπρεπε να δώσουν στραθή κατεύθυνσι στη γεύσι του.

Προκειμένου γιά τα παιδιά, οι αστρονομικές συνήθειες, που θ' άποστράφουν από μικρά, άς στραγίσουν κυριολεκτικά όλη την ύποληψή ζωή τους. Αν τα διαβέσωμε άσχημα άπέναντι σ' ώριμμένες τροφές ή αν εμπορήσωμε τα καρπίσια τους, θα είναι το ίδιο δύσκολο και καρπίσιόζικα κι' όταν μεγαλώσουν.

Οι γονείς παρατηρούνται συνήθως ότι τα παιδιά τους είναι λαίμαργα. Άλλά οι σύγχρονοι έπιστήμονες παρατηρούν ότι η λαίμαργια προσδιορίζεται από τις άνάγκες του οργανισμού μας. Αν το παιδί θέλη να φάη ζάχαρη, αυτό γίνεται γιάτί ο οργανισμός του έχει άνάγκη από ζαχαρούχες ουσίες. Κατά τον ίδιο τρόπο, άς αν αισθανώμαστε άπείθυια γιά μία τροφή, αυτό όφείλεται στο ότι ο οργανισμός μας δεν αισθάνεται στη δεδομένη στιγμή την άνάγκη της. Άδεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η κλίμα των αστρονομικών άναγκών του παιδιού είναι πολύ περιορισμένη.

κοι! Η κόμησα ήταν παντρεμένη και μπέρδα δύο κοριτσιών. Το ένα άπ' αυτά πέθανε σε ηλικία έφτα χρόνων. Την εποχή αυτή ακριβώς, η αγάπη τους, που την κρατούσαν άπο καιρό κλεισμένη μέσα στο στήθος τους, ξεσπάσε με τρόπο δραμτικό κι άσυγκράτητο. Ο Λιστ, άπαντώντας στο γράμμα με το όποιον η κόμησα του άνήγγειλε το θάνατο της κόρης της, της γράφει:

«Ας είσαστε εύλογημένος. Θεέ μου, άς είσαστε εύλογημένος παιντοινά! Νά που μου έγραψε άπόψε, φωνώντας ίσως από την κόρη της. Ώ, εύχαριστώ, εύχαριστώ, το στήθος μου άνοιγει και πάλι. Ύπόφερα ως σήμερα όσο μπορεί να υποφέρει ένας άνθρωπος. Άλλά τώρα η καρδιά μου είναι πλημμυρισμένη άπο χαρά και περιφάνεια. Σχημάρεσε με, Μαρία, άν αυτή τη στιγμή ξεχνάω όλες τις έλλεινολογούσες. Ο Ουάλπολ αποφάσισε τότε να τερματίσει αυτή την κατάσταση και ξαναγύρισε όριστικά στην πατρίδα του. Άλγο καιρό άργότερα, η Μαρκήσια ντυ Ντεφφάν πέθανε από τη λύπη της.

Λίγο καιρό άργότερα, άποφάσισαν να φύγουν μαζί. Η κόμησα άφηγήθηκε στο «Άπομνημονεύματά» της αυτή την παθητική σκηνή με τα ακόλουθα λόγια:

«Τι έχετε να μου πείτε; τον ρώτησα. Φεύγετε; — Φεύγομε, μου άπάντησε. — Θεέ μου!

Άντιλαμβάνεται μόνο τις βασικές αντιθέσεις μεταξύ των τροφών που φέρνει στο στόμας του, όπως είναι η κόκκο και το ζεστό, το σκληρό ή το μαλακό, το άλμυρο ή το γλυκό. Πάνω σ' αυτές, δε διαμορφώνει τη γεύσι του, που άλλωστε, δεν είναι ποτέ άριστική. Άν λοιπόν, του δώσωμε σαφέλη κατεύθυνσι στα πρώτα του βήματα, θα είναι πολύ δύσκολο κατόπιν, άν όχι άδύνατο, ν' άποκτήσει όρθες γευστρονομικές αντίληψεις.

Πρέπει λοιπόν να μάθετε το παιδί σας να τρώη. Και να ποιοι είναι οι βασικοί κανόνες της άγωγής, που θα του δώσετε:

1) Το παιδί πρέπει να τρώη σ' ώριμμένες ώρες. Νά είσαστε άπαιτητική σ' αυτό το κεφάλαιο. Εκτός του ότι συνηθίσετε το παιδί στην τάξι και στη ώριμότητα, θα του διαμορφώσετε ταυτόχρονα την όρεξί του. Ο οργανισμός μας έχει το δικό του ρολόι. Συνήθισαν αυτό το ρολόι να χτυπάει σε ώριμμένες ώρες γιά το φαγητό και να μένη βουβό τις άλλες, όνειρούμε ταυτόχρονα την όρεξί του παιδιού.

2) Είναι άπαραίτητο έπίσης να συνήθισαμε το παιδί σε ώριμμένα τάξι στο σερβίρισμα των τροφών. Άν του βάλωμε όλο το μενού μπροστά του, θα το φέρωμε σε μεγάλη δυσκολία, γιάτί δε θα ξέρη από πού ν' άρχισή. Γιά το ίδιο λόγο, η μητέρα δεν πρέπει να του παραγγέλλει τί θα του σερβίρει κατόπιν. Π.χ. φάσε το μπιφιέκι σου, γιά να σου φέρω τη μπανάνα σου». Γιάτί το παιδί μπορεί τότε να ζητήσει τη μπανάνα και ν' άδιαφορήσει γιά το μπιφιέκι.

3) Άδεν πρέπει να νομίζετε τη γεύσι του παιδιού άν κάτι το άμελητέο και να κάνετε τη σκέψη πως δεν είναι σπουδαίο πράγμα άν ο Γιαννάκης φάη τη σούπα του άνάλατη. Θα φροντίσετε, το δυνατόν, να μη λείπη από το φαγητό κανένα από τα συστατικά, που θα το κάνουν πιο νόστιμο.

4) Έχετε άνωριμότητα τις δικές σας γευστρονομικές προτιμήσεις. Είναι δυνατόν άκόμη ν' άκολουθήτε άρισμένη διαίτα. Άν λοιπόν πρώτα άνάλατο το φαγητό σας, δεν υπάρχει κανείς λόγος να υποχρεώσετε και το παιδί σας να κάνει το ίδιο. Άν άποστρέψετε τα βρώστα αυγά, δεν πρέπει να μεταδώσετε και στο παιδί αυτή την άποστροφή σας. Κατά τον ίδιο τρόπο δε θα ξεαναγκάσετε το παιδί σας να τρώη το φαγητό του ζεστό ή

κρύο, γιάτί αυτό είναι το δικό σας γούστο.

5) Γιά να γίνετε δάσκαλος του παιδιού σας, πρέπει να έξερετε τί θα του διδάσετε και πρέπει άκόμη να συνδυάσετε το παράδειγμα με τις συμβουλές. Άν πρώτα άναρχικά άν πετάει όλημερα το ένα φαγητό κι' άφρα, το άλλο γιά την παραμικρή αίσια, το βρίσκει πως πάντα τους λείπει κάτι, άν η όρεξί σας παρουσιάζει συνεχώς μεταπτώσεις, δεν πρέπει να εκπληττώσε γιάτί το παιδί σας άκολουθεί το παράδειγμά σας. Γιάτί, σιγά σιγά, θα άποκτήσει την αντίληψη πως η όρεξί είναι ένα καρπίσιο.

6) Μην πιπιλίζετε διαρκώς το μαστό του παιδιού με τη βρετική άξια των διαφόρων τροφών. Πρέπει να καταλάβετε πως αυτό είναι το λιγότερο που έυνισαφέρει το παιδί. Ο μόνος τρόπος γιά να το κάνετε να φάη είναι να του σερβίρετε νόστιμα φαγητά.

7) Άν το παιδί σας δείξει άποστροφή γιά ένα φαγητό, άδεν είναι λόγος να νά μην του το κανασαίρετε. Θα προσπαθήσετε, το δυνατόν, να καταλάβετε γιά ποιο λόγο δεν το άρεσε. Σε πολλές περιπτώσεις, η αίσια είναι άσχημάνη. Τα παιδιά π.χ. δείχνουν πολλές φορές άποστροφή γιά το ψάρι. Η αίσια είναι πως δυσκολεούνται να χωρίσουν το κρέας από τα κόκκαλα, ή οι έπιθυμες συστάσεις κρύβονται μη σου κολήσκη κανένα κόκκο στο λαιμό, δημιουργούν ένα είδος φοβίας στο παιδί. Άρχιστε, λοιπόν, να δίνετε στο παιδί σας φέτες από μεγάλα ψάρια, που δεν έχουν κόκκαλα. Όταν συνηθίση στη γεύσι του ψαριού, θα φάη άγνότερα και τα μικρά. Ένα άλλο φαγητό μπορεί να το φάημε πολύ άλμυρο ή να το δυσχεράσημε τα μακαρικά που ελαχιστά βάλει μέσα σ' αυτό. Τροποποιώμενη την παρασκευή των διαφόρων φαγητών, θα καταπολεμήσουμε την ένδεχόμενη άποστροφή του γιά ώριμμένα άπ' αυτά.

8) Δε θα διαμορφώσετε ποτέ με φωνές και απειλές τη γεύσι του παιδιού. Πρέπει να έχετε υπομονή.

9) Μη χωρίζετε τα φαγητά σε καλά και κακά. Όλα τα φαγητά είναι καλά, όταν είναι καλοετοιμαμένα. Θα προσπαθήτε μεγάλη ύπηρεσία στο παιδί σας, άν το συνηθίσετε να τρώη άπ' όλα.

10) Μη παραμυθίτε το όμορφο σερβίρισμα. Παίζει σημαντικότατο ρόλο στη διέγερσι της όρεξης.

Αισθηματικό Άθηνάϊκό μυθιστόρημα της κας Ίωάννας Άναγνωστοπού-Μηνοκουβάλα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥ. ΜΕΝΩΝ

Μιά όμορφη κοπέλλα, δέκα όχτώ χρόνων, η Νιόδη Μάκετα, μαζί με δύο νεαρούς φίλους της, τον Θέμη Ρισλή και τον Άλέξανδρο Σάντη, άγαπούν με πάθος τη μουσική και άποτελούν το «Νεανικό τριό» Άθηνών, που δίνει με μεγάλη έπιτυχία την πρώτη συναυλία του. Η Νιόδη παίζει πιάνο, ο Θέμης βιολί κι' ο Άλέξανδρος βιολοντσέλλο. Άνάμεσα σ' εκείνους που σπεύδουν να τους συγχαραούν, είναι κι' ο Πέτερ Χάουζερ, ένας διευθυντής όρχηστρας από τη Βιέννη, που δείχνει ιδιαίτερο ένδιαφέρον γιά το τριό τους και καλεϊ γιά την άλλη μέρα τη Νιόδη στο ξενοδοχείο του. Η Νιόδη άνηκει σε μικροαστική οικογένεια, που μόλις κατάφερε να τ' άφρη όθλα με τα λίγα έσοδά της. Άντιθέτα ο Άλέξανδρος είναι άριστοκράτης. Η όριμότητα του είναι έσορη. Ο Θέμης Ρισλής όμως είναι φτωχός και η μητέρα του λοχαρούσε ν' άκούση πως ο γιός της θα γινόταν δόξας με το βιολί του. Η Νιόδη άρχίζει να παίρνη μαθήματα από τον Χάουζερ, που δεν της κρύβει τις έρωτικές προθέσεις του και πού της προτείνει να πάη μαζί του στη Βιέννη ως φιλενάδα του. Φυσικά, η Νιόδη αρνείται. Ο Θέμης έργάζεται σ' ένα ύποπο κέντρο, που ο διευθυντής του προτείνει στο νέο να γίνη σωματείμπος. Άρνείται κι' εκείνος, αλλά ξέρει τώρα πως η θέσι του στο κέντρο είναι πια έπισημής.

6ον Τά λόγια του Μπάμπη Λέντη ήταν τώρα μία φανερή άπειλή κι' η καρδιά του νέου πάγωσε. — Δηλαδή... με τα λίγες δδομάδες... — Άδεν έξω. Άσε να δούμε... Άσε να δούμε πως θα πάη η δουλειά τώρα που μπαίνει το καλοκαίρι.

Ο διευθυντής σηκώθηκε δαυρός, άποκρουστικός, όπως μπορούσε να φανή μερικές φορές, όταν ήταν στις κακές του. Την άλλη στιγμή άνοιξε την πόρτα. Η μουσική συνεννόηση είχε κιόλας τελειώσει.

ΕΝΑ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΗΛΙΟ

Την επομένη ήταν Κυριακή κι' ο Άλέξανδρος πρότεινε να τζυς πάρη με την κόουρα του πατέρα του, να πάνε έκδρομή. Άδεν ήταν η πρώτη φορά, που συνέβαινε αυτό. Είχαν κάνει άλλες δύο έκδρομες το χειμώνα με το αυτοκίνητο της οικογένειας Σάντη, που το παραχωρούσε ο πατέρας στο γιό του. Τις είχε χαρή κι' ο Θέμης τότε με όλη του την καρδιά. Αυτή τη φορά όμως, από τη στιγμή κιόλας που ξεκίνησαν, ένοιωσε ένα άκατανίκητο έκνευρισμό. Ωδηγούσε ο ίδιος ο Άλέξανδρος κι' η Νιόδη καθόταν μπροστά δίπλα του. Αυτός, ο Θέμης, καθόταν στο πίσω μέρος της ώραςας λιμουζίνας. Δεν ήξερε να οδηγη αυτός, και τις άλλες φορές το θεωρούσε φυσικό να καθώνται έτσι. Σήμερα όμως, καθώς έβλεπε την κοπέλλα δίπλα στον Άλέξανδρο μπροστά, ένοιωσε χίλια μαχαίρια να του σκυδλίζουν την καρδιά.

Η Νιόδη ήταν ευτυχισμένη, άστραφε όλόκληρη. Μέρα άνοιζιέτικη, όλογάληνη.

«Φάσε στα χουρά παλλιά, φάσε στο πέλας... φάσε πέρα ως πέρα...».

Θυμήθηκε τα λόγια του ποιητή ο Θέμης, καθώς έβλεπε τις χουρές άχτίδες του ήλιου να παίζουν μέσα στα καστανόχρυσα μαλλιά της κοπέλλας.

Κάποια στιγμή γύρισε η Νιόδη, τον κούττασε, του χαμογέλασε. Κάτω από την ήλιο, που την άγκάλιαζε, το χαμόγελό της που φάνηκε σ' α μία χρυσή δοξαριά.

ΠΛΗΘΥΝΟΜΕΝΑ ΝΙΑΤΑ

Κατάλαβε άκόμη πιο πολύ πόσο την άγαπούσε, κατάλαβε πιο πολύ, πως από την μία μέρα στην άλλη, το πάθος του φούντωνε μέσα στην καρδιά του. Την άλλη στιγμή όμως η Νιόδη γύρισε στον Άλέξανδρο, τον σκούνησε ανάλαφρα. Την κούττασε εκείνος και χαμογέλασαν. Το ίδιο το χαμόγελο... το ίδιο φερωτό χαμόγελο, πουμοιάζε με χρυσή δοξαριά, και γιά κείνον. Κι' όμως ήταν σίγουρος πριν ένα λεπτό ο Θέμης, πως αυτό το χαμόγελο, δε μπορούσε να είναι παρά μονάχα γι' αυτόν. Γιά κανένα άλλον άνθρωπο στον κόσμο. Γι' αυτόν!...

Η ζήλεια του δάγκωσε τόσο όδυνηρά την καρδιά, που σκέφθηκε να κάνει και τον Άλέξανδρο να πονέση. Ναί, έπρεπε να πονέση κι' εκείνος...

— Άλέξανδρε!... — Η φωνή του άκούστηκε κοφή, έρωτική.

— Άλέξανδρε!... — Η φωνή του άκούστηκε κοφή, έρωτική.

— Άλέξανδρε!... — Η φωνή του άκούστηκε κοφή, έρωτική.

(Ο Γρηγόρης κι' ο Σταμάτης, σε στιγμές που περιπελίζουν κριτικάρονε τα πάντα και τους πάντας σχολιάζουν...)

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

— Άδεν άρκει πού η Λίζ ή Τσιήλορ έχει πάρει φορά τίσ κι' έχουν τα καμώματά της την Εύρώπη άναστατώσει, αλλά έχει επηρεάσει και τις σύγχρονες μαριόλες και ζήτούν να φιογούραουν με τό... χτένισμά της όλες!

Με κομώσεις «Κλεοπάτρας» θέλουν όλες να γυρίσουν. Κλεοπάτρας νάχουν όβιν, ήτοι νά... κλεοπατρίσουν και οι ρέκται κομμάτια τους από πένον γιά θεατικές, θα θυμίζουμε στον κόσμο και μαζί με τα σουλούφια, παραδάκι κόδουν ήδη!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

— Δηλαδή, έν κατακλείδι, το καινούργιο το μαλλί συστήνεις κάθε είδους κι' αντιδράσεις προκαλεί κι' ώριμμένοι από τους άντρες με την Λίζ τα έχουν βάλει, γιάτί έρωσκόσε, αινιωμαίως, των θηλών να κεφάλι.

— Γιά να μη λέμε τα ίδια... συλλογίζονται Κλεοπάτρα και τους εζώνουμε τά... φιδία! — Άιά το πιστόν Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

— Ναί, έκανε ο νεαρός β'ολον-τεσέλλιστας, χωρίς να γυρίση.

— Δε μου λές... Έχεις δι-πλωμα όδηγού;

— Φυσικά! Πώς φαντάστηκες ότι όδηγώ χωρίς δίπλωμα;...

— Μά, όδηγεις τόσο έλλεινά... Γύρισε η Νιόδη άπότομα, τον κούττασε:

— Τρελλάθηκες, Θέμη; Όδη-γεί θαυμάσια ο Άλέξανδρος!

— Άσπεύεισαι Νιόδη; Δέν πάει ίσια... όλο ζιγκ-ζαγκ... Δέν το καταλαβαίνεις;

— Όχι...

— Τότε δεν έχεις ιδέα... Φυσικά, άνεπαίσθητα ζιγκ-ζαγκ... άλλωστε θα μάς είχε πετάξει στη θάλασσα... Άλλά, έγω, τι να σου πώ, δεν αισθάνομαι καμιά άσφάλεια. Με συγχωρείς, Άλέξανδρε... Δέν πιστεύω να σου κακοφαίνου. Δέν κατηγορώ το παίξιμό σου στο βιολοντσέλλο... Αυτό θα ήταν κακία μου.

— Δέν μου κακοφαίνεται! άποκρίθηκε ο Άλέξανδρος κάπως πειραγμένος. Άπορώ όμως. Ίσα-ίσα, όλοι μου λένε ότι όδηγώ πολύ σταθερά...

— Τότε δεν έξερουν τι τους γίνεται.

— Το άμάξι κυλούσε όμορφα, άνάλαφρα, στον παραλιακό δρόμο της Έλευσινας. Ώς έκίνηη τη στιγμή ένοιωσε πραγματική άπόλαυσι η Νιόδη, μέσα στο άναπαύει αυτό άμάξι. Τώρα, όμως, τα λόγια του Θέμη σαν να την έπη-

ρέαζαν. Σαν να μη αισθανόταν κι' αυτή άπόλυτη άσφάλεια.

— Μη τρέχεις! παρακάλεσε τον Άλέξανδρο.

— Γέλασε έκείνος έρωτικά.

— Φοβάσαι;

— Δέν ξέρω.

— Έννοια σου, Νιόδη. Ο Θέμης είναι σήμερα στις κακές του, γι' αυτό τα βρίσκε όλα στραβά.

Αυτά τα λόγια περίμενε ο Θέμης γιά να ξεσπάσει. Άρχισε να φωνάζη, με το νευρίο του ύφους, ότι ο Άλέξανδρος είναι έγωιστής, ότι ποτέ δεν παραδέχεται πως είναι δυνατόν να έχη άδικο.

— Πρέπει πάντα να είσαι άλάθητος!... Άλέξανδρος, ο άλάθητος!...

Η Νιόδη τάχως. Δέν καταλάβαινε πως ήταν δυνατόν, έτσι από τη μία στιγμή στην άλλη, να φουντώσει καυγάς. Προσπάθησε να το ριξη στο άσπετο. Όταν όμως είδε πως ο Θέμης δεν είχε σκοπό να σταματήσει, έβαλε τις φωνές:

— Γιά να σας πώ! Άν έξα-κολούθησετε να μαλώνετε σαν τα κοκοράκια, θα κατέβω έγω και θα γυρίσω με τα πόδια στην Άθηνά.

Το είπε μισοσαστεία, μισοσοδαρα. Ο Θέμης όμως κατλάβε πως το είχε παρατραβήξει και σταμάτησε.

Έφθασαν στο δάσος της Κινέτας κι' έκει σταμάτησαν το άμάξι μέσα στα δέντρα. Η Νιόδη είχε άδεια να γυρίση σπιτί ως τις 5 το άπόγευμα. Δέν της πολυάρεσαν αυτές οι έκδρομες της Μάρδας, δεν ήθελε όμως να την περιορίσει άπόλυτα την κόρη της. Στις δύο προηγούμενες έκδρομες, είχε πάει μαζί κι' η Μαρλένα.

Έτσι έπρόκειτο να πάη και σήμερα. Είχε όμως ευνηήσει με άμυδαλες και με πευρέτο. Γιά μία στιγμή είπε η Μάρδα, πως δεν θ' άφινε τη Νιόδη, μόνη με τους δύο νεαρούς. Έπειτα όμως τη λυπήθηκε. Έξ άλλου, τα γνώριζε τώρα πια τα παιδιά, τους είχε έμπιστοσύνη. Προσάταν ο Άλέξανδρος φερόταν πάντα τόσο σοβαρά, τόσο άωγοα, που άποφασίσει ή μανα να την άόιση. Μόνο της τόνισε, ότι το άργότερο στις 5 το άπόγευμα έπρεπε να είναι στο σπιτί.

Διαμυρτυρήθηκε λιγάκι η κοπέλλα:

— Πέντε! Είναι άκόμη μεσημέρι. Η καλλίτερη ώρα.

Στο τέλος όμως το δέχτηκε. Ο άέρας μισοχολούσε μεθυστικά ρετινί. Τα πεύκα έπαίαν με τις βελόνες τους την αίσιακή τους άρπα. Κάθονταν τα τρία παιδιά χαμηλά στην άκροθαλασσία, κι' άφισαν καμψηθή στη γαλήνη έπίφασια του νερού. Όλη η πλάσι ήταν ένα γαλανό χαμόγελο.

Η Νιόδη έδωσε το ένα της χέρι στον Άλέξανδρο, το άλλο στο Θέμη.

— Τι όμορφα που είναι, ψιθύρισε με συγκίνηση. Παιδιά! Νοί-σας θάβει μέσα στην ψυχή σας την όμορφιά;

Ο Άλέξανδρος της έσφιξε άναλά το χέρι.

— Είναι από τις ήμερες, που

δὲ μπόρει κανεὶς νὰ τὶς ξεχάσῃ, ἀποκρίθηκε μὲ συγκίνηση.

Ὁ Θέμης τράβηξε τὸ χέρι του ἀπὸ τὸ χέρι τῆς κοπέλλας.

— Εἶναι μιὰ μέρα χωρὶς συγκίνηση, εἶπε μὲ ὕφος δύσθυμο. Μιὰ μέρα, χωρὶς χαρακτηριστικὴ ὁμορφιά.

Γύρισαν οἱ δυὸ ἄλλοι καὶ τὸν κύτταξαν.

— Τί θέλεις νὰ πῆς; τὸν ρώτησε ἡ κοπέλλα.

— Τὸ κατάλαβες, φαντάζομαι, τῆς ἀποκρίθηκε ἀπότομα.

— Ἰσως... ὅθι προτιμοῦσες νὰ εἶναι σύννεφα... νὰ προημενέται καμμιὰ μπόρα.

— Ναί, τὸ κατάλαβες περίφημα. Αὐτὴ ἡ γαλανὴ ἀτμόσφαιρα, αὐτὸ τὸ φῶς χωρὶς σκιά... μού θυμίζει κάρτ-ποστάλ. Καὶ ποτὲ δὲν εἶχα ἀδυναμία γιὰ κάρτ-ποστάλ.

— Θέμη, ἔκανε μὲ καλὸδολο εἰρωνεία ὁ Ἀλέξανδρος. Σήμερα δὲν σ' ἀρέσει τίποτα! Βάζω στοίχημα, ὅτι ἂν ξαναρωθῶμε ἄλλη μέρα στὸ ἴδιο τοπίο, μὲ τὴν ἴδια λιακάδα, θ' ἀρχίσουν τοὺς ἐνθουσιασμούς.

— Ποτὲ δὲ μ' ἀρέσουν τὰ ἄνοστα πράγματα, πέταξε ἐχθρικά ὁ Θέμης.

— Ἀνὸστο πράγμα νομίζεις αὐτὸ τὸ γαλανὸ θέαμα, παιδί μου... Δὲν καταλαβαίνεις ὅτι μπροστὰ σὲ μιὰ φύσι τέτοια, σὰν τὴ σημερινή, εἶναι νὰ πετᾷ στὸ κατ'ὄφλι τοῦ Παραδείσου.

Ὁ Θέμης πετάχτηκε. Ἀσφυκτιοῦσε.

— Δὲ μ' ἀρέσει ὁ Παράδεισος, φώναξε μὲ ὕφος ἐπιθετικό. Μιὰ μέρα, μιὰ ὥρα στὸν Παράδεισο, μού φαίνεται ὅτι δὲ μ' ἔφτανε γιὰ νὰ πάω γιὰ τὴν αἰωνιότητα-στὴν κόλαση.

— Γιατί; ρώτησε ἡ Νιόβη.

— Ἐπειδὴ θὰ μ' ἔφερνε σὲ τόση ἀπόγνωση, πού θὰ ἐγκληματοῦσα μέσα στὸν Παράδεισο.

Ξεκαρδίστηκαν στὰ γέλια τὰ δυὸ παιδιά.

— Ὠραία! ἔκανε ὁ Ἀλέξανδρος. Ὡστε, σὰ νὰ λέμε, ἐδὼ πού μοιάζει μὲ Παράδεισο, κινδυνεύουμε. Ἀφοῦ ἡ γαλήνη κι' ἡ ὁμορφιά σου γεννᾶνε ἐγκληματικές σκέψεις...

— Κάθισε, Θέμη, γέλασε ἡ Νιόβη. Τί πετάχτηκες; Ἐννοία σου, δὲν θὰ σὲ ἀναγκάσει κανεὶς νὰ πᾶς στὸν Παράδεισο, ἂν σοῦ ἀρέσει.

— ὦρα, ἔλα, ἔκανε γελαστός κι' ὁ Ἀλέξανδρος. Ἐλα νὰ τοιμπήσουμε κάτ'ι. Μού φαίνεται πὼς περνασες, γι' αὐτὸ ἔχεις τὰ νεύρα σου.

Ὁ Θέμης ἦρθε κοντὰ, κάθισε.

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

— Ἀμάν Χριστούλη μου ἔχω ἓνα κεφάλι μπουζούκι.
— Ἄ! δὲν κάνεις καλὰ Γιάννη μου... τὸ ξενύχτι δὲν εἶναι γιὰ τὴν ἡλικία μας. Πάντως κύτταξε νὰ παίρνῃς τακτικά Νουνού μὲ ζάχαρι.

κι' ὁ Ἀλέξανδρος ἀνοίξε ἓνα πανέρι, πού τοῦ εἶχαν δώσει ἀπὸ τὸ σπίτι του.

Ἦταν γεμάτο μὲ τοῦ πουλίου τὸ γάλα. Ὅτι ἐκλεκτὸ ὑπῆρχε καὶ κατάλληλο γιὰ ἐκδρομή, τοῦ τὰ εἶχε βάλει ἡ ὑπηρεσία, ὥραιο ταξινομημένα, μὲ ὁμορφὴ ἐμφάνισι, πού ἔφερνε ὁρεξί.

— Ἀ... τί ὁμορφά! φώναξε ἡ Νιόβη, χτυπώντας τὰ χέρια της. Μπράβο, Ἀλέξανδρε! ἔχω μιὰ πείνα... μιὰ πείνα...

Μὲ παιδιάτικη ἀφέλεια ἄρχισε νὰ τρώῃ, κι' ἦταν μιὰ εὐχαρίστησι νὰ βλέπῃ κανεὶς τὰ μαργαριταρένια τῆς τὰ δοντάκια νὰ μασάνε τὰ σάντουιτς καὶ τοὺς ἐκλεκτοὺς μεζέδες.

Ὁ Θέμης ἔτρωγε μόλις, λες καὶ δὲν πεινούσε καθόλου.

— Ἐλα λοιπόν, Θέμη, ἔκανε μὲ παράπονο ὁ Ἀλέξανδρος. Τί ἐπάθες; Ἄλλες φορές ἔχεις ὀρεξί.

— Τρώω! ἀποκρίθηκε νευρικό ὁ νεαρὸς βιολίστης.

— Σὰν τὸ πουλάκι.

— Δὲν εἶμαι πειναμένος. Δὲν ἦρθα πεινασμένος, φαντάζομαι.

— Μὰ ὅλοι μας πεινάσαμε τώρα.

— Νὰ φάτε! Ποιὸς σὰς ἐμποδίζει;...

Σήκωσε ὁ Ἀλέξανδρος τοὺς ὤμους του κι' ἔδωσε τόπο στὴν ὀργή.

Ὅταν τελείωσαν τὸ φαγητό, τὴ στιγμή πού πῆγε ὁ Ἀλέξανδρος στὴ θάλασσα νὰ ξεπλύνῃ τὰ χέρια του, ἐπωφεληθῆκε ὁ Θέμης.

Γρήγορα, ἐκεῖ πού δὲν τὸ περίμενε, τράβηξε τὴν κοπέλλα κοντὰ του. Ἐνοίωσε μιὰ ἀκατανίκητὴ ἐπιθυμία νὰ τὴν αἰσθανθῇ κοντὰ του, νὰ αἰσθανθῇ πὼς εἶχε κάποια δικαιώματα ἀπάνω της. Γρήγορα, τῆς ἔδωσε ἓνα ἀνάλαφρο φίλι στὸ μάγουλο.

Ἡ Νιόβη τρώμαξε καὶ τὸν κύτταξε μὲ φρόνιμα σουφρωμένα.

— Τί ἐπάθες; τοῦ ψιθύρισε ἀποδοκιμαστικά.

— Εἶσαι ὁμορφη, Νιόβη... Εἶσαι σὰν τὴν νεράιδα τοῦ γιαιού... Γέλασε ἡ κοπέλλα κοφτά, νευρικά.

— Ἀπὸ πότε σκέφθηκες ὅτι πρέπει νὰ μὲν κάνῃς κοπλιμέντα;

— Μ' ἀγαπᾷς λιγάκι; τῆς ψιθύρισε γρήγορα.

— Σὰς ἀγαπᾷ καὶ τοὺς δυὸ, ἀποκρίθηκε ἡ κοπελλίτσα μὲ μιὰ νευρικὴ σύσπαισι, πού πέρασε γρήγορα στὸ ὥραιο τῆς προσωπάκι. Καὶ τοὺς δυὸ! Θέμη... νὰ μὴ τὸ ξεχνᾷς αὐτό! Σὰς ἔχω σὰν ἀδελφία μου.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἐρχόταν πρὸς τὸ μέρος τους, ἥρεμος ὅπως πάντα, ὁμορφος, ἀριστοκρατικός.

— Τί ὥρα εἶναι; ἔκανε ἡ κοπέλλα νευρικά.

— Τρεῖς.

— Πρέπει νὰ πηγαίνουμε...

— ἔχουμε ἀκόμα λίγη ὥρα, εἶπε ὁ Ἀλέξανδρος.

— Ὅχι Ἀλέξανδρε, σὲ παρακαλῶ! Καλλίτερα νωρίτερα! Ἐδῶσα τὸ λόγο μου.

— Ἐν τάξει, ἔκανε ἐκεῖνος γελαστός. Πάμε.

Ὁ Θέμης δὲ σηκώθηκε.

— Εἶναι ἡλίθιο νὰ φύγουμε τώρα, τὴν καλλίτερη ὥρα.

— Μὰ πρέπει, τὸ ξέρεις, εἶπε ἡ Νιόβη.

— Δὲν πρέπει καθόλου. Δὲν καταλαβαίνω τί θὰ πάθῃς, ἂν ἀργήσουμε μισὴ ὥρα. Νὰ πῆς ὅτι καθυστερήσαμε στὸ δρόμο... κατὶ πάθαμε... δὲν χάλασε ὁ κόσμος νὰ πῆς ἓνα ψέμμα.

— Δὲ μ' ἀρέσει νὰ λέω ψέμματα... εἶπε ἡ Νιόβη.

Κι' ἀξάφνα κοκκάωσε. Εἶδε τὰ μάτια τοῦ Θέμη σπληνωμένα ἀπάνω της μὲ τέτοιον τρόπο, πού κατάλαβε πὼς κοκκίνιζε ὡς τὶς ρίζες τῶν μαλλιών της. Τὰ μάτια του τῆς μίλησαν, τῆς θύμισαν... Ἡ καρδιά της βούλιαξε.

Πρῶτὴ φορὰ πού σκέφθηκε πὼς τὴν ἔκανε κάποιο μυστικό μὲ τὸ Θέμη. Πρῶτὴ φορὰ πούνοιωσε τόση ντροπὴ γιὰ τὸ μυστικό της. Τὰ μάτια του, πού τῆς μίλησαν καὶ τῆς θύμισαν, τῆς εἶπαν μέσα σὲ μιὰ ἀστραπὴ εἰρωνείας:

— Δὲν σ' ἀρέσει τὸ ψέμμα; Τὸ πιστεύεις πού τὸ λές; Κι' ὅμως, δὲν ἔχεις τύψεις, ὅταν λές τοὺς γονεῖς σου, ὅτι ὁ Χάουζερ σοῦ κάνει δωρεὰν μάθημα...

— Τί γίνετο μὲ τὸν Χάουζερ; ρώτησε ὁ Ἀλέξανδρος, λες καὶ μάντευε τί σκέψεις της.

Ἡ Νιόβη ἀναστενάξε:

— ἔχω κι' αὔριο μάθημα. Κι' ἔπειτα σταματῶ.

— Γιατί; ἔκανε παραξενεμένος ὁ Ἀλέξανδρος.

— Ἐ... δὲν καταλαβαίνεις; ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα μ' ἓνα ἀπαλό χαμόγελο.

Ἡ Νιόβη ἀναστενάξε:

— ἔχω κι' αὔριο μάθημα. Κι' ἔπειτα σταματῶ.

— Γιατί; ἔκανε παραξενεμένος ὁ Ἀλέξανδρος.

— Ἐ... δὲν καταλαβαίνεις; ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα μ' ἓνα ἀπαλό χαμόγελο.

Ἡ Νιόβη ἀναστενάξε:

— ἔχω κι' αὔριο μάθημα. Κι' ἔπειτα σταματῶ.

— Γιατί; ἔκανε παραξενεμένος ὁ Ἀλέξανδρος.

— Ἐ... δὲν καταλαβαίνεις; ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα μ' ἓνα ἀπαλό χαμόγελο.

Ἡ Νιόβη ἀναστενάξε:

— ἔχω κι' αὔριο μάθημα. Κι' ἔπειτα σταματῶ.

— Γιατί; ἔκανε παραξενεμένος ὁ Ἀλέξανδρος.

— Ἐ... δὲν καταλαβαίνεις; ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα μ' ἓνα ἀπαλό χαμόγελο.

Ἡ Νιόβη ἀναστενάξε:

— ἔχω κι' αὔριο μάθημα. Κι' ἔπειτα σταματῶ.

— Γιατί; ἔκανε παραξενεμένος ὁ Ἀλέξανδρος.

— Ἐ... δὲν καταλαβαίνεις; ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα μ' ἓνα ἀπαλό χαμόγελο.

Ἡ Νιόβη ἀναστενάξε:

— ἔχω κι' αὔριο μάθημα. Κι' ἔπειτα σταματῶ.

— Γιατί; ἔκανε παραξενεμένος ὁ Ἀλέξανδρος.

— Ἐ... δὲν καταλαβαίνεις; ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα μ' ἓνα ἀπαλό χαμόγελο.

Ἡ Νιόβη ἀναστενάξε:

— ἔχω κι' αὔριο μάθημα. Κι' ἔπειτα σταματῶ.

— Γιατί; ἔκανε παραξενεμένος ὁ Ἀλέξανδρος.

— Ἐ... δὲν καταλαβαίνεις; ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα μ' ἓνα ἀπαλό χαμόγελο.

Ἡ Νιόβη ἀναστενάξε:

— ἔχω κι' αὔριο μάθημα. Κι' ἔπειτα σταματῶ.

— Γιατί; ἔκανε παραξενεμένος ὁ Ἀλέξανδρος.

— Ἐ... δὲν καταλαβαίνεις; ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα μ' ἓνα ἀπαλό χαμόγελο.

Ἡ Νιόβη ἀναστενάξε:

— ἔχω κι' αὔριο μάθημα. Κι' ἔπειτα σταματῶ.

— Γιατί; ἔκανε παραξενεμένος ὁ Ἀλέξανδρος.

— Ἐ... δὲν καταλαβαίνεις; ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα μ' ἓνα ἀπαλό χαμόγελο.

Ἡ Νιόβη ἀναστενάξε:

— ἔχω κι' αὔριο μάθημα. Κι' ἔπειτα σταματῶ.

γι' αὐτό. Κι' ὅμως ἀθελά της ἀναστενάξε.

Τὴν κύτταξε στὰ μάτια ὁ Ἀλέξανδρος. Ἡ φωνὴ του ἀκούστηκε ἀπαλή, εὐγενικιά, ὅπως πάντα:

— Νιόβη... Ἄν δὲν φοβόμουν ὅτι θὰ σοῦ κακοφαινόταν, θὰ σοῦ πρότεινα κατ'ί... Δὲν ξέρω μόνον πὼς θὰ τὸ πάρῃς.

— Τί θὰ μοῦ πρότεινες; τὸν ρώτησε.

Τὸ μάντευε. Ἦθελε ὅμως νὰ τ' ἀκούσῃ. Ἦθελε νὰ καταλάβῃ πὼς κι' ὁ Ἀλέξανδρος θὰ ἦταν ἑτοιμος νὰ κάνῃ κάποια θυσία. Ὑποσυνείδητα τὸ περίμενε κι' αὐτό.

— Νά! ἔκανε ἀπλὰ ὁ νεαρός. Ὅθι σοῦ πρότεινα νὰ δεχθῇς νὰ πληρώσω ἐγὼ τὰ λίγα μαθήματα πού προκρίεται νὰ κάνῃς.

— Ὅχι, Ἀλέξανδρε, εὐχαριστῶ...

— Γιατί; Ὅθι ἦταν τόσο ὥραϊο νὰ δεχόσουν, καὶ τόσο ἀπλό, Νιόβη...

ἔχει ἓνα τρόπο νὰ παρακαλῇ ὁ Ἀλέξανδρος, πού δύσκολα μποροῦσε κανεὶς νὰ τοῦ ἀντισταθῇ. Τὸ κατάλαβε ὁ Θέμης, καὶ τὸ πρόσωπό του σκοτεινίαισε:

— Δὲ μπορεῖ νὰ δεχθῇ ἡ Νιόβη, πρόφερε κοφτά.

— Γιατί; ἐπέμεινε ὁ Ἀλέξανδρος. ἔχω χρήματα ἀτομικά μου, δὲν προκρίεται νὰ τὸ μάθῃ κανεὶς, οὔτε καὶ θὰ τὸ πῶ στὸ σπίτι μου.

Ἡ Νιόβη δὲ μπορεῖ νὰ δεχθῇ δοῦναι ἀπὸ σένα, φώναξε ἁφνικά ἐξω φρενὸν ὁ Θέμης. Δὲν τὸ καταλαβαίνεις; Δὲν τὸ καταλαβαίνεις, πιά, Ἀλέξανδρε;

Μὲ κάθε λέξι, ὤμωνε τὴ φωνή του. Μὲ κάθε λέξι, ὤμωνε καὶ τὸ πῖο πολύ.

Ἡ Νιόβη ἐνοίωσε ἓνα δάγκωμα στὴν καρδιά. Τὰ λόγια τοῦ Θέμη τὴν ἔκαναν νὰ ντρέπεται, πού εἶχε δεχθῇ τὴ δική του τὴ βοήθεια. Ὁ Ἀλέξανδρος ὅμως διατήρησε τὴν ψυχραιμία του.

— Θέμη, πρόφερε ἥρεμα. Τὸ ξέρεις ὅτι ἡ ἐπιτυχία τῆς Νιόβης θὰ σημαίνει καὶ ἐπιτυχία τοῦ τριό μας; Λοιπόν, ἐφ' ὅσον συνεργάζομεθα, εἶναι τὸ φυσικότερο πράγμα τὸν κόσμου νὰ βοηθῇ ὁ ἓνας τὸν ἄλλον. Ὅποιος μπορεῖ, βοηθεῖ.

— Ναί, ἀλλά, δὲν μ' ἀρέσει αὐτό... νὰ, δὲ μ' ἀρέσει... Φοβάμαι μὴν ἔχω υποχρεώσεις.

Δὲν τῆς ἄρεσε νὰ λήψῃ ψέμματα. Προτιμοῦσε νὰ πῇ καὶ στὸν Ἀλέξανδρο, ὅτι πληρώνει τὰ μαθήματα. Ἀλλά, εἴχαν συμφωνήσει μὲ τὸ Θέμη, πὼς δὲν θὰ πᾶγαν σὲ κανένα. Ἐξ ἄλλου, κι' αὐτὴ δὲν θὰ ἤθελε νὰ μαρτυρήσῃ ὅτι ὁ Θέμης τῆς εἶχε δώσει ἓνα χιλιάριο. Ντρέπονταν νὰ τὸ μαρτυρήσῃ. Τώρα, ὅμως, ἦταν σιγούρη πὼς δὲ σταματοῦσε τὰ μαθήματα! Ὁ Θέμης τῆς εἶχε πῇ, ὅτι δὲ μπορούσε νὰ πάρῃ ἄλλη προκαταβολή, ἔτσι ἀμέσως-ἀμέσως. Δὲ λυπόταν καὶ πάρα πολύ.

— Ναί, ἀλλά, δὲν μ' ἀρέσει αὐτό... νὰ, δὲ μ' ἀρέσει... Φοβάμαι μὴν ἔχω υποχρεώσεις.

Δὲν τῆς ἄρεσε νὰ λήψῃ ψέμματα. Προτιμοῦσε νὰ πῇ καὶ στὸν Ἀλέξανδρο, ὅτι πληρώνει τὰ μαθήματα. Ἀλλά, εἴχαν συμφωνήσει μὲ τὸ Θέμη, πὼς δὲν θὰ πᾶγαν σὲ κανένα. Ἐξ ἄλλου, κι' αὐτὴ δὲν θὰ ἤθελε νὰ μαρτυρήσῃ ὅτι ὁ Θέμης τῆς εἶχε δώσει ἓνα χιλιάριο. Ντρέπονταν νὰ τὸ μαρτυρήσῃ. Τώρα, ὅμως, ἦταν σιγούρη πὼς δὲ σταματοῦσε τὰ μαθήματα! Ὁ Θέμης τῆς εἶχε πῇ, ὅτι δὲ μπορούσε νὰ πάρῃ ἄλλη προκαταβολή, ἔτσι ἀμέσως-ἀμέσως. Δὲ λυπόταν καὶ πάρα πολύ.

— Ναί, ἀλλά, δὲν μ' ἀρέσει αὐτό... νὰ, δὲ μ' ἀρέσει... Φοβάμαι μὴν ἔχω υποχρεώσεις.

Δὲν τῆς ἄρεσε νὰ λήψῃ ψέμματα. Προτιμοῦσε νὰ πῇ καὶ στὸν Ἀλέξανδρο, ὅτι πληρώνει τὰ μαθήματα. Ἀλλά, εἴχαν συμφωνήσει μὲ τὸ Θέμη, πὼς δὲν θὰ πᾶγαν σὲ κανένα. Ἐξ ἄλλου, κι' αὐτὴ δὲν θὰ ἤθελε νὰ μαρτυρήσῃ ὅτι ὁ Θέμης τῆς εἶχε δώσει ἓνα χιλιάριο. Ντρέπονταν νὰ τὸ μαρτυρήσῃ. Τώρα, ὅμως, ἦταν σιγούρη πὼς δὲ σταματοῦσε τὰ μαθήματα! Ὁ Θέμης τῆς εἶχε πῇ, ὅτι δὲ μπορούσε νὰ πάρῃ ἄλλη προκαταβολή, ἔτσι ἀμέσως-ἀμέσως. Δὲ λυπόταν καὶ πάρα πολύ.

— Ναί, ἀλλά, δὲν μ' ἀρέσει αὐτό... νὰ, δὲ μ' ἀρέσει... Φοβάμαι μὴν ἔχω υποχρεώσεις.

Δὲν τῆς ἄρεσε νὰ λήψῃ ψέμματα. Προτιμοῦσε νὰ πῇ καὶ στὸν Ἀλέξανδρο, ὅτι πληρώνει τὰ μαθήματα. Ἀλλά, εἴχαν συμφωνήσει μὲ τὸ Θέμη, πὼς δὲν θὰ πᾶγαν σὲ κανένα. Ἐξ ἄλλου, κι' αὐτὴ δὲν θὰ ἤθελε νὰ μαρτυρήσῃ ὅτι ὁ Θέμης τῆς εἶχε δώσει ἓνα χιλιάριο. Ντρέπονταν νὰ τὸ μαρτυρήσῃ. Τώρα, ὅμως, ἦταν σιγούρη πὼς δὲ σταματοῦσε τὰ μαθήματα! Ὁ Θέμης τῆς εἶχε πῇ, ὅτι δὲ μπορούσε νὰ πάρῃ ἄλλη προκαταβολή, ἔτσι ἀμέσως-ἀμέσως. Δὲ λυπόταν καὶ πάρα πολύ.

— Ναί, ἀλλά, δὲν μ' ἀρέσει αὐτό... νὰ, δὲ μ' ἀρέσει... Φοβάμαι μὴν ἔχω υποχρεώσεις.

Δὲν τῆς ἄρεσε νὰ λήψῃ ψέμματα. Προτιμοῦσε νὰ πῇ καὶ στὸν Ἀλέξανδρο, ὅτι πληρώνει τὰ μαθήματα. Ἀλλά, εἴχαν συμφωνήσει μὲ τὸ Θέμη, πὼς δὲν θὰ πᾶγαν σὲ κανένα. Ἐξ ἄλλου, κι' αὐτὴ δὲν θὰ ἤθελε νὰ μαρτυρήσῃ ὅτι ὁ Θέμης τῆς εἶχε δώσει ἓνα χιλιάριο. Ντρέπονταν νὰ τὸ μαρτυρήσῃ. Τώρα, ὅμως, ἦταν σιγούρη πὼς δὲ σταματοῦσε τὰ μαθήματα! Ὁ Θέμης τῆς εἶχε πῇ, ὅτι δὲ μπορούσε νὰ πάρῃ ἄλλη προκαταβολή, ἔτσι ἀμέσως-ἀμέσως. Δὲ λυπόταν καὶ πάρα πολύ.

— Ναί, ἀλλά, δὲν μ' ἀρέσει αὐτό... νὰ, δὲ μ' ἀρέσει... Φοβάμαι μὴν ἔχω υποχρεώσεις.

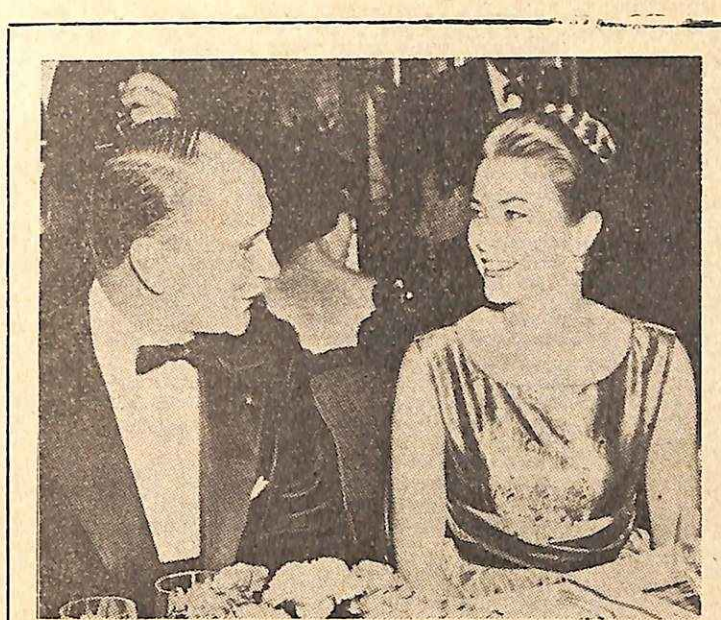
Δὲν τῆς ἄρεσε νὰ λήψῃ ψέμματα. Προτιμοῦσε νὰ πῇ καὶ στὸν Ἀλέξανδρο, ὅτι πληρώνει τὰ μαθήματα. Ἀλλά, εἴχαν συμφωνήσει μὲ τὸ Θέμη, πὼς δὲν θὰ πᾶγαν σὲ κανένα. Ἐξ ἄλλου, κι' αὐτὴ δὲν θὰ ἤθελε νὰ μαρτυρήσῃ ὅτι ὁ Θέμης τῆς εἶχε δώσει ἓνα χιλιάριο. Ντρέπονταν νὰ τὸ μαρτυρήσῃ. Τώρα, ὅμως, ἦταν σιγούρη πὼς δὲ σταματοῦσε τὰ μαθήματα! Ὁ Θέμης τῆς εἶχε πῇ, ὅτι δὲ μπορούσε νὰ πάρῃ ἄλλη προκαταβολή, ἔτσι ἀμέσως-ἀμέσως. Δὲ λυπόταν καὶ πάρα πολύ.

— Ναί, ἀλλά, δὲν μ' ἀρέσει αὐτό... νὰ, δὲ μ' ἀρέσει... Φοβάμαι μὴν ἔχω υποχρεώσεις.

Δὲν τῆς ἄρεσε νὰ λήψῃ ψέμματα. Προτιμοῦσε νὰ πῇ καὶ στὸν Ἀλέξανδρο, ὅτι πληρώνει τὰ μαθήματα. Ἀλλά, εἴχαν συμφωνήσει μὲ τὸ Θέμη, πὼς δὲν θὰ πᾶγαν σὲ κανένα. Ἐξ ἄλλου, κι' αὐτὴ δὲν θὰ ἤθελε νὰ μαρτυρήσῃ ὅτι ὁ Θέμης τῆς εἶχε δώσει ἓνα χιλιάριο. Ντρέπονταν νὰ τὸ μαρτυρήσῃ. Τώρα, ὅμως, ἦταν σιγούρη πὼς δὲ σταματοῦσε τὰ μαθήματα! Ὁ Θέμης τῆς εἶχε πῇ, ὅτι δὲ μπορούσε νὰ πάρῃ ἄλλη προκαταβολή, ἔτσι ἀμέσως-ἀμέσως. Δὲ λυπόταν καὶ πάρα πολύ.

— Ναί, ἀλλά, δὲν μ' ἀρέσει αὐτό... νὰ, δὲ μ' ἀρέσει... Φοβάμαι μὴν ἔχω υποχρεώσεις.

Δὲν τῆς ἄρεσε νὰ λήψῃ ψέμματα. Προτιμοῦσε νὰ πῇ καὶ στὸν Ἀλέξανδρο, ὅτι πληρώνει τὰ μαθήματα. Ἀλλά, εἴχαν συμφωνήσει μὲ τὸ Θέμη, πὼς δὲν θὰ πᾶγαν σὲ κανένα. Ἐξ ἄλλου, κι' αὐτὴ δὲν θὰ ἤθελε νὰ μαρτυρήσῃ ὅτι ὁ Θέμης τῆς εἶχε δώσει ἓνα χιλιάριο. Ντρέπονταν νὰ τὸ μαρτυρήσῃ. Τώρα, ὅμως, ἦταν σιγούρη πὼς δὲ σταματοῦσε τὰ μαθήματα! Ὁ Θέμης τῆς εἶχε πῇ, ὅτι δὲ μπορούσε νὰ πάρῃ ἄλλη προκαταβολή, ἔτσι ἀμέσως-ἀμέσως. Δὲ λυπόταν καὶ πάρα πολύ.

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΓΚΡΕΗΣ ΠΡΟΤΙΜΑ ΤΑ ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΑ

Ἡ πριγκίπισσα Γκρέης τοῦ Μονακοῦ δὲν εἶδε ποτὲ ἐνδιαφέρον γιὰ τὰ μοντέρνα χτενίσματα καὶ στὶς ἐπίσημες ἐμφανίσεις τ

— Κι' εμείς άλλα πέντε λεπτά ναρίτερα, είρωνεύθηκε πάλι ο Θέμης.

— Στοιμάσε το βιολοντσέλλο του για την πρόβα ο 'Αλέξανδρος. Πριν καθήση όμως, άνοιξε το πορτοφόλι του:

— Νά, Νιόδη... Χίλιες δραχμές σήμερα... γιά να μη το ξεχάσω...

Τά βλεφάρια της κοπέλλας τρεμόπαιζαν. Δεν άπλωσε το χέρι της:

— "Οχι, 'Αλέξανδρε. Εύχαριστώ..."

Τήν κτύπησε με άπορία:

— Δέ θα τ'α πάρης;

Κούνησε άρνητικά το κεφάλι της.

Η θλίψη ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό του:

— Γιατί, Νιόδη;

— Σκέφτηκα... τραυλίσε ή κοπέλλα, νά, σκέφτηκα... ότι θα τόν προσβάλω το μασέτρο να τόν πληρώσω, άφού μου προτείνει να μου κάνω δωρεάν μαθήματα...

Θά τόν πάρη προσβολή... Δέ συμφωνείς, 'Αλέξανδρε;

— Μά, έσύ δέν είπες...

Γέλασε νευρικά ή Νιόδη:

— 'Αλλ'αξα γνώμη... 'Εξ άλλου, θά ιδώ. Θά πάω πάλι αύριο στο μάθημα... καί θα τόν ψυχολογήσω.

Τής έπιασε ό 'Αλέξανδρος τό χέρι παρακλητικά:

— Νιόδη... στάφερα αυτά τά λεφτά με τόση χαρά...

— Σ' εύχαριστώ, 'Αλέξανδρε, πρόφερε ή κοπελλίτσα.

Καί καθώς τόν κτύπησε, τά μάτια της δούρκωσαν. Κι' ή ίδια δέν κατάλαβε γιατί, ένοιωσε όμως εαφικά σαν μία έπιθυμία να κλάψη.

Μιά στριγγή δοξαριά, στο βιολι του Θέμη τούς έκανε να πεταχτούν κι' οι δύο τούς. Δέν έμμοιαζε με ήχο χορδής. Έμοιαζε με ανθρώπινη φωνή, που λέει καί είχε άρθρώσει κάποιο τόνό δαιμονικό.

— Τί έπαθες, Θέμη; ξεφώνισε ή κοπέλλα.

Γέλασε κοφτά εκείνος:

— Σας παίζω υπόκρουσι.

— Άνοστο άστείο, πέταξε θυμωμένος ό 'Αλέξανδρος.

— Γιατί; είπε ό Θέμης εϊρωνικά. Ξέρετε πώς σας είδα αυτή τή στιγμή; Σάν δυό θεατρίνους τού παλιού καιρού... ναι... σαν δυό άνδρειακα καλύτερα, που

παίζουν με κινήσεις ψεύτικες μιά έρωτική σκηνή.

— Ο 'Αλέξανδρος σούφρωσε τά φρύδια του:

— Θέμη, αυτό τόν τελευταίο καιρό, λες πολλά λόγια, τό ξέρεις;

— Ποιός θα μ' έμποδίση;

— 'Η λογική σου πρέπει να σ' έμποδίση...

— Τή λογική τή γράφω στα παλιά μου τά παπούτσια καί τήν άφίνω γιά μερικούς-μερικούς, που δέν έχουν κανένα άλλο προσόν!...

Σάν κανόνια άκούστηκαν οι συγχωρίες, που άρχισε να παίζει ή Νιόδη στο πιάνο καί τό γέλιο της σκέπασε κι' αυτούς τούς ήχους:

— Παιδιά... Παίζω με όλοι μας θέατρο... Ναι, παίζω με θέατρο. Έχει δίκιο ό Θέμης. Έχει δίκιο. 'Αλλά, δυστυχώς, δέν είμαστε θεατρίνοι. Έλάτε, να πιάσουμε τή δουλειά μας. Ίσως να τά καταφέρουμε να παίζουμε θέατρο καί με τή μουσική...

— Παιδιά... Παίζω με όλοι μας θέατρο... Ναι, παίζω με θέατρο. Έχει δίκιο ό Θέμης. Έχει δίκιο. 'Αλλά, δυστυχώς, δέν είμαστε θεατρίνοι. Έλάτε, να πιάσουμε τή δουλειά μας. Ίσως να τά καταφέρουμε να παίζουμε θέατρο καί με τή μουσική...

— Παιδιά... Παίζω με όλοι μας θέατρο... Ναι, παίζω με θέατρο. Έχει δίκιο ό Θέμης. Έχει δίκιο. 'Αλλά, δυστυχώς, δέν είμαστε θεατρίνοι. Έλάτε, να πιάσουμε τή δουλειά μας. Ίσως να τά καταφέρουμε να παίζουμε θέατρο καί με τή μουσική...

— Παιδιά... Παίζω με όλοι μας θέατρο... Ναι, παίζω με θέατρο. Έχει δίκιο ό Θέμης. Έχει δίκιο. 'Αλλά, δυστυχώς, δέν είμαστε θεατρίνοι. Έλάτε, να πιάσουμε τή δουλειά μας. Ίσως να τά καταφέρουμε να παίζουμε θέατρο καί με τή μουσική...

— Παιδιά... Παίζω με όλοι μας θέατρο... Ναι, παίζω με θέατρο. Έχει δίκιο ό Θέμης. Έχει δίκιο. 'Αλλά, δυστυχώς, δέν είμαστε θεατρίνοι. Έλάτε, να πιάσουμε τή δουλειά μας. Ίσως να τά καταφέρουμε να παίζουμε θέατρο καί με τή μουσική...

— Παιδιά... Παίζω με όλοι μας θέατρο... Ναι, παίζω με θέατρο. Έχει δίκιο ό Θέμης. Έχει δίκιο. 'Αλλά, δυστυχώς, δέν είμαστε θεατρίνοι. Έλάτε, να πιάσουμε τή δουλειά μας. Ίσως να τά καταφέρουμε να παίζουμε θέατρο καί με τή μουσική...

— Παιδιά... Παίζω με όλοι μας θέατρο... Ναι, παίζω με θέατρο. Έχει δίκιο ό Θέμης. Έχει δίκιο. 'Αλλά, δυστυχώς, δέν είμαστε θεατρίνοι. Έλάτε, να πιάσουμε τή δουλειά μας. Ίσως να τά καταφέρουμε να παίζουμε θέατρο καί με τή μουσική...

— Παιδιά... Παίζω με όλοι μας θέατρο... Ναι, παίζω με θέατρο. Έχει δίκιο ό Θέμης. Έχει δίκιο. 'Αλλά, δυστυχώς, δέν είμαστε θεατρίνοι. Έλάτε, να πιάσουμε τή δουλειά μας. Ίσως να τά καταφέρουμε να παίζουμε θέατρο καί με τή μουσική...

— Παιδιά... Παίζω με όλοι μας θέατρο... Ναι, παίζω με θέατρο. Έχει δίκιο ό Θέμης. Έχει δίκιο. 'Αλλά, δυστυχώς, δέν είμαστε θεατρίνοι. Έλάτε, να πιάσουμε τή δουλειά μας. Ίσως να τά καταφέρουμε να παίζουμε θέατρο καί με τή μουσική...

— Παιδιά... Παίζω με όλοι μας θέατρο... Ναι, παίζω με θέατρο. Έχει δίκιο ό Θέμης. Έχει δίκιο. 'Αλλά, δυστυχώς, δέν είμαστε θεατρίνοι. Έλάτε, να πιάσουμε τή δουλειά μας. Ίσως να τά καταφέρουμε να παίζουμε θέατρο καί με τή μουσική...

— Παιδιά... Παίζω με όλοι μας θέατρο... Ναι, παίζω με θέατρο. Έχει δίκιο ό Θέμης. Έχει δίκιο. 'Αλλά, δυστυχώς, δέν είμαστε θεατρίνοι. Έλάτε, να πιάσουμε τή δουλειά μας. Ίσως να τά καταφέρουμε να παίζουμε θέατρο καί με τή μουσική...

— Παιδιά... Παίζω με όλοι μας θέατρο... Ναι, παίζω με θέατρο. Έχει δίκιο ό Θέμης. Έχει δίκιο. 'Αλλά, δυστυχώς, δέν είμαστε θεατρίνοι. Έλάτε, να πιάσουμε τή δουλειά μας. Ίσως να τά καταφέρουμε να παίζουμε θέατρο καί με τή μουσική...

— Παιδιά... Παίζω με όλοι μας θέατρο... Ναι, παίζω με θέατρο. Έχει δίκιο ό Θέμης. Έχει δίκιο. 'Αλλά, δυστυχώς, δέν είμαστε θεατρίνοι. Έλάτε, να πιάσουμε τή δουλειά μας. Ίσως να τά καταφέρουμε να παίζουμε θέατρο καί με τή μουσική...

— Παιδιά... Παίζω με όλοι μας θέατρο... Ναι, παίζω με θέατρο. Έχει δίκιο ό Θέμης. Έχει δίκιο. 'Αλλά, δυστυχώς, δέν είμαστε θεατρίνοι. Έλάτε, να πιάσουμε τή δουλειά μας. Ίσως να τά καταφέρουμε να παίζουμε θέατρο καί με τή μουσική...

— Παιδιά... Παίζω με όλοι μας θέατρο... Ναι, παίζω με θέατρο. Έχει δίκιο ό Θέμης. Έχει δίκιο. 'Αλλά, δυστυχώς, δέν είμαστε θεατρίνοι. Έλάτε, να πιάσουμε τή δουλειά μας. Ίσως να τά καταφέρουμε να παίζουμε θέατρο καί με τή μουσική...

— Παιδιά... Παίζω με όλοι μας θέατρο... Ναι, παίζω με θέατρο. Έχει δίκιο ό Θέμης. Έχει δίκιο. 'Αλλά, δυστυχώς, δέν είμαστε θεατρίνοι. Έλάτε, να πιάσουμε τή δουλειά μας. Ίσως να τά καταφέρουμε να παίζουμε θέατρο καί με τή μουσική...

— Παιδιά... Παίζω με όλοι μας θέατρο... Ναι, παίζω με θέατρο. Έχει δίκιο ό Θέμης. Έχει δίκιο. 'Αλλά, δυστυχώς, δέν είμαστε θεατρίνοι. Έλάτε, να πιάσουμε τή δουλειά μας. Ίσως να τά καταφέρουμε να παίζουμε θέατρο καί με τή μουσική...

— Παιδιά... Παίζω με όλοι μας θέατρο... Ναι, παίζω με θέατρο. Έχει δίκιο ό Θέμης. Έχει δίκιο. 'Αλλά, δυστυχώς, δέν είμαστε θεατρίνοι. Έλάτε, να πιάσουμε τή δουλειά μας. Ίσως να τά καταφέρουμε να παίζουμε θέατρο καί με τή μουσική...

— Παιδιά... Παίζω με όλοι μας θέατρο... Ναι, παίζω με θέατρο. Έχει δίκιο ό Θέμης. Έχει δίκιο. 'Αλλά, δυστυχώς, δέν είμαστε θεατρίνοι. Έλάτε, να πιάσουμε τή δουλειά μας. Ίσως να τά καταφέρουμε να παίζουμε θέατρο καί με τή μουσική...

— Παιδιά... Παίζω με όλοι μας θέατρο... Ναι, παίζω με θέατρο. Έχει δίκιο ό Θέμης. Έχει δίκιο. 'Αλλά, δυστυχώς, δέν είμαστε θεατρίνοι. Έλάτε, να πιάσουμε τή δουλειά μας. Ίσως να τά καταφέρουμε να παίζουμε θέατρο καί με τή μουσική...

— Παιδιά... Παίζω με όλοι μας θέατρο... Ναι, παίζω με θέατρο. Έχει δίκιο ό Θέμης. Έχει δίκιο. 'Αλλά, δυστυχώς, δέν είμαστε θεατρίνοι. Έλάτε, να πιάσουμε τή δουλειά μας. Ίσως να τά καταφέρουμε να παίζουμε θέατρο καί με τή μουσική...

— Παιδιά... Παίζω με όλοι μας θέατρο... Ναι, παίζω με θέατρο. Έχει δίκιο ό Θέμης. Έχει δίκιο. 'Αλλά, δυστυχώς, δέν είμαστε θεατρίνοι. Έλάτε, να πιάσουμε τή δουλειά μας. Ίσως να τά καταφέρουμε να παίζουμε θέατρο καί με τή μουσική...

— Κι' εμείς άλλα πέντε λεπτά ναρίτερα, είρωνεύθηκε πάλι ο Θέμης.

— Στοιμάσε το βιολοντσέλλο του για την πρόβα ο 'Αλέξανδρος. Πριν καθήση όμως, άνοιξε το πορτοφόλι του:

— Νά, Νιόδη... Χίλιες δραχμές σήμερα... γιά να μη το ξεχάσω...

Τά βλεφάρια της κοπέλλας τρεμόπαιζαν. Δεν άπλωσε το χέρι της:

— "Οχι, 'Αλέξανδρε. Εύχαριστώ..."

Τήν κτύπησε με άπορία:

— Δέ θα τ'α πάρης;

Κούνησε άρνητικά το κεφάλι της.

Η θλίψη ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό του:

— Γιατί, Νιόδη;

— Σκέφτηκα... τραυλίσε ή κοπέλλα, νά, σκέφτηκα... ότι θα τόν προσβάλω το μασέτρο να τόν πληρώσω, άφού μου προτείνει να μου κάνω δωρεάν μαθήματα...

Θά τόν πάρη προσβολή... Δέ συμφωνείς, 'Αλέξανδρε;

— Μά, έσύ δέν είπες...

Γέλασε νευρικά ή Νιόδη:

— 'Αλλ'αξα γνώμη... 'Εξ άλλου, θά ιδώ. Θά πάω πάλι αύριο στο μάθημα... καί θα τόν ψυχολογήσω.

Τής έπιασε ό 'Αλέξανδρος τό χέρι παρακλητικά:

— Νιόδη... στάφερα αυτά τά λεφτά με τόση χαρά...

— Σ' εύχαριστώ, 'Αλέξανδρε, πρόφερε ή κοπελλίτσα.

Καί καθώς τόν κτύπησε, τά μάτια της δούρκωσαν. Κι' ή ίδια δέν κατάλαβε γιατί, ένοιωσε όμως εαφικά σαν μία έπιθυμία να κλάψη.

Μιά στριγγή δοξαριά, στο βιολι του Θέμη τούς έκανε να πεταχτούν κι' οι δύο τούς. Δέν έμμοιαζε με ήχο χορδής. Έμοιαζε με ανθρώπινη φωνή, που λέει καί είχε άρθρώσει κάποιο τόνό δαιμονικό.

— Τί έπαθες, Θέμη; ξεφώνισε ή κοπέλλα.

Γέλασε κοφτά εκείνος:

— Σας παίζω υπόκρουσι.

— Άνοστο άστείο, πέταξε θυμωμένος ό 'Αλέξανδρος.

— Γιατί; είπε ό Θέμης εϊρωνικά. Ξέρετε πώς σας είδα αυτή τή στιγμή; Σάν δυό θεατρίνους τού παλιού καιρού... ναι... σαν δυό άνδρειακα καλύτερα, που

παίζουν με κινήσεις ψεύτικες μιά έρωτική σκηνή.

— Ο 'Αλέξανδρος σούφρωσε τά φρύδια του:

— Θέμη, αυτό τόν τελευταίο καιρό, λες πολλά λόγια, τό ξέρεις;

— Ποιός θα μ' έμποδίση;

— 'Η λογική σου πρέπει να σ' έμποδίση...

— Τή λογική τή γράφω στα παλιά μου τά παπούτσια καί τήν άφίνω γιά μερικούς-μερικούς, που δέν έχουν κανένα άλλο προσόν!...

Σάν κανόνια άκούστηκαν οι συγχωρίες, που άρχισε να παίζει ή Νιόδη στο πιάνο καί τό γέλιο της σκέπασε κι' αυτούς τούς ήχους:

— Παιδιά... Παίζω με όλοι μας θέατρο... Ναι, παίζω με θέατρο. Έχει δίκιο ό Θέμης. Έχει δίκιο. 'Αλλά, δυστυχώς, δέν είμαστε θεατρίνοι. Έλάτε, να πιάσουμε τή δουλειά μας. Ίσως να τά καταφέρουμε να παίζουμε θέατρο καί με τή μουσική...

— Παιδιά... Παίζω με όλοι μας θέατρο... Ναι, παίζω με θέατρο. Έχει δίκιο ό Θέμης. Έχει δίκιο. 'Αλλά, δυστυχώς, δέν είμαστε θεατρίνοι. Έλάτε, να πιάσουμε τή δουλειά μας. Ίσως να τά καταφέρουμε να παίζουμε θέατρο καί με τή μουσική...

— Παιδιά... Παίζω με όλοι μας θέατρο... Ναι, παίζω με θέατρο. Έχει δίκιο ό Θέμης. Έχει δίκιο. 'Αλλά, δυστυχώς, δέν είμαστε θεατρίνοι. Έλάτε, να πιάσουμε τή δουλειά μας. Ίσως να τά καταφέρουμε να παίζουμε θέατρο καί με τή μουσική...

— Παιδιά... Παίζω με όλοι μας θέατρο... Ναι, παίζω με θέατρο. Έχει δίκιο ό Θέμης. Έχει δίκιο. 'Αλλά, δυστυχώς, δέν είμαστε θεατρίνοι. Έλάτε, να πιάσουμε τή δουλειά μας. Ίσως να τά καταφέρουμε να παίζουμε θέατρο καί με τή μουσική...

— Παιδιά... Παίζω με όλοι μας θέατρο... Ναι, παίζω με θέατρο. Έχει δίκιο ό Θέμης. Έχει δίκιο. 'Αλλά, δυστυχώς, δέν είμαστε θεατρίνοι. Έλάτε, να πιάσουμε τή δουλειά μας. Ίσως να τά καταφέρουμε να παίζουμε θέατρο καί με τή μουσική...

— Παιδιά... Παίζω με όλοι μας θέατρο... Ναι, παίζω με θέατρο. Έχει δίκιο ό Θέμης. Έχει δίκιο. 'Αλλά, δυστυχώς, δέν είμαστε θεατρίνοι. Έλάτε, να πιάσουμε τή δουλειά μας. Ίσως να τά καταφέρουμε να παίζουμε θέατρο καί με τή μουσική...

— Παιδιά... Παίζω με όλοι μας θέατρο... Ναι, παίζω με θέατρο. Έχει δίκιο ό Θέμης. Έχει δίκιο. 'Αλλά, δυστυχώς, δέν είμαστε θεατρίνοι. Έλάτε, να πιάσουμε τή δουλειά μας. Ίσως να τά καταφέρουμε να παίζουμε θέατρο καί με τή μουσική...

— Παιδιά... Παίζω με όλοι μας θέατρο... Ναι, παίζω με θέατρο. Έχει δίκιο ό Θέμης. Έχει δίκιο. 'Αλλά, δυστυχώς, δέν είμαστε θεατρίνοι. Έλάτε, να πιάσουμε τή δουλειά μας. Ίσως να τά καταφέρουμε να παίζουμε θέατρο καί με τή μουσική...

— Παιδιά... Παίζω με όλοι μας θέατρο... Ναι, παίζω με θέατρο. Έχει δίκιο ό Θέμης. Έχει δίκιο. 'Αλλά, δυστυχώς, δέν είμαστε θεατρίνοι. Έλάτε, να πιάσουμε τή δουλειά μας. Ίσως να τά καταφέρουμε να παίζουμε θέατρο καί με τή μουσική...

— Παιδιά... Παίζω με όλοι μας θέατρο... Ναι, παίζω με θέατρο. Έχει δίκιο ό Θέμης. Έχει δίκιο. 'Αλλά, δυστυχώς, δέν είμαστε θεατρίνοι. Έλάτε, να πιάσουμε τή δουλειά μας. Ίσως να τά καταφέρουμε να παίζουμε θέατρο καί με τή μουσική...

— Παιδιά... Παίζω με όλοι μας θέατρο... Ναι, παίζω με θέατρο. Έχει δίκιο ό Θέμης. Έχει δίκιο. 'Αλλά, δυστυχώς, δέν είμαστε θεατρίνοι. Έλάτε, να πιάσουμε τή δουλειά μας. Ίσως να τά καταφέρουμε να παίζουμε θέατρο καί με τή μουσική...

— Παιδιά... Παίζω με όλοι μας θέατρο... Ναι, παίζω με θέατρο. Έχει δίκιο ό Θέμης. Έχει δίκιο. 'Αλλά, δυστυχώς, δέν είμαστε θεατρίνοι. Έλάτε, να πιάσουμε τή δουλειά μας. Ίσως να τά καταφέρουμε να παίζουμε θέατρο καί με τή μουσική...

— Παιδιά... Παίζω με όλοι μας θέατρο... Ναι, παίζω με θέατρο. Έχει δίκιο ό Θέμης. Έχει δίκιο. 'Αλλά, δυστυχώς, δέν είμαστε θεατρίνοι. Έλάτε, να πιάσουμε τή δουλειά μας. Ίσως να τά καταφέρουμε να παίζουμε θέατρο καί με τή μουσική...

— Παιδιά... Παίζω με όλοι μας θέατρο... Ναι, παίζω με θέατρο. Έχει δίκιο ό Θέμης. Έχει δίκιο. 'Αλλά, δυστυχώς, δέν είμαστε θεατρίνοι. Έλάτε, να πιάσουμε τή δουλειά μας. Ίσως να τά καταφέρουμε να παίζουμε θέατρο καί με τή μουσική...

— Παιδιά... Παίζω με όλοι μας θέατρο... Ναι, παίζω με θέατρο. Έχει δίκιο ό Θέμης. Έχει δίκιο. 'Αλλά, δυστυχώς, δέν είμαστε θεατρίνοι. Έλάτε, να πιάσουμε τή δουλειά μας. Ίσως να τά καταφέρουμε να παίζουμε θέατρο καί με τή μουσική...

— Παιδιά... Παίζω με όλοι μας θέατρο... Ναι, παίζω με θέατρο. Έχει δίκιο ό Θέμης. Έχει δίκιο. 'Αλλά, δυστυχώς, δέν είμαστε θεατρίνοι. Έλάτε, να πιάσουμε τή δουλειά μας. Ίσως να τά καταφέρουμε να παίζουμε θέατρο καί με τή μουσική...

— Παιδιά... Παίζω με όλοι μας θέατρο... Ναι, παίζω με θέατρο. Έχει δίκιο ό Θέμης. Έχει δίκιο. 'Αλλά, δυστυχώς, δέν είμαστε θεατρίνοι. Έλάτε, να πιάσουμε τή δουλειά μας. Ίσως να τά καταφέρουμε να παίζουμε θέατρο καί με τή μουσική...

— Παιδιά... Παίζω με όλοι μας θέατρο... Ναι, παίζω με θέατρο. Έχει δίκιο ό Θέμης. Έχει δίκιο. 'Αλλά, δυστυχώς, δέν είμαστε θεατρίνοι. Έλάτε, να πιάσουμε τή δουλειά μας. Ίσως να τά καταφέρουμε να παίζουμε θέατρο καί με τή μουσική...

— Παιδιά... Παίζω με όλοι μας θέατρο... Ναι, παίζω με θέατρο. Έχει δίκιο ό Θέμης. Έχει δίκιο. 'Αλλά, δυστυχώς, δέν είμαστε θεατρίνοι. Έλάτε, να πιάσουμε τή δουλειά μας. Ίσως να τά καταφέρουμε να παίζουμε θέατρο καί με τή μουσική...

— Παιδιά... Παίζω με όλοι μας θέατρο... Ναι, παίζω με θέατρο. Έχει δίκιο ό Θέμης. Έχει δίκιο. 'Αλλά, δυστυχώς, δέν είμαστε θεατρίνοι. Έλάτε, να πιάσουμε τή δουλειά μας. Ίσως να τά καταφέρουμε να παίζουμε θέατρο καί με τή μουσική...

— Παιδιά... Παίζω με όλοι μας θέατρο... Ναι, παίζω με θέατρο. Έχει δίκιο ό Θέμης. Έχει δίκιο. 'Αλλά, δυστυχώς, δέν είμαστε θεατρίνοι. Έλάτε, να πιάσουμε τή δουλειά μας. Ίσως να τά καταφέρουμε να παίζουμε θέατρο καί με τή μουσική...

— Παιδιά... Παίζω με όλοι μας θέατρο... Ναι, παίζω με θέατρο. Έχει δίκιο ό Θέμης. Έχει δίκιο. 'Αλλά, δυστυχώς, δέν είμαστε θεατρίνοι. Έλάτε, να πιάσουμε τή δουλειά μας. Ίσως να τά καταφέρουμε να παίζουμε θέατρο καί με τή μουσική...

τό πιάνο. "Ένα παίξιμο ζωρό, φλογερό... Μιά ραφωδία τού Λίστ. Τέντωσε τ' αυτή της ή κοπέλλα:

— Ο μασέτρος παίζει; ρώτησε τήν Αυστριακή, που φαινόταν κάπως στενωχωρημένη, κάπως αστασιμένη.

Κούνησε εκείνη άρνητικά το κεφάλι της:

— "Οχι... όχι... είναι κάποια... είναι κάποια κοπέλλα... τήν άκούει ό μασέτρος... δέ θ' άργήση. Πέντε λεπτά άκόμα, φαντάζομαι..."

Τό παίξιμο από μέσα άκούγόταν φανταχτερό, άλλά τσπα-τσούλοκο. Μετά λίγη ώρα άνοιξε ή πόρτα. Κι' ή Νιόδη είδε να βγαίνει στο χώλ, μία κοπέλλα, που έτσι που τήν άντίκρυσε μόλις, τής φάνηκε σά γνωστή φυσιογνωμία.

— Ήταν μία κοντούλα, πολύ λεπτή, με μαλλιά πούπεφαν μακριά κι' ολόσινα στους ώμους της καί τής έδιναν έναν τύπο μοιραίο.

Φορούσε ένα υπερβολικά κοντό κι' υπερβολικά στενό φουστάνι. Κι' έτσι καθώς πέρασε στο χώλ, αθέλα της, παρατήρησε ή Νιόδη, πώς διαγράφονταν οι καμπύλες τού κορμιού της. Πίσω της έρχονταν ό μασέτρος, που τής μιλούσε σιγά. Τήν ξεπροβόδιζε ως τήν πόρτα καί τό αυτή τής Νιόδης άρπαξε, αθέλα της μία λέξη:

— Αύριο...

— Ο μασέτρος έμεινε κάμποση ώρα στην πόρτα κι' ή κυρία Λαούρα Σάντλερ σά να δυσανασχτούσε κι' όλο μιλούσε τήν Νιόδη, γιά πράγματα τελείως άσήμαντα:

— Μπήκε τό καλοκαιράκι... Μοσχολοδαί ό τόπος, δέν τό νοιάβετε;

— Ενοιωσε τό δάκτυλό της να παγώνουν, καθώς τ' άκούμπησε άπάνω στα πλίκτρα. "Ενοιωσε τήν καρδιά της να χτυπά σάν τού πουλιού. Άρχισε να τρέμει από τό φόβο της, λές καί τά λόγια τού ήταν χέρια επικίνδυνα, ή πλοκάμια υπερφυσικά, που φοβέριζαν να τήν τυλίξουν.

Πήρε αυτός τή σιωπή της, τήν άκίνησία της, γιά συγκάταρασι:

— Λοιπόν; Ναι; Δέ θα μου πής ότι διάβασα άπάνω...

— Δέ μπορώ... τού ψιθύρισε έτσι, χωρίς να γυρίση.

Αυτός έγερσε άπάνω της, άκούμπησε τό πρόσωπό του σχεδόν στο μαλλιά της:

— Μπορείς... τό ξέρω πώς μπορείς. Είς άλλοι, δέν είσαι κοντό... Δέν πιστεύω να ξεχάσες τά λόγια μου...

Σηκώθηκε. Τό πρόσωπό της έδειχνε τρόπο.

— Σας παρακαλώ, ψιθύρισε... σας παρακαλώ...

Κατάλαβε τήν άπάντησή της από τήν έκφρασή της, από τόν τόνο τής φωνής της.

— Ένα γλυκύπικρο χαμόγελο έβρασε στα λεπτά, ίσια του χείλη. Πίσω από τά μυωπικά του τά γυαλιά, τά μάτια του σπίθισαν με μία κακιά ελφανεία γιά μία στιγμή, έπειτα πήρε ένα ύφος πολύ αδιάφορο:

— Α... έτσι... έτσι... Ναι, ναι φυσικά... Είσαι ένα μικρό κοριτσάκι, ένα άνίδιο κοριτσάκι... Δέν έχει σημασία, λοιπόν! Πότε θα κάνουμε τό άλλο μάθημα; Τήν Πέμπτη! Σύμφωνη;

— Μάλιστα, τού ψιθύρισε, καταπίνοντας ένα κόμπο που ανέβαινε στο λαιμό της.

Καταλάβαινε πώς έδινε τήν εντύπωση ενός μικρού, άπραγου κοριτσιού. Κι' όμως είχε άρchieί τά μαθήματα, άποφασισμένη να φερθή σάν καλλιτέχνισ, σά μεγάλη, να μη τόν φοβάται καί να κυττάζη μονάχα να ώφεληθώ, όσο γινόνταν περισσότερο. Ούμωμε με τόν έαυτό της, που καταλάβαινε πώς φερόταν σάν κοντό κοριτσάκι. Κι' όμως τής ήταν αδύνατο να φερθή αλλοίως.

Ο μασέτρος τής έδωσε τό χέρι:

— Έν τάξει! Τήν Πέμπτη λοιπόν... Να μελετήσετε καλά...

Δέν τής είχε κάνει περισσότερο

της. Η φωνή του άκούστηκε σά να έρχεταν από μακριά, όπως τό συνήθισε, πολλές φορές:

— Δεσποινίς Μάκετα... Βλέπετε... Κάνω τό πάν για να σας βοηθήσω. 'Αλλά, φυσικά δέν είμαι θεός γιά να σας έμφυσήσω τό "Άγιο Πνεύμα. Πάντως, θα σας διδάξω καλά, περί αυτού να μην έχετε καμιά άμφιβολία.

— Δέ θάθελα να παρουσιαστώ στο διαγωνισμό, χωρίς κάποια δεβαιότητα... τού ψιθύρισε με δειλία.

Σούφρωσε τά φρύδια του αυτός:

— Άν δέν είχατε μεγάλες πιθανότητες, δέ θ' άνελάμβανα τή διδασκαλία σας.

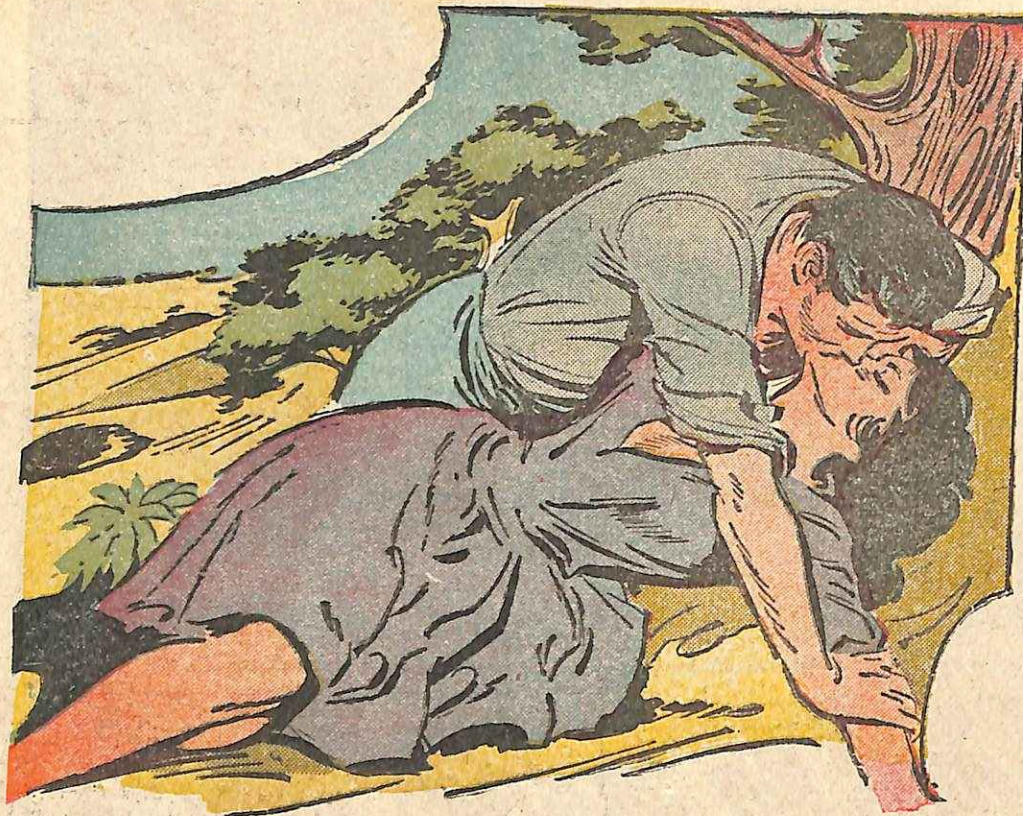
Τά λόγια του αυτά τής άρεσαν. Γύρισε, τόν κτύπησε με περισσότερο θάρρος:

— Θα σας χρωστά τόση εύγνωμοσύνη, τόση εύγνωμοσύνη...

Στεκόταν μακριά της καί τήν κύτταξε με ύφος παράξενο. Λίγολίγο όμως άρχισε να χεχτεί πτό κοντά. Στο τέλος στάθηκε άπάνω από τό κεφάλι της. Έσκυψε, κάτι τής έδειξε, κι' άξαφνα, μέσα εκεί που τής μιλούσε γιά μουσική, άκουσε τά λόγια του πάλι:

ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

21

Ο Γιώργης, κρατώντας τη Βάσω από τα χείλια τη φιλούσε σαν τρελλός!...

Κορμιά βής φλόγες

πέλλα, κι' αυτός κι' αυτή, μα η ζέστη ήταν ανυπόφορη... Λες και μέσα από τη γη πετιόντουσαν γλώσσες από φωτιά! Ο ιδρώτας έτρεχε από τα μέτωπά τους σε καντερά αυλάκια...

Έχαναν έτσι ένα κομμάτι δρόμο. Όμως η Βάσω παρότρυνε για μία στιγμή το καλάθι κι' έκατσε στη ρίζα ενός γέρικου βαθύσκιου πλάτανου.

— Έσπασα!... μονομούρσε.
— Έκατσε δίπλα της κι' ο Γιώργης.
— Είναι πολλή ζέστη... είπε.
— Και το χωριό είναι μακρινό ακόμα...

Κι' όσο προχωρούσε η μέρα, τόσο γινότανε και πιο ανυπόφορη η ζέστη... Έκαigan όλα! Έκαigan και ο κορμός του πλάτανου, που πάνω του είχαν αζονιμπίσει... Με την ανάσα τους, πήγαινε φωτιά μέσα τους και τη νοιώθανε να κατεβαίνει πυρομένη στα σωθικά τους...

Έτσι όπως ήτανε καθισμένοι δίπλα-δίπλα, ένοιωσε το χέρι του Γιώργη η Βάσω να κουλουριάζεται σα φίδι στη μέση της!...

Έκανε γ' απομακρυνθή, αλλά δεν τή κατάφερε! το χέρι την κρατούσε δυνατά... Πάλεψε, τον έσπρωξε — αυτός τίποτα! Δόστου και την έσφιγγε όλο και πιο πολύ!

Έτσι, όπως παλεύανε, σκίστηκε το ελαφρό μπλουζάκι της κοπέλλας, βγήκανε οι λαχταριστοί ώμοι της, ξεσκεπάστηκε η άσχη του παρθενικού στήθους της...

Ένα θέαμα — απεριόγραπτα σκανδαλιστικό, ιδίως μέσα στο φοβερό λιμύρι, που φλόγιζε τα κορμιά και μεγάλωνε το πάθος, το έκανε μαγικό! Ασυγκράτητος ο Γιώργης, έσκυψε και κόλλησε τα πυρριμένα του χείλια εκεί, στην άσχη του εξαίσιου αυτού στήθους, που σπαρτα-

ΕΝΑ καυτό κίμα περνούσε πάνω από το αποχανωμένο χωριό. Φλόγιζε τα σπίτια, έκαigan τα σπαρτά, έξοιανε το νερό στις γυδο-ρες. Είχανε καιρό να δούνε τέτοιο καλοκαιρί, ακόμα και οι πιο παλιοί... Ζαβλακωμένα τα ζωντανά, δε δείχνανε καμιά διάθεση να δου-λέψουνε. Το αλόγο σεργιότανε στο μαγανοπή-γαδο, η κατσίκια βαρύντανε να τσιμπήσει τα φύλλα της βερικοκιάς, οι κόττες κουρνιάζανε στις γωνίες του κοπτεσιού, γυρνούσανε λίγη δροσιά.

Κι' οι άνθρωποι; Αυτοί δείχνανε την πιο μεγάλη αποβλάκωση κάτω από τη ζέστη... Γε-νική αποσθηνία για δουλειά είχε δεσμεύσει κά-θε δραστηριότητα. Έοημα τα δρομάκια, γε-μάτα καυτή σκόνη, έρημη ή πλατεία με το κα-φενείο... Ποιος να τοιμήση να ξεμυτίσει!... Μέ-σα στα σπίτια τουλάχιστον κυριαρχούσε κάποια πιο ύπαιρτη ατιμόσφαιρα... Και μόνο το βρα-δάκι, όταν βούλιαζε πίσω από το βουνό ο έπον-ροίος πυρολητής, ο ήλιος, ξεμυτίζανε οι κά-τοικοι. Ποδόσφαιρο ιδρωμένα, βλεμματά ανέκ-φραστα, κινήσεις νοθεές... Μαζευόγοντον τότε στην πλατεία και μιλάγανε για το καινή της ηγ'ας. Και περιμένανε καμιά δροσερή νύχτη τη νύχτα, για να αναπνέουνε και να τοι-ώσουνε κάποια ανακούφιση!...

Παπαρουνες βτά βτάχια

— Γιατί, δε βλέπεις; Το καλάθι γέμισε με τα χείλια και δεν το καταφέρνω... Κι' έχω να κάνω τόσο δρόμο...

— Έλα να σε βοηθήσω... Θές;
Δεν ήθελε η Βάσω γιατί δεν της καλοογό-τανε να βοίσκεται μόνη της με το Γιώργη, που δεν έκοιχε το άγριο πάθος του γι' αυτήν... 'Η ανάγκη όμως την έκανε να δεχτή τη βοή-θειά του...

Έπιασε από τη μία μεριά ο Γιώργης το γε-μισμένο καλάθι, από την άλλη η Βάσω, και ξε-κίνησαν. Ο ήλιος μεσουρανούσε κι' έκαigan τα πάντα! Φορούσανε, βέβαια, μεγάλα ψάδινα κα-

ρούσε σαν ένα ζευγάρι από ξεστολλωμένα πε-ριστέρια, κάτω από το μανιασμένο του αγ-γινια!

Δυνατή ή στριγγιλιά της, έσκισε τη φλογι-μένη εορημιά!

— Βοήθεια!
Δε σταμάτησε ο Γιώργης. Την είχε άκνητή-σει κάτω, κρατώντας τα χείλια της από τους καρπούς, και τη φιλούσε σαν τρελλός!...

Έτσι όπως παλεύανε, σπρώξανε δυνατά το καλάθι, κλήσανε τα βερύκοκα!... Όμως έ-νοιωθε η φτωχιά κοπέλλα, ότι η αντίστασή της δε μπορούσε να εξακολουθήσει για πολύ ά-κόμα, γιατί ο άντρας ήτανε πιο δυνατός κι' η ζέστη βάρανε στο κορμί της και δυσκόλευε τις κινήσεις της...

Έκει που το πάλεμά της είχε άρξήσει να νί-νεται πιο άτογο, ένα χέρι δυνατό άρπαξε το Γιώργη από πίσω και τον τραβήξε.

Η Βάσω σάρθηκε τότε πιο πίσω με τα γό-νατα κι' είδε ένα άγριομένο παλληκάρι μπρο-στά της:

— Βάσω!... Τι σούκανε!...

Γενάτα εγγνωμοσύνη, άγογοννήθηκαν τα χείλια της, για να προσφέρουνε το όνομα του ενεργητικού υπερασπιστή — του σωτήρα:

— Δημητρώ!...

Ένα καλό παιδί, γενιάτο δειλιά, που της έ-δειγνε την αγάπη του χωρίς να της τή λήν... Πώς είχε βρεθή εδώ!... Ο Γιώργης, άραιομέ-νος, είχε γυμνήσει για να τον πνίξη! Ο Δη-μητρώς τραβήξε ένα σονιά! Βλέποντας το άπλησμένο γέρι του αντιπάλου του, ο Γιώργης τώσκανε, σα δειλός!... Μπήκε μέσα σε κάτι γι-νομένα στάχνα, εκεί μπροστά στον πλάτανο... Τόν κυνήγησε ο Δημητρώς, τόν έσπασε! Σή-κωσε το σονιά μιά-δυο φορές! Ο Γιώργης έπεσε...

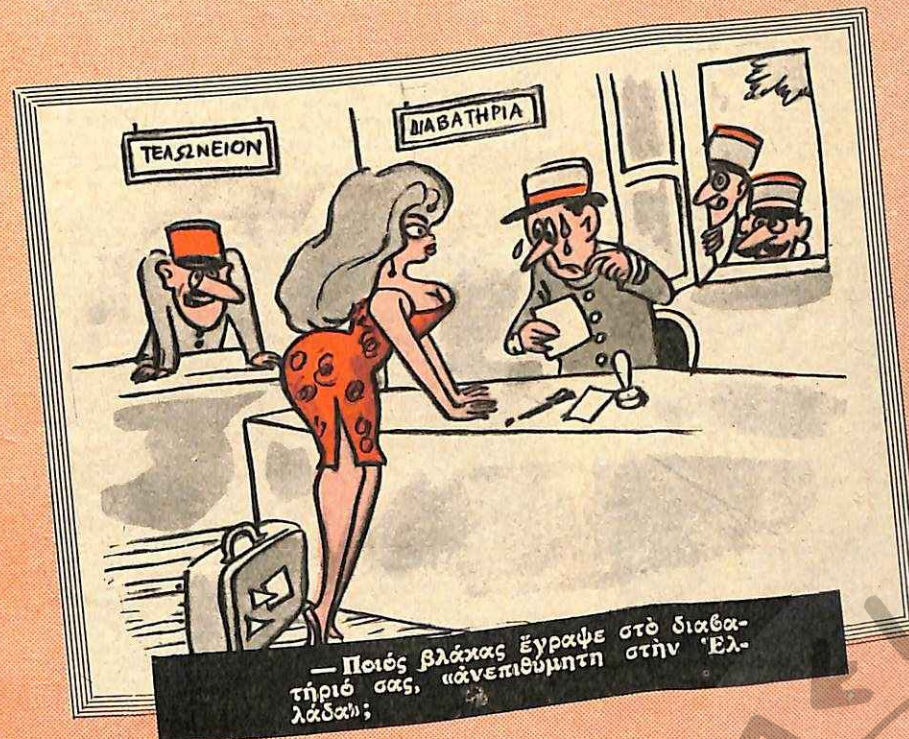
Η Βάσω είχε σηκωθεί και, προσπαθώντας να κοιμή τη γυνίνα της, άκολούθησε τους δυο αντιπάλους...

Είδε τα στάχνα γενάτα παπαρουνες άλικες, μπροστά της...

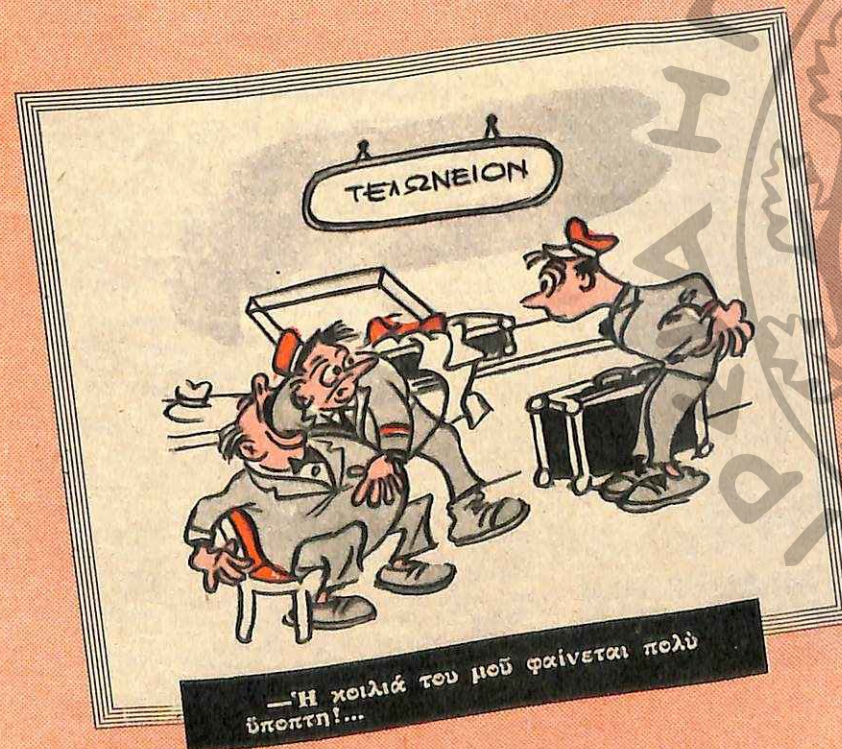
ΒΕΡΘΕΡΟΣ

— Έχετε να δηλώσετε τίποτα;

— Ποιός βλάκας έγραψε στο διαβα-τηριό σας, «άνεπιθύμητη στην Έλ-λάδα»;

— Η κοιλιά του μου φαίνεται πολύ ύπερτη!...

— Δεν έχω τίποτα να σ'ς κρύψω!...

— Θέλουμε να μ'ς αποδείξετε πως αυτά τα έσφραγισμα είναι δικά σας!...

Τεχνονεία

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΟΜΟΡΦΙΑ καὶ τὸ κρεμμύδι

Ἔχει θαυματουργές θεραπευτικές
ιδιότητες

Ο καλύτερος συντελεστής τῆς γυναικείας ὁμορφίας εἶναι τὸ ὠμὸ κρεμμύδι. Ἡ γυναίκα ὅμως ἔχει πάθει μιὰ ψύχωση μὲ τὴ μυρωδιά του, γιὰτὶ νομίζει πὼς θὰ χάσῃ τὴν ἐλκυστικότητά της, ὅταν θὰ φάῃ ὠμὸ κρεμμύδι.

Ἀλλὰ, πὶὸ εὐκόλο εἶναι νὰ καλύψῃ τὴ δυσάρεστη ὁσμή του, ἀπὸ τὸ κενό, πὺ ἀφήνῃ στὴν ὑγεία καὶ τὴν ὁμορφιά της, ὅταν τὸ ἀποστρέφεται.

Στὸ κάθε σπῆτι, τὸ κρεμμύδι ἔχει τιμωρηθῇ μὲ αὐστηρὸ περιορισμὸ καὶ ἔτσι δὲν κυκλοφορεῖ ἐλευθέρω. Μόνο οἱ ἄνδρες τὸ συμπαθοῦν, ἀλλὰ γιὰ νὰ τὸ φάω, χρειάζεται εἰδικὴ ἀδεία ἐγκρίσεως, ἀπὸ τὴν οἰκοδόμοποινα.

Οἱ γιαιγάδες μας συνιστοῦσαν τὸ ὠμὸ κρεμμύδι ὡς φάρμακο κατὰ τοῦ κυρτολόγηματος, τοῦ πυρετοῦ, τοῦ κοκκύτη καὶ διαφόρων ἄλλων ἐπιδημικῶν ἀσθενειῶν.

Σήμερα ἡ χημεία ἀπέδειξε, ὅτι περιέχει σὲ ἀφθονία οὐσίες ἀνάλογες σχεδὸν μὲ τὰ ἀντιβιοτικὰ φάρμακα.

Τὸ κρεμμύδι εἶναι πλούσιο σ' ἓνα αἰθέριο ἔλαιο, πὺ λέγεται σιναπέλαια καὶ πὺ ὅταν καθιζέται, εἶναι αὐτὸ ἀκριβῶς, πὺ προκαλεῖ τὰ δάκρυα. Τὸ ἔλαιο αὐτό, εἶναι πολὺ ἀποτελεσματικὸ στὸ συνάχι, στὸ κυρτολόγημα, ἀκόμη καὶ στὴν πνευμονία, σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴν ἀφθονή βιταμίνη C, πὺ περιέχει τὸ ὠμὸ κρεμμύδι. Ἀκόμη καὶ στὰ βρογχικά, τὸ σιναπέλαιο αὐτὸ εἶναι πολὺ ἀνακουφιστικὸ.

Τὸ ὠμὸ ἔξ ἄλλου κρεμμύδι ἀποστειρώνει ἐντελῶς τὴν κοιλότητα τοῦ στομάτου, πὺ θεωρεῖται καὶ ἡ σπουδαιότερα ἐστία μολύνσεως. Ἐπίσης προφυλάσσει τὸ σῶμα καὶ τὰ δόντια ἀπὸ κάθε πάθησι.

Στὴ Ρωσία τὸ συνιστοῦν ἰδιαίτερα, σ' ὅσους πάσχουν ἀπὸ τὰ δόντια τους.

Μεγάλῃ εὐεργετικῇ ἐπίδρασι ἔχει καὶ στὸ στομάχι, γιὰτὶ προκαλεῖ μεγαλύτερη ἔκκρισι τῶν πεπτικῶν ὑγρῶν καὶ ἔτσι ἡ πέψι τῶν τροφῶν γίνεται τελειότερη.

Ἡ καλὴ πέψι ὅμως ἐπιδρᾷ πολὺ στὴ διατήρησι τόσο τῆς υγείας, ὅσο καὶ τῆς ὁμορφίας. Γι' αὐτὸ καὶ αἱ στομαχικὲς ἀνωμαλίες, ἔχουν μεγάλη ἐπίδρασι στὸ χρῶμα, τὴν στιλπνότητα καὶ τὴ ζωρότητα τῆς ἐπιδερμίδας.

Τὸ κρεμμύδι ἐπίσης προστίθετο στὴν τροφή τὴν ἀπολυμαίνει ἀπὸ πολλὰ παθογόνα μικρόβια, πὺ μποροῦν νὰ προκαλέσουν ὅχι μόνο στομαχικὲς ἀνωμαλίες, ἀλλὰ καὶ σοβαρὲς δηλητηριάσεις στὸν ὀργανισμόν.

Ἐξ ἴσου σπουδαῖο συστατικὸ πὺ περιέχει τὸ κρεμμύδι, εἶναι καὶ ἓνα θεϊοῦ αἰθέριο ἔλαιο, πὺ λέγεται «κρομμυέλαιον». Τὸ λάδι αὐτό, εἶναι πλούσιο σὲ συστατικά, πὺ περιέχονται στὸν ἐπιδερμικὸ ἰσθὸ καὶ στὶς τρίχες. Ἡ ἐπιδερμίδα, λοιπὸν, ἀποκτᾷ μεγάλη ζωτικότητα καὶ καθαρότητα, στὴν περίπτωσι, πὺ ὁ ὀργανισμὸς τρέφεται συχνὰ μὲ ὠμὸ κρεμμύδι.

Ἀκόμη καὶ τὰ μαλλιά ἀποκτοῦν μιὰ πὶὸ γυαλιστερὴ ἐμφάνισι.

Σήμερα ἐρευνᾶται μήπως ἡ κρεμμυδοφαγία εἶναι ἐκείνη, πὺ διατηρεῖ τὸ τρίχωμα τῆς κεφαλῆς καὶ ἀποφεύγεται ἡ φαλάκρα. Αὐτὸ συμφωνεῖ μὲ τὴν παρατήρησι, πὺς στὰ χωριά, ὅπου ἡ κατανάλωσι τοῦ κρεμμυδιοῦ εἶναι πολὺ μεγάλη, ἡ τριχόπτωσι εἶναι πὶὸ περιορισμένη ἀπὸ τὶς πόλεις.

Ἐπίσης, ποντικοί, πὺ εἶχαν ὑποβληθῇ σὲ κρεμμυδοφαγία, ἀπέκτησαν καινούργια ζωτικότητα καὶ γυαλιστερό τρίχωμα. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἐμμεση ἐπίδρασι τοῦ κρεμμυδιοῦ στὸν ἐπιδερμικὸ ἰσθό. Ἀλλὰ ἔξ ἴσου ἀποτελεσματικὴ εἶναι καὶ ἡ ἀμεση ἐπίδρασι τοῦ σ' αὐτὸν τὸν ἰσθό. Τὸ κοπανισμένο κρεμμύδι εἶναι ἐπίσης θεραπευτικὸ, ὅταν χρησιμοποιεῖται ὡς μπλάστρι σ' ὅλα τὰ τυτμήματα.

Σὲ πολλὰς περιπτώσεις ὅταν ἐμφανίζονται στὸ δερμα διάφορα πυώδη σπυριά, τὸ μὴμένο κρεμμύδι, ἀλείμνῃ μὲ λάδι, βοηθεῖ ὅχι μόνον στὴν ἐξαγωγή τοῦ πύου, ἀλλὰ καὶ στὴν ἐπούλωσι τῆς πληγῆς.

Πρὶν ἀπὸ τὴν ἀνακάλυψι τῶν ἀντιβιοτικῶν ἐκμεταλλοποιεῖτο στὴν Ἀμερική ἓν φάρμακο κατὰ τῶν μολυσμένων πληγῶν καὶ τῆς ὁστρακίης, πὺ λεγόταν ἀλλυκίνη.

Τὸ φάρμακο αὐτὸ ἔχε κατασκευασθῇ μὲ βάσι τὸ κρεμμύδι. Οἱ γυναῖκες τοῦ παλαιοῦ καιροῦ πὺ δὲ φοροῦσαν σουτιέν, γιὰ νὰ διατηροῦν τὸ στήθος τους σφιχτό, συνήθιζαν νὰ βάζουν πάνω σ' αὐτὸ μπλάστρι ἀπὸ ὠμὰ κρεμμυδία.

Ἐτσι τὸ κρεμμύδι δὲν μποροῦσε ν' ἀντικαταστήσῃ τὸ ἀνθυγιεινὸ σουτιέν, γιὰ νὰ διατηρηθῇ τὸ στήθος, περισσότερα χρόνια νεανικῶ, χωρὶς νὰ χάσῃ τὴν καλλονή του. Ὑστερα, ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ πλεονεκτήματα τοῦ κρεμμυδιοῦ, πρέπει καθε γυναίκα, πὺ ἀγαπᾷ τὸν ἑαυτὴ της ν' ἀρχίσῃ νὰ τὸ βρῇσκη ἀρκετὰ... συμπαθητικῶς.

K. ΖΕΡΒΟΣ

Οὐ θάλα

ΠΑΝΤΡΕΥΟΝΤΑΙ ΓΚΡΙΖΟΜΑΛΛΗΔΕΣ!..

Χόλλυγουντ: Τὸ βασίλειο τῶν ὀρίμων ἄνδρῶν

ΦΑΙΝΕΤΑΙ πὺς τὸ τραγοῦδι: «Ἡ καρδιά μου ἀνήκει στὸ μπαμπά», εἶναι βγαλμένο ἀπ' τὴν ἴδια τὴ ζωὴ τοῦ Χόλλυγουντ.

Τὸ πὶὸ συνηθισμένο θέαμα στὰ «ναῖτ-κλάμπ» τῆς κινηματογραφουπόλεως, εἶναι οἱ νεαρὲς στάρλετ, πὺ κυττάζουν μὲ λατρεία τοὺς ἡλικιωμένους συνοδούς τους κι' ἀναστενάζουν:

— Εἴμαστε πλασμένοι ὁ ἓνας γιὰ τὸν ἄλλο! Οἱ μεγάλοι ἄνδρες εἶναι τόσο ὀρμητοί! Εἴσαι ὁ ἰδανικὸς σύζυγος γιὰ μένα!...

Ἔχει γίνει δηλαδὴ τῆς μόδας γιὰ τὶς ὁμορφες, νέες ἡθοποιούς, νὰ παντρεύονται ἄνδρες, πὺ ἔχουν τὰ διπλά τους χρόνια. Οἱ κοπέλλες αὐτὲς θὰ μπορούσαν νὰ διαλέξουν τὸ σύντροφο τῆς ζωῆς τους ἀνάμεσα σὲ ἑκατοντάδες νέους καὶ πλούσιους θαυμαστὲς. Κι' ὅμως, τὶς ὁδηγοῦν στὸ δωμὸ τοῦ γάμου φαλακροὶ μεσοκοίτοι, μὲ προγούλια κι' ἀρθριτικά.

Τὶ συμβαίνει, λοιπὸν; Τὰ φῶτα τῆς ράμπας εἶναι τόσο ἐκτυφλωτικά, πὺ κάνουν τὶς στάρ νὰ μὴ βλέπουν ποῖον παίρνουν;

Οἱ ψυχίατροι δίνουν μιὰ ἐξήγησι στὰ ρομάντζα τοῦ εἶδους Σοφία Λόρεν-Κάρλο Πόντι. Ἡ γοητευτικὴ Ἰταλίδα παραδέχεται πὺς ἐκείνη πρώτη ἐρωτεύθηκε τὸν πενηντάρη σκηνοθέτη κι' ἀποφάσισε νὰ τὸν παντρευθῇ, κι' ἄς ἔχῃ τὰ διπλά χρόνια της κι' ἄς εἶναι μερικὸς πόντους κοντώτερος ἀπ' αὐτήν.

— Ὑπάρχουν πολλοὶ καλοὶ ἄνδρες, ἀλλὰ ἐλάχιστοι καλοὶ σύζυγοι, δήλωσε. Ὁ Κάρλο εἶναι ὁ μοναδικὸς πὺς ἀγάπησα κι' ὁ μοναδικὸς πὺς θὰ μπορούσα νὰ παντρευθῶ!

Μετὰ ἀπὸ δύο διαζύγια ἡ Ἐλίζαμπετ Τάιηλορ βρῆκε τὴν εὐτυχία μ' ἓνα ἄντρα, πὺ εἶχε τὰ διπλά χρόνια ἀπ' αὐτήν: τὸν Μάικ Τόντ.

Ἡ Τζὴν Σίμονς ἀπέδειξε τὴν προτίμησιν γιὰ τοὺς ὀριμους ἄνδρες, ὅταν παντρεύτηκε τὸν Ρίτσαρντ Μπρούκς, πὺ τὴν περνᾷ 17 χρόνια.

Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ

Οἱ ψυχίατροι δίνουν ἐπίσης μιὰ ἐξήγησι γιὰ γάμους σὰν τῆς μικρῆς Ντέμπι Ρέινολντ, πὺ παντρεύτηκε τὸν περασμένο χρόνο ἓνα ὀρφλὸ, ἐπιβλητικὸ τζέντλεμαν, τὸ Χάρρη Κάρλ. Ὁ Χάρρη εἶναι 47 χρόνων καὶ ἡ Ντέμπι 28. Ὁ Χάρρη φορεῖ γυαλιά, ἔχει ρυτίδες καὶ τὰ μαλλιά του εἶναι γκρίζα. Ἡ Ντέμπι εἶναι ἓνα ἔσθον ὄνειρο ὁμορφίης, ὅλο νεῖδα. Ἐζέρετε τί εἶπε ἡ τρισευχισμένη νύφη ἀμέσως μετὰ τὴ στέψι;

Ὁ Χάρρη εἶναι ἀκριβῶς ὁ ἄντρας πὺς ζητοῦσα σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ: ἀφοσιωμένος, δυνατός, θερμός, εὐθυμὸς, γεμάτος ἀνθρωπισμὸ καὶ προσωπικότητα καὶ, προπαντός, εὐλικρινής!

Τόσο ὁ Χάρρη Κάρλ, ὅσο κι' ὁ Κάρλο Πόντι, θὰ μπορούσαν νὰ ἦταν πατέρες τῶν γυναικῶν τους. Καὶ ἐδῶ βρίσκεται τὸ κλειδί τῆς ἐξηγήσεως τῶν ψυχιάτρων. Ὑποστηρίζουν, δηλαδὴ, πὺς τὰ περισσότερα κορίτσια σχηματίζουν τὸν εἰκόνα τοῦ ἰδανικοῦ συζύγου παίρνοντας σὰν πρότυπο τὸν πατέρα τους. Τὸν θαυμάζουν τόσο, ὅστε νὰ συγκρίνουν μαζί του κάθε ἄντρα, πὺ γνωρίζουν. Κι' ἐπομένως εἶναι φυσικὸ νὰ διαλέγουν ὅποιον τοῦ μοιάζει περισσότερο.

«Κανεὶς δὲ νοιάθῃ λιγώτερη ἀσφάλεια—

προσθέτουν—ἀπὸ τὴν κοπέλλα, πὺ ἔγινε διάσημη, χάρις στὴν ὁμορφιά της. Δὲ μπορεῖ ποτὲ νὰ πιστέψῃ πὺς οἱ ἄνδρες τὴν θέλουν γι' αὐτὸ πὺ εἶναι κατὰ δάθος κι' ὅχι γιὰ τὶς ὀραίες τῆς γάμπες. Γι' αὐτὸ, ὅταν συναντήσουν ἓνα ὀριμὸ ἄντρα, πὺ ἔχει ἀποκτήσῃ τὴν πείρα τῆς ζωῆς καὶ ἀκτινοβολεῖ ἐμπιστοσύνη, τρέχουν κοντὰ του. Εἶναι ὁ μόνος τύπος πὺς μπορεῖ νὰ τοὺς προσφέρῃ τὴν πολυτιμὴ ἀσφάλεια.

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΚΑΘΗ ΓΚΡΑΝ

Ἡ Κάθη Γκράν ἦταν 23 χρόνων καὶ μόλις εἶχε ἐκλεγῇ βασίλισσα τῆς ὁμορφίης, στὸ Τέξας, ὅταν ἐρωτεύθηκε. Ἐκείνος τὴν περνοῦσε 30 χρόνια καὶ τὰ μαλλιά του εἶχαν ἀρχίσει νὰ πέφτουν. Ἦταν πασίγνωστος καὶ κέρδιζε ἑκατομμύρια, τὴν ἐποχὴ πὺ ἡ Κάθη πῆγαινε ἀκόμα στὸ δημοτικὸ. Ὁ πρῶτος ἀπ' τοὺς τέσερις γιουούς του ἦταν μεγαλύτερος ἀπ' τὴν Κάθη. Κι' ὅμως, ἀγαπήθηκαν καὶ παντρεύτηκαν. Ὁ ἄντρας αὐτὸς ἦταν ὁ Μπίνγκ Κρόσμπι, πὺ σκόπευε νὰ ἀποσυρθῇ πιά ἀπ' τὴ σκηνή, ὅταν συνάντησε τὴν Κάθη.

Σήμερα ἔχουν τρία παιδιὰ καὶ ἡ μαυρομάτα καλλονὴ λέει γιὰ τὸν ἄντρα της:

— Εἶναι εὐτυχία νὰ ζῇς μὲ τὸ Μπίνγκ. Δὲν εἶναι ἀπαιτητικὸς, ἔχει τὸ θεῖο δῶρο τῆς ἡμερίας καὶ συγχρόνως εἶναι ὁ πὶὸ συναισθηματικὸς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου!...

Καὶ ὁ πενηταεφάρης Κρόσμπι δηλώνει:

— Μὲ ρωτᾷτε διαρκῶς πὺς μοῦ φαίνεται πὺς ξανάρχισα ἀπ' τὴν ἀρχὴ τὴ ζωὴ μου, λὲς καὶ πρόκειται γιὰ κἀτεργο. Μ' ἀρέσει νὰ ἔχω μικρὰ παιδιὰ καὶ γύρω μου. Νομίζω πὺς θ' ἄρεσε σ' ὅποιονδήποτε. Ὅταν παντρεύτηκα τὴν Κάθη ἔμαθα πάλι νὰ ζῶ. Πὺς μπορῶ νὰ μὴ νοιώθω νέος, ὅταν τὸ σπῆτι μας εἶναι γεμάτο εὐτυχία;

Ἐμὲνα δὲ μοῦ φαίνεται τόσο μεγάλος!», εἶπε ἡ Πιεράντζελλι γιὰ τὸν ἄντρα της.

ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΣ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΕΙΑ

Τὸ γεγονός πὺς ἡ διαφορά τῆς ἡλικίας δὲν τροπάζει τὸν ἀληθινὸ ἔρωτα —προπαντὸς στὸν κόσμὸ τῶν ἡθοποιῶν— ἐπιβεβαιώθηκε γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ, ὅταν ἡ Πιεράντζελλι, ἡ γνωστὴ Ἰταλίδα ἡθοποιός, γοητευτικὴ καὶ μόλις ἐικοσιεννιά χρόνων, παντρεύτηκε φέτος στὸ Λονδίνο ἓνα συμπατριώτη της, πὺ εἶχε κλείσει τὰ σαρανταπέντε.

Πρόκειται γιὰ τὸν Ἀρμάντο Τριβαγιόλι, διευθυντὴ ὀρχήστρας.

— Ἐμὲνα δὲ μοῦ φαίνεται πολὺ μεγάλος, δήλωσε ἡ Πιεράντζελλι, ἀπαντώντας στοὺς δημοσιογράφους. Κατάρθωσε αὐτὴ μὲ κἀνὴν εὐτυχισμένη. Βρῆκα ἐπιτέλους ἓνα ἄντρα πὺς τὸν λατρεύω!

Στὴν παραγματικότητα βρῆκε ἓνα ἄντρα, πὺς κοντὰ του νοιάθῃ ἀσφάλεια.

Ὁ κινηματογράφος δὲν εἶναι σίγουρη καρριέρα καὶ οἱ νεαρὲς Ἀφροδίτες, πὺ γίνονται εἰδωλὰ τοῦ κοινοῦ, δὲν ξέρουν ποτὲ ἀν πέτυχαν γιὰτὶ ἔχουν ταλέντο ἢ γιὰτὶ διαθέτουν γοητευτικὲς καμπυλότητες.

Στὴν περίπτωσι τῆς Τζὴν Σίμονς, ἡ ἀσφάλεια πῆρε τὴ μορφή τοῦ ἀρρενωποῦ Ρίτσαρντ Μπρούκς.

Ἡ Τζὴν, 32 χρόνων, παντρεύτηκε πέρσυ τὸν Μπρούκς, ἄσοῦ χάρισε ἀπ' τὸν Στιούαρτ

Γκραϊντζερ, πὺ τὴν περνοῦσε 16 χρόνια.

— Ὁ Ρίτσαρντ εἶναι δεκαεφτά χρόνια μεγαλύτερός μου, εἶπε. Μὲ τραβοῦσε πάντα ἡ προσωπικότητα τῶν ὀριμῶν ἄνδρῶν. Τὴ χρειάζομαι, χρειάζομαι κάποιον γιὰ νὰ μὲ καθοδηγῇ. Νομίζω πὺς κανένας ἄντρας κάτω ἀπὸ τὰ σαράντα δὲν εἶναι γοητευτικός. Μόνο σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία ἀποκτοῦν οἱ ἄνδρες ἀρχὲς καὶ τὶς ἀκολουθοῦν μὲ συνέπεια. Τότε πιά μπορεῖ μιὰ κοπέλλα νὰ διαλέξῃ ἐκείνον πὺς τὴν ταιριάζει καὶ νὰ προσαρμωστῇ μαζί του.

«ΜΟΥ ΑΡΕΣΟΥΝ ΟΙ ΣΑΡΑΝΤΑΡΗΔΕΣ!..»

Ἡ Τζάκυ Λαίη εἶναι 23 χρόνων καὶ δὲν ἔχει παντρευθῇ ἀκόμα. Εἶπε, ὅμως, μερικὰ πράγματα γιὰ τὴ γοητεία, πὺ φαίνεται πὺς ἐξασκοῦν οἱ ἡλικιωμένοι ἐπάνω στὶς περιφημὲς καλλονές:

— Εἶχα πάντα μεγάλη ἐπιτυχία μὲ τοὺς μεγάλους. Ὅσο πὶὸ ὀριμὸς εἶναι ὁ ἄντρας, τόσο πὶὸ νέες κοπέλλες γυρεύει. Μοῦ ἀρέσουν οἱ σαραντάρηδες. Βρίσκονται στὴν καλύτερη ἡλικία. Ἐχουν μάθει τὴ ζωὴ καὶ δὲ φέρονται σὰν κουταβάκια. Τὸ ὀροσκοπίο μου λέει πὺς θὰ παντρευθῶ κάποιον, τουλάχιστον δέκα χρόνια μεγαλύτερό μου. Δὲ μὲ νοιάζει καθόλου, ἀρκεῖ νὰ τὸν ἀγαπᾶ!

Δὲν ὑπάρχει καμμιά ἀμφιβολία: Οἱ κοπέλλες τοῦ Χόλλυγουντ ἀποζητοῦν τὸ δυνατό ὄμο ἐνός ἐμπειροῦ ἄντρα, γιὰ νὰ στηριχτοῦν. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἐξήγει γιὰτὶ οἱ περισσότεροι ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς γάμους, πὺ γεφυρώνουν χάσματα ἡλικίας, ἀντέχουν στὸ πέρασμα τοῦ χρόνου. Οἱ στατιστικὲς ἀποδεικνύουν πὺς τῶν εἶδους ἀνδρῶν χωρίζουν σπάνια, ἀκόμα καὶ μέσα σ' ἓνα κόσμο, πὺς τὸ διαζύγιο ἔχει καταλήθῃ ἡ πὶὸ ἀπλή ὑπόθεσι.

Μὰ μὴ νομίζετε πὺς δὲν ἔχουμε ἄλλα πα-

Νέμπι Ρέινολντ, 28 χρόνων. Χάρρη Κάρλ, 47 χρόνων. Κι' ὅμως ἐκείνη τὸν λατρεύει!

ραδείγματα. Τὸ 1960, ἡ Ἄννη Χέιγουντ, 26 χρόνων, παντρεύτηκε τὸν Ραϊμόν Στράς. Ἐκείνος εἶχε κλείσει τὰ σαρανταπέντε κι' ἦταν ἤδη χωρισμένος δύο φορές. Ἡ κόρη του ἔχει τὴν ἴδια ἡλικία μὲ τὴν Ἄννη.

Ἡ Ἐλίζαμπετ Τάιηλορ, ἡ πὶὸ ἀκριβοπληρωμένη ἡθοποιὸς τῆς ἐποχῆς μας, εἶχε ξανὰ βρῇ τὴν εὐτυχία στὸ πλευρὸ τοῦ Ἐντυ Φίσερ. Μὰ τὸ πῆξαντο εἶναι πὺς δὲ θὰ εἶχε παντρευθῇ ποτὲ τὸν Φίσερ, ἂν δὲν σκοτωνόταν σὲ ἀεροπορικὸ δυστύχημα ὁ δυναμικὸς τῆς σύζυγος, ὁ Μάικ Τόντ.

Ὁ Τόντ ἦταν 48 χρόνων, ὅταν παντρεύτηκε στὸ Μεξικό, τὸ 1957. Ἡ Ἐλίζαμπετ ἦταν ἐικοσιεσσάρων καὶ εἶχε χωρίσει ἀπ' τὸν Μίκαελ Γουλιτνιγκ, πὺ τὴν περνοῦσε κι' ἐκείνος εἶκοσι χρόνια.

Ἡ Τάιηλορ εἶχε δοκιμάσει τὴν συζυγικὴ ζωὴ καὶ μ' ἓνα ἄντρα, τῆς ἡλικίας της, τὸ Νίκυ Χίλτον, γυιὸ τοῦ Ἀμερικανοῦ πολυεκατομμυριούχου ἰδιοκτήτη ξενοδοχείων. Μὰ κατέληξαν στὸ διαζύγιο.

Η ΒΑΣΙ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

Ἄς γυρίσουμε ὅμως στοὺς ψυχιάτρους. «Ὁ τύπος τοῦ ἄντρα, πὺς θέλει ἡ ὁμορφὴ κοπέλλα —λένε— ἀλλάζει ὅσο περνοῦν τὰ χρόνια. Στὴν ἀρχὴ τῆς ἀρκεῖ ὁ θαυμασμός τῶν ἀγοριῶν τῆς ἡλικίας της, ἀλλὰ σιγὰ-σιγὰ ἀνακα-

Ὁ Μπίνγκ Κρόσμπι παραδέχεται πὺς ἡ Κάθη τὸν ἐμαθε νὰ ζῇ.

λύπτει πὺς ἐνδιαφέρονται μόνο γιὰ τὴν ἐξωτερικὴ τῆς ἐμφάνισι. Τότε ἀρχίζει νὰ αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη τῆς σιγουριάς, τῆς θεβαιότητος πὺς εἶναι κατὶ περισσότερο ἀπὸ ὁμορφὴ, πὺς εἶναι μιὰ γυναίκα μὲ προσωπικότητα καὶ χαρακτῆρα. Αὐτὸ συμβαίνει ἀκόμα καὶ στὰ κοινὰ κορίτσια, στὶς ὑπαλλήλους ἢ τὶς ἐργάτριες, μὰ παρατηρεῖται κυρίως στὶς ἡθοποιούς. Ἡ ἡθοποιὸς εἶναι σὰν τὶς πλούσιες μοναχοκόρες. Δὲν ξέρει ποτὲ ἂν ὁ ἄντρας τὴ θέλουν γιὰ τὴν ὁμορφιά της καὶ τὴν φήμη της ἢ γιὰτὶ τὴν θεωροῦν ἐξαιρετικὸ ἄνθρωπο. Αὐτὸς πὺ γίνεται σύζυγός της πρέπει νὰ τῆς ἀποδείξῃ πὺς τὴν ἀγαπᾷ σὰν ἄτομο κι' ὅχι ἀπλῶς σὰν γόρσσο. Καὶ οἱ ἡλικιωμένοι ἄνδρες ξέρουν νὰ ἱκανοποιοῦν αὐτὴ τὴν ἀνάγκη πολὺ καλύτερα ἀπ' τοὺς νέους.

Μὰ ἀκόμα κι' αὐτὴ ἡ ἐξήγησι δὲν ταιριάζει σ' ὅλες τὶς περιπτώσεις. Ἄς πάρουμε τὸ γάμο τοῦ Κάρυ Γκράντ, πὺ εἶναι 17 χρόνια μεγαλύτερος ἀπ' τὴ γυναίκα του, τὴ Μπέτση Ντραϊνκ. Ὁ ἐφημερίδες ἀσχολήθηκαν πολλὰς φορές μ' αὐτὸ τὸ ζευγάρι, πὺ σπάνια ζῇ ἐνωμένο. Συνήθως μὲνει καθένας στὸ σπῆτι του, ἀλλὰ διαθέτουν κι' ἓνα διαμέρισμα γιὰ νὰ συναντιώνται.

— Ἡ βάσι τοῦ γάμου εἶναι ἡ φιλία καὶ ἡ φιλία δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ ἀπαιτήσεις, δήλωσε ὁ Κάρυ Γκράντ, ἐξηγώντας τὴν πρωτότυπη φιλοσοφία του.

Ἡ Μπέτση ἦταν 11 χρόνων ὅταν ὁ Κάρυ ἔκανε τὸν πρῶτο του γάμο, τὸ 1934.

Ἄς πάρουμε τώρα μιὰ ἄλλη περίπτωσι, τῆς δεκαοχτάχρονης Σίρλεϋ Πάτρικ, πὺ παντρεύτηκε τὸ 1954 ἓνα σαραντάρη, πὺς τὸν Κάρυ Γουίντον, παρὰ τὶς ἀντιρρήσεις τῶν γονέων της. Σήμερα, ἡ πρῶτη δεσποινὶς Πάτρικ εἶναι γνωστὴ σὰν Σέρυ Γουίντον, ἡθοποιός. Ὁ ἄντρας της, πὺς ἔχει τὴν ἴδια ἡλικία μὲ τὸν πατέρα της, λέει:

— Εἶναι δημιουργημὰ μου. Κάτω ἀπ' τὴ δικὴ μου ἐπιρροή μπόρεσε νὰ ἀξιοποιήσῃ τὸ ταλέντο της!

Ὅπως βλέπετε, ὑπάρχει κατὶ στοὺς ὀριμους ἄνδρες, κατὶ πὺς τὸ ἀποκτοῦν μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου καὶ πὺς τραβᾷ τὶς νέες κοπέλλες. Ἐπομένως, ἂν θέλετε νὰ σᾶς ἐρωτευθῇ κάποια καλλονὴ, δὲ μὲνει παρὰ... νὰ γεράσετε!

Θα γυαλίσετε ή θα βάψετε

ΤΑ ΝΥΧΙΑ ΣΑΣ;

Οι βασικοί κανόνες για την περιποίησή τους

Ας έρθουμε τώρα στην περιποίηση των νυχιών. Ο βασικός κανών, που πρέπει να έχετε πάντα στο νου σας, είναι ο ακόλουθος: Θα κάνετε ένα προσεκτικό μανικιούρ μία φορά τη βδομάδα και θα φροντίζετε τα νύχια σας κάθε μέρα.

Για να καθαρίσετε τα νύχια σας, θα προτιμήσετε μία βουρτσά μαλακή. Οι σκληρές βουρτσές καταστρέφουν το σμάλτο τους. Για τις κηλίδες, που σχηματίζονται κάτω από τα νύχια, θα χρησιμοποιήσετε ένα κομμωτάκι βαμβάκι, που θα το βρέξετε μέσα σε οξυζενέ. Είναι καλύτερα να τυλίξετε αυτό το βαμβάκι σ' ένα ξυλάκι.

Θα διατηρήσετε τη φόρμα τους περνώντας τα κάθε βράδυ μ' ένα κομματάκι συμριδόπανο, που είναι προτιμότερο από τη μεταλλική λίμα.

Είναι απαραίτητο να ελευθερώνετε τα νύχια σας από τα πετσάκια, που απλώνονται στη βάση τους. Κάθε φορά που πλένετε τα χέρια σας, μπορείτε να σπρώχνετε με την πετσάκια σας αυτά τα πετσάκια προς τα μέσα.

Όταν έχετε κάπως περισσότερο καιρό, βυθίστε τα χέρια σας μέσα σε χλιαρό ή ζεστό νερό, που θα μαλακώσει αυτά τα πετσάκια. Θα είναι εύκολο κατόπιν να τα σπρώξετε προς τα μέσα με το ειδικό εργαλείο από ελεφαντοστό που η από ξύλο.

Μία καλή προφύλαξη είναι να ρίχνετε κάθε τόσο στα νύχια σας το χυμό μισού λεμονιού. Έμποδίζει τα πετσάκια ν' αναπτυχθούν.

Το δακτύλο, εξ άλλου, είναι καλό να βάψετε στη βάση του νυχιού μία ιδέα βαζελίνης, που θα την διατηρήσετε όλη τη νύχτα. Το άλλο πρωί, θα σας είναι πιό εύκολο να σπρώξετε προς τα μέσα αυτά τα πετσάκια.

Αν δεν πάρετε όλες αυτές τις προφυλάξεις τα πετσάκια θα σχηματίσουν σιγά-σιγά στη βάση του νυχιού ένα παχύ και σκληρό στρώμα, που θα είναι πιό δύσκολο να το εξαφανίσετε. Για το σκοπό αυτό, θα κάνετε το έξης: Θα βάλετε κάμποσα λεπτά τα χέρια σας μέσα σε ζεστή σαπουνάδα, όπου αυτό το στρώμα να μαλακώσει.

Θα το κόψετε κατόπιν μ' ένα γυριστό ψαλίδάκι, προσέχοντας, όμως, ώστε να μην ματώσετε το δέρμα. Θα καθαρίσετε, τέλος, τα υπολείμματα από τα πετσάκια, που απομένουν στη βάση του νυχιού, χρησιμοποιώντας ένα ξυλάκι μ' ένα κομματάκι βαμβάκι στην άκρη. Είναι καλό να βρέξετε αυτό το βαμβάκι μέσα σε ζεστό νερό ή σε λίγο οξυζενέ.

Η τελευταία φροντίδα για τα νύχια είναι το στολίσμά τους. Το είδος του στολίσματος εξαρτάται από το ιδιαίτερο γούστο κάθε γυναίκας. Υπάρχουν, ωστόσο, μερικές γενικές ενδείξεις, που είναι οι ακόλουθες:

1) Το δερνίκι και ειδικότερα το κόκκινο ταιριάζει περισσότερο σε νύχια με μακρουλό σχήμα.

2) Αν δεν σας άρεση το δερνίκι, μπορείτε να περιοριστείτε σ' ένα απλό γυάλισμα των νυχιών. Θα βρήτε στο εμπόριο ειδικά παρασκευάσματα γι' αυτό το σκοπό. Το γυάλισμα θα γίνη μ' ένα κομματάκι δέρμα σαμουά ή μ' ένα μαλακό ύφασμα.

3) Το συχνό γυάλισμα δε βλάπτει. Δυναμώνει, τουναντίον, τα εύθραυστα νύχια.

4) Το δερνίκι ομορφαίνει τα νύχια, με την προϋπόθεση, όμως, ότι είναι καλοβαλμένο και άσπρο.

5) Δύο απαραίτητες προϋποθέσεις, προτού βάλετε το δερνίκι, είναι οι ακόλουθες: Πρέπει να πλύνετε προσεκτικά τα χέρια σας. Θα τα σκουπίσετε κατόπιν με την ίδια προσοχή. Το παραμικρό ίχνος υγρασίας θα εμποδίσει το δερνίκι να «σταθί».

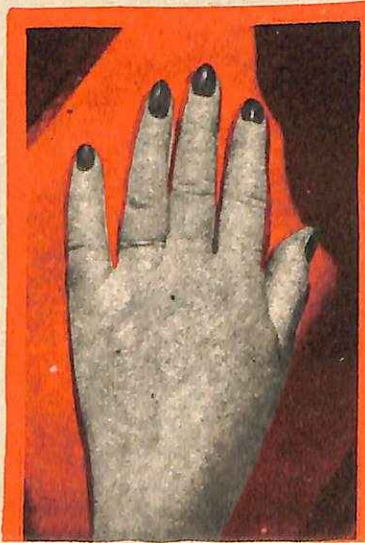
6) Αν έχετε μακρουλά νύχια, δε θα βάλετε δερνίκι στους μινίκους.

7) Αν, τουναντίον, έχετε πλατύ νύχια, είναι προτιμότερο να σκεπάσετε με το δερνίκι τους μινίσκους. Θ' αφήσετε, όμως, κοντά στη ρίζα μία μικρή γραμμή ακάλυπτη, αλλιώς δυσχεραίνεται η ανάπτυξη του νυχιού.

8) Μην κάνετε μπαλάντες. Αν σ' ένα από τα νύχια σας το δερνίκι δεν έπιασε καλά, είναι προτιμότερο να το βγάλετε από δόκιμη την επιφάνειά του και να το ξαναβάλετε κατόπιν από την αρχή, παρά να προσπαθήσετε να διορθώσετε την ατέλεια.

9) Το «άσετον» ξηραίνει τα νύχια. Είναι προτιμότερες οι λιπαρές καθαριστικές ουσίες. Μερικές απ' αυτές περιέχουν ρετινόλη και βιταμίνες. Έτσι, αναζωογονούν το νύχι.

10) Οι κάπως ηλικιωμένες γυναίκες πρέπει ν' αποφεύγουν το βάψιμο των νυχιών.

Τα βαμμένα νύχια δεν ταιριάζουν σ' αυτό το χέρι, που δεν είναι πια νέο και που ο χρόνος το έχει παραμορφώσει κι' έχει μαρμάρει το δέρμα του. Το απλό γυάλισμα είναι προτιμότερο.

Μην ξεχνάτε το καθημερινό μασάζ των δακτύλων, που θα διατηρήσει τη φόρμα τους και θα εναρμονιστεί.

ΚΑΜΜΙΑ γυναίκα που ενδιαφέρεται για την εξωτερική εμφάνισή της δεν επιτρέπεται να παραμελή τα νύχια της, που είναι το στολίσμα του χεριού της. Ακόμη κι' όταν δεν είναι τέλεια, μπορούν με τις κατάλληλες περιποιήσεις να κρύψουν τις ατέλειές τους. Μην ξεχνάτε ποτέ ότι τα άπριμοιχτα και ακάθαρτα νύχια ασχημίζουν και το πιό όμορφο χέρι.

Τα νύχια, ως γνωστόν, μεγαλώνουν από τη βάση. Είναι σαν κάποια δύναμη να τα σπρώχνει διαρκώς προς τα έξω. Η ανάπτυξή τους επηρεάζεται από πολλούς παράγοντες:

α) Την ηλικία: Τα νύχια μεγαλώνουν περισσότερο από την ηλικία των 5 χρόνων ως τα 30. Κατά τα πρώτα χρόνια της ζωής, όπως κι' έπειτα από τα 30, η ανάπτυξή τους είναι μικρότερη. Μετά τα 60, εξ άλλου, η ανάπτυξη των νυχιών περιορίζεται σε σημαντικό βαθμό, πράγμα που επηρεάζει τη θεωρία ότι τα νύχια καθρεφτίζουν τη ζωτικότητα του οργανισμού.

Στην περίοδο της μεγαλύτερης

ανάπτυξής του, ένα νύχι αναπτύσσεται ολοκληρωτικά κάθε τέσσερις μήνες.

β) Τη θερμοκρασία: Όπως συμβαίνει και με τα μαλλιά, τα νύχια μεγαλώνουν περισσότερο το καλοκαίρι παρά το χειμώνα.

γ) Τα νύχια του δεξιού χεριού μεγαλώνουν περισσότερο και γρηγορότερα από εκείνα του αριστερού. Από τα δάκτυλα, το νύχι του μέσου ή μεγάλου δακτύλου μεγαλώνει περισσότερο από όλα τ' άλλα. Τα νύχια του αντίχειρος και του μικρού δακτύλου, αντίθετα, αργούν να μεγαλώσουν.

Οι μνίσκοι αποστέλουν ένα στολίσμα για τα νύχια. Τα πετσάκια που σχηματίζονται στη βάση τους, τουναντίον, τα ασχημίζουν. Πρέπει, λοιπόν, να κάνετε όσο μπορείτε πιό έντονους τους πρώτους και ταυτόχρονα να απαλλάξετε τα νύχια σας από τα αντισταθτικά πετσάκια.

Οι μνίσκοι σχηματίζονται κυρίως στον αντίχειρα και στα δύο ή τρία πρώτα δάκτυλα. Δείχνουν πάντα καλή υγεία και δυναμισμό.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Στη Μανίλλα, την πόρτα πρωτεύουσας των Φιλιππίνων, ο μινγκ Ρομέρο Ρουί, ένας νέος και πλούσιος κτηματίας, σώζει από θάνατο την Τερεζίτα, κόρη ενός άνωτέρου Ισπανού αξιωματικού. Οι δύο νέοι είναι ερωτευμένοι, αλλά ο πατέρας της Τερεζίτας έχει εξορίσει και καταδικάσει σε θάνατο τον Ρομέρο ως επαναστάτη. Οι Ινδιάνοι, οι Κινέζοι και οι Μαλαϊάδες κάτοικοι των νησιών αυτών, έχουν επαναστατήσει και οι μυστικές οργανώσεις διορίζουν άρχηγό των στρατευμάτων των επαναστατών στην επαρχία Καλίτε τον Ρομέρο. Ο άρχηγος των οργανώσεων αυτών ο Κινέζος Χάνγκ-Του, μία μυστηριώδης νεαρή Κινέζα, η Τάν-Κιού, και ο Ρομέρο, ύστερ από την αποτυχία μιας εξεγέρσεως, καταφεύγουν στη βύλα της Τερεζίτας, που τη νομίζουν άκατοικητη για να σωθούν. Κρύβονται στο κίσι του πάρκου, όπου όμως φτάνει ο λίγο ή Τερεζίτα, καθώς και ο πατέρας της. Κι' επειδή ο μινγκ είχε σώσει άλλοτε την κόρη του από βέβαιο θάνατο, ο Ισπανός σώζει τη ζωή του Ρομέρο και των φίλων του, που τρέχουν προς το Σαλτράν, που κινδυνεύει. Στο δρόμο πηγαίνουν σ' ένα αγρόκτημα για να ξεκουραστούν. Έπειτα, στο Σαλτράν, οι επαναστάτες ηττώνται από τους Ισπανούς και κατά την υποχώρησή, ο Ρομέρο πληγώνεται στην πλάτη. Ο Χάνγκ-Του θέλει να τον οδηγήσει κάπου για να ξεκουραστεί.

Ο μινγκ, που το τραύμα του δεν ήταν βέβαιο θάνατο, αλλά τον πονούσε τρομερά, λίγο ακόμη και θέλησε δυο φορές από τ' αλλού, αν δεν τον είχε συζητήσει γερά ο Χάνγκ-Του. Δέκα λεπτά πέρασαν έτσι. Τ' αλλο γ' έτρεχαν. Έπειτα από λίγο, ο Χάνγκ-Του φώναξε:

«Αλτ! Σταμάτησε τ' αλλού του, πήδησε γύρω κι' άρπαξε το Ρομέρο στην αγκαλιά του, με τα στήθια του γύρω. Ο μινγκ όμως, εκείνη τη στιγμή, λυγοθύρισε, αφήνοντας ένα βόγγυλο. Τέσσερις άνδρες έτρεξαν, για να τον βοηθήσουν, αλλά η Τάν-Κιού τους απομάκρυνε λέγοντας:

«Όχι, μη τον αγγίζετε! Έπειτα ακολουθήστε τον Κινέζο, που κατευθυνόταν σ' ένα αγρόκτημα μ' έναν ψηλό τοίχο. Ο Χάνγκ-Του πήγε στην αλή από α-νομία και, με πολλές προφυλάξεις, απόθεσε το Ρομέρο πάνω σ' ένα σωρό από ξερά χόρτα. Ο μινγκ εξεκοιμήθηκε να είναι λιποθύμιος. Ανάσπασε με δυσκολία.

Θα τον σώσεις, δεν είν' έτσι; ρώτησε η Τάν-Κιού, κλαίγοντας, το Χάνγκ.

«Ναι, απάντησε αυτός. Μου το υπόσχεσαι;»

«Ναι, αδελφούλα μου, ψιθύρισε ο Κινέζος, με αδύνατη φωνή, που έμοιαζε σαν πνοή.

Η ΠΑΝΗΓΗ ΤΟΥ ΡΟΜΕΡΟ

Το κτίριο, όπου είχαν μπει οι επαναστάτες για να ξεκουραστούν και ν' αποφεύγουν τους Ισπανούς, φαινόταν, από τα έρεισμά του, πως άλλοτε ήταν ένα πλούσιο σπίτι. Ένω οι άντρες της μικρής ομάδας τοποθετήθηκαν φουρούσι πίσω απ' τον τοίχο, για να έχουν το νου τους στους Ισπανούς, ο Χάνγκ-Του άναψε ένα δαδί, για να ξεπλύνει την πληγή του Ρομέρο. Το πονάκι του μινγκά ήταν ματωμένο στον αριστερό ώμο. Τράκισε με το μαχαίρι του, για να δει καλύτερα την πληγή. Κατάλαβε, καθώς τον έξεταζε, πως η σφαίρα είχε μπει απ' την ώμοπλάτη και είχε βγεί απ' το μωράκι. Ήταν ένα τραύμα πάρα πολύ δονηρό,

ΤΟ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙ ΤΗΣ ΜΑΝΙΛΛΑΣ

— Ρομέρο! φώναξε, σκύβοντας από πάνω του.

Ο Ρομέρο χαμογέλασε στη νέα και της έσφιξε το χέρι. Έκανε ν' ανασηλωθεί, αλλά άφησε να του ξεφύγει ένα βόγγυτο απ' τον πόνο.

— Μην κινείσαι, Ρομέρο, του είπε ο Χάνγκ.

— Μου έπασαν τον ώμο; ρώτησε ο μινγκ. Καλύτερα θα ήταν να μ' άφηναν στον τοπο.

— Άντι να γκρινιάζεις, θάπρεπε να είσαι ευχαριστήμενος, που η σφαίρα δεν άγγιξε τη σπονδυλική σου στήλη.

— Και τώρα τι θα κάνεις, Χάνγκ;

— Θα σε γιατρέψω.

— Έσύ; Σε χάλας πώς η επανάστασι έχει ανάγκη των χεριών σου;

— Δυο βδομάδες δε φτάνουν στους Ισπανούς για να καταπνέουν την ανταρσία. Άλλωστε, δε θα μείνουμε εδώ. Θα φτιάσουμε ένα φορείο και θα σε μεταφέρουμε στο Σάν Νικόλα.

— Όχι, έκανε ζωηρά ο Ρομέρο, άφησε με εδώ και φύγε αμέσως με τους άνδρες σου. Οι Ισπανοί πιθανόν να μάς ακολουθήσουν και, εξ αίτιας μου, μπορεί να σας αιχμαλωτίσουν.

— Δεν είμαστε από κείνους, που τους πιάνουν εύκολα, Ρομέρο. Άλλωστε, μου είναι αδύνατο να σ' εγκαταλείψω μόνο εδώ. Πιούς θα σε περιποιόταν;

— Εγώ! είπε η Τάν-Κιού.

— Καλά, αλλά πούς θα σας φυλάξει από τους Ισπανούς, αν έρθουν εδώ;

— Δεν τους φοβάμαι, Χάνγκ, απάντησε η νέα, περήσιμα.

— Το ξέρω πως είσαι θαρραλέα, αλλά, η αξία δε μπορεί να τα βγάλει πέρα με τον αόριστο. Όχι, ο Χάνγκ δε θα εγκαταλείψει το φίλο του. Δε θ' αφήσει να πέσει στα χέρια του εχθρού ο πιο γενναίος άρχηγός μας. Ήσυχασε, Ρομέρο, θα γίνεις γρήγορα καλά. Μη

— Πρόσεξε, Νικολάκη... Έτσι συμβαίνουν τα περισσότερα δυστυχήματα...

μιάς, μη διαμαρτύρεσαι. Θα γίνω όπως είπα.

Ο Χάνγκ βγήκε μία στιγμή, πήγε κοντά στους άνδρες, που φρουρούσαν απ' έξω και τους έδωσε μερικές διαταγές. Ένω μερικοί έλειπε σκόρπισαν για να πάνε ν' αναγκάσουν τα περιώρη, οι άλλοι άνδρες άρχισαν να φτιάχνουν ένα φορείο. Ο Χάνγκ, που φοβόταν πως οι Ισπανοί θα τον ακολουθούσαν και θα τον αναζήτησαν, ήθελε να φύγει την ίδια νύχτα απ' το αγρόκτημα. Έπειτα, έβαλε παντού μήπως ανακαλύψει κάποια τροφή. Προσπατώντας, βρήκε σ' ένα κατώτα μεριά κατόπι, λίγο τσιρί σ' ένα ντουλάκι, ψωμί λίγο, μπαγιέτο, κ' ένα πατέ από χόρτα. Αυτά έφταναν για δυο μέρες. Έτσι, σε λίγο, θα μπορούσαν να τραβήξουν για το Σάν-Νικόλα, που δε βρισκόταν και τόσο μακριά.

Τα μεσάνυχτα το φορείο ήταν έτοιμο. Ξάπλωσαν σ' αυτό το Ρομέρο και η μικρή ομάδα ξεκίνησε μέσα απ' το άπιαστο δάσος. Τέσσερις έπειτα ήταν επί κεφαλής. Έξη άλλοι άνδρες θα σήκωναν το φορείο και οι άλλοι θα κάλυπταν ούλους.

Το δάσος γινόταν όλο και πιό πυκνό. Ο Χάνγκ είχε αρχίσει ν' ανησυχά μήπως είχε χαθεί και δεν είχε ακολουθήσει το σωστό δρόμο. Τα γαριμάτα, καθώς ο Ρομέρο, που ο πυρετός τον έλαιε, είχε πέσει σε λήθαργο, ο Χάνγκ-Του έγνεψε σ' όλους να σταθούν κάτω από κάτι άγριες πιπεριές, που τα κλάδιά τους σχημάτιζαν μία αδιαπεράστη κρύπτη.

Οι άνδρες και τ' άλλα είχαν τσιρί απ' την κόπωση και μόνο ο Χάνγκ-Του κ' η Τάν-Κιού άντεγαν άκουα. Ο Χάνγκ μοίρασε σ' όλους τα τσιρί κ' έπειτα παρακάλεσε μερικούς απ' τους άνδρες του να πάνε να εξερευνηθούν τα περιώρη, γιατί ήταν βέβαιος πως δεν είχαν άκουα αποφύγι τον κίνδυνο.

Η Τάν-Κιού, ωστόσο, είχε καθίσει κοντά στον τραυματία, είχε βγάλει το σασυ μανδύα της κ' είχε σκεπάσει το Ρομέρο. Η ανταγή αυτής της νέας ήταν κάτι το άπιστευτο. Ένω οι άνδρες είχαν αποκοιμηθεί απ' την κόπωση, αυτή είχε την αντοχή ν' αγωνιζόταν πάνω απ' τον πληγωμένο. Ο Ρομέρο εξακολουθούσε να κοιμάται, αλλά ο ήχος του ήταν ταραντέλος. Τα χείλη του άφηναν να του ξεφεύγουν ασυνάρτητα λόγια. Η Τάν-Κιού τον παρακολουθούσε με προσοχή, οα ναβέλε να μαντέψει τις σκέψεις του. Δεσφάζει, η νέα ανατιόησε απότομα, γιατί απ' τα χείλη του πληγωμένου βγήκε ένα ονομα. Άλλοιμονο! Δεν ήταν τ' ονομα της Τάν-Κιού.

— Τερεζίτα! ψιθύρισε ο Ρομέρο στον άπνο του.

Μία σκοτεινή λαμπή πέρασε απ' τα μάτια της νέας. Έπειτα έδωσε γά ν' αφήσει τη θέση της σε δυο χοντρά δάκρυα, που κήλησαν άργά πάνω στα μαγουλά της.

— Η λευκή γυναίκα! φώναξε με πόνο η Τάν-Κιού. Έκείνη! Πάντα εκείνη! Τη σκεπάζεται ακόμα και στον ύπνο του!

«Η Τάν-Κιού σήκωσε τα μάτια της και είδε μπροστά της το Χάγγκ, που φαινόταν πολύ συγχυμένος. Το πρόσωπό του έδειχνε βαθειά λύπη.

— Χάγγκ! ψιθύρισε η νέα, κρύβοντας το πρόσωπό της στα χέρια της.

— Τόν άκουσα, είπε ο Χάγγκ, με υποκωφή φωνή.

— Ναί, Τάν-Κιού, ναι, άμοιρη αδελφούλα μου! Θά ήταν καλύτερα για σένα να μην είχες φύγει απ' τις όθρες της πατρίδας σου!

— Ναι, Χάγγκ, αλλά τώρα είναι πια πολύ αργά και το μαρτύριό μου δε θα τελειώσει παρα με τη ζωή μου. 'Ας είναι καταραμένη η λευκή γυναικά, που μάγεψε το Ρομέρο και που σίντηνε την καρδιά!

— Τι μισείς, δεν είν' έτσι; — 'Απέραντα, Χάγγκ! — 'Η μοίρα είναι κάποτε τόσο παράξενη...

— Τι θές να πής;...

— Θέλω να πω πόσος ο πατέρας και η κόρη του θα μπορούσαν να πεσουν, μία μέρα, στα χέρια μας.

— 'Εξ αιτίας της ανταρσίας;

— 'Όχι, απάντησε ο Χάγγκ, όχι γι' αυτό το λόγο. Δε θα είναι η επανάσταση, που θα μάς την παραδώσει. 'Όλες οι θαρραλέες προσπάθειες μας θα πάνε χαμένες και η σημαία μας δε θα κυματιστεί ποτέ πιά στα παλιά κάστωρ της Μανίλλας. 'Η έλευθερία, που άνωρευτήκαμε, θα πνιγεί μέσα στο αίμα, αλλά, την ημέρα εκείνη, ο Χάγγκ θα πεθάνει γενναία.

— 'Απελπίσσαι;

— Ναι. Σ' ένα-δύο μήνες, οι Ισπανικές λόγχες θάχουν θριαμβεύσει.

— Και μεις;... Κι' ο Ρομέρο;

— Αυτός θα κάνει το καθήκον του ως το τέλος. Πάνω απ' όλα, άγαστεί την ελευθερία.

— Δε θέλω να πεθάνω, Χάγγκ!

— Το μέλλον ανήκει στους θεούς, Τάν-Κιού...

— Φαντάζεσαι, λοιπόν;...

— Σόπα, οι άνδρες μας ξαναγυρίζουν.

— Πραγματικά, οι ίππεις γύριζαν, σά να φοβόντουσαν κάποιο κρυφό κίνδυνο.

— Λοιπόν;... ρώτησε ανήσυχος ο Χάγγκ.

— Μας παρακολουθούν, απάντησε ένας απ' τους άνδρες.

— Είναι μακρινά;

— Κάπου ένα μίλι.

— Είναι πολλοί;

— Καμιά πενήνταριά. Είναι όλοι ίππεις και καλά όπλισμένοι.

— Ξέρεις ποιος είναι ο διοικητής τους;

— Ναι, τον είδα με τα κνάλια και τον άναγνώρισα.

— Ποιος είναι, λοιπόν;

— 'Ο φοβόραχος του 'Αλκάθρα.

— Αυτός! βρυχήθηκε ο Χάγγκ, τρίζοντας τα δόντια του. Τό φανταζόμουν!

— 'Ας φύγουμε, άρχηγέ, είπε ο επαναστάτης, γιατί ο φοβόραχος του 'Αλκάθρα ξέρει καλά πως εσύ κι' ο Ρομέρο είσατε οι άρχηγοί.

— Πώς το ξέρει αυτό;

— Πλησίασα με τρόπο τους στρατιώτες του και τους άκουσα να μιλούν για σάς τους δύο.

— Πολύ καλά, άς ξεκινήσουμε, λοιπόν.

— Τ' άλογά μας είναι κουρασμένα.

— Και των 'Ισπανών δεν είναι λιγότερο. Μία τελευταία προσπάθεια, φίλοι μου, είδεμή κανείς από μάς δε θ' αντίκριση το Σάν Νικόλα.

— Άιγο άργότερα, μ' όλη τους την κόραση, άνδρες και άλογα, ξεκί-

νησαν προχωρώντας μέσα στο δάσος. Μερικοί άνδρες είχαν μείνει λίγο πιο πίσω, για να παρακολουθούν τις κινήσεις των 'Ισπανών.

— 'Η άνησυχία ήταν φανερή σε όλους και όλοι τους φοβόντουσαν μήπως πέσουν σε καμιά ενέδρα. Κι' αυτός άκομα, παρ' όλο το φαινομενικό του ήθος, στο βάθος ήταν ανήσυχος. Τόσο πιο πολύ μάλιστα, που άγνοούσε σε ποιά κατεύθυνση ήταν ο σωστός δρόμος, που ώδηγόσε στο Σάν Νικόλα.

— 'Επειτ' από δύο ώρες πορεία, κατά τις έννιά το βράδυ, ένας μικρός της όπισθοφυλακής έφερε την πληροφορία πως οι 'Ισπανοί είχαν σιωπηλάσει για να στρατοπεδεύσουν.

— 'Ο Χάγγκ-Του έποφείληθηκε τότε, για να ξεκουραστούν λίγο κι' οι άνδρες του. 'Ηταν τόσος κουρασμένοι όλοι τους, που έπεσαν γύρω κι' άποκοιμήθηκαν άμέσως, παρ' όλη τους την άνησυχία. Κι' αυτή άκόμα η Τάν-Κιού, κατάκοπη, νιχήθηκε κι' έπεσε σε βαθύ ύπνο.

— Μόνος, ο Χάγγκ, που η δύναμή του ήταν κάτι το άξιοθαύμαστο, άπόμεινε όρθός. — 'Ακούμπησε σ'

ένα κορμό δένδρου, με το τσιγγέλι στο χέρι, με το βλέμμα και τ' αυτί σε συνεχή προσοχή, έτοιμος για γά καταλάβει αν ο έχθρός πλησίαζε, έτοιμος να πούληση άκριβά τη ζωή του και τη ζωή των άλλων.

ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

— 'Ο Χάγγκ-Του, χωρίς να νοιώθει την τρομερή ξέστη, που βασιλευε κάτω απ' τα γιγάντια δέντρα, εξακολουθούσε να μνήν άγρυπνος, διατηρώντας άπάλυτη άκνησία. Δες κι' ο ύπνος ήταν περιωπή γι' αυτό το δυνατό άντρα. Τό μάτι του ήταν τό ίδιο φωτεινό και ξεκούραστο, σά νάχε κοιμηθή ώρες ολόκληρες.

— Κιτάζε τις κορφές των δέντρων, παρακολουθούσε τ' άγρια πουλιά, που πετούσαν, τις μαϊμούδες, που πηδούσαν από δέντρο σε δέντρο, κι' άκουε τις κυριαζέρες, που ξεφώνιζαν λίγο πιο μακρινά.

— 'Όσο όλ' αυτά τα ζώα δε θάδειχναν άνησυχία, αυτό θα σήμαινε πως δεν είχε τίποτα να φοβηθή και πως ο έχθρος βρισκόταν μακρινά.

— Άνδ' ώρες είχαν κυλάσει περάσει, χωρίς ο Χάγγκ ν' αντίληφθη τίποτα το δυσάρεστο, όταν, άπτομα, οι κυριαζέρες σούτασαν και οι μαϊμούδες άρχισαν να δείχνουν σημεία άνησυχίας.

— 'Ερχονται, ψιθύρισε ο Χάγγκ, πρέπει να φύγουμε.

— Άπόμεινε ακίνητος για λίγα λεπτά άκομα, για να βεβαιωθεί μήπως είχε κάνει λάθος. Δίσταζε να διακόψει την άγρυπνία των άνδρών του και πρό πάντων της Τάν-Κιού.

— Βλέποντας όμως πως οι μαϊμούδες φαίνονταν όλοένα όλο και πιο άνησυχες, πως είχαν άφίσει τα παιχνίδια τους κι' άπομακρύνονταν από κλαδί σε κλαδί, άποφάσισε να ένεργήσει άμέσως και να έμπνηση όλοως μετρούσαν στον κίνδυνο, που πλησίαζε.

— Οι άνδρες του σηκώθηκαν με μιάς κι' η μικρή ομάδα ξανάρχισε την κουραστική πορεία της.

— 'Εξη άνδρες άπόμειναν λίγο πιο πίσω, για να παρακολουθούν τις κινήσεις του έχθρου και ν' αντικρούσουν, αν η άνάγκη το κάλυπτε, την πρώτη επίθεσι. 'Ο Ρομέρο είχε έμπνησει κι' αυτός. Μαθαίνοντας πως η καταδίωξι συνεχιζόταν, παρακάλεσε το Χάγγκ να τον εγκαταλείψει, για να μην έχθεση τη ζωή όλων των άλλων. 'Ο Κινέζος όμως τον διέταξε να σωπάσει.

— Η μικρή ομάδα βάδιζε όλο και πιο γρήγορα. Είχαν βρει κάποιο στενό μονοπάτι, που θα είχαν άνοίξει φάινεται οι 'Ιθαγενείς, αλλά η άπόσταση άνάμεσα στους επαναστάτες και τους 'Ισπανούς δε μεγάλωνε. 'Αντίθετα μάλιστα φαινόταν να λιγοστεύει, γιατί οι άνδρες που είχαν μείνει πίσω, άκουγαν τις φωνές του έχθρου.

— Η άγωνία άρχισε να σφίγγει τις καρδιές τους. Πολλές φορές, ο Χάγγκ άναρωτήθηκε μήπως θα ήταν καλύτερα να άγνοούσε όποιος-όπως πίσω από τους πυκνούς θάμνους και να πολέμηση μέχρι θανάτου με τους 'Ισπανούς. Πάντως ήταν άνάγκη ν' ανακαλύψουν ένα καταφύγιο, γιατί, αν αυτή η καταδίωξι συνεχιζόταν, τότε οι φυγάδες θα βρισκόνταν σε άδυναμία ν' αντίσταθούν και στην παραμικρή επίθεσι των 'Ισπανών.

— Άνστυγός, η άπόσταση άνάμεσα στους δύο αντίπαλους όλο και λιγοστευε. Οι αντίπαλοι, που τους δυσκόλευε το φυτό, όπου ήταν πλαγισσάμενος ο Ρομέρο, διέτρεχαν τον κίνδυνο να τους προφτάσουν οι 'Ισπανοί, πριν έκομα νικήση. Τότε ο Χάγγκ-Του πήρε μιάν άπελπισμένη άπόφασι.

— Ρομέρο, είπε στον τραυματία, πρέπει να κάνεις μιάν υπέροχη προσπάθεια, είδεμή θα μάς επιτεθούν και τότε είμαστε χαμένοι.

— Είμαι έτοιμος για όλα, απάντησε ο μιάς. Σου είπα πολλές φορές να μ' εγκαταλείψεις.

— 'Όχι, δε θα σ' άμισω να πέσης στα χέρια του φοβόραχου του 'Αλκάθρα.

— 'Όποτε αυτός μάς κυνηγάει; — 'Ακριβώς!

— Θάπρεπε να τόχα φανταστή απ' τη μαγία του, είπε ο Ρομέρο με πόνο. Προτιμώ, όστόσο, να πέσω στα χέρια του παρά στα χέρια ενός άλλου.

— Δε θα λησθηθ' τη ζωή σου.

— Ποιος ξέρει, Χάγγκ;... Μην έμπιστεύεσαι και τόσο στη γενναιοφροσύνη του. Λίγο τον ενδιαφέρει αν η κόρη του σ' αγαπάει. Είναι στρατιώτης και δε θα προδώση τη σημαία του, έστω κι' αν πρόκειται να ραγίση η καρδιά του.

— Μαργαριταριού της Μανίλλας.

— 'Ισως νάχης δίκιο, Χάγγκ, ψιθύρισε λυπημένα ο Ρομέρο. 'Αλλ' αν ο σκοπός του είναι να μ' αϊμαλώτιση, τότε θα μωρέσω να

σώσω ξένα, την Τάν-Κιού και τους άλλους... — Δε σε καταλαβαίνω. — 'Αφρησε με να πάω σ' αυτόν. — Για να κάνης τί; — Για να παραδοθώ σάν αιχμάλωτός του, με τον όρο να μου χαρίση τη ζωή σας.

— Πρώτ' απ' όλα, αυτό δε θα το δεχόταν. 'Επειτα, θάπρεπε εγώ να κάνω αυτό το διάδημα.

— 'Όχι, Ρομέρο, δεν είμαστε άκομα νικημένοι κι' ελπίζω να σωθούμε όλοι μας. Αυτό εξαρτάται από τις δυνάμεις σου.

— Τι πρέπει να κάνω; — Θα τ'α καταφέρω, βάζοντας όλη σου τη δύναμη, να καθυλιέταις τ' άλογό σου. Τό δάσος άρχίζει να γίνεται λιγότερο πυκνό και θα υποστούμε, καλπάζοντας, ν' άφίσουμε πίσω τον έχθρο και να βρούμε κάπου κανένα καταφύγιο.

— Χωρίς ν' άπάντησι, ο Ρομέρο, έγγνεσε στους στρατιώτες ν' αφίσουν τό φορείο και με υπεράνθρωπη προσπάθεια, σηκώθηκε όρθιος.

— Σκοτώνεις τον έαυτό σου, Ρομέρο! φώναξε η Τάν - Κιού, πλησιάζοντας για να τον βοηθήσει.

— 'Ο Ρομέρο την παραμέρισε με τριφερότητα, χαμογελώντας.

— Άπο μένα εξαρτάται η σωτηρία, όλων μας, είπε ο μιάς. Φέρτε μου τό άλογό μου!

— Είχε γίνει κατάλωμος και χροντρες στάλες ιδρώτα έσταγαν απ' τό μέτωπό του, αλλά, μιά σιδερένια θέλησι τον στήριζε και άντεχε σε κάθε πόνο. 'Ενας Κινέζος έφερε τό άλογό του κι' ο Χάγγκ-Του, μαζί μ' ένα μιάδα, βοήθησαν τον Ρομέρο ν' ανέβη.

— Θά μωρέσεις ν' άνθεις; τον ρώτησε ο Χάγγκ-Του μ' άνησυχία.

— 'Εμπρός! απάντησε απλά ο Ρομέρο.

— Σπερδύνεισε τ' άλογό του και ξεκίνησε, άκολουθούμενος από την Τάν-Κιού και τον Χάγγκ-Του, που ήταν έτοιμοι να τον βοηθήσουν, αν έχανε τις δυνάμεις του. 'Η μικρή ομάδα τους άκολουθούσε καλπάζοντας.

— Τό δάσος όλο και άραίωνε. Αυτό επέτρεπε στους άναότες να προχωρούν πιο γρήγορα και ν' αφίσουν τους 'Ισπανούς όλο και πιο μακρινά.

— 'Η Τάν-Κιού, πιο χλωμή άκόμα κι' απ' τον τραυματία, ρωτούσε όλοένα τό Ρομέρο:

— 'Τποφέρεις, αθέντα μου, θέλεις η Τάν-Κιού να σε βοηθήση; — 'Εμπρός!... 'Εμπρός!... άπαντούσε όλοένα έκρινος.

— 'Εμοιαζε σά να μιν αισθάνεται τίποτα κι' εξακολουθούσε να σπερδύνει τ' άλογό του, παρασβρόντας την ομάδα σε μιά τρελή ταχύτητα. Δες και δεν άκουε πιά τη φωνή μίτη του Χάγγκ-Του, μήτε της Τάν-Κιού. Χωρίς άλλο, η νευροική υπερένταση τον εμπόδιζε να αισθάνεται τους πόνους, καθώς κάλπαιε σάν τρελλός.

— 'Η λιγνυώδης αυτή φυγή βάσταζε κάπου μιάν ώρα και τελειώσε άπότομα. 'Ενα σπίτι είχε φανή και οι ίππεις στάθηκαν μπρός στα έξλινα κάγκελα, που τό περιστοιχίζαν.

— 'Ενα καταφύγιο! φώναξε ο Χάγγκ-Του με χαρά. Σωθήκαμε!... Πήδησε γρήγορα απ' τ' άλόγο του κι' έτρεξε κοντά στο Ρομέρο.

— 'Ηταν καρός, γιατί ο νέος έβριετα από την εξαντλητική αυτή προσπάθεια, είχε λιποθυμήσει πάνω στ' άλόγο του.

— Πέθανε! φώναξε η Τάν-Κιού με σπαραγμό, κυττάζοντας τον Χάγγκ-Του.

— 'Όχι, μη φοβάσαι, απάντησε ο Κινέζος με φωνή που έτρεψε λίγο, ο Ρομέρο είναι πολύ δυνατός. Δέν πέθανε...

— Πήρε άνάλαφρα τό μυγάδα στην

άγκυλιά του και μπήκε μέσα στο σπίτι, που η πόρτα του ήταν άνοιγτη, κι' άκούμπησε τό πολέστιμο φροτίο του πάνω σε κάτι ξερά χόρτα, που βρισκόνταν σε μιά γωνιά και που χρησιμοποιεί φανταίνα για χορβάτι. 'Η Τάν-Κιού κι' όλοι οι άλλοι τον άκολουθήσαν. 'Ο Χάγγκ-Του άκούμπησε τ' αυτί του πάνω στο στήθος του τραυματία για ν' άκούση την καρδιά του.

— Λοιπόν; ρώτησε η Τάν-Κιού μ' άπειλητική φωνή. Μου τον σκότωσες, Χάγγκ-Του!

— 'Όχι, η καρδιά του χτυπά κανονικά και δυνατά, απάντησε ο Κινέζος άνακουφισμένος. 'Ο Ρομέρο λιποθύησε μόνο εξ αιτίας της μεγάλης του προσπάθειας. Μη φοβάσαι, θα τον κάνω καλά.

— Κιτάζε την πληγή. 'Ο επίδεσμος είχε φύγει απ' τη θέση του και τό αίμα έτρεχε. 'Εστειλε έναν άντρα να κοιβαλήσει νερό απ' τη στέρα που βρισκόταν στην αλή του σπιτιού, έπλυνε με φροντίδα την πληγή και την ξανάδεσε προσεχτικά.

— Σου τον έμπιστεύομαι. Τάν-Κιού, είπε έπειτα. Πάω τώρα να ρίξω μιά ματιά σ' αυτό τό σπίτι, που μοιάζει έρημο, για να δώ αν είναι δυνατό να οργανώσουμε εδώ την άντίστασί μας. Οι 'Ισπανοί είναι μακρινά, άλλ' αργία μωρέει να μάς προσφάτουν εδώ.

— 'Ο Χάγγκ-Του δγήμε ξέω με μερικούς άνδρες του κι' άρχισε να εξετάζει τό σπίτι. 'Ηταν μιά μικρή άγροικία καλοφτιαγμένη. Θά άνιχε άλλοτε σε 'Ινδονήσιους, που ο πόλεμος τους είχε διώξει από εκεί. Είχε δύο πατώματα και δύο μικρούς σταύλους. Περιοστιγιζόταν από έξλινα κάγκελα, που είχαν ύψος τόια μέτρα κι' απ' όπου μωρούσε κανείς να αντίσταθι.

— Τό έσωτερικό του σπιτιού δεν παρουσίαζε τίποτα το ενδιαφέρον, αλλά στους σταύλους ο Χάγγκ-Του βρήκε άοκετες προμήθειες σε τρόφιμα, όπως ρύζι, λαχαροκάλαμο, ινδικά καρόδια, κακάο, καφέ, καθώς και γεωργικά εργαλεία.

— 'Αλλά δεν ήπηρεζε ούτε ένα ζώο. 'Επειτ' απ' αυτή την επιθεωρήσι, ο Χάγγκ-Του φάνηκε ικανοποιημένος. 'Αρχισε πάλι να ελπίζει.

— 'Αν οι άντρες μου κρατήσουν καλά, ψιθύρισε, πιστεύω πως ο φοβόραχος του 'Αλκάθρα δεν θα μάς αϊμαλώτιση και τόσο εύκολα, όσο φαντάζεται. Θά στείλω κάποιον να φροντίσει να μάς έθουν ενισχύσεις και στο μεταξυ θ' άντισταθούμε ως την τελευταία μας σφαίρα.

— Συγκέντρωσε τους επαναστάτες γύρω του και τους είπε τα σγέδιά του κι' όλοι συμφώνησαν. 'Αφού, επί τέλους, κοιμήθηκε κι' αυτός κάπου δύο ώρες, δύο άντρες που γνώριζαν καλύτερα από κάθε άλλον τη χώρα, έφυγαν για να πάνε να συναντήσουν τις άλλες ομάδες, που ήταν στρατοπεδευμένες στις όθρες του Θαπάτα, ενώ οι άλλοι έτοιμάστηκαν για να μωρέουν ν' αντίσταθούν, αν παρουσιάζόταν ξαφνικά ο έχθρος.

— Τα έξλινα κάγκελα ενισχύθηκαν με κορμούς δέντρων και τα παράθυρα φράχτηκαν ώστε να μωρέουν οι επαναστάτες να πυροβολούν από κει χωρίς να φαινώνται. 'Όταν ο Χάγγκ-Του έκρινε πως η μικρή άγροικία μωρούσε ν' αντίσταθι σε κάθε επίθεσι, έλεε στους άνδρες του να ξεκουραστούν για λίγο, εκτός από δύο μυγάδες, που έμειναν ξέω απ' τό σπίτι για φρουροί.

— 'Ο Χάγγκ-Του, εξαντλημένος έπειτ' από τόση κόραση και τόσες συγκαμήσεις, μωρέσε να κοιμηθι άπερίσπαστος. 'Όταν ξύπνησε, η νύχτα είχε άπλωθι. Μαύρα σύννεφα άπειλούσαν τον ορίζοντα, ενώ δυνατός άνεμος σφύριζε, κομώντας τα γιγάντια φύλλα των φοινικιών κρόδετοντας. Χωρίς άλλο, τρομερή θύελλα θά ξεσπούσε σε λίγο.

— 'Ο Ρομέρο, που είχε κυλάσει έμπνησι, κοιμεινέτιζε με την Τάν-Κιού. 'Ο Χάγγκ-Του κύτταζε ξανά τό τραύμα, τόπλυνε με δροσερό νερό κι' άνάγκασε τό φίλο του να φάη κάτι για να δυναμώσει. 'Επειτα δγήμε ξέω.

— Οι άνδρες του είχαν όλοι σηκωθεί, κι' έτοιμάζαν τό φαγητό τους με τις προμήθειες, που είχαν βρη στους σταύλους. 'Ηταν ειδιάθετοι, μ' όλη την καταγίδα που έρχόταν. 'Ελπίζαν να περάσουν τη νύχτα τους χωρίς καμιάν επίθεσι από μέρους του έχθρου και να ξεκουραστούν μ' έναν καλό ύπνο.

— 'Τί νέα; ρώτησε ο Χάγγκ-Του.

— Τίποτα, άρχηγέ, απάντησε ο επαναστάτης.

— Δες οι 'Ισπανοί νάχασαν τά ίχνη μας; — Μπορεί...

— Πήγε κανείς να δι τά περπατά;

— Ναι, εγώ, απάντησε ο Κινέζος, αλλά δεν είδα κανένα 'Ισπανό.

— 'Ας ελπίσουμε! ψιθύρισε ο Χάγγκ-Του, μπαίνοντας στο σπίτι. 'Αν άργαποθήσουν να μάς επιτεθούν μιά-δύο μέρες, τότε οι ενισχύσεις θάβουν εγκαίρως και θα σωθούμε!

— 'Ο Ρομέρο ήταν κι' αυτός χαρούμενος κι' εξακολουθούσε να κοιμεινέτιζε με την Τάν-Κιού, χωρίς να αισθάνεται τους πόνους της πληγής του. 'Ο Χάγγκ-Του στάθηκε στο κατώφι της καμφοράς, με σταρωμένα τά χέρια και κύτταζε τους δύο νέους με συγκίνηση, που δύσκολα την έκρυβε.

— 'Από καιρό σε καιρό, ένα σύννεφο λήπης περνούσε, σάν καμιά, απ' τό μέτωπό του και άναστέφανε βαθειά. 'Η Τάν-Κιού, με την άμοινη φωνή της, διηγόταν κάποιο θρύλο της πατρίδας της κι' ο Ρομέρο την άκουε χαμογελώντας.

— Φανόταν έκείνη τη στιγμή πάρα πολύ ευτυχισμένη κι' ο μιάς λές κι' είχε λησμονήσει έντελώς τό «Μαργαριτάτι της Μανίλλας».

— Δέν θα είναι παρά ένα δνειρο, μιά αϊσπάση, ψιθύρισε, ο Χάγγκ-Του. Τί τρομερό ξύπνημα

Δέρμα βελούδινο στο πρόσωπο, στο σώμα

NIVEA Creme

«Έχετε νιώσει τό υπέροχο αίσθημα της φρεσκάδας που σάς δίνει η Nivea; Προσέξατε πόσο λείο γίνεται τό δέρμα στίς γωνίες των ματιών, τον άγκώνα και τον λαμό; 'Η θαναμία αυτή κρέμα, άπαλή και μινούλευκη, με τό δέρμα για να διατηρηται υγιές, καθαρό και δροσερό. Είναι η μόνη που περιέχει Έδουρίτ - ουσία συγγενή προς τό δέρμα - και υγροδμημονορά συστατικά. 'Η κρέμα Nivea χαρίζει την υγεία στο δέρμα!

Nivea κάθε μέρα... φέρνει την άνοιξη στο δέρμα σας!
• μιά συνήθεια που έχει πλέον καθιερωθ' σ' όλο τον κόσμο.

ΓΝΗΣΙΟ ΠΡΟΪΟΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ BEIERSDORF ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΕΙΣ ΕΙΣ ΒΡΑΖΙΛΙΑΝ — ΑΡΓΕΝΤΙΝΗΝ

Τεχνίται ηλικίας 23—38 χρόνων ήμπορούν να μεταναστεύσουν εις Βραζιλίαν και 'Αργεντινήν, υπό εύνοϊκούς όρους έργασίας. Γίνονται δεκτοί:

— 'Εφαρμοσταί, Τορνευταί, Σιδηροδρογοί, 'Επιπλοποιοί, Ξυλουργοί, 'Ηλεκτροτεχνίται βιομηχανίας, 'Ηλεκτροεξυπονοκολληταί, Φανοποιοί, Φοεζαδόροι, Χειρισταί πλάνης, Γαλέοισταί, Τεχνίται έλαστικού, 'Επισκευασταί ηλεκτρικών συσκευών, Μηχανικοί έσωτερικής καύσεως, Μηχανικοί γεωργικών μηχανημάτων, αυτοκινήτων, μοτοποδηλάτων, Μηχανικοί συντηρηταί, 'Ηλεκτροτεχνίται αυτοκινήτων, 'Επισκευασταί τηλεφωνικών συσκευών. Τεχνίται περιελέξων κλπ.

Περισσότερας πληροφορίας ήμπορούν οι ένδιαφερόμενοι να ζητήσουν έγγραφώς ή αυτοπροσώπως από τά γραφεία της ΔΕΜΕ:

ΑΘΗΝΑΙ: 'Οδός Σοφοκλέους 1 (Θ).
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: 'Οδός Ρογκότη 5 (Θ).
ΠΑΤΡΑΙ: 'Οδός 'Αγίου 'Ανδρέου 61 (Θ).

Για να είστε

φρεσκοχτενισμένες από τό πρωί έως τό βράδυ

- στην πόλι
- στην δουλειά
- στην έξοχη

ΨΕΚΑΣΤΕ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ με την laque Elnett κρατά τα μαλλιά σας άόρατο φιλέ.

Elnett

— Προϊόν L'OREAL - Paris —

για την άμυνα Τάν-Κιού! 'Η λει-
κή γυναίκα θα είναι πορταλάκι γι'
αυτήν, και θα της καλύπτει την
καρδιά.

Αποτραβήχτηκε άθόρυβα και
πήγε να καθήσει στην αλή. 'Επια-
σε το κεφάλι του με τα χέρια του
και φάνηκε να θυβίζεται σε σέ-
ψεις. 'Αν και συλλογιζόταν την
Τάν-Κιού, την αγαπημένη του α-
δελφή, ωστόσο, τ' ατία του ήταν
τεντωμένα για ν' άκουσε και τον
παρμακρότερο θόρυβο που έρχόταν
απ' το δάσος, όπου ο άνεμος σφύ-
ριζε και κουνούσε με μαγικά τα φύ-
λλα των δέντρων.

Οι άνδρες του, εκτός απ τους
φρουρούς, είχαν συγκεντρωθεί ό-
λοι μέσα στους σταύλους, κοντά
στ' άλογα, γιατί ή θύελλα σε λίγο
θα έσπασε. 'Ο Χάνγκ-Του έκει-
νε ακίνητος. 'Εξακολουθούσε ν' ά-
κούει, χωρίς να ενδιαφέρεται για
τη βροχή που θάρχόταν. Οι προ-
τερες γονιές στάλες άρχιζαν να έλ-
αν πέφτουν.

Σαφηνά, ο Χάνγκ-Του σηκώθη-
κε απ' τη θέση του και φώναξε:
— Στά όπλα!... Στά όπλα!...
'Ο έχθρος!...

Το λεπτό αυτί του Κινέζου δεν
είχε γελαστή. Μέσα απ' τον τρο-
μερό θόρυβο της θύελλας, που έ-
μεινε, σφαιρίσματα διαπέρασαν
την άμυδαλα. Και τα σφαιρί-
ματα αυτά ήταν πια τόσο γνωστά
στον Χάνγκ-Του που δεν άφαιδα-
λε μήτε στιγμή πως προέρχονταν
απ' τους στρατιώτες του φρουρά-
ριου του 'Αλκάθρα.

Οι μισές και οι Κινέζοι ώρ-
μησαν στα όπλα τους, καθώς ά-
κουσαν τη φωνή του άρχηγού
τους και πετάχτηκαν όλοι έξω από
το σπίτι. 'Ο Χάνγκ-Του, που είχε
σκαρφάσει, στα έβλινά καγκε-
λα, με το βλέμμα συλλομένο προς
το δάσος, περίμενε για να δει αν
πραγματικά ο έχθρος έρχόταν ή
μήπως ήταν κανένα προσηυρή-
μα.

Μερικές στιγμές γεμάτες άνο-
γία πέρασαν, έπειτα μια έσρηή
λάμψη διέσχισε απότομα τή σποτή,
φωτίζοντας όλο το δάσος. 'Η λάμ-
ψη αυτή άρχισε στον Χάνγκ-Του
για να διακρίνει, κοντά σ' ένα κοι-
νικόδεντρο, δύο στρατιώτες που
σημάδευαν κατ' ευθείαν το σπίτι.

Η ΕΠΙΘΕΣΙ

Σίγουρα οι 'Ισπανοί δεν θα ή-
ταν και πολύ μακριά. Τώρα ο
Χάνγκ-Του ήξερε καλά πως το
κοιμητήριο τους είχε ανακαλύ-
φθη και πως ή επίθεσι δεν θ' ά-
γοίσε. Διέταξε, λοιπόν, τους άν-
δρες του να ταυηχηθούν μέσα στο
σπίτι, που οι τοίχοι του πύλασε-
σαν με σίγουρη άμυνα. 'Επείτα
γερύ την πόρτα και τοποθέτησε
τους άνδρες του πίσω απ' τα πα-
ράθυρα του πάνω κατόπι. 'Ε-
πειτα κατέβηκε στο ισόγειο, όπου
βόσκονταν ο Ρουέρο και η Τάν-
Κιού.

Είνα περιττό να σας κοιμή-
σει, τόνε έλεε, τη σοβαρότητα της κα-
ταστάσεως. Σε λίγο θα μάς πε-
ριναλίσουν οι Ισπανοί του «α-
νιό» του 'Αλκάθρα...

Θά πολεμήσουμε, απάντησε
ο Ρουέρο. Δός μου το τσιγάρι
μου και δοήθησε με να σταθώ πίσω
απόνα παράθυρο.

Μά, έσύ, δεν μπορείς να
κονήσεις το δεξί σου γέρι! φώνα-
ξε ο Χάνγκ-Του. 'Οχι, φίλε μου,
δεν θα εγκαταλείψω το κορβίτι
σου.

Και φαντάζεσαι πως μπορώ
να μείνω ήσυχος τη στιγμή που οι
σφαίρες θα σφυρίζουν γύρω μου;
— Δεν μάς λείπουν άνδρες, Ρο-
μέρο. 'Ενας άντρας παραπάνω δεν
παίζει όλο. Πρέπει να έλιν να
μην σπαταλήσουμε τα πολεμοφόδια
μας. Μόλις έχουμε τόσα, όσο γοι-
άζονται για τετρακόσιους πτωχο-
λισμούς.

— Μά, αν οι άλλοι άρχίσουν

ΤΟ ΣΤΕΥΡΟΛΑΤΟ ΠΙΣ

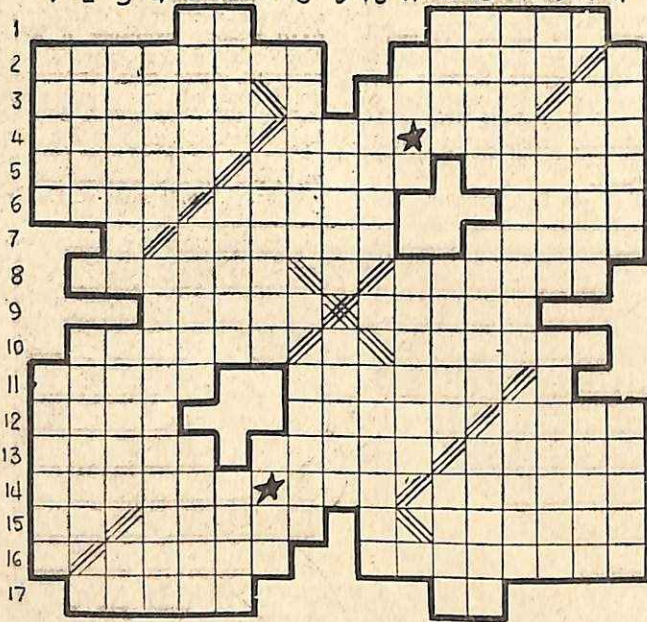
ΑΡΙΘΜΟΣ 904

ΟΡΛΖΟΝΤΙΣ

- 1 Χαρακτηρίζουν ποιότητα. —
Ομιζείται για τα πόδια της.
2 Ρήμα με το οποίο άναγνωρί-
ζουμε την ευτυχία άλλου. — Σπου-
δαία.
- 3 'Ανατολίτικο τραγούδι. — Λε-
γεται και ριζικό. — 'Ομοί-
α συμφωνία.
- 4 Παλιά έπιτυχία της Λαρέττα
Γιάγκ με και παλιό τραγού-
δι με μεγάλο σουξέ. — Τοπ-

- 5 τη λειτουργία ενός όργανο-
μοού.
- 6 Μία από τις πολλές, που ύπαρ-
χουν στην 'Ισπανία. — Φατίζει
θάλασσες. — 'Υπόνομος.
- 7 'Ανατολίτικο γυναικείο όνομα.
— 'Εργάζονται σε μαγειρείον
(καθαρ.). — Το ματικάπι των
ζυλουργών.
- 8 'Ανάφελα. — Μοιάζει με κλω-
στή.
- 9 Καλλιτεχνικό ίδρυμα. — Εί-

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

- 5 κδ έπίορημα. — 'Αθεράπειτα.
- 6 Τροχόφορο μεταφορικό μέσον.
— 'Ακάθαρτα. — Διεκδικούν
στά χωρία τη μεταφορά ύγρου.
- 7 Διαμέρισμα του σπιτιού. — 'Α-
κριβό έβλο. — Τα νερά αυτά
δεν πίνονται.
- 8 'Εχουν άμεση σχέση με τα δον-
τια μας. — Ποταμός της Γερ-
μανίας.
- 9 Κέντρο παραθερισμού της Ν.
Γαλλίας. — Γίνεται με άρε-
πλάνο.
- 10 Παραουιάζουν κενά (αυδ.). —
'Αφθονεί στις τάβερνες.
- 11 Νηνεμία. — Γεννούν την πλρ-
ξι τα γεγονότα αυτά.
- 12 'Ετερος. — Την αποτελούν
πολλές λέξεις.
- 13 Ζώδιον του ώροσκοπίου. — Βρο-
σιμύ άποτελέσματος. — Πανάρ-
χιο όνομα.
- 14 Χωροδύται άπαραίτητα σε ένα
ιστιόφορο. — 'Εργαλείο, που
δδ λέπτε από κανένα ζυλουρ-
γείο. — Πόλις της Παλαιστι-
νης.
- 15 Προκαλεί μολυσματική άρρώ-
στια. — Μπαρμπας των 'Αμ-
ρικανών. — Μαλακό στην άφή.
- 16 Αναφορική άνταμνία. — 'Ε-
φρεται ή πιο μεγάλη άγία. —
Πολεμικό όπλο.
- 17 'Αποκροστικό παράσιτο. — 'Α-
νεξάρτητο άραβικό βασίλειο
της Μέσης 'Ανατολής.
- 18 'Ανατολίτικος τίτλος. — Αρχή
και τέλος.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 Είνα: ο δημιουργός του φίλμ
'Ετραγώδια του Αίγιου. — Πλάς
στην όποια δροσίζονται τα κα-
λοκαίρι πολλοί 'Αθηναίοι.
- 2 Δεν πολεμούν (αυδ.). — Γίνε-
ται στο μόλο.
- 3 Ζώα που άντίζουν στη δίψα.
— Μένουν στην έπιφάνεια του
νερού (αυδ.). — 21.
- 4 Δέν έχουν τους νόμους με το
μέρος τους (αυδ.). — Συλλο-
γή διατάξεων, που ρυθμίζουν

- 5 δος θεατρικού έργου.
- 6 Χώρα της Β. Ευρώπης. — 'Ο-
λόκληρη.
- 7 'Αγορία. — 'Αφγοι, άμεμ-
πτοι.
- 8 'Αρβρο. — Φυτό συγγενικό με
το κρεμμύδι.
- 9 Μουσική σύγθεσις. — 'Αρχαία
πόλις της Αιγύπτου, παρά το
Δέλτα του Νείλου. — Μέλη
- 10 Πόλις και λιμάνι της Βουλγα-
ρίας. — 'Ομιλία, λόγος. — Δεν
απόδξο.
- 11 Χωρίς αυτή δδ γίνεται σήμερα
έγγυησις. — Πόλις της Μ.
'Ασίας.
- 12 Το χρησιμοποιούμε δείχνοντας.
— Τα μαχαίρια έρχονται συ-
χνά σ' έπαφή μαζί του. — Ρο-
δοκίμιο.
- 13 'Αποτελείται από πολλά πλοία.
— 'Απαραίτητο στο σιδη-
ροαγίο.
- 14 Προφήτης. — Μεγάλη άγάπη
για κάτι.

ΜΑΝΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

'Η λύσις του 903

στη σελίδα 72

ΤΑ ΚΑΩΝΑΡΙΑ ΚΑΙ Η ΡΙΖΑ

'Η πολύ ήλικιωμένη και πλο-
σις, αλλά και αρκετά φιλόδοξη
δοκίμασε το Μάλλιμπορ, συμβί-
ζε να δίνει κάθε χρόνο στο μεγάλο
της μία συγκέντρωση, όπου προ-
καλούσε όλους τους συγγενείς και
γνωστούς της.

Μία χρονιά, κατά τη διάρκεια
αυτής της γιορτής και την ώρα
άκριβώς που έπινε στην ύγεια ό-
λων των έγγονών και ανηψιών
της, φάναξε ένθροισμένη.
— Τι φάναξε, πράγμα, αλήθεια,
να βλέπη κανείς πόσους πολλούς
κλάδους, που βγήκαν από την ίδια
ρίζα, να μεγαλώνουν και να άνθι-
ζουν όλοι μαζί!

νύθουν να μάς έτισχύσουν;

— Τότε θα σκοτωθούμε καλλί-
τερα παρά να παραδοθούμε.

'Ο Χάνγκ-Του κίτταζε την Τάν
-Κιού. Αυτή κατλάβε τη σκέψη
του και τόνισε με περήφανο χα-
μόγελο:

— Μην άσολήσαι μαζί μου,
Χάνγκ-Του. 'Αν σκοτωθίτε, θα εί-
μαι ευτυχής να σκοτωθώ κι' έγω
στο πλευρό σας.

— 'Ας έλλισουμε πως ο θάνα-
τός μας δεν θα είναι άπαραίτη-
τος. 'Εχουμε άκόμα ευτυχώς ένα
μέσο...

— Ποιό;
— Δέν θα σου το άποκαλύψω
για την ώρα. Σκεπτόμουν μονά-
πως τ' άλογα θα μάς δοηθοΰσαν
πολύ, είτε ο Χάνγκ-Του, χωρίς να
δώση περισσότερες εξηγήσεις.

'Ο Κινέζος βγήκε και πήγε να
συναντήσει τους συντρόφους του.
Είχαν σχηματίσει έξη ομάδες. Σε
λίγο άνέβηκαν στο πάνω πάτωμα
και τοποθετήθηκαν πίσω απ' τα πα-
ράθυρα, που τα είχαν φράξει όπω-
ς μπορούσαν καλλίτερα.

Τη στιγμή εκείνη άκριβώς ά-
κούστηκε ένας πυροβολισμός και
μια σφαίρα μπαίνοντας απ' το πα-
ράθυρο πήγε και χόθηκε στον ά-
πέναντι τοίχο.

Δέν χάνουν τον καιρό τους,
είπε ο Χάνγκ-Του. Ευτυχώς οι
τοίχοι είναι γεροί και μόνο ένα
κανόνι θα μπορούσε να τους γρε-
μίση.

Με πολλή προφύλαξη πλησίασε
σ' ένα παράθυρο και κίτταξε έξω.
'Η βροχή είχε σταματήσει, αλλά ο
άνεμος, οδολιάζοντας πάντα μέσα
στο δάσος, στριφογυρίζει τα κλα-
διά των γιγάντων δέντρων. 'Ο
Χάνγκ-Του περίμενε καμιά ά-
σταυρή να φωτίση το σκοτάδι και
είδε τότε σε πενήντα μέτρα από-
στασι απ' το σπίτι, μερικούς 'Ι-
σπανούς στρατιώτες που ήταν
κονιμένοι πίσω απ' τα δέντρα.

Άλλα θήματα μακριά απ' αυτούς
στεκόταν ένας ψηλός άντρας, έ-
νας άξιωματικός που εξέταζε τη
θέσι των άνταρτών. Μία λάμψη
πέρασε απ' τα μάτια του Χάνγκ-
Του. Γύρισε απότομα και είπε σ'
ένα μιγάδα που βρισκόταν πίσω
του:

— Δός μου το τσιγάρι μου.

Σημαδεύοντας μεσ' απ' τα χο-
τρά κλαδιά, που προστάτευαν το
παράθυρο, περίμενε μιάν άλλη ά-
σταυρή να τον φωτίση για να μπο-
ρέση να πυροβολήσει. Μία άλλη
σφαίρα των 'Ισπανών στρατιωτών
πέρασε σφυρίζοντας λίγα εκατο-
στά του μέτρου πάνω απ' το κεά-
λι του. 'Ο Κινέζος δεν κουνήθηκε,
αλλά περίμενε με το βλέμμα θυ-
μμένο στο σκοτάδι.

Επί τέλους, μια άστραπή, φώτι-
σε το δάσος κι' ο Χάνγκ-Του, αυτή
τη φορά, διέκρινε καθαρά. Δέν
είχε γελαστή! 'Ο άξιωματικός ήταν
ο «αγιό» του 'Αλκάθρα, ο θανα-
σιμος έχθρός του. Χοοίς να χάση
λεπτό, πίεσε τη σκανόλη. 'Αλλά
Ξανά είχε σκοτεινιάσει. 'Ο Χάνγκ-
Του έσπινε, τέντωσε τ' αυτί του,
με την έλπιδα ν' άκούση, μέσα απ'
τη θύελλα, μια κραυγή που θα τον
πληροφορούσε πως ή σφαίρα του
είχε πετύχει το σκοπό της.

Μόνο τρεις πυροβολισμοί άπά-
τησαν στον δικό του και οι σφαι-
ρες χόθηκαν και πάλι στους τοί-
χους του σπιτιού.

— Κατάρα! φώναξε ο Χάνγκ-
Του με λύσσα. Δέν τον πέτυχαν...
Θά περιμένο!...

Οι πυροβολισμοί των 'Ισπανών
συνέχισαν, αλλά κατ' άραά δια-
στήματα. Πυροβολούσαν μόνο ό-
ταν οι άστροπές τους έπίτρεπαν
να ξεχωρίζουν τα παράθυρα του
σπιτιού, όπου άμύνονταν οι έτα-
ναστές. 'Ατσο, μ' όλες τις
σφαίρες τους, δέν πετύχαιναν κα-
νένα θετικό αποτέλεσμα.

Οι Κινέζοι και οι μιγάδες ά-
παντούσαν στους πυροβολισμούς

τους, αλλά με πολλή φειδώ για
να μην σπαταλούν τα πολεμοφόδια
τους. Οι σφαίρες τους, ωστόσο,
δεν πηγαιναν ούτεμια χιμένες.
Τρεις τομμερές χρονίες είχαν ά-
κουστή καόλας απ' το μέρος του
έχθρου.

Σαφηνά, ή θέση των έπαναστα-
τών κλονιζόταν. Οι 'Ισπανοί, που,
ως εκείνη τη στιγμή, πυροβολού-
σαν κατ' άραά διαστήματα, άνοι-
ξαν γενικό πυρ και οι σφαίρες έ-
πεφταν τώρα βροχή πάνω στα πα-
ράθυρα. 'Ο Χάνγκ-Του ήταν άνή-
συχος. Οι 'Ισπανοί πλησίαζαν όλο
ένα κοντά στα έβλινά καγκελα.

— Μπορεί να τα καταφέρουν
να σκαρφάσουν και στα παράθυ-
ρα, ψιθύρισε ο Κινέζος.

Φώναξε όλους τους άντρες του
ν' άρχίσουν να πυροβολούν ομαδι-
κά για να διώξουν τον έχθρό, αλλά
κατάλαβε πως θα ήταν περιττό.
Μερικές ομάδες στρατιωτών, έτοι-
μελόμενες απ' το σκοτάδι, είχαν
φτάσει καόλας κοντά στα καγκελα.
Το να θελήσουν να τους εκτοπί-
σουν από κεί θα ήταν τρέλλα.
Καλλίτερα να φύγαν τις σφαι-
ρες τους για την αυριανή μέρα.

'Ο Χάνγκ-Του διέταξε να πά-
ψη το πυρ και τέντωσε τ' αυτί του
για να καταλάβη αν ο έχθρος έ-
τοιμαζόταν να καταστρέψη το έβ-
λινο φράγμα, αλλά δεν μπόρεσε
τίποτα ν' άκούση. Κίτταζε να δει
αν το είχαν περάσει, αλλά καμιά
σφαίρα δδ φαινόταν μέσα στην αλή
του σπιτιού. Οι άνησυχίες του με-
γάλωσαν. 'Η μυστηριώδης αυτή
μανόβρα θάπρεπε να κρυβή κά-
ποιο κρυφό σκοπό.

— Δδ βλέπεις τίποτα; ούτρησε

κάποιον απ' τους άνδρες του.

— Τίποτα, απάντησε αυτός.

— Τι σκέπτονται άραγε να κά-
νουν;

— 'Αρχηγέ, είπε ένας μιγάς,
πολύ φοβάμαι μήπως σκέπτονται
να μάς κήνουν ζωντανούς.

— Μπά!... Τα έβλινά είναι τόσο
γονιμά, που δεν μπορούν εικόλα
να πάρουν φωτιά. 'Επειτα, το έβ-
λινο αυτό φράγμα θάσχεται μα-
κριά απ' το σπίτι.

— Μπορεί, απάντησε ο μιγάς,

αλλά τ' άλογά μας;

— Τάχετε δέσει γερά;

— Ναι, νά!

— Τότε, έλλίπω πως θα γρη-
σμήνουν για να δώσουμε άκόμα
πολλή δουλειά στον έχθρο.

'Ο Χάνγκ-Του έφαιξε μια πατιά
στον άνδρα του και διέλεξε τρεις
μιγάδες, τόνε πιο ψηλούς, τόνε
πιο γερούς και τοληρούς.

— 'Ετοιμασθήτε να μ' άκολου-
θήστε, τόνε είπε.

— Θά επιχειρήσουμε καμιά έ-

ξοδο; — 'Ισως κάτι καλλίτερο απ'

αυτό.

'Ο Χάνγκ-Του πλησίασε σ' ένα
παράθυρο και κίτταζε. Οι 'Ισπα-
νοι είχαν πάρει το πυρ, αλλά οι
άνδρες, που ήταν κονιμένοι πίσω
απ' το έβλινο φράγμα, φαινόταν
ν' άπασχολούνται με κάποια μυστη-
ριώδη εργασία. 'Ο Χάνγκ-Του
τόνι άκουε να χτυπούν έλαφρά πά-
νω στους πασσάλους και τα μάτια
του ξεχώριζαν κάτι σκοτεινές μά-
ζες, που διέσχισαν τον άέρα και
πυξ τις πετούσαν οι στρατιώτες,
που κόνιόνταν μέσα στο δάσος.

— Τώρα κατάλαβα, ψιθύρισε ο
Χάνγκ-Του. 'Ετοιμαζόταν να διά-
λουν φωτιά στους πασσάλους, πε-
τώντας διαδιά, αλλά κι' έγω τόνε
επιφυλάσσω μιάν ώρα έκπληξη.

Γύρισε στους άνδρες του και
τόνε είπε:

— 'Αν οι 'Ισπανοί θελήσουν να
μποινε στην αλή, να τόνε έποδε-
χθήτε με άδύνατο πυρ. Μην άσολ-
ηθήτε με μένα. Θά σας συναντήσω
μετά.

'Εβγαλε τα κλαδιά που έφοριζαν
ένα απ' τα παράθυρα προς το μέ-
ρος των σταύλων και γνέφοντας
στους τρεις μιγάδες να τόνε μνη-

θοΰν, σκαρφάωσε στην άκρη του
παράθυρου κι' άφισε τόνε έαυτό του
να γλυστορήσει άπαλά ως τη
γη. Οι τρεις μιγάδες τόν άκολου-
θησαν. Οι 'Ισπανοί δεν κατάλαβαν
τίποτα. Οι τέσσερις άνδρες μνη-
χαν γρήγορα μέσα στους σταύλους,
όπου ήταν τα δεμάξη άλογα.

— Άκούστε με, τόνε είπε ο
Χάνγκ-Του.

'Εσπινε στ' αυτί των συντρό-
φων του και τόνε ψιθύρισε κάτι.
Αυτοί, τότε, άρχισαν τη δουλειά
τους σιωπηλά, κάνοντας κάτι μα-
νοΰδες άνεξηγητες. 'Ενώ δούλε-
αν, οι 'Ισπανοί στρατιώτες ξανά-
ρίσαν να πυροβολούν πάνω στα πα-
ράθυρα αά ναθέλιναν ν' άποσπάσουν
την προσοχή των έπαναστατών.
Αυτοί, ύπακούοντας στη διαταγή

του άρχηγού τους, άπαντούσαν ή-
ρωικά στην έπίθεσι.

Σαφηνά, πίσω απ' τόνε πασσά-
λους ήρθήκε μια έσρηή λάμψη,
που απλώθηκε γρήγορα. Σύννεφα
από καπνό και τεράστιες φλόγες,
που ο άνεμος έσπρωχνε προς το
σπίτι, ξεπετάχτηκαν από παντού.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ

ΜΙΑ
ΚΡΕΜΑ
ΔΙΠΛΗΣ
ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ

melpan

Η LASTING LANOLINE MELPAN
έμπλουτισμένη τώρα με νέα δραστικά συστα-
τικά και μ' ένα ειδικόν διασποτικό φορέα
ικανό να μεταφέρει τα συστατικά αυτά ως
τα βαθύτερα στρώματα του δέρματος και να
παρετείνει τον χρόνον δραστηότητός των
(Lasting):

* ΕΝΕΡΓΟΠΟΙΕΙ τή εξηροδνημένα κύτταρα
και άναπλάθει τούς χαλαρούς ιστούς του
δέρματος

* ΡΥΘΜΙΖΕΙ τήν Ισορροπία των χυμών του
δέρματος, έμποδίζοντας έτσι τήν αφυδάτω-
σιν, που προκαλεί τήν ξηρότητα τής έπίδε-
μίδος — πρόδρομο των ρυτίδων.

η Lasting LANOLINE
melpan

παρέχει τήν άσφάλεια μιάς καθαρώς έπι-
σημονικής συνδέσεως.
Καμιά άλλη κρέμα στον κόσμο
δέν έχει τόσον εύεργετικό άποτε-
λέσμα για τήν έπίδε-
μιν.

Ηθοποιός 'Υβόν Ρομάν...

Υβόν Ρομάν

Μιά «φλογερή» στάρλετ, που κατέχεται από... πέντε χώρες!...

ΑΡΚΕΤΕΣ νέες και όμορφες στάρλετ του διεθνούς κινηματογράφου...

Στην κατηγορία αυτή ανήκει και η μεγαλύτερη 'Υβόν Ρομάν. Είναι εξαιρετικά όμορφη...

Η 'Υβόν γεννήθηκε στη Μάλτα τον Σεπτέμβριο του 1938 από γονείς που ήταν λίγο Μάλτεζοι, λίγο 'Ισπανοί, λίγο Ρώσοι, λίγο Νοτιοαμερικανοί και λίγο Άγγλοι.

Καθώς τα χρόνια περνούν, μεγαλώνει και η επιτυχία της 'Υβόν στην τηλεόραση. Σε ηλικία 15 χρόνων...

Οι διάφορες εμφανίσεις της στην τηλεόραση, τραγουδιό της και χορευτικές κατά το πλείστον, λένε η ίδια:

μεγάλο Σαρλόκ που ως γνωστόν είναι αγαπορευμένο στην 'Αμερική...

Με το «τρομακτικό» ασ. το φιλμ, λέει η ίδια, πήγα και στην 'Αμερική και γνώρισα και τα στούντιο του Χόλλυγουντ...

Είχαν τόση επιτυχία, ώστε η άμοιή μου απ' αυτές ήταν κάτι περισσότερο από ικανοποιητική...

Η ευκαιρία αυτή δεν άργησε να της παρουσιασθεί. Αφού έμεινε δύο χρόνια σκόνη στην τηλεόραση...

Πρόθυμα έδωκε, αλλά και γεμάτη απόρρητη της απάντη: «Είστε ακριβώς στην 108η οδό, κοντά στην 63η, λίγο πιο κάτω από τα στούντιο.

Αυτός που την κάλεσε να συνεργαστεί τώρα μαζί του ήταν ο πασίγνωστος και δημοφιλής Σαρλόκ. Τσάρλι Τσάπλιν...

— Αν εξακολουθήσει ο βλάκας να διατάζει θα πάω εγώ στη θέση του!...

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ

Σύντομες ειδησούλες

ΕΙΠΑΝ κατ' επανάληψιν πως ο Σάρλ 'Αζναβούρ είναι άτυχος με τις γυναίκες και ο κόσμος το πιστεύει...

Η Τζόαν Μπλάκμαν.

και άμέσως μετά, μ' ένα άλλο αεροπλάνο πήγε στην Ιταλική πρωτεύουσα η Γαλλίδα στάρ 'Αντρέα Παριζύ...

— Ε, εσύ, όμορφη, μπορείς να μου πεις που βρίσκεται; — Ε, εσύ, όμορφη, μπορείς να μου πεις που βρίσκεται; — Ε, εσύ, όμορφη, μπορείς να μου πεις που βρίσκεται;

Ο. ΠΕΝΝΥ

— Αν εξακολουθήσει ο βλάκας να διατάζει θα πάω εγώ στη θέση του!...

ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Ματιές στα έλληνικά στούντιο

είναι κόρη μουσικού και πρωταεθήκη στη σκηνή σαν χορεύτρια...

★ Ο Ρόμπερτ Γουόλκερ (υιός), γιος της Τζέιν-νιφερ Τζέινς και του πρώτου της συζύγου Ρόμπερτ Γουόλκερ...

★ Σε δύο εβδομάδες η Γκρέτα Γκάρμπο θα εγκαταλείψει για λίγες μέρες το Λονδίνο και θα μεταβεί μακριά για να παρακολουθήσει το θεατρικό του Σάν Σεμπαστιαν...

★ Η Μπριζίτ Μπαρντ, που η εργασία της κρατάει προσωρινά μακριά από τον Σαμύ Φρέυ...

★ Ο σκηνοθέτης Γιάν Νεγκουλέσκο κέρδισε τον Ραούλ Λεβύ στην κούρα των 'Μάρκο Πόλο'...

★ Η Σοφία Λόρεν, είχε δηλώσει πως ποτέ δε θα έδινε από το δαχτυλίδι της το βέρα από πλατίνα...

★ Ο Άγγλος καλλιτέχνης Γουίλφριντ Χάυντ, Γουόλφ, που ήρθε στην Ελλάδα για να παίξει μαζί με την Άλκιβ Βούγιου...

★ Μετά τη Δανάη, την Πιμέλλα και τη Σούλη Σαμπάν, μια άλλη γνωστή τραγουδίστρια, η Κριστίν Κάρτερ...

★ Για πρώτη φορά από τότε που διέκοψε τις σχέσεις της με τον Φράνκ Σινάτρα, η Τζούλιετ Πράουζ εθεάθη συνοδεύμενη από άλλον καλλιτέχνη...

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Ο Φράνκ Σινάτρα.

μέρας. "Όλες οι εξωτερικές σκηνές θα γυριστούν στην Επισκοπή, στους Δελφούς, στις Μυκήνες και στην 'Αθήνα...

★ Ο Άγγλος καλλιτέχνης Γουίλφριντ Χάυντ, Γουόλφ, που ήρθε στην Ελλάδα για να παίξει μαζί με την Άλκιβ Βούγιου...

— Τους ξεφύγαμε!...

Ερση έδωκε μέρος στο γό. λισμα ενός φιλμ του Γουόλφ...

★ Ο Μανώλης Σκουλούδης δε θα είναι μόνο ο σεναριογράφος αλλά και ο σκηνοθέτης του πρώτου ελληνικού φιλμ...

Ηδὴ η νέα εταιρία «Μάσκ Φιλμ», που θα γυρίσει το έργο επιλέγει τους ηθοποιούς, που θα υποδυθούν τους διάφορους βασικούς ρόλους...

★ Μαζί με τον Φράνκ Σινάτρα ήρθε στην 'Ελλάδα και ένα ειδικό συνεργείο το οποίο όχι μόνο κινηματογραφεί την παράσταση...

Το Παρίσι όπου μεταβαίνει ο Φράνκ Σινάτρα για το εκεί ρεσιτάλ του διαμνησθέντα 2000 και 3000 δραχμές.

★ Στην Κυψέλη και με τεχνική βοήθεια γυρίστηκαν την περασμένη βδομάδα οι τελευταίες εξωτερικές σκηνές του φιλμ 'Ο νόμος 4000'...

★ Το φετινό 'Ελληνικό πανηγύρι' του Σταδίου, που ορίστηκε για τις 9 'Ιουνίου, εκτός από τις χορευτικές επιδείξεις με συγκροτήματα...

★ Μετά τη Δανάη, την Πιμέλλα και τη Σούλη Σαμπάν, μια άλλη γνωστή τραγουδίστρια, η Κριστίν Κάρτερ...

★ Για πρώτη φορά από τότε που διέκοψε τις σχέσεις της με τον Φράνκ Σινάτρα, η Τζούλιετ Πράουζ εθεάθη συνοδεύμενη από άλλον καλλιτέχνη...

★ Η Παυλίνα με τη Μπελίτσα, εκτός από τα μοντέρνα, λανσάρουν τώρα με πολλή επιτυχία και λαϊκά τραγούδια, στα οποία τις συνοδεύει ένας από τους άσους της...

Ο ΑΛΛΟΣ

Το ελληνικό χορευτικό ζευγάρι, 'Αλέκος Μπάλας - Βέρα 'Ελεν, που έπαιξαν στην 'Ελλάδα, στέρα από επιτυχίες εμφανίσεις στο εξωτερικό.

Θεατρικά παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

ΥΣΤΕΡ' από τα δύο θέατρα του Μεταξουργείου, το «Περικλέους» και το «Σαμαρτζή», που άρχισαν από προχθές τις παραστάσεις τους...

★ Ο Φράνκ Σινάτρα, το βράδυ της προηγούμενης από το θέατρο 'Ηρώδου του 'Αττικού όπου γοητεύσε 7 χιλιάδες ακροατές...

Το ίδιο βράδυ, στα παρασκήνια του θεάτρου, υπέγραψε σε άγνωστες βαμπατισίες περί τα 500 αυτόγραφα.

★ Η Δανάη, η Πιμέλλα και η Σούλη Σαμπάν, οι τρεις βασικοί ηθοποιοί της 'Ελληνικής Παιδείας, με την ευκαιρία του έθνικού γιορταστικού φεστιβάλ...

★ Η Ειρήνη Παπά κατά τη διάρκεια της πρεμιέρας, κάθισε στο θέατρο, όπως και οι άλλοι ηθοποιοί, και έβλεπε το έργο...

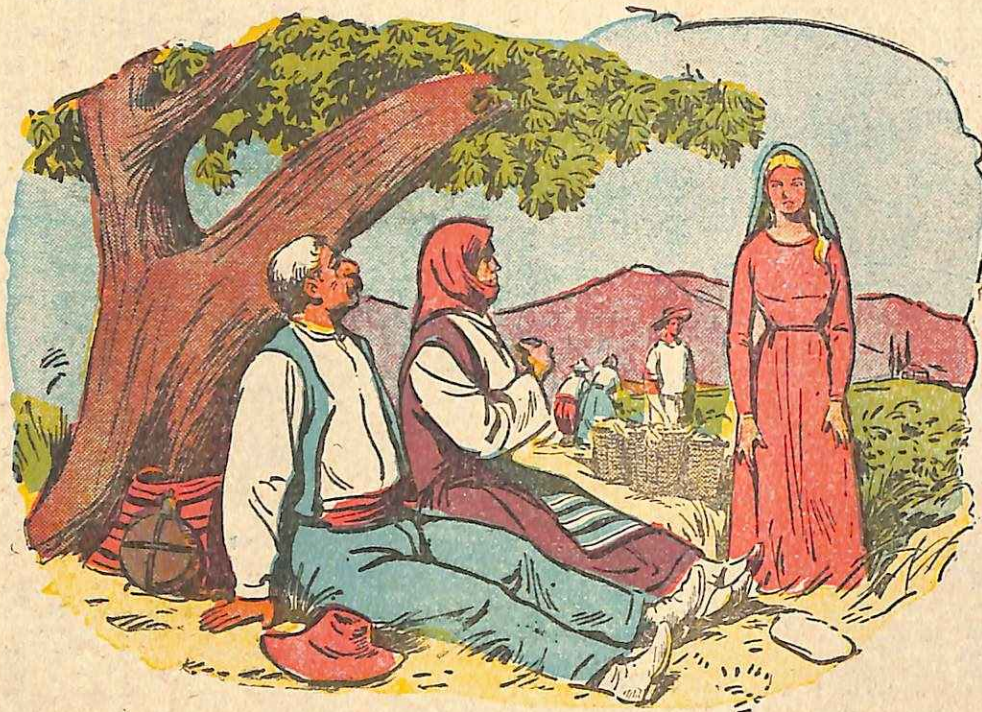
★ Μετά τη Δανάη, την Πιμέλλα και τη Σούλη Σαμπάν, μια άλλη γνωστή τραγουδίστρια, η Κριστίν Κάρτερ...

★ Για πρώτη φορά από τότε που διέκοψε τις σχέσεις της με τον Φράνκ Σινάτρα, η Τζούλιετ Πράουζ εθεάθη συνοδεύμενη από άλλον καλλιτέχνη...

★ Η Παυλίνα με τη Μπελίτσα, εκτός από τα μοντέρνα, λανσάρουν τώρα με πολλή επιτυχία και λαϊκά τραγούδια, στα οποία τις συνοδεύει ένας από τους άσους της...

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

35

Νεράϊδες και Άσες

πατέρας σου, αν μάθω πώς μ' αγαπάς; Θα με διώξει όχι μόνο από τ' αμπέλι του, αλλά κι' από το χωριό. Γι' αυτό θα φύγω πρώτη, Νικόλα. Καλύτερα έτσι, παρά να ταπεινωθώ μπροστά στα μάτια όλου του υποστατικού.

— Ο Νικόλας έπεσε στα πόδια της.

— Κάνε λίγες μέρες υπομονή. Θα μιλήσω στη μάνα μου για σένα. Είναι τόσο καλή, που δε θα μου χαλάσει το χατίρι. Αυτή θα πείσει τον πατέρα μου πώς πρέπει να σε παντρευτώ. Και θα σε παντρευτώ, καλή μου, ο κόσμος να χαλάσει.

— Η Χαϊδούλα αναστέναξε.

— Καλά, είπε, θα περιμένω άλλες τρεις μέρες. Αλλιώς, θα φύγω και δε θα με ξαναδεις, Νικόλα. Θα φύγω όσο μπορώ πιο μακριά απ' αυτό τον τόπο...

Το παλληκάρι έτρεξε στη μάνα του και της έ- ξομολογήθηκε το μυστικό της ψυχής του. Εκείνη της μονάχα τον παρατηρούσαν παράξενα, έρευνητικά, σχεδόν με φρίκη. Το κατάλαβε αυτό ο Νικόλας και την έπιασε από τους ώμους.

— Τι έχεις, μάνα; τη ρώτησε. Γιατί με κυ- τάς έτσι;

— Η γριά άρχοντισσα κούνησε πολλές φορές το κεφάλι της.

— Δεν ήθελα να σου το πω, απάντησε στο τέ- λος. Μα αφού μου λες πώς την αγαπάς και τη θέλεις γυναίκα σου, πρέπει να το μάθεις.

— Να μάθω τί, μάνα;

— Η Χαϊδούλα είναι μία ξωτική, γυνί μου!

Μία νεράϊδα...

— Ο Νικόλας χαμογέλασε.

— Μη λες τέτοια λόγια, της είπε τρυφερά. Η Χαϊδούλα είναι μία κοπέλλα σαν όλες τις κοπέλλες. Μόνο που είναι πιο καλή και πιο όμορ- φη από τις άλλες. Είναι άμαρτία απ' το Θεό να την κατηγορήσεις...

— Η άρχοντισσα ανασήκωσε τους ώμους.

— Άστε δε με πιστεύεις; επανέλαβε. Τότε καλά, γυνί μου. Απόψε κιόλας θα σου δείξω αν

Ο Θανάσης κύτταξε την όμορφη κοπέλλα περίεργος, ενώ η γυναίκα του έκανε το σταυρό της...

Τά Ξόρκια

ΗΤΑΝ χαρά Θεού να βλέπη κανείς τη Βίγλα, τ' όμορφο χωριουδάκι της καταπράσινης πλα- γιάς. Τα μικροσκοπικά του σπίτια, στριμωγμένα ολόγυρα στην παλιά εκκλησία με το ύψλο κα- μανιριό, φάνταζαν από μακριά σαν κλωσσοπού- λια, μαζεμένα γύρω στην άνησση μάνα τους. Ήταν η εποχή του τρύγου. Ο καλύτερος νοικο- κύρης του χωριού, ο Θανάσης Νταϊφάς, απ' τα χωράμια ως το δειλινό, έρισκόταν στ' αμπέλο- χώρα του κι' έπιστατούσε τους εργάτες. Δέκα είχε όλους κι' όλους, έξω απ' τη γυναίκα του, το γυνί του το Νικόλα και τον εαυτό του. Η δου- λειά πήγαινε ρολόι. Γέμιζαν τα κοφίνια ως άπα- να με τα χρυσόβαντα τσαμπιά, άδειαζαν στις ά- ποθήκες και πάλι ξαναγέμιζαν. Αυτό γινόταν χωρίς καμιά διακοπή, εκτός απ' τη μοναδική ώρα του μεσημεριού, που καθόντουσαν να κολα- τοίσουν.

πώς η δουλειά διπλασιάστηκε. Με το πρόσχαρο παρουσιαστικό της και τα όμορφα τραγούδια της, που τ' άκουγαν όλοι τους για πρώτη φορά, η Χαϊδούλα διασκεδάζε τους εργάτες. Τους έκανε να νοιώθουν ελαφρότεροι. Και τα λαχταριστά, τραγανιστά σταφύλια των αμπελιών, κοδόντουσαν σαν άστραπη από τ' άκονισμένα κλαδευτήρια και γέμιζαν ως άπανά τα τρυγοκόφια. Όποιος κι' αν έδλεπε τη Χαϊδούλα, τη λυμίζονταν. Ήλιοψη- μένη και λυγερή, είχε το στόμα της μικρό σαν δογυλλίδι και κόκκινο σαν κέρασι. Η ματιά της ήταν θαυσια, λαμπερή και παίγνιδιάρη. Ο- σο ο τρύγος προχωρούσε, τόσο και σκορπούσαν μακριά απ' τους άλλους οι εργάτες, στ' άπεραν- τα αμπελοτόπια. Μα της Χαϊδούλας από την πρώ- τη κιόλας μέρα, δεν της έλειπε ο σύντροφος απ' το πλευρό της. Κι' αυτός δεν ήταν άλλος απ' το Νικόλα, το γυνί του άφεντικού της.

είναι αλήθεια η ψέματα αυτά που σου λέω.

— Τι θα κάνεις;

— Περιμένε και θα δεις. Σά θα φτάσουν τα μεσάνυχτα, θα καταλάβεις.

Κι' ο Νικόλας περίμενε. Άμα νύχτωσε καλά, η άρχοντισσα του έκανε νόημα να την ακολου- θήσει. Βγήκαν από το σπίτι άθόρυβα κι' έφτασαν έξω από την καλύβα, που κοιμόταν η Χαϊδούλα. Κρύφτηκαν πίσω από κάτι κοφίνια κι' έστησαν αμύλητοι το καρτέρι τους. Δεν πέρασε πολλή ώ- ρα, όταν άνοιξε η άχυρένια πόρτα της καλύβας και παρουσιάστηκε η κοπέλλα. Έρριξε ολόγυρα τη ματιά της, είδε πως ήταν ήσυχα και βιστικά βγήκε από το μεγάλο κτήμα κι' άρχισε να προ- χωρή προς τον Γκούφα, δεν της έλειπε ο σύντροφος απ' το πλευρό της. Κι' αυτός δεν ήταν άλλος απ' το Νικόλα, το γυνί του άφεντικού της.

Την ημέρα εκείνη ώστόσο, η ζέστη ήταν άφο- ρητη. Ο ήλιος, καθώς έπεφτε κατακόρυφος, έκα- νε τους μακρινούς λόφους ν' άχνίζουν. Ο άέρας ήταν άσάλευτος και τα πουλιά λουφάζανε στις φυλλωσιές. Οι εργάτες ήταν αδύνατο να δουλέ- ψουν. Ο γέρο Νταϊφάς, είπε τότε να τα παρα- τήσουν λίγο, ώσπου να δροσίση. Ο ίδιος έσ- πλωσε κάτω απ' το μεγάλο πλατάνι.

Το νού σου μην άποκοιμήθης, Θανάση, τον συμβούλεψε η γυναίκα του. Λένε πως άμα κάνη τέτοια ζέστη, θγαίνει η άνδραίδα του κάμπου. Όποιον έρη άποκοιμισμένο τον λωλαίνει. Έχθα- σες τι έπαθε τις προάλλες ο Θωμάς;

— Κουταμάρες! την άποψήε ο καλός νοικοκύ- ρης. Τέτοια πράγματα δε γίνονται στον καιρό μας. Ο Θωμάς ήταν μεθυσμένος, όταν άποκοι- μήθηκε. Κι' άμα ζήτησε, δε μπορούσε πια μήτε να σηκωθεί, μήτε να μιλήση. Έτσι βγήκε το πα- ραιούδι της νεράϊδας.

Σ' αγαπά, της είπε μία μέρα από θρήνηκαν μοναχοί οι δυο τους. Είσαι η πιο όμορφη κοπέ- λα που είδα ποτέ στη ζωή μου. Λένε πως έδω τριγύρω, θγαίνει τα καλοκαίρια μία νεράϊδα. Μήπως είσ' εσύ αυτή η νεράϊδα, Χαϊδούλα;

— Η πεντάμορφη νέα ταραχτήκε. Μα ο Νικόλας πρόλαβε και της έπιασε τα χέρια.

— Γιατί τρώμαξες; τη ρώτησε. Άν σε λύπησα, συγχώρα με. Μα είσαι τόσο γλυκειά, που μόνο με νεράϊδα μπορώ να σε παρομοιάσω.

— Δεν τρώμαξες, άποκρίθηκε εκείνη. Λυπήθηκα όμως, γιατί και σύ πιστεύεις σε τέτοια παραμύ- θια. Θαρρώ πως πρέπει να φύγω από τ' αμπέλι σου, Νικόλα.

Να φύγεις; Γιατί; Ποιός άλλος σου είπε πως είσαι νεράϊδα;

— Κανείς δε μου τόπε, απάντησε, η νέα. Κά- τω απ' τα στρωσίδια μου όμως, έβρισκα κάθε μέρα στάχτη και μαλλιά σκύλου. Κι' αυτά είναι ξόρκια, που διώχνουν τις νεράϊδες.

Το παλληκάρι την άγκάλιασε τρομαγμένο.

— Ποιός μπορεί να θέλη το κακό σου; φώναξε με ειλκήνια. Ποιός μπορεί να θέλη να σε διώ- ξη από το κτήμα; Ά, Χαϊδούλα! Κι' αν ακόμη ήσουν νεράϊδα, τι θα πείραξες; Άφού έβρισκασι ά- νάμεσα μας και μιλάς και τραγουδάς και χορεύ- εις, είσαι πιά αληθινός άνθρωπος. Κι' εγώ σ' αγαπώ! Και θέλω να σε κάνω γυναίκα μου, να σου δώσω τ' όνομά μου. Άν μ' αγαπάς κι' εγώ, τότε...

Πάνω που κουβέντιαζε το άντράγιο, φάνηκε ναρχεται μία κοπέλλα. Μία όμορφη και γλυκειά κοπέλλα, με γαλάζια μάτια και μαλλιά σαν το χρυσάφι. Φορούσε ένα άπλο φόρεμα, με μία ζώνη απ' χορτάρι στη μέση. Ο Θανάσης ανασηκώθη- κε λίγο και την κύτταξε περίεργος, ενώ η γυναίκα του έκανε το σταυρό της, χωρίς να μιλήση. Τόσο την είχε τρομάξει εκείνη η έξαρνική εμφάνιση της πεντάμορφης νέας. Την είδε από μακριά ο Νίκο- λας, παράτησε τους εργάτες και ζύγωσε κι' αυ- τός κατά κεί. Καθώς την πρόσεξε τώρα από κον- τά, το βλέμμα του πλημμύρισε από θαυμασμό. Ο Θανάσης Νταϊφάς τη ρώτησε ποιά ήταν κι' από ποιά έρχόταν. Εκείνη είπε πως ήταν όρφανή από πατέρα, πως καταγόταν από κάποιο χωριό του κάμπου και πως μία και τελείωσαν οι καμπιές δουλειές, γύρευε τώρα να μπη στο μεροκάματο του τρύγου.

Να φύγεις; Γιατί; Ποιός άλλος σου είπε πως είσαι νεράϊδα;

— Κανείς δε μου τόπε, απάντησε, η νέα. Κά- τω απ' τα στρωσίδια μου όμως, έβρισκα κάθε μέρα στάχτη και μαλλιά σκύλου. Κι' αυτά είναι ξόρκια, που διώχνουν τις νεράϊδες.

Το παλληκάρι την άγκάλιασε τρομαγμένο.

— Ποιός μπορεί να θέλη το κακό σου; φώναξε με ειλκήνια. Ποιός μπορεί να θέλη να σε διώ- ξη από το κτήμα; Ά, Χαϊδούλα! Κι' αν ακόμη ήσουν νεράϊδα, τι θα πείραξες; Άφού έβρισκασι ά- νάμεσα μας και μιλάς και τραγουδάς και χορεύ- εις, είσαι πιά αληθινός άνθρωπος. Κι' εγώ σ' αγαπώ! Και θέλω να σε κάνω γυναίκα μου, να σου δώσω τ' όνομά μου. Άν μ' αγαπάς κι' εγώ, τότε...

Να φύγεις; Γιατί; Ποιός άλλος σου είπε πως είσαι νεράϊδα;

— Κανείς δε μου τόπε, απάντησε, η νέα. Κά- τω απ' τα στρωσίδια μου όμως, έβρισκα κάθε μέρα στάχτη και μαλλιά σκύλου. Κι' αυτά είναι ξόρκια, που διώχνουν τις νεράϊδες.

Το παλληκάρι την άγκάλιασε τρομαγμένο.

— Ποιός μπορεί να θέλη το κακό σου; φώναξε με ειλκήνια. Ποιός μπορεί να θέλη να σε διώ- ξη από το κτήμα; Ά, Χαϊδούλα! Κι' αν ακόμη ήσουν νεράϊδα, τι θα πείραξες; Άφού έβρισκασι ά- νάμεσα μας και μιλάς και τραγουδάς και χορεύ- εις, είσαι πιά αληθινός άνθρωπος. Κι' εγώ σ' αγαπώ! Και θέλω να σε κάνω γυναίκα μου, να σου δώσω τ' όνομά μου. Άν μ' αγαπάς κι' εγώ, τότε...

Ο άγαθός χωρικός, κύτταξε μία τη γυναίκα του και μία το γυνί του, άσμπας να ζητούσε τη γνώμη τους. Έμεινε κάμποσο συλλογισμένος, κούνησε στο τέλος το κεφάλι του και είπε καλό- καρδω:

— Θα σε κρατήσω μερικές μέρες για δοκιμή. Άν μου κάνης, θα μείνης. Πώς σε λένε;

— Χαϊδω...

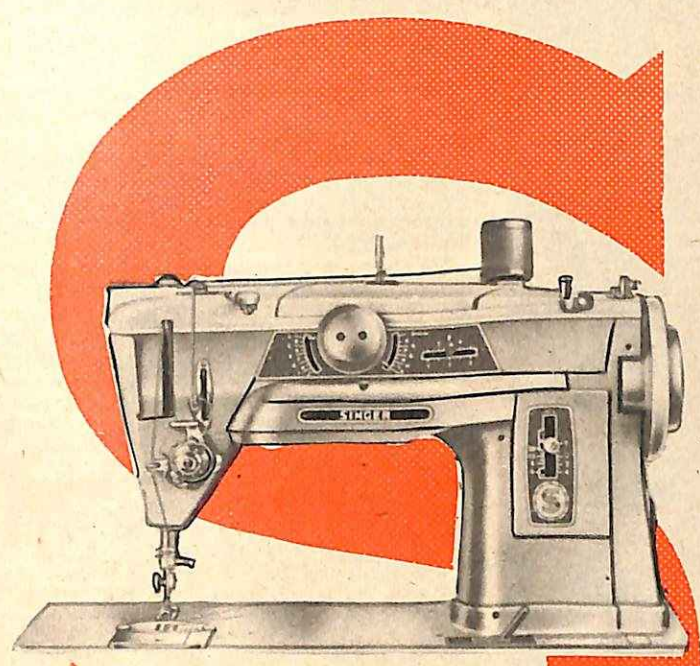
— Άντε το λοιπόν, πήγαινε να πάρης το κλα- δευτήρι.

Ο Νικόλας της έδωσε το δικό του και της άρμηνε κάμποσα πράγματα που δεν τ' ήξερε. Από τη στιγμή εκείνη, μπορεί να πη κανείς

Η κοπέλλα του έκλεισε το στόμα με την πα- λάμη.

— Μη λες τίποτα, τον παρακάλεσε. Είσαι κα- λός, μα δε θέλω να σ' αγαπήσω. Δένω την καρδιά μου και προσπαθώ να μνη την άφησω να καρρακωλήση. Προσπαθώ να μνη την πληγώσω, Νικόλα. Εγώ είμαι φτωχική κι' όρφανή. Έσ' εί- σαι πλουσιότατος και μπορείς να παντρευτής μία που να σου ταιριάζη. Σκέφτηκες τι θα πη ο

Αυτή είναι η ραπτομηχανή που χρειάζεται η σύγχρονη γυναίκα

Singer 401

(SLANT-O-MATIC)

- Είναι πανοραμική
- Ζιγκ - Ζάγκ — Τελείως αυτόματη
- Επιτρέπει άπεριόριστη ποικιλία έργασιών
- Λύνει όλα τα προβλήματα της ραπτικής

Αί πολλαπλαϊ τελειοποιήσεις της σε συν- δυασμό με την στερεότητά της και την εύ- κολη λειτουργία της, την κάνουν άπαραίτητη σε κάθε σπίτι και σε κάθε σύγχρονη γυναίκα.

ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΕΤΑΙ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΑ ΑΠΟ ΤΗΝ SINGER, ΠΟΥ ΕΧΕΙ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΠΕΙΡΑ ΠΛΕΟΝ ΤΟΥ ΑΙΩΝΟΣ.

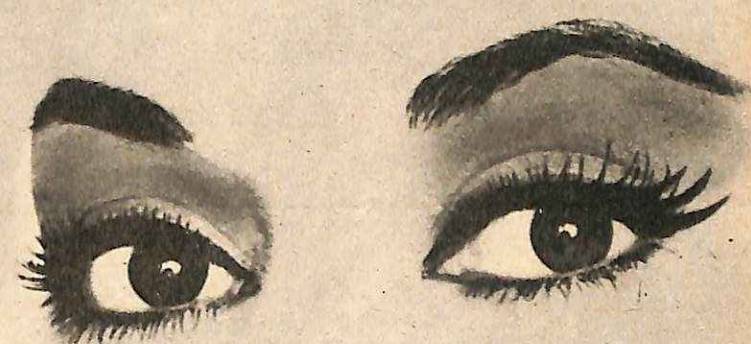
Singer 401

Προηγείται της εποχής της

ΖΗΤΗΣΤΕ ΝΑ ΣΑΣ ΤΗΝ ΕΠΙΔΕΙΞΟΥΝ ΣΤΟ ΠΛΗΣΙΕΣΤΕΡΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ SINGER

ο
MAX FACTOR
ένεπνεύσδη
στη ΡΩΜΗ

Fantasy

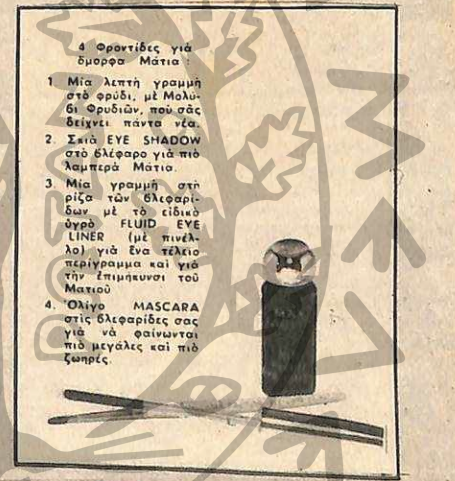

A NEW LOOK IN eyes
internationale
(ΔΙΕΘΝΗΣ ΜΟΔΑ ΓΙΑ ΤΑ ΜΑΤΙΑ)

Το βλέμμα σας : Μεγάλα Μάτια με μυστη- ριώδη γοητεία. Το επιτυγχάνετε με το Μακι- γιάς «Άγγελικά Μάτια» (ANGEL EYES). Το ένεπνεύσδη ο MAX FACTOR στην Ρώ- μη άτενίζοντας τα φλογερά βλέμματα των Ιταλίδων SIGNORINAS.

Σήμερα το προσφέρουμε και σε σας. Μία αϊθέρια γραμμή με FLUID EYE LINER επισηκνύει το Μάτι σας... Ολίγη Σκιά στα βλέφαρά σας θα κάνη να φαίνωνται σαν δυο μαγικά φτερά... Μόνο ο MAX FACTOR θα μπορέση να προσφέρει τέτοια νεανική ζωτάνια στην έκφρασι των Ματιών σας.

Φροντίστε σήμερα ώστε τα Μάτια σας να φαίνωνται «Άγγελικά» (ANGELIC) !!

MAX FACTOR

Συμπληρώσετε το Μακιγιάς των Ματιών σας με το πρωτότυπο ΝΕΟ προϊόν Σκιά Βλεφάρων Περλέ σε ΣΚΟΝΗ (φιαλίδιον). Δο- κιάστε επίσης το ντελικάτο Ρουζ Παρειών Περλέ σε ΣΚΟΝΗ (φιαλίδιο).

Τὸ καλλιπενυχτικό μας

ΑΛΛΟΝΙΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΝΤΙΑΝΑ ΓΚΡΕΪΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΜΟΣΧΟΛΙΟΥ

Ἡ βαφτισμική τῆς «Φὸν — Φὸν»
καὶ ἡ τελευταία ἀποκάλυψη

ΕΝΑ ἀπὸ τὰ πρὶν συμπαθητικὰ ἀστέρια τοῦ λαϊκοῦ τραγουδιοῦ, ποὺ κατάφερε νὰ κερδίσει τὴν ἀγάπη τοῦ κοινοῦ μὲ τὸ μεγάλο της μῦθο, μέσα σὲ λίγα χρόνια, εἶναι ἡ βαφτισμική τοῦ μαέστρου τῆς «Φὸν-Φὸν» Ντιάνα Γκρέϊς.

Ῥώτερα ἀπὸ μὴ σειρά μαθήματα σὲ γνωστὴ δασκάλια τοῦ τραγουδιοῦ, ἔκανε τὸ γυμνασιότοιο της... ἀδάστη ἀκόμη, πρὶν ὀλίγα χρόνια, στὸν παλιὸ «Παπαγάλο» τῆς ὁδοῦ Γ' Σεπτεμβρίου, μὲ τὴν περίφημη βραβελιανὴ δασκάλισσα «Φὸν-Φὸν». Κι' ἔκανε, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, ἐντύπωση, μὲ τραγούδια τοῦ Ἀτίκ καὶ τοῦ Χαροπόπουλου, ἰδιαίτερα δὲ μὲ ἕνα σπανιόλιθο σουξέ, ποὺ ἐρμήνευε μὲ τὴ μελαγχολικὴ ὁμορφιά της καὶ τὴ μεσογειανὴ φλόγα της, μὲ τρόπο πολὺ ἐντυπωσιακόν.

Ἐκανε, λοιπόν, μεγάλη ἐντύπωση στὸν Βραζιλιάνο μαέστρο, ποὺ τὴν προσέφερε ἰδιαίτερα καὶ φρόντισε νὰ τῆς δώσει τὸ καλλιτεχνικὸ ψευδώνυμο, ποὺ κράτησε ὡς τώρα.

Δὲν ἔμεινε ὅμως πολὺ στὴν Ἀθήνα. Ῥώτερα ἀπὸ μικρὸ διάστημα, ἔφυγε γιὰ μὴ μεγάλη περιόδεια καὶ γύρισε ἐπιτυχίες στὴν Κύπρο καὶ τὴν Τουρκία.

Ὅταν, ἔπειτα ἀπὸ δύο χρόνια, γύρισε στὴν Ἀθήνα, ἦταν ἡ ἐποχὴ ἀκριβῶς ποὺ τὸ λαϊκὸ τραγούδι ἄρχισε νὰ κατακτᾷ ἔδαφος. Ἐνῶ ἀπὸ τὰ πρῶτα σουξέ τοῦ εἶδους, τὸ «Ἐνα μαγαζί τὰ στήθια μου καρφώνει», ποὺ ταίριαζε θανάσιμα στὴ φωνή της, τῆς ἔδωσε τὴν ἰδέαν νὰ προσαρμολογήσῃ τὸ λαϊκὸ τραγούδι, ποὺ σ' αὐτὸ ἔμεινε πιστὴ ἀπὸ τότε, γιὰ νὰ ἐπιβάλλῃ, ἕστερ' ἀπὸ λίγο διάστημα, τὸ πρῶτο προσωπικὸ σουξέ τῆς:

«Ὁμορφη, ποὺ ἦταν ἡ παλιοπαρέα μας,
μὲ τὰ ναυγαδάκια μας καὶ μὲ τὰ ὄραϊα μας».

Τὸ πρῶτο αὐτὸ μεγάλο σουξέ της, ὅπως καὶ μερικὰ ἄλλα, ποὺ ἀκολούθησαν, ἔγιναν ἀφορμὴ νὰ τὴν τραβήξῃ τὸ θέατρο.

Ἐστὶ, τὸ 1957, ἔκανε τὴν ἐμφάνισίν της στὸ θέατρο «Ἀκροπόλ», καὶ κατόπιν, τὸ καλοκαίρι, στὸ Στρατιωτικὸ Θέατρο τῆς Θεσσαλονίκης, μὲ μὴ μεγάλη προσωπικὴ τὴ δημιουργία:

«Τὶ γυναῖκα εἶμαι ἐγὼ,
δὲν σηκώνω τὸν ξυγὸ
τὶς κουτσουκέλες δὲν ἀνέχομαι
καὶ καρπαζιά ποτὲ δὲν δέχομαι...».

Τὸ θέατρο, ὅμως, ὅσο κι' ἂν εἶναι ἡ πρὶν ζωντανὴ διαφάνισι γιὰ τὸν καλλιτέχνη, δὲν ἱκανοποιεῖ ὅσο πρέπει, καὶ ὅλα σχεδὸν τὰ χορήματα, ὅπως γίνεται συνήθως, ἡ Ντιάνα Γκρέϊς τὰ διέθετε γιὰ φορέματα, στὰ ὁποῖα εἶχε πάντα ἰδιαίτερο ἀδυναμία.

Ἐστὶ, στὸ τέλος τῆς σαζόν, ξανάρφινε γιὰ τὸ ἐξωτερικόν. Πῆγε στὴν Αἴγυπτο, στὸ Ἰσραὴλ καὶ πάλι στὴν Κύπρο, καὶ παντοῦ σημείωσε ἐπιτυχία.

Ἰδιαίτερα στὴν Αἴγυπτο εἶχε τακτικὲς ἐκπομπὲς στὸ ραδιόφωνο, καὶ τὰ ὁρατικὰ τραγούδια, μὲ τὰ ὁποῖα πλοῦτισε τὸ ρεπερτόριό της, ἄρσαν πολὺ, τόσο μάλιστα, ποὺ ἕνα ἀραβικὸ περιοδικὸν διέθετε τὸ ἐξώφυλλόν του γιὰ τὸ χρωματιστὸ της πορτραῖτο.

Τὴ συναντήσαμε, πρὶν λίγες μέρες, μετὰ τὴν ἐπιστροφή της στὴν Ἀθήνα, σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ἀναψυκτήρια, ποὺ τὴν παρουσιάζει γιὰ βαρὺ πωροβόλι, μὲ τὴν ἑναρξὴ τῆς καλοκαιρινῆς σαζόν.

Ἡ Ντιάνα Γκρέϊς.

Πάντα χαρούμενη, πάντα κεφατὴ, μ' ἕνα πλούσιο ρεπερτόριο, ἀπὸ τὰ πρὶν τελευταῖα λαϊκά σουξέ.

— Ὡστε, λοιπόν, Ντιάνα, ἐγκατέλειψες πρὶν τὸν Ἀτίκ καὶ τὸν Χαροπόπουλο;

— Δυστυχῶς, ὅπως ξέρετε, αὐτὰ τὰ τραγούδια, μολοντὶ εἶναι τόσο ὄραϊα καὶ τόσο μελωδικά, ἀνήκουν στὸ παρελθόν. Ξέρετε, ἄλλως τε, πολὺ καλύτερα ἀπὸ μένα, τί θέλει σήμερα τὸ κοινόν.

— Τί σὲ ἀπασχολεῖ ἄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ τραγούδι;

— Τὸ νοικοκυριό μου. Ὅπως θὰ ξέρετε ἴσως, ἐδῶ καὶ τρία χρόνια, ἔπαυσα νὰ εἶμαι ἐλεύθερο παιδί. Παντρεύτηκα μὲ ἕνα πολὺ καλὸ παιδί, ποὺ βόλκεται πολὺ κοντὰ στὸ ἐπάγγελμα μου, γιατί εἶναι μουσικός, καὶ εἰμαστε πολὺ ἐντυπωσιακοί.

— Καμμιὰ ἄλλη ἀδυναμία;

— Ναί, μ' ἀρέσουν πολὺ τὰ γλυκὰ, καί, παρὰ τὸν κίνδυνο νὰ παχύνω, δὲ μπορῶ ποτὲ νὰ τὰ περιορίσω. Ἀκόμη μού ἀρέσει νὰ σιωφάρω ὅσο μπορῶ πρὶν τακτικά.

— Μελλοντικὰ σχέδια;

— Τὸ ὄνειρό μου εἶναι, ὅταν θὰ σταματήσω κάποτε νὰ τραγουδῶ, νὰ ἀνοίξω ἕνα μοντέρνο καθαριστήριο, μὲ τεχνολογία τύπου μηχανήματος. Ἡ μητέρα μου, δὲν εἶχε ἀρχίσει νὰ τραγουδῶ, μού ἔλεγε: «Καλύτερα νὰ εἶσαι μὴ καλὴ... πλύστρα, παρὰ μὴ κακὴ τραγουδίστρια!».

— Ἡ σοφὴ αὐτὴ συμβουλὴ, θὰ σοῦ ἔδωσε ἴσως τὴν ἰδέαν νὰ πραγματοποιήσῃς αὐτὸ σου τὸ σχέδιο, ὅταν θὰ νομίζεις, ὅτι ἔπαυσες νὰ τραγουδᾷς καλά.

— Ἀκριβῶς!...

Θὰ κλείσουμε τὴ σημερινὴ μας ἔρευνα μὲ ἕνα ἐντελὸς νέο ἀστέρι τοῦ λαϊκοῦ τραγουδιοῦ, τὴ Βασιλικὴ Μοσχολίου, ποὺ ἔκανε, πρὶν λίγες μέρες, τὴν ἐμφάνισίν της σὲ γνωστὸ κέντρο τῆς Λεωφόρου Συγγρού.

Ἡ Μοσχολίου, 18 μόλις ἐτῶν, εἰδικεύθηκε ἀπὸ τραγούδι, ἀπὸ μὴ συμπνοή. Ξεκίνησε

Ἡ Βασιλικὴ Μοσχολίου.

πρῶτα σὰ χορεύτρια καὶ ἔφυγε πρὶν μερικὸς μῆνες, μὰζι μὲ ἕνα μπαλέτο γιὰ μὴ περιόδεια στὴ Μέση Ἀνατολή.

Ἐνῶ βράδυ, ὅμως, στὴ Βηρυττό, ἄρχισε, μετὰ τὸ πρόγραμμα τοῦ κέντρου, ὅπου ἐργαζόταν, νὰ σιγανοτραγουδᾷ μερικὰ ρεφραῖν, ποὺ ἄρσαν, κι' ἔτσι πῆρε θάρρος γιὰ ἕνα καινούργιο ξεκίνημα.

Ἰδιαίτερα τὴν ἐπηρεάσε ἡ γνώμη ἐνὸς ξένου λιπρεσάριου, ποὺ τὴ φώναζε στὸ τραπέζι του καὶ τῆς εἶπε:

— Ἀδικεῖσαι, ποὺ κάνεις τὴ χορεύτρια... Φρόντισε νὰ γίνῃς τραγουδίστρια, ὅσο μπορεῖς πρὶν γοήγορα. Θὰ ἔχῃς μεγάλο σουξέ!

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρό, πῆρε ἀμέσως τὴν ἀπόφασιν. Ἐγκατέλειψε τὸ μπαλέτο, ἔφυγε ἀπὸ τὴ Βηρυττό καὶ γύρισε στὴν Ἀθήνα. Μόλις ἔφθασε, θυμῆθηκε τὴν ἐξαδέλφη της, τὴν Ἐφη Λίνα, ποὺ εἶχε εἰδικεύθῃ, ἐδῶ καὶ ἀρκετὰ χρόνια, στὸ λαϊκὸ τραγούδι. Καί, μὲ τὴ βοήθειά της, ἕστερ' ἀπὸ μερικὰ ἐντατικά μαθήματα, ἔκανε τὴν πρώτη της ἐμφάνισιν στὸ πάλκο, δίπλα στὸν Τζουανάκο καὶ τὸν Μπιθιώτη, ποὺ τὴν ἀγκάλιασαν μὲ ἰδιαίτερη στοργή, ἀφοῦ κατὰ βάσαν, ὅτι ἔβριζε τὸν κόπο.

Πραγματικὰ, ἡ Μοσχολίου ἔκανε ἐντύπωση στὸ κοινὸ ἀπὸ τὸ πρῶτο βράδυ καὶ χειροκροτήθηκε μὲ ἐνθουσιασμό γιὰ τὸ μέταλλο τῆς φωνῆς της, τραγουδώντας:

«Εἶμαι μὴ γυναῖκα ἀμαρτωλή...».

Ἡ Μοσχολίου εἶναι μὴ ἀπλή κι' εὐγενικὴ κοπέλλα, χωρὶς βεντετισμούς.

Ὅταν δὲν ἀσχολεῖται μὲ τίς προθέσεις καὶ τὰ τραγούδια της, φροντίζει γιὰ τίς δουλειές τοῦ σπιτιοῦ. Ἐχει ὅμως μὴ μεγάλῃ ἀδυναμία: τὸ ποδόσφαιρο.

— Λατρεῖν τὸν Παναθηναϊκόν, λέει, ἐνῶ τὰ μάτια της ἀστράφτουν ἀπὸ ἐνθουσιασμό;

— Παρακολουθεῖτε τίς ἐπιτυχίες του;

— Καὶ βέβαια! Κάθε φορὰ, ποὺ παίξει, δὶνω πρώτη τὸ παρόν!

— Μελλοντικὰ σχέδια;

— Τί ἄλλο ἀπὸ μὴ ἀξιόλογη καριέρα...

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ, μᾶς δίνει τὸ χέρι καὶ μᾶς εὐχαριστεῖ. Ἡ ὥρ' ἡ ὥρ' αὐτὴ νὰ πάρῃ τὴ θέσιν της πάλιν στὸ πάλκο, δίπλα στὸν Μπιθιώτη καὶ στὸν Τζουανάκο. Εἶναι ἕνα ἐνδιαφέρον ξεκίνημα, μὲ πολλὰς ἐλπίδες.

Ι. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ

Φώτης

ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ

ΦΩΤΗΣ ΜΕΤΑΞΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ «πρῶτος» τῆς Λυρικῆς

ΚΑΘΩΣ σήκωσε τὸ κεφάλι, τὰ μάτια του ἔλαμπαν.

— Ὄχι, εἶπε. Ποτὲ δὲ θὰ κάνω τὸν γυιὸ μου χορευτὴ!...

Τίναξε τὴ στάχτη τοῦ τσιγάρου του καὶ πρόσθεσε.

— Ὅταν θέλῃς νὰ κάνῃς τέχνη στὴν Ἑλλάδα, εἶσαι ὑποχρεωμένος νὰ μὴνῃς πεντάφθαρος. Ἄν πάλι θελήσῃς νὰ κάνῃς «ἐπάγγελμα», τότε πῶς νὰ συμβιβαστῇς μὲ τὸν ἐαυτό σου, μὲ τὰ ὀνειρά σου καὶ τίς φιλοδοξίες σου, μὲ τίς ὥριες ἐπιδιώξεις γιὰ μὴ καλλιτεχνικὴ ἀνάσιν τῆς χώρας μας, ὅπου καὶ σὺ θὰ βάλῃς τὸ δικό σου λιθαράκι, θὰ προσθέσῃς τὴ δική σου συμβολή, καὶ θὰ ἀναλώσῃς τὴ φλόγα τῆς ψυχῆς σου;

Δὲν ἦταν δύσκολο νὰ ἀντιληφθῇ, πῶς ὁ Φώτης Μεταξόπουλος, πρῶτος χορευτὴς τῆς Λυρικῆς Σκηνῆς καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐλάχιστους μύστες τοῦ χοροῦ στὸν τόπο μας, ποὺ εἶχε εὐχάριστος δεχθῇ νὰ μᾶς παραχωρήσῃ συνέντευξίν του, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή ποὺ ἀνοίξε ἡ κουβεντούλα, βρέθηκε ἀντιμέτωπος μὲ τὸ βασανιστικότερο διλήμμα, ποὺ κατατρέπει τοὺς ἀληθινούς καλλιτέχνες τῆς χώρας μας.

Τὸ διλήμμα αὐτὸ ποὺ στα τελευταῖα χρόνια ἔφτασε στὴν δέυτερή του μορφή, μπορεῖ νὰ παρομοιασθῇ μὲ τὸ ἀρχαῖο ἐκεῖνο σταυροδρόμι, ὅπου βρέθηκε κάποτε ὁ μυθικός ἥρωας Ἡρακλῆς:

Τὸν δρόμο τῆς ἀρετῆς ἢ τῆς κακίας; Ποῦ στὰ σημερινὰ καλλιτεχνικά μας πράγματα μεταφράζεται: Τὸ δρόμο τῆς Τέχνης ἢ τοῦ χρηματισμοῦ;

Στὴν Ἑλλάδα οἱ δύο αὐτοὶ δρόμοι δὲν συναντῶνται ποτέ. Ὁ συνομιλητής, ἄφησε ἀναπάντητο τὸ ἐρώτημα κι' ἀνέβαλε γι' ἀργότερα τὴν λήψιν ἀποφάσεως. Ὁ ἀφορισμός του: «Δὲ θὰ κάνω ποτὲ τὸν γυιὸ μου χορευτὴ» ἔδινε τὸ μέτρο τῆς τραγικότητος τοῦ προβλήματος, ποὺ κανεὶς ἀπὸ τοὺς εἰδικούς καὶ τοὺς ἀρμόδιους δὲ θέλησε ὡς τώρα ν' ἀντιληφθῇ.

Κι' ὅμως ὅταν ὁ Φώτης Μεταξόπουλος ξεκίνησε πρὶν ἀπὸ ἑπτὰ χρόνια, γιὰ νὰ μνηστὴ τὴν μεγάλη τέχνη τῆς Τερψιχόρης, ὅλα ἦσαν μπροστά του χαρομένα καὶ τὸ μέλλον προσιδωτόν, ὅσοι καὶ γελᾶσαν.

Ὁ Φώτης, 19 χρόνων ἔφηρος τότε, ἕνα ἀπὸ τὸ παιδί τῆς Καλλιθέας, εἶχε πάει σὲ κάποιον σινεμά τῆς γειτονίας του δίχως νὰ υποψιάζεται ὅτι ἐκεῖ μέσα στὴ σκοτεινὴ συνοικιακὴ αἴθουσα θὰ συναντοῦσε τὴ μοῖρα του.

Παίζονταν ἕνα ἐργάκι μὲ τὸν τίτλο «Ἡ ζωὴ τοῦ Βαλεντίνο», μᾶς ἀπηγγέθη ὁ ἴδιος, καὶ εἶχε, ἀντὶ γιὰ δάκρυα καὶ ἐρωτες, ὅπως περίμενα, χορὸ καὶ πάλι χορὸ. Ἐναν χορὸ θαυμασιόν, ποὺ στάθηκε γιὰ μένα πραγματικὴ ἀποκάλυψη. Πρῶτὴ φορὰ στὴ ζωὴ μου εἶδα καὶ τόνωσιν βαθεῖα ὡς τὰ καταβάθια τῆς ψυχῆς μου πῶς ὁ χορὸς εἶναι ἡ καλύτερη ὁμιλία γιὰ νὰ ἐκφράσῃ κανεὶς τὸν κόσμον του. Ἡ ὁμορφότερη καὶ μαγευτικότερη ὁδὸς Τέχνης.

Σὰν βγήκα ἀπὸ τὴν σάλλα (ἀφοῦ εἶδε τὸ ἐργάκι 4 φορές συνέχεια) ἦμουν σὰν μεθυσμένος. Τράβηξα κατ' εὐθείαν στὸν κήπον τοῦ Μουσείου. Εἶχα ἀκούστα πῶς ἐκεῖ πέρα, ὑπῆρχε ἡ Σχολὴ Χοροῦ καὶ κάποιος Ἐλβετὶδης δασκάλος, τῆς μαντᾶς Σουαζύ. Γράφτηκε. Σ' ἕνα χρόνο, ντεμπουτάρειν στὸ θέατρο Χατζίσκου στὸν Βασιλικὸ κήπον, μὲ τὸ μπαλέτο, στὸ ἐργάκι «Ρωμαιοὶ καὶ Ἰουλιέττα». Τὰ παρακάτω ἦσαν μόνα τους.

Ὁ Φώτης Μεταξόπουλος, πρῶτος χορευτὴς τοῦ μεγαλύτερου μουσικοχορευτικοῦ ἰδρυματος τῆς χώρας μας, ὅπως τονίσαμε, εἶναι σήμερον μόλις 26 χρόνων. Ἐνας καστανὸς νέος, μὲ γλυκὰ καφετὴ μάτια κι' εὐγενικὴ ὁμιλία, ψήλος, νεύρατος, μὴ ταυτοχρόνως ἀέρινος. Ὁ τρόπος ποὺ ὁμιλεῖ, οἱ κινήσεις τῶν χειρῶν καὶ τῶν χειλῶν, τὸ παίξιμό του ματιοῦ, τὸ κάπνισμα τοῦ τσιγάρου, ἀκόμη κι' ἡ κίνησι ποὺ πᾶναι τὰ φλυτζάνια τοῦ καφέ, (ἀπαραίτητο γιὰ μὴ σοβαρὴ συνομιλία) φανεράνουν τὸν χορευτὴ κι' ἀποτελοῦν μὲ τὴν κομψότητά τους καὶ τὴ χάρι τους, τὸν πρόλογο, θὰ λέγαμε, ἐνὸς ποιήματος.

Ὅλα ἐπάνω του εἶναι ρυθμός — τὸ βλέπεις,

Ὁ Φώτης Μεταξόπουλος σ' ἕνα χαρακτηριστικὸ χορὸ του.

καὶ τὸ χαίρεσαι. Κι' ὅλα ἀφίνουν προεκτάσεις γιὰ κάποια εἰκόνα χορευτικῆς δημιουργίας, ποὺ τὴν μαντεύεις ὅτι παραμονεύει κάπου στὸ βάθος, στὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ μεσημεριοῦ, καὶ στὴν ὁποῖο ὁ Φώτης θάναί ἐ πρωταγωνιστής.

Τόση στόφα χορευτικὴ, τέτοια τελειότητα ἀποκτημένη μέσα στὰ 7 χρόνια τῆς καριέρας του, σὲ κάνει νὰ τὸ δῇς χειροπιαστὰ πῶς ὁ Μεταξόπουλος δὲν ἔγινε, ἀλλὰ γεννήθηκε χορευτής. Ἀλλοίως δὲ θὰ μπορούσε νὰ φτάσῃ ἐκεῖ ὅπου ἔφτασε, στὴν κορυφή, μὲ τόσους γρήγορα βήματα.

Μιλήστε μας γιὰ τὰ βήματα αὐτὰ κ. Μεταξόπουλε, τὸν παρακαλέσαμε.

Χαμογέλασε ντροπαλῶς.

Δὲν ἦταν δὲ καὶ σπουδαῖα. Μετὰ τὸν Χατζίσκου, πῆγα στὸ μπαλέτο τοῦ Μανώλη Καστρινοῦ κι' ἐμφανίστηκα στὸ ἑαφρὸ μουσικὸ θέατρο. Τὸ 1958 ἐπέγραψα τὸν Λυρικόν, σὰν «πρῶτος». Χόρεψα μὲ παρτεναῖρ τὴ Σάσα Ντάριο καὶ τὴν Ἑλένη Τσουκαλά «Πριγκίπισσα Ἱπποδρόμιου», «Κάρμεν», «Τραβιάτα», «Χορηγία», «Πρίγκιπα Ἰγκόρ». Πῆρα μέρος στὶς Βραβεῖς μπαλέτου τοῦ Μπρίξ Κινάσεφ καὶ τελευταῖα στὴ «Βραδύ μπαλέτο» τῆς χορογραφίας τῆς Λυρικῆς Νίνα Κιρανόβα. Τὸ Πάσχα χορεύω «Φάουστ». Ταξίδεψα καὶ χορεύω στὰ νύγρικα μπαλέτα τῆς Κάθριν Ντάνχαμ, μὲ τὰ ὁποῖα γύρισα σὲ τὸν γῆρα Γαλλία, Ἱταλία, Γερμανία, Αὐστρία. Στὴ Βηρυττό χόρεψα στὴν τηλεόρασι. Πῆρα μέρος στὸ Φεστιβάλ Ἀθηνῶν, στὴν ὅπερα «Ναυσικά» ποὺ ἡ παγκόσμιος πρεμιέρα τῆς δόξης ἐδῶ, μὲ χορογράφον τὸν Τζὼν Μπάτλερ. Καί, ὅπως ἐδῶ, μὲ χορογράφον τὸν Γιάννη Φλερὺ ἐμφανίστηκα μὲ τὸ μπαλέτο τοῦ Γιάννη Φλερὺ στὰ Μπαλέτα τοῦ Ἀλσους. Ἀπὸ ἐκεῖ ξεκίνησα οὐσιαστικὰ καὶ γι' αὐτὸ θεωρῶ χρέος μου νὰ ἐκφράσω ἀπὸ τίς στήλες σας τὴν εὐγνωσύνην μου γιὰ τὸν μεγάλο αὐτὸν καλλιτέχνη. Αὐτὰ εἶναι ὅλα.

Δίπλα στὰ «ὄλα» αὐτὰ, ποὺ ἀνέφερε μόνο του τόσο μετρίφωνα τὸ σημερινὸ μας ἀστέρι, θάπρεπε νὰ προσθέσω μὲ τὴ σειρά μας δύο παραστατικά, ποὺ μιλοῦν γιὰ τὴν καλλιτεχνικὴ ἀξία τοῦ Φ. Μεταξόπουλου.

Τὸ πρῶτο ἀφορὰ τὴν ἐποχὴ τῆς συμμετοχῆς του στὰ νύγρικα μπαλέτα τῆς Ντάνχαμ. Καὶ τοὺς νέγρους, ἀπ' τὰ μέλη τοῦ μπαλέτου τοὺς εἶχε ἀρρωστήσῃ στὶς παραστάσεις, ποὺ ἔδωκε καὶ μεγάλη αὐτὴ ξένη καλλιτεχνία στὴν Ἀθήνα. Καὶ γιὰ νὰ τὸν ἀναπληρῶσιν, ζήτησε τὸν πρῶτον χορευτὴ τῆς Λυρικῆς Σκηνῆς, ἀφοῦ δὲν ἦταν δὲ καὶ τόσο εὐκόλο πράγμα νὰ χορεύῃ ἕνας ὁποῖο-οὗτος λευκὸς χορευτὴς νύγρικους ρυθμούς.

Ὅταν, λοιπόν, ἡ Ντάνχαμ εἶδε τὸν νεαρό Φώτη Μεταξόπουλον, τοῦ εἶπε μὴ ἀμφιβολία:

— Δύσκολο νὰ γίνῃς νέγρος σὲ μὴν ἕνα μέρα. Τὸ βράδυ ὁ Φώτης χόρεψε σὰν μαύρος. Καὶ τὸ μακρινὸ καὶ ὁ χορὸς τὸν ἦταν τέτοια, ποὺ κανεὶς δὲν κατάλαβε πῶς ὁ ἐξαλλος νέγρος, ποὺ σήκωσε θύελλα χειροκροτημάτων κι' ἔκαμε τὸ θέατρο νὰ τραντάζεται, ἦταν ἕνας λευκὸς, βέρος Ἀθηναῖος.

Ἡ δὲ Ντάνχαμ ἔμεινε τόσο ἐνθουσιασμένη, ποὺ τοῦ πρότεινε τὸ ἴδιον βράδυ μὴ μονιμοποιηθῇ σὰν νέγρος στὸ μπαλέτο τῆς.

— Εἶσαι ἕνα εἰσὶν διαμάντι, τοῦ εἶπε καὶ ὡς τοῦσφιγγε τὸ χέρι.

Τὸ δεύτερο... περιστατικὸ εἶναι οἱ «κριτικές» τῶν ἑλληνικῶν ἐφημερίδων, μὲ τὴν εὐκαιρίαν τῆς τελευταίας βραδύας μπαλέτου τῆς Κιρανόβα, ποὺ ὁμολογοῦν ὁμόφωνα, ὅτι ὁ χορὸς, χάρις στὸ Φώτη Μεταξόπουλον, μπορεῖ νὰ κρατήσῃ ὁλοκληρῶς παραστάσεις στὴ χώρα μας.

Τὰ λόγια αὐτὰ, ἀποτελοῦν τὸν μεγαλύτερον τίτλον τιμῆς γιὰ τὸ σημερινὸ μας ἀστέρι, ἀν λάβῃ κανεὶς ὑπ' ὄψιν, ὅτι μέχρι πρὶν λίγα χρόνια, ὁ χορὸς ὑπολογιζόταν σὰν «ἀπλὸ συμπληρωματικόν» στὶς ὀπερες τῆς Λυρικῆς Σκηνῆς.

Καθὼς ἡ συνέντευξι τελεῖται, ξαναγυρίσαμε στὴν πρώτη φράσι τοῦ «πρῶτου» τῆς Λυρικῆς.

— Λοιπόν, κ. Μεταξόπουλε, δὲ θ' ἀφήσετε τὸν γυιὸ σας, ἔ; Πόσων χρόνων εἶναι;

— Τριῶν μηνῶν. Πέραν μολὶς παντρεύτηκα.

— Τότε ὑπάρχει ἐλπίδα, ὥσπου ὁ γυιὸς σας νὰ μεγαλώσῃ ν' ἀλλάξουν τὰ πράγματα. Καὶ ἡ Τέχνη νὰ μὴ εἶναι συνώνυμη μὲ τὴ φτώχεια στὴν Ἑλλάδα.

Ἀναμὲν νεὸ τσιγάρου καὶ διώρθωσε.

Δὲν ἐνόησεν πῶς οἱ καλλιτέχνες τοῦ χοροῦ εἶναι φτωχοί, εἶπε. Κάθε ἄλλο. Ἄν χορεύῃ κανεὶς στὰ νύγρικα κέντρα, μπορεῖ νὰ κερδίσῃ χρήματα. Ἐπίσης, ἂν φύγῃ γιὰ τὸ ἐξωτερικόν.

Ὅμως στὴν πρώτη περίπτωσιν πρέπει νὰ πῇ «ἀντί» στὴν Τέχνη. Καὶ στὴν δεύτερη νὰ πῇ «ἀντί» στὴν Ἑλλάδα. Καὶ τότε τί γίνεται; Πῶς θ' ἀνθήσῃ ὁ χορὸς σὰν Τέχνη στὸν τόπον μας, στὸν τόπον ποὺ γεννήθηκε;

Τὸ μῆνός μου νὰ διατυπώσω μὴ πικρὴ σκέψιν: — ἴσως νὰ μὴ σηκώνῃ ὁ τόπος μας τὸ χορὸ.

Τὸ πρόσωπο τοῦ συνομιλητοῦ μας σκλήρυνε.

— Κάνετε λάθος, εἶπε, τονίζοντας τίς λέξεις.

Κοινὰ γιὰ τὸν χορὸ ἔχομε. Ἐνῶ κοινὸν πλάτυ, ποὺ συρρεῖ γιὰ νὰ χειροκροτήσῃ τὸ ἕνα μπαλέτο ποιήματος ποὺ ἐπισκέπτονται τὴν Ἀθήνα. Ἀπλὸς δὲν ἔχομε χορὸ.

Ἐννοεῖται πῶς δὲν ἔχομε καλλιτέχνες τοῦ χοροῦ;

— Ὄχι. Καὶ ἐμφυχο ὀλίκο διαβέτομε. Ὁ Γκριμάνης, ὁ Φλερὺ, ὁ Καστρινός, δὲν ἦσαν τυχεροί. Ἄν ζούσαν ἐδῶ, θάταν λαμπρὰ ὀνόματα. Ἐκεῖνον ποὺ θέλει νὰ πᾶ εἶναι ὅτι δὲν προστατεύεται ἡ Τέχνη τοῦ χοροῦ, ὥστε νὰ ζήσουν οἱ ὑπέρβετες τῆς. Λέπει ἀπὸ τὸ

ΤΟ πάθος μου από μικρή ήταν το τραγούδι. Οι γονείς μου, αν και ήταν φτωχοί, έκαναν τη θυσία να με γράψουν στο Ωδείο. Οι καθηγητές μου ένθουσανόταν από τη φωνή μου. Μ' έλεγαν χαϊδευτικά «αήθρονα» και προφήτευαν πως θα γινόμουν μία μεγάλη τραγουδίστρια. Ρίχτηκα, λοιπόν, με τα μούτρα στη μελέτη, έκανα λαμπρές σπουδές, κι' έπειτα από πέντε χρόνια, πήρα το δίπλωμά μου με άριστα.

Νόμιζα πια πως ο κόσμος ήταν δικός μου, πως μόλις θα παρουσιάζομουν στους μουσικούς κύκλους του Παρισιού, θ' άνοιγαν οι πόρτες των θεάτρων και οι διευθυντές θα μούλεγαν: «Περσάστε!».

Πόσο γελάστηκα! Ήμουν ένα άβγαλο κορίτσι με φουσκωμένα μυλά, κι' είχα πάρει τη ζωή σαν ένα εύκολο παιχνίδι. Μά, όταν άρχισα να ψάχνω για δουλειά, κατάλαβα πόση χαρά υπάρχει στον κόσμο. Είμαι αλήθεια ότι, εκτός από το κατέντο μου, ήμουν κι' ένα άμορφο κορίτσι. Ψηλή, ξανθή, με μεγάλα γαλιανά μάτια, έκανα περισσότερη εντύπωση σε γυναίκα, παρά σαν καλλιτέχνη. Γι' αυτό, οι υποκριτές, που έπισκέφθηκαν, αντί να ενδιαφερθούν για τη φωνή μου, μούκαναν γλυκά μάτια, και μούδωσαν να καταλάβω, πως ο δρόμος της σιγής περνούσε πρώτα από την ερωτική φωλιά τους. Άδριασμένη, λοιπόν, τους παρότρυνα και γύρισα στο σπίτι μου. Είχα αποφασίσει να μη γίνω τίποτα, παρά να πληρώσω μ' ένα τέτοιο βαρύ τίμημα την επιτυχία μου.

Οι γονείς μου τότε μ' έστειλαν να ξεκουραστώ σε μία θεία μου, που ήμουν σ' ένα μικρό χωριό της Βρετανίας. Όταν βρέθηκα στον καθαρό αέρα της εξοχής, άρχισα πάλι να ξαναβρίσκω την εμπειροσύνη μου στη ζωή. Κι' από το πρωί ως το βράδυ τραγουδούσα! Τραγουδούσα τα όνειρά μου, τη χαρά μου, και χαίρομουν την ομορφιά των λουλουδιών, των δέντρων και του καταγάλανου ουρανού.

Ένα κορίτσι περνούσα από ένα μοναχικό μ' ένα μπουκέτο άνθη, που είχα μαζέψει στο δάσος και τραγουδούσα: «Η αγάπη μου είναι χρυμένη, πίσω από τα δέντρα, πίσω από τα όμορφα σύννεφα τ' ουρανού...».

Για ποιόν τραγουδάτε, δεσποινίς; ρώτησε ξαφνικά μία φωνή.

Στάθηκα ξαφνιασμένη κι' είδα, μέσα σε κάτι ψηλούς θάμνους, ένα νέο, που είχε στηριχτεί στο καθάλλετο του ένα πίνακα και ζωγραφίζει.

— Συγγνώμη μήπως σάς τρώμαξα; Ξαναρώτησε εκείνος, άνησυχός.

— Απάντησα «όχι», με μία κίνηση του κεφαλιού μου.

Πέρασαν μερικά δευτερόλεπτα. Στο διάστημα αυτό κύτταξα καλύτερα τόν άγνωστο. Φορούσε ένα μοντέρνο πουκάμισο κι' ένα βελούδινο πανταλόνι. Ήταν άδύνατος, με μαύρα μαλλιά και με μεγάλα γκριζά μάτια. Τό βλέμμα του ήταν όλο χαρά.

— Καθίστε, μούπε απλά. Ή μέρα είναι τόσο όμορφη...

Στεκόμουν άκίνητη, σά νάμουν μαγεμένη.

— Καθίστε, είπε πάλι, να μου κάνετε λίγη συντροφιά.

Κάθησα πάνω στο χορτάρι.

— Σας ενδιαφέρει ή ζωγραφική;

— Ναι, πολύ, τού είπα.

— Κι' εσείς τι κάνετε, δεσποινίς;

— Τραγουδάω...

— Πάρα πολύ ενδιαφέρομαι! Φυσικά, όχι μονάχα για τόν έαυτό σας...

— Κι' όμως τραγουδάω μονάχα για τόν έαυτό μου.

Και συνεχίσαμε στον ίδιο τόνο. Διηγηθήκαμε ο ένας στον άλλο τη ζωή μας, τις απογοητεύσεις μας, τα όνειρά μας. Έπειτα από μία ώρα χωρίσαμε. Την άλλη μέρα, δέχως να δώσουμε οαντεβού, συναντηθήκαμε πάλι στο ίδιο μέρος. Κι' ή φίλα μας δέν άρχισε να γίνη μία θερμή, μία γλυκιά αγάπη. Οι μέρες περνούσαν γρήγορα, αφίνοντας μέσα μου φωτεινά αόλακα, σαν τούς διάττοντες στον ουρανό. Ούτε το νοιώσαμε πως πέρασε το καλοκαίρι. Πηγαίναμε στο ποτάμι ή στο δάσος, αγκαλιασμένοι. Ο Ζάν Ριβιέ — έτσι τόν έλεγαν — ζωγράφιζε συχνά κι' εγώ τραγουδούσα. Άλλά τώρα πια τραγουδούσα γι' αυτόν. Για τη μεγάλη και μοναδική αγάπη της ζωής μου. Ανομιμοποιούσα το κεφάλι μου στο στήθος του κι' ένοιωθα πως ήμουν εδνυχισμένη!

Όταν γυνοίσαμε στο Παρίσι, παντρευτήκαμε. Και τότε δοκίμασα καινούργιες χαρές. Νοιώσαμε ένα μικρό διαμέρισμα στο Μονακόν και τó στολίσουμε με γούστο. Ο Ζάν ενοιάζονταν ως μικροεπίστας σε μία διαφημιστική εταιρεία.

Έβγαζε άρετά και ήθελε να συνεχίσω τις

σπουδές μου στο τραγούδι. Πήγα σ' ένα διάσημο καθηγητή της φωνητικής μουσικής και ξανάρχισα με ζήλο τη μελέτη. Τώρα φιλοδοξούσα να μπώ στην Όπερα. Είχα όλα τα προσόντα κι' ή αγάπη τού Ζάν μούδινε φτερά.

Ήμουν τόσο άποροφημένη από τις μελέτες μου, ώστε, στην άρχη, δέν πρόσεξα πως ο άντρας μου γινόταν όλοένα πιο χλωμός και πιο αδύνατος. Μία μέρα, καθώς τόν πρόσεξα, άνησυχία σασάρα.

— Δουλεύεις πολύ, Ζάν, τού είπα, και κουράζεσαι. Σέρω πως αυτό γίνεται για μένα, για να πληρώνω τόν καθηγητή μου. Σ' εύχαριστώ, αλλά δε θέλω ν' άρρωστήσης. Θα κυττάξω να βω μερικά παραδόσεις, για να σε άλαφρώσω.

— Μην είσαι τρελλή, μού απάντησε, άγκαλιάζοντάς με. Δέν κοιμάσαι διόλου...

Μία νύχτα όμως φοβήθηκα. Ο Ζάν κοιμόταν πλάι μου. Η αναπνοή του ήταν κοιμένη. Ακοιμήτησα τó χέρι μου στην καρδιά του κι' είδα πως χτυπούσε δυνατά. Ο Ζάν εργαζόταν περισσότερο απ' όσο άντεχαν οι δυνάμεις του.

Ήταν πια όλοφάνερο! Ο άγαπημένος μου θισαζόταν για μένα... Κι' εγώ τó είχα δεχτή!

Τότε πήρα τήν απόφαση να τόν άνακουφίσω με κάθε τρόπο.

Τήν άλλη μέρα τó πρωί έβαλα τó καλύτερο ταγίερό μου και πήγα στο Ραδιοφωνικό Σταθμό, άποφασισμένη να βω δουλειά. Άνέβηκα με λαχτάρα τις μαρμαρίνες σκάλες. Η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά. «Άραγε, θα τά καταφέρω;». Αιτή τη φορά, δε σκεπτόμουν τόν έαυτό μου, τó μέλλον μου, τη δόξα, αλλά μοναχά τó Ζάν, τήν αγάπη μου...

Μ' έστειλαν σ' ένα πολυτελές γραφείο και με δέχτηκε ο Ραούλ Μαρτέν, ο διευθυντής τού προγράμματος. Ήταν ψηλός, κομψός, ώραιος. Όταν μπήκα, σηκώθηκε απότομα και με κύτταξε από πάνω ως κάτω. Ένα χαμόγελο ικανοποίησως ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό του.

Μ' έβαλε να τραγουδήσω κι' όταν τελείωσα, μούσφιξε τó χέρι μου μ' ένθουσιασμό.

— Πολύ όραια, πολύ όραια! είπε. Κι' έσθε άκούη στην άρχη. Σας προσλαμβάνω άμέσως. Πόσων χρόνων είσθε;

— Εικοσιτριών.

— Περιήγηση, δεσποινίς!

Χαιρογέλασα.

— Είμαι παντρεμένη, κύριε.

— Ο Ραούλ Μαρτέν κατσούφιασε λίγο.

— Τόσο νέα!...

— Άμέσως όμως πήρε σοβαρό ύφος και πρόσθεσε:

— Έλάτε αύριο τ' απόγευμα στις έφτά στο γραφείο μου, στο στούντιο. Θα κάνουμε μία δοκιμή μπροστά στο διευθυντή της εκπομπής.

Τήν επομένη ξαναπήγα. Η δοκιμή έγινε με μεγάλη επιτυχία, μπροστά στον άλλο διευθυντή. Τί χαρά! Είχα προσλήφθι μ' ένα πολύ ικανοποιητικό μισθό. Ο Ραούλ Μαρτέν μού πρότεινε τότε να πάμε σ' ένα κέντρο να γιορτάσουμε τó γεγονός. Τόν άκολούθησα χαρούμενη. Καθήσαμε σε μία άπομνη γωνιά και πήραμε ένα κοκταήλ.

— Θα κάνω ό,τι μπορώ για να σας βοηθήσω να γίνετε διάσημη, μούπε και πήρε τó χέρι μου στο δικό του, ενώ τά μάτια του μ' έτρωγαν.

Τό ποτό μού είχε φέρει μία έλαφρεία ζάλη. Κάποια στιγμή, ο Μαρτέν έσκυψε πάνω μου, ζητώντας τά χείλη μου. Πετάχτηκα πάνω θυμωμένη.

— Πάμε να φύγουμε, είπα σιγά.

— Όταν βγήκαμε έξω, τού πέταξα κατάμουτρα όλη τήν περιφρόνηση και τήν άηδία μου.

— Άγατώ τόν άντρα μου, μ' άκούτε; Τόν άγατώ! Άν πρόκειται να πληρώσω μ' αυτό τó τίμημα τήν έκδοθέντα, πού μού προσφέρατε, σάς τή χαρίζω...

— Όπως θέλετε, είπε εκείνος, μ' ένα μικρόχολο γέλιο. Άν αλλάξετε γνώμη, θάμαι πάντα στη διάθεσή σας...

Μία άπέραντη θλίψη μού έσφιγγε τήν καρδιά, όταν, γυρίζοντας στο σπίτι, δε βωχα κανένα! Τό διαμέρισμά ήταν άδειο και σκοτεινό. Ο Ζάν δέν είχε γυρίσει άκόμη. Κάθησα σε μία πολυθρόνα, με κακά προαισθήματα. Κατά τις δέκα, χτύπησε τó κουδούνι. Έτρεξα ν' άνοιξω και παρά λίγο να σωριαστώ λιπόθυμη. Έφεραν τόν άντρα μου πάνω σ' ένα φορείο...

— Μην άνησυχήτε, κυρία μου, είπε ο άστυφύλακας, πού τόν συνόδευε. Δέν είναι σοβαρό. Ο σήνιγός σας έπαθε μία έλαφρά καρδιακή προσβολή στο δρόμο και τόν πήγαμε στο Σταθμό Πρώτων Βοηθειών. Τώρα είναι καλά...

Τόν έκάλεσαν στο κρεβάτι. Ο Ζάν άνοιξε τά μάτια του. Πήρα με λαχτάρα τó χέρι του, πλημμυρισμένη στα δάκρυα.

"ΤΟΥ

ΕΜΕΙΝΑ ΠΙΣΤΗ!

— Ζάν, αγάπη μου, θάρρος! Θα γίνης καλά...

Τό πρωί ήταν καλύτερα. Ο γιατρός παράγγειλε άπόλυτη άνάπαυση. Για πολύ καιρό, ο Ζάν δε θα μπορούσε να δουλέψη. Έπρεπε ν' άναλάβω εγώ τή συντήρηση τού σπιτιού. Κι' άμέσως έτρεξα να βω δουλειά. Μάταια όμως. Τότε θυμήθηκα τά τελευταία λόγια τού Ραούλ Μαρτέν: «Άν αλλάξετε γνώμη, θάμαι πάντα στη διάθεσή σας».

Πήγα, με σφιγμένη καρδιά, και τόν βωχα. «Ίσως με συμπονέση...», συλλογίζομουν.

Ο Ραούλ Μαρτέν με δέχτηκε φιλικά. Τού έξιτόρησα με δάκρυα τήν κατάστασή μου. Όταν τελείωσα, μούπε με πάθος:

— Καταλαβαίνετε τί μού έπατε; Νά σας βοηθήσω να σώσετε τόν άντρα σας! Εγώ, πού σας άγαπώ... Ωστόσο, θα υποχωρήσω για σας!...

Πρόφερε τά τελευταία λόγια με φωνή γεμάτη πάρα, αλλά κράτησε τó λόγο του. Τί εύχάριστη έκπληξη για τó Ζάν! Τότερα από λίγες μέρες, άκουσε τή φωνή μου από τó ραδιόφωνο.

Μά ο Ραούλ Μαρτέν ξανάρχισε τις επαθσεις του. Έκανα ύπομονή, για χάρι τού Ζάν. Άν έκανα τή θέα μου, πως θα ζούσαμε; Πως θα πληρώναμε τó γιατρό και τά φάρμακα;

Μία μέρα, ο Μαρτέν με κάλεσε στο ιδιωτικό γραφείο του, στο στούντιο, κι' εκεί μ' άπαξε ξαφνικά στην άγκαλιά του, και κόλλησε τά χείλη του στα δικά μου.

— Έλα, Έλίζ! στέναξε. Μη με κάνης πια να υποφέρω!...

Η είκόνα τού άρρωστου συζύγου μου πρόβαλε άμέσως μπροστά μου. «Όχι! Δέ θα τόν προδώσω!», είπα μέσα μου. Μία παράξενη δύναμη με τόνωσε. Σέφονα από τήν άγκαλιά του και τού φώναξα:

— Άνανδρε! Μού φέρνεις άηδία!...

Κι' έφονα τρέχοντας.

Τήν άλλη μέρα τó πρωί ο Μαρτέν με πήρε στο τηλέφωνο:

— Δέ μπορούμε να σε άντικαταστήσουμε, Έλίζ! Σε παρακαλώ να ξεχάσης ό,τι έγινε και να ξαναγυρίσης στη δουλειά σου.

Τί να κάνω; Ξαναπήγα. Μά, μόλις τελείωσε ή εκπομπή, γύρισα γρήγορα στο σπίτι. Είχα άφίσει τó Ζάν κώπως άδιάθετο. Στην πόρτα με δέχτηκε ή νοσοκόμα, άνησυχη.

— Έλάτε γρήγορα! μού είπε. Ο κύριος Ζάν έπαθε μία τρομερή κρίση...

Έτρεξα στην κορεβατοκάμαρα και βωχα τó Ζάν έσπλωμένο στο κορεβάτι, κατάχλωμο και με κλειστά μάτια. Μά ή καρδιά του χτυπούσε άκόμη. Τηλεφώνησα άμέσως στο γιατρό.

— Τόν έπασε ή κρίση, διαβάζοντας τήν έφημερίδα, μού έξηγγσε ή νοσοκόμα.

— Ποιά έφημερίδα; ρώτησα.

Κι' άρπαξα ένα άπογευματινό φύλλο, πού ήταν στην έταξέρα.

Αιτήν πού κρατάτε!...

Άρχισα να κυττάξω στις ειδήσεις, και διάβασα, στη δεύτερη σελίδα:

«Πληροφορούμεθα, ότι ή έκλεκτή σοπράνο τού Ραδιοφωνικού Σταθμού Έλίζ Ριβιέ, πρόκειται να χωρίση από τόν άντρα της, για να παντρευτή τόν καλλιτεχνικό διευθυντή τού Σταθμού Ραούλ Μαρτέν, πού μ' αυτόν είναι τρελλά ερωτευμένη...».

Ο θυμός τώρα μ' έπληγε. Σίγουρα, ο ίδιος θα είχε δώσει αιτή τήν «είδηση». Ήταν ένα σατανικό, ένα άπάνθρωπο σχέδιο!

Πέρασα ώρες ολόκληρες άγωνίας στο προσκέφαλο τού άγαπημένου μου. Τέλος, ο γιατρός με χτύπησε στον ώμο:

— Τόν σώσαμε κι' αιτή τη φορά, είπε χαμογελώντας, αλλά πρέπει να τόν προσέχετε.

Δέ μπορούσα πια να μιλήσω. Τά χείλη μου έτρεμαν. «Σ' εύχαριστώ, Θεέ μου!», έλεγα και ξανάλεγα, χαϊδεύοντας τó χλωμό πρόσωπο τού Ζάν.

Όταν συνήλθε, τού έξηγγσε τί είχε συμβή:

— Άν δε σου μιλήσα γι' αυτόν τόν άνθρωπο, Ζάν, ήταν, για να μη σε στενοχωρήσω. Σου δοκίμασα βίως, στην αγάπη μας, πως δέν είχα τίποτα μαζί του. Άντιστάθηκα σ' όλους τούς εκβιασμούς του. Θέλω να με πιστεύηης!...

Με κύτταξε πολλή ώρα στα μάτια, χωρίς να χαμηλώσω τó βλέμμα μου.

— Σε πιστεύω, Έλίζ, μούπε.

Και με πήρε στην άγκαλιά του.

Τώρα ζούμε στο μικρό χωριό, όπου γνωριστήκαμε. Ενώ διδάσχω ώδική στο σχολείο κι' εκείνος ζωγραφίζει. Και δέν υπάσχει πιά εδνυχισμένο ζευγάρι από μάς...

ZAN ΠΕΤΑΛ

Ακουμπούσα τó κεφάλι μου στο στήθος του κι' έννοιωθα πως ήμουν εδνυχισμένη...

Τὰ ἀλλεργικὰ φαινόμενα

Η ΕΙΔΙΚΗ ΕΥΑΙΣΘΗΣΙΑ ΤΟΥ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ ΜΕΤΑΔΙΔΕΤΑΙ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΚΑ;

ΣΤΑ εργαστήρια του νοσοκομείου Μπρουσαι, στο Παρίσι, ένας πνεύμων λειτουργεί μόνος του μέσα σε μία γυάλινη συσκευή. Ο πνεύμων αυτός έχει αφαιρεθεί από ένα πειραματόζωο. Μία αντίλη διοχετεύει μέσα σ' αυτόν συνθετικό αίμα και μία άλλη αέρα υπό ωριμένη πίεση. Ο πνεύμων φουσκώνει και ξεφουσκώνει ρυθμικά. Μία βελόνα καταγράφει τις αναπνευστικές κινήσεις του πάνω σ' έναν κύλινδρο.

Αλλά, θα ρωτήσετε, σε τί χρειάζεται αυτός ο πνεύμων; Πρόκειται για μία επινόηση του Έλληνας επιστήμονος Π. Διακοπούλου, που είναι διευθυντής των εργαστηρίων και επιμελητής του καθηγητού Μπερνάρ Μπλερόν. Με τον πνεύμονα αυτόν μελετώνται τα αλλεργικά φαινόμενα.

Ας υποθέσουμε, ότι ρίχνουμε μέσα στο αίμα, που κυκλοφορεί στον πνεύμονα μία ελαχίστη ποσότητα λευκώματος (π. χ. 1 χιλιοστόγραμμα από ασπράδι αυγού). Οι βρόγχοι συστέλλονται άμεσα και ο αέρας δεν περνάει απ' αυτούς. Έχουμε, δηλαδή, μία τυπική κρίσι ασθματος.

Ο πνεύμων αυτός είναι, λοιπόν, αλλεργικός στα λευκώματα.

Πραγματικά, ο δόκτωρ Διακοπούλος τον έχει κάνει αλλεργικών σ' αυτά. Κατά τον ίδιο τρόπο, θα μπορούσε να τον ευαισθητοποιήσει στις τοίχες ενός γάτου, στα ποικίλα ενός μαξιλαριού, στην πενικιλίνη, στη γύρη οποιουδήποτε άνθους, κλπ.

Με το πείραμα αυτό εξακριβώθηκε η πραγματική βάση της αλλεργίας, που, οσονδήποτε πολύπλοκος κι' αν είναι ο μηχανισμός της, παραμένει χημική. Έτσι, μπορούμε να δώσουμε την αλλεργία σε βιοχημική αντίδραση του οργανισμού σε ώριμασμένους επιδράσεις, που προέρχονται από τον εξωτερικό κόσμο.

Ο ΜΠΑΜΠΟΥΛΑΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

Η αλλεργία είναι ο μπαμπούλας της εποχής μας. Πολλοί άνθρωποι γίνονται δυστυχισμένοι, γιατί ο οργανισμός τους αντιδρά με τρόπο βίαιο σε ώριμασμένες ουσίες. Άλλοι είναι αλλεργικοί στα σπείρια, άλλοι στο ρούτί της γυναικας τους, άλλοι στα παιχνίδια από νάιλον και άλλοι έχουν ευαισθητοποιηθεί... απέναντι της πεθεράς τους.

Η αλήθεια είναι, ότι η αλλεργία δεν άστεινεται σε ώριμασμένες περιπτώσεις. Μία Παρισινή, η Έμμα Β., πέθανε τελευταία με τρόπο κεραινοβόλο, γιατί ήπιε ένα μοναδικό δικόιο ασπρίνης. Αυτό το δικόιο της δημιούργησε έντονα ασφυκτικά φαινόμενα, που την ώδηγησαν στο θάνατο.

Σε μία άλλη περίπτωση, το σώμα μίας νέας γέμιζε από σπυράκια, κάθε φορά που συναντούσε το μνηστήρα της, άσπεργάτη το επάγγελμα, γιατί ήταν αλλεργική στο αλεύρι. Ένας άνδρας πάθαινε έκζεμα κάθε φορά που η γυναίκα του έβαφε τα μαλλιά της...

Αξιοσημείωτο είναι το πάθημα ενός Παρισινού γυναικά, που ώδηγήθηκε μπροστά στο δικαστήριο και καταδικάστηκε, γιατί είχε πουλήσει για «βίζον» ένα μαντώ από δέρμα κουνελιού. Ποιά νομίζετε, ότι ήταν η ένδειξη, που ώδηγησε στην ανακάλυψη της απάτης; Μία φίλη της αγοραστιάς ήταν αλλεργική στις τρίχες του κουνελιού!

Μία άλλη αξιοσημείωτη περίπτωση είναι μίας νεαρής σπηκερίνας, που η γλώσσα της κάθε τόσο πρησούταν. Έπειτα από διάφορες έρευνες, ανακαλύφθηκε, ότι αυτό το πρήξιμο προερχόταν από το ότι ήταν αλλεργική στο ασπράδι του αυγού. Οι γιατροί της σύστησαν, λοιπόν, να το αποφεύγει. Άλλ' ένα βράδυ την είχαν καλέσει σ' ένα τραπέζι, όπου σερβιρίσθηκε σούπα. Μόλις η σπηκερίνα έβαλε τις πρώτες κουταλιές στο στόμα της, η γλώσσα

Στο βάθος της εικόνας διακρίνεται ο πνεύμων μέσα στην γυάλινη συσκευή. Οι πειραματιστές διοχετεύουν μέσα σ' αυτόν διάφορες ουσίες, για να παρακολουθήσουν τις αντιδράσεις του.

της διογκώθηκε ύπερμετρα και της έφραξε τελείως το λάρυγγα. Έτσι, η δυστυχισμένη πέθανε από άσφυξία, μέσα σ' ελάχιστα δευτερόλεπτα. Τί, λοιπόν, είχε συμβή; Η σούπα, που σερβιρίσθηκε στο τραπέζι, ήταν χωρίς αυγά.

Αλλά την προηγούμενη μέρα είχαν φτιάξει στο σπίτι σούπα με αυγά, που την είχαν σερβίρει μέσα στην ίδια σουπέρα. Αυτή τη σούπα την είχαν πλύνει κατόπιν, αλλά φαίνεται, ότι είχαν παραμείνει πάνω της ίχνη από ασπράδι.

Κι' αυτά προκάλεσαν το θάνατο της σπηκερίνας.

Η ΑΛΛΕΡΓΙΑ ΣΤΑ ΦΑΡΜΑΚΑ

Τα γεγονότα αυτά και πολλά άλλα, ανάγκασαν τους επιστήμονες να μελετήσουν προσεκτικότερα το ζήτημα της αλλεργίας κι' έπειτα από προσεκτικές έρευνες, καθόρισαν ένα μακρότατο κατάλογο αλλεργιογόνων, ουσιών, δηλαδή, που μπορούν να προκαλέσουν αλλεργικές εκδηλώσεις. Μεταξύ αυτών συγκαταλέγονται η γύρη διαφόρων ανθέων, τα νεκρά κύτταρα, που πεφτούν από την επιδερμίδα των κατοικιδίων ζώων και που αιωρούνται στον αέρα, κλπ.

Άλλ' όπως απέδειχθη κατά το διεθνές συνέδριο αλλεργολογίας, που συγχροτήθηκε στη Νέα Υόρκη, τα 80% των αλλεργικών επιρροάζονται κυρίως από τέσσερες ουσίες: την οικιακή σκόνη, τα πούπουλα των στρωμάτων και των μαξιλαριών, τη γύρη των δημοτικών και τα σπείρια της μούχλας. Οι υπόλοιποι (20%) είναι ευαίσθητοι σε μερικές τροφές, σε διάφορες ουσίες, με τις οποίες έρχονται σ' επαφή, λόγω της εργασίας τους (μούλινθος, νικελ) και κυρίως στα φάρμακα.

Η αλλεργία στα φάρμακα (αντιβιοτικά, άσπρινη, παραμυδών, αντιθρομβωτικά παρασκευάσματα, κλπ.) εντείνεται από μέρα σε μέρα σ' όλο τον κόσμο. Στις Ηνωμένες Πολιτείες, οι θάνατοι από αλλεργία στην πενικιλίνη ξεπερνούν ως σήμερα τους χίλιους. Στη Γαλλία υπολογίσθηκε, ότι 4.500.000 τουλάχιστον άτομα, δηλαδή το δέκατο περίπου του πληθυσμού, είναι αλλεργικά σε κάτι. Τα μισά απ' αυτά υποφέρουν από κρίσεις άσθματος και χάνουν ένα κατοικίδιο όρος εργασίας. Τα άλλα μισά παθαίνουν έκζεμα, ουδτικάρια, ανεξίτητες ημικρανίες, κλπ.

ΑΝΟΣΙΑ ΚΑΙ ΑΛΛΕΡΓΙΑ

Είπαμε παραπάνω, ότι η αλλεργία είναι μία βιοχημική αντίδραση του οργανισμού σ' ώριμασμένα φαινόμενα.

νες ουσίες. Άλλα πώς εκδηλώνεται αυτή η αντίδραση και ποιός είναι ο μηχανισμός της;

Για να τον αντιληφθούμε, πρέπει να καταφύγουμε σε μία άλλη αντίδραση του οργανισμού, που οι επιστήμονες τη γνωρίζουν από την εποχή του Παστέο. Πρόκειται για την άμυνα του οργανισμού κατά των μικροβίων, που εκδηλώνεται με την άνοσία.

Σε τί συνίσταται η άνοσία; Ας υποθέσουμε, ότι μία πληγή μολύνεται, κι' ότι τα μικρόβια αρχίζουν το έργο τους. Τί συμβαίνει σ' αυτή την περίπτωση; Ο οργανισμός κινητοποιεί άμεσα τις άμυντικές δυνάμεις του, που είναι τα λευκά αιμοσφαίρια. Ο άμυντικός αυτός στρατός συρρέει από παντού, για να καταστρέψει τους επιδρομείς. Ειδικά κύτταρα, τα πλασμοκύτταρα, εκκρίνουν ταύτοχρονα αντισώματα στα γειτονικά γάγγλια. Αυτά τα αντισώματα είναι γκλοβουλίνες, που εξουδετερώνουν τις πρωτεΐνες των μικροβίων.

Θεωρητικά, αυτά τα αντισώματα είναι σε θέση να μας προστατεύσουν από κάθε καινούργια προσβολή. Λέμε τότε, ότι ο οργανισμός μας απέκτησε άνοσία απέναντι ώριμασμένων μικροβίων.

Με τον ίδιο τρόπο, ο οργανισμός μας άμυνεται και έναντι διαφόρων άλλων εξωτερικών επιδράσεων, που θα μπορούσαν να μας ενοχλήσουν ή να μας βλάψουν. Κι' εδώ επίσης η άμυνα του οργανισμού εκδηλώνεται με τη δημιουργία αντισωμάτων, που εξουδετερώνουν τις εξωτερικές επιδράσεις. Σ' ώριμασμένα άτομα, όμως, σχηματίζονται ειδικά αντισώματα, τα καλούμενα αλλεργικά. Αυτά τα αντισώματα επιδρούν σε μία άλλη κατηγορία κυττάρων, τα μαστοκύτταρα, που, με τη σειρά τους εκκρίνουν διάφορες δραστηριτικές ουσίες, από τις οποίες η σημαντικότερη είναι η ισταμίνη.

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ ΙΣΤΑΜΙΝΗΣ

Πρώτος ο Άγγλος σερ Χένρι Ντέλν, κατά το 1929, έρευνε την προσοχή των επιστημόνων στην πολύτιμη αυτή ουσία. Όλοι οι ιστοί του σώματος περιέχουν μία αναλογία 20--30 χιλιοστογράμμων ισταμίνης, κατά μιλόν. Άλλ' η ισταμίνη βρίσκεται κυρίως στο δέρμα, τους μύς και τον πεπτικό σωλήνα.

Η ισταμίνη είναι το αντίθετο της άδοεναλίνης. Η δεύτερη συστέλλει τα αιμοφόρα αγγεία. Το αίμα εκδιώκεται τότε απ' αυτά. Όταν μίας κυριεύει φόβος, μία σημαντική ποσότητα άδοεναλίνης εκκρίνεται μέσα στο αίμα. Επακολουθεί τότε η συστολή των αγγείων, με αποτέλεσμα την εκδίωξη του αίματος. Για το

ΚΑΙ Ο ΠΕΡΙΕΡΤΟΣ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥΣ

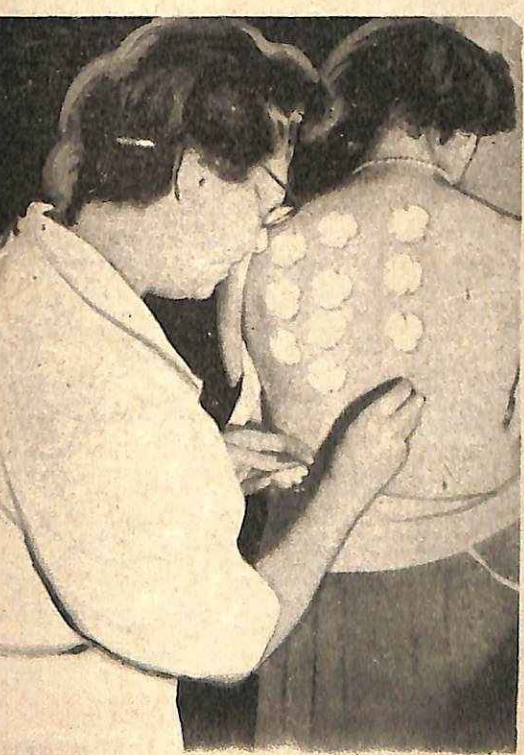
λόγο αυτό, χάνουμε το χρώμα μας και γινόμαστε όχροι. Η ισταμίνη, αντίθετα, εμποδίζει το αίμα να φύγει από τα αγγεία, για να συνεχίσει την πορεία του. Έχουμε τότε μία φλόγωση σ' ώριμασμένη περιοχή του σώματος.

Αυτή η ισταμίνη, λοιπόν, είναι υπεύθυνη για τα συμπτώματα της αλλεργίας.

Αν εισαγάγουμε μία ελαχίστη ποσότητα ισταμίνης μέσα στον οργανισμό ενός ποντικού, θα δούμε το δέρμα του να καλύπτεται άμεσα από ουδτικάρια, που παίρνει σε λίγο τη μορφή κόκκινων πλακών.

Άλλ' ως ξαναγύρισουμε στον απομονωμένο πνεύμονα του δόκτωρος Διακοπούλου. Μερικές σταγόνες ισταμίνης θα παραγάγουν σ' αυτόν τα ίδια αποτελέσματα όπως και το ασπράδι του αυγού. Οι βρόγχοι συστέλλονται και προκαλούν μία κρίσι άσθματος. Όταν η συστολή συνεχισθεί, το πλάσμα, που είναι το υγρό μέρος του αίματος, διεισδύει μέσα στους γειτονικούς ιστούς. Δημιουργείται τότε ένα οίδημα.

Η ισταμίνη, για το λόγο, ότι επιδρά σ' όλους τους λείους μύς, προκαλεί ποικίλα συμπτώματα, π. χ. ουδτικάρια και έκζεμα λόγω συστολής των τριχοειδών αγγείων, άσθμα (λόγω συστολής των βρόγχων), διάφορα οίδημα.

δήματα (π. χ. στη γλώσσα), διάρροια, ήμικρανία ή άσθμα χόρτου (λόγω της συστολής των τριχοειδών αγγείων του κρανίου ή της ρινικής κοιλότητας) κλπ.

Όταν ρίξουμε την ισταμίνη μέσα στην κυκλοφορία ενός πειραματόζωου, παράγονται βίαια αναφυλακτικά φαινόμενα, με δραματικές συνέπειες. Το δέρμα γίνεται εξαιρετικά θερμό και το ζώο αισθάνεται σ' όλο του το σώμα βελονές, που τις διαδέχεται ένα αίσθημα φλογώσεως. Είναι σαν δολόκληρο το σώμα του να καίγεται. Επακολουθεί ο σχηματισμός οίδηματος, που εμφανίζεται αρχικά στο μπουσούδι και κατέρχεται άσολούθως στο θώρακα. Η άρτηριακή πίεση πέφτει ταυτόχρονα και προκαλείται συγκοπή, που ώδηγει στο θάνατο. Ο καθηγητής Μπερνάρ Χαλπέρν απέδειξε άλλοτε, ότι το δηλητήριο της έχιδνης σκοτώνει, γιατί προκαλεί την απειλευθέρωση μεγάλων ποσοτήτων ισταμίνης μέσα στο σώμα.

Άλλ' η αλλεργία δεν είναι μορφή δηλητηριάσεως. Ένα κίλο φρούδες μπορεί να προκαλέσει φαινόμενα γαστρικού φούου ή ήπατικής ανεπαρκείας ή ακόμη δηλητηριάσεως και στα πιο όγνη άτομα. Άλλ' όταν ένας άνθρωπος άσφυκτάται γιατί έφαγε ένα κομμάτι φρούδας, τότε πρόκειται για αλλεργία. Η Έμμα Β., που αναφέραμε προηγούμενος, πέθανε αφού ήπιε ένα μοναδικό δικόιο ασπρίνης, γιατί το δικόιο αυτό προεκάλεσε άσθμα ήμικρανίας μέσα στο σώμα της. Στην ίδια αιτία οφείλονται και οι θάνατοι από πενικιλίνη. Το αντιβιοτικό αυτό, ωστόσο, δεν είναι τοξικό. Συμβαίνει, όμως, το έθης: Σε ώριμασμένα άτομα η πενικιλίνη προκαλεί την έκκριση ισταμίνης, κατά τον ίδιο τρόπο όπως γίνεται με τη γύρη των ανθέων ή τις φρούδες.

Ο μηχανισμός της άνοσίας εξηγεί περίπου και την αλλεργία. Ας υποθέσουμε, ότι εισπνέουμε ένα αλλεργιογόνο, π. χ. γύρη, σπείρια μούχλας, μία τοίχα από γάτο κλπ. Αυτά τα σώματα αποτελούνται από πρωτεΐνες, που το μοριακό βάρος τους κυμαίνεται από 10.000 ως 1.000.000. Όταν εισδύν στον οργανισμό μας, προκαλούν το σχηματισμό ειδικών αντισωμάτων, όπως συμβαίνει και με τα μικρόβια. Τα αντισώματα αυτά, προσκολλημένα στα ξένα σώματα, ανεβάζουν το μοριακό βάρος τους σε 2 εκατομμύρια ή και περισσότερο, και τα κάνουν πιο εύλωτα από τα λευκά αιμοσφαίρια.

Άλλ' σε ώριμασμένα άτομα, προκαλείται ταυτόχρονα άσθμα ήμικρανίας ισταμίνης. Έχουμε τότε τα αλλεργικά φαινόμενα.

ΕΙΔΙΚΗ ΕΥΑΙΣΘΗΣΙΑ

Άλλ' γιατί ώριμασμένα άτομα είναι αλλεργικά, ενώ άλλα δεν είναι; Και γιατί το ίδιο άλ-

«Τίς» για την εξακρίβωση της ουσίας, που προκαλεί τα αλλεργικά φαινόμενα.

λεργιογόνο προκαλεί σ' ένα άτομο άσθμα χόρτου, σε άλλο έκζεμα ή ουδτικάρια και σε τρίτο ήμικρανία ή διάρροια;

Οι καθηγητές Χαλπέρν και Βαλλερύ-Ραντό έκαναν το ακόλουθο πείραμα: Εισήγαγαν στον οργανισμό ενός πειραματόζωου αντισώματα, από εκείνα που, έχομένα σ' επαφή μ' ένα αλλεργιογόνο, προκαλούν την έκκριση ισταμίνης. Έδωσαν κατόπιν σ' αυτό το πειραματόζωο να εισπνέει άλατα άμυνης, για να του έρεθίσουν τους αναπνευστικούς αγωγούς του. Έτσι, το αλλεργιογόνο βρήκε πρόσφορο έδαφος, για να προκαλέσει κρίσι άσθματος.

Άλλ' να μία αθένηκη ιστορία: Έπρόκειτο για ένα παιδί, που οι γονείς του ήταν ευαίσθητοι στη γύρη και πάθαιναν άσθμα χόρτου. Το παιδί, όμως, δεν παρουσίαζε αλλεργικά φαινόμενα. Μία ανάλυση αίματος στο νοσοκομείο Μπρουσαι, έδειξε ότι μέσα στον οργανισμό του κυκλοφορούσαν ελεύθερα αντισώματα κατά της γύρας, που τα είχε κληρονομήσει προφανώς από τους γονείς του. Κάποτε, όμως, έκαναν έγχυση σ' αυτό το παιδί, για να του βγάλουν τις εκλάσεις, που είχε στη μήτηρ. Από αυτή τη στιγμή, άρχισε να παθαίνει κρίσεις άσθματος χόρτου. Τι είχε συμβή; Η έγχυση είχε έρεθίσει το βλεννογόνο της μήτης. Έτσι, τα ειδικά αντισώματα, για τα όποια μιλήσαμε και που κυκλοφορούσαν πριν ελεύθερα και άβλαβη, συγκεντρώθηκαν εκεί και προκάλεσαν άσθμα ήμικρανίας ισταμίνης. Και το ίδιο γίνεται κάθε φορά, που το παιδί εισπνέει κόνη γύρας.

Οι επιστήμονες παραδέχονται σήμερα, ότι, όπως συμβαίνει και με πολλές άλλες ασθένειες, τα αλλεργικά φαινόμενα εμφανίζονται σε άτομα που κληρονομούν μία ειδική ευαισθησία από τους γονείς τους, ή που απέκτησαν αυτή την ευαισθησία λόγω ανικανότητας του οργανισμού τους ν' αντιδράσει σ' ώριμασμένες επιδράσεις, που προέρχονται από τον εξωτερικό κόσμο. Ο οργανισμός τους, μ' απλούστερα λόγια, δεν κατορθώνει ν' αποκτήσει «άνοσια» απέναντι αυτών των επιδράσεων.

Αλλά δεν είναι δυνατή η άσυναισθητοποιήσις του οργανισμού; Να, απαντούν οι επιστήμονες. Προηγούμενος, όμως, πρέπει να εξακριβωθεί ποιά είναι η αιτία που προκαλεί τις αλλεργικές εκδηλώσεις. Ο έθισμός θα επιδιωχθεί κατόπιν με βοαδύτατο ονθύο και υπό άσπρη ίατρική παρακολούθηση.

Η καλύτερη μέθοδος φαίνεται, ότι είναι εκείνη του καθηγητού Βαλλερύ-Ραντό. Για να καταπολεμήσει μία αλλεργία στο γάλα, συνέστησε σ' έναν άσθενή να πίνει κάθε μέρα ένα ποτήρι νερό με μία σταγόνα γάλα. Έπειτα από μία έβδομάδα, οι σταγόνες έγιναν δύο, αργότερα τρεις, κ.ο.κ. Μερικούς μήνες αργότερα, ο άσθενής μπορούσε να πη δολόκληρο ποτήρι γάλα, χωρίς να αισθανθή την παραική ενόχληση.

ΟΤΑΝ πέθανε ο Κύρος, ο βασιλιάς των Περσών, άφησε δυο γιους: τον Καμβύση και τον Σμέρδι. Μά ο Καμβύσης, που ήταν μεγαλύτερος και πήρε το στέμμα, δεν έβλεπε με καλό μάτι τον αδελφό του. Φοβόταν μην του πάρει το θρόνο, γιατί ο λαός τον συμπάσσει περισσότερο. Γι' αυτό φρόντισε να τον εγδώλη από τη μέση. Τη δουλειά αυτή την ανέθεσε σ' ένα έμπιστο αξιωματούχο, τον Πρέξασπη.

Ο λαός δεν έμαθε τίποτε γι' αυτή τη δολοφονία. Στη βασιλική αυλή πίστευαν πως ο Σμέρδι είχε πέσει σ' ένα δυσμένεια κι' ήταν εξόριστος σ' ένα μακρινό φρούριο. Έμεινε, λοιπόν, μόνος ο Καμβύσης και βασίλευε ήσυχα, ως την εποχή που κηρύχτηκε ο πόλεμος με την Αίγυπτο, θεωρώντας με το στρατό του ο Καμβύσης, άρρηκτα στη θέση του Μήδου. Ένα μενύριον, που είχε ξαναχρησιμοποιήσει ο Πρέξασπη, ούτως ή άλλως ο Μήδους μισούσε κρυφά το βασιλιά. Τον μισούσε, γιατί ο Καμβύσης θέλοντας να τιμωρήσει παραδειγματικά τον αδελφό του Μήδου, που λεγόταν κι' αυτός Σμέρδις, για μία κατάρα που έκανε εις βάρος του δημόσιου, του έκοψε τ' αυτιά!

Τώρα, λοιπόν, ήταν μία ευκαιρία να τον εκδικηθεί. Έκμεταλλεύτηκε έτσι τη συνωνυμία του αδελφού του με τον δολοφονημένο πρίγκηπα και μία μέρα, χωρίς πολλές διατυπώσεις, ανέθεσε στο θρόνο τον αδελφό του με τα κομμένα αυτιά κι' έστειλε κήρυκες γι' αναγγελίαν στους Πέρσες, ότι ο Σμέρδις, ο γιός του Κύρου, γυρίζει από την εξορία, που τον γύριζε άδικα καταδικάσει, και ανέθηκε στο θρόνο του πατέρα του και ότι κήρυξε έκπτωτον τον τυραννικό αδελφό του Καμβύση. Και προς το συμφέρον της πατρίδας, ζητούσε από το λαό υπαγωγή.

Όταν τάχθηκε αυτό ο Καμβύσης, που πολέμωσε στην Αίγυπτο, έγινε πάρος από το θύμο του. Κάλεσε στη σκηνή του τον Πρέξασπη και του φώναξε:

— Είσαι ένας ψεύτης, ένας απατεώνας! Θά σου κόψω το κεφάλι! — Τι είν' αυτά που λές, βασιλιά μου; Σου όρκίζομαι πως τον αδελφό σου, όχι μόνο τον σκότωσα, αλλά και του έβαψα με τα χέρια μου. Ο βασιλιάς καταπληκτός πρόσταξε να κηρύξει ο κήρυκας, που έφερε τα κακά μαντάτα.

— Τον είδες εσύ με τα μάτια σου, τον αδελφό μου Σμέρδι; — Όχι, απάντησε ο κήρυκας. Δεν τον είδα κανείς.

— Ποιός λοιπόν, σούδωσε την εντολή;

— Ο Μήδους. — Τ' άκουσ, αφέντη μου; φώναξε ο Πρέξασπη, παίρνοντας θάρρος. Ο Μήδους είναι ο προδότης! Είναι αυτός που έχει αδελφό του το Σμέρδι, εκείνος που τοίκοιμες κάποτε τ' αυτιά! Καλύτερα να μού έκοβες το κεφάλι, παρά ν' ακούσω τη φωβερή αυτή ατιμία! Στο θρόνο σου ανέθηκε ένας Σμέρδις, αλλά ο Σμέρδις αυτός είναι ο αδελφός του Μήδου σου!

Ήταν πιά εύκολο να γίνη βασιλιάς ένας Σμέρδις με κομμένα αυτιά, παρά ένας Σμέρδις με... κομμένο κεφάλι! Ο Καμβύσης πήρε άμεσα την απόφαση να εγκαταλείψει τον αγώνα κατά των Αιγυπτίων και να βαδίσει με το στρατό του κατά των σφετεριστών του θρόνου του. Αυτό τον σφετεριστή τον θρόνου του. Αυτό τον έλεγε η καρδιά του. Μά η άρρωστημένη καρδιά του, τον άφησε στη μέση. Η ξαφνική αυτή άρρώστεια, που τον έριξε κατάκοιτο, έφερε στη συνειδήσι του φοβερές τύψεις. Το αίμα του σκοτωμένου αδελφού του τον έκαίγε. Βλέποντας πως δεν τούμπε πιά έλπίδα ζωής και με το φόβο της θείας κρίσεως, μάζεψε γύρω από την κλίνη του τους πολεμάρχους και τους εξομολογηθήκε όλη την αλήθεια, τη φοβική αλήθεια.

— Έβαψα τα χέρια μου, στο αίμα του αδελφού μου! στέναξε. Παρακαλώτε τους θεούς να με συγχωρήσουν... — Τα θολά μάτια του έτοιμοθάνοντο, καρφώθηκαν πάνω στο Πρέξασπη, καλώντας τον να βεβαιώσει πως αυτός ήταν ο έκτελεστής του εγκλήματος. Μά ο Πρέξασπη, που φοβόθηκε την όργη των Περσών αιωρούσε.

— Μίλα, ανανδρεί! φέλλισε ο βασιλιάς.

— Ο Σμέρδις είχε ένα πάρα πολύ σπουδαίο λόγο να ενδιαφέρεται και να ανησυχού: Μαζί με την περσική περιουσία, που άφησε, ο Καμβύσης στο διάδοχό του, ήταν και οι γυναίκες του. Στο βασιλικό χαρμί ανή-

Ο έστεμμένος ΚΟΥΥΤΣΑΥΤΗΣ

σουλιάς. Έσύ δε σκότωσες το Σμέρδι.

Μά ο αυλικός δούδθηκε.

— Όρκισθήτε μου, τραώλε μεσα στην αγωνία του ο Καμβύσης, πως θα εκδικηθήτε τους σφετεριστές του θρόνου μου!...

— Έπειτα ο βασιλιάς ξεψύχισε. Οι Πέρσες δεν ήξεραν τί να κάνουν. Έκείνος που βασιλεύει σ'α Σούσα ήταν ή δεν ήταν ο Σμέρδις, ο γιός του Κύρου; Ποιός άλλος μπορούσε να τους πη την αλήθεια, έκτος από τον Πρέξασπη;

Μά εκείνος, που νόμιζε πως κινδύνευε, άποφάσισε να κρύψει την αλήθεια.

— Ο Καμβύσης, τούς είπε πονηρά, όσο ζούσε μ' ανάγκασε να λέω ψέματα. Δεν είναι αλήθεια πως εγώ σκότωσα τον Σμέρδι. Αυτός που κάθεται στο θρόνο της Περσίας είναι ο Σμέρδις, ο γιός του Κύρου.

Τότε όλος ο στρατός και οι άρχηγοι του θόσαν με μία φωνή:

— Ζήτω ο Σμέρδις, ο νέος μας βασιλιάς!

★

Ύστερα από τον ανέπικτο θάνατο του Καμβύση, ο ψευτο-Σμέρδις βασιλεύει ανενόχλητος σ'α Σούσα. Φάνηκε μάλιστα και καλός βασιλιάς. Αλάφρυνε τούς φόρους, περιποιόταν τούς ευγενείς και τούς υπηκόους του με ευγένεια και με φιλική δημοτικότητα. Οι Πέρσες δεν ήξεραν πως να εύχονται σ'α Σμέρδις, που τούς έ-ριστησαν τόσο καλό βασιλιά. Δεν ήταν ούτε η πρώτη, ούτε η τελευταία φορά που ένα «ζωτικό» ψεύδορ κωδερνούσε μέσα σ' δολιχλήρη την Περσία, ένας και μόνος άνθρωπος.

Αλάφρυνε για τη γνησιότητα του δεν πείσθηκε για τη γνησιότητα του βασιλιά. Κι' αυτός ήταν ο Σμέρδις, βασιλιάς. Κι' αυτός ήταν ο Σμέρδις, ο ευγενής των ευγενών, που συγγενός του βασιλική οικογένεια κι' είχε μεγάλη επιρροή.

Ο Σμέρδις για να εξακριβώσει την αλήθεια, ζήτησε πολλές φορές άκράσει από το βασιλιά. Μά τότε με τη μία δικαιολογία, και πότε με την άλλη, ο βασιλιάς ήταν άθεος. Κανείς δεν τον έβλεπε, Κανείς δεν τον άκουγε. Α' να κρύβεται έτσι, σκέφθηκε ο Σμέρδις, θάχνη κάποια σοβαρή ατμία και δε θέλει να προσδοχή.

Ο Σμέρδις είχε ένα πάρα πολύ σπουδαίο λόγο να ενδιαφέρεται και να ανησυχού: Μαζί με την περσική περιουσία, που άφησε, ο Καμβύσης στο διάδοχό του, ήταν και οι γυναίκες του. Στο βασιλικό χαρμί ανή-

μεσα στις άλλες γυναίκες, ήταν και η κόρη του Σμέρδι, η ωραία Φαίδμα.

— Έστειλε, λοιπόν, με χίλιες προφυλάξεις, μια έμπιστη σκλάβά στην κόρη του, να την ρωτήσει, αν ο Σμέρδις, ο άντρας της, ήταν πραγματικά ο γιός του Κύρου. Μά η Φαίδμα του άπάντησε πως δε μπορούσε να το ξέρη, αφού ο νέος βασιλιάς δεν την είχε ακόμη κάλσει κοντά του. Τότε ο Σμέρδις ξανάστειλε τη σκλάβη να ρωτήσει πάλι την κόρη του, αν η Άτοσσα, που ήταν κόρη του Κύρου και αδελφή του Σμέρδι, είδε ποτέ κατά πρόσωπο το βασιλιά. Η απάντησή της Φαίδμας ήταν πάλι άπογορευτική. Πως μπορούσε να ρωτήσει την Άτοσσα, αφού είχε να τη δει από τον καιρό που ανέθηκε στο θρόνο ο νέος βασιλιάς;...

Ο πονηρός Μήδους είχε άπομονώσει σ'α χωριά διαμερίσματα τις γυναίκες του παλατιού. Η δεύτερη απάντησή έδωσε σ'α μεγαλύτερες ύποψης στον Σμέρδι. Βάθηκε πιά με πείσμα να ξεσκεπάσει την απάτη. Παραγγέλλει, λοιπόν, στην κόρη του, να νύχτα που θαρχόταν η σειρά της, να μείνη με το βασιλιά, να φροντίσει με κάθε τρόπο να εξακριβώσει, αν ο σύζυγός της είχε... αττία!

Η πατρική παραγγελία ήταν δύσκολη. Η Φαίδμα φοβόταν. Δεν ήθελε όμως να χάσει το χατήρι του πατέρα της. Έτσι, όταν ήρθε η μοιραία νύχτα, ποτέ της δεν είχε τέτοια άγκυλιάσματα και τέτοια φιλά για τον έστεμμένο της σύζυγο. Δεν έξερω τι πονηρία μεταχειρίστηκε μέσα στο σκοτεινό βασιλικό θάλαμο για να εξακριβώσει την αλήθεια. Γι' αυτό να μην τολμήσει να τον χαιδέει στο κεφάλι, που ήταν πάντοτε σκεπασμένο. Η Φαίδμα άδκανε κάτι άλλο πιο σίγουρο και πιο θετικό. Θά περιμένει υπομονετικά να πάρη ο Σμέρδις τον βασιλιά της. Και όταν ο Σμέρδις άρχισε ένα δυνατό ρουχαλιτό, η Φαίδμα που έκανε ως τότε την κοιμισμένη, σηκώθηκε άδρυστα κι' άρχισε να ψαχουλεύει το κεφάλι του και με φρίκη τράβηξε από εκεί τα χέρια της.

Την άλλη μέρα το πρωί ο Σμέρδις πήρε από την κόρη του το μύριον, που περιέμενε τότε αγωνία: «Ο Σμέρδις δεν έχει αττία!»

Τώρα πιά δεν τούμπε καμιά-αμφιβολία. Ο Σμέρδις δεν ήταν ο γιός του Κύρου, ήταν ο κουτσαβότης αδελφός του Μήδου!

★

Ποιά άλλη απόδειξη ήθελε πιά ο

— Μονάχα οι θεοί μπορούν ν' άποφασίσουν... είπε ο Σμέρδις στους επαναστάτες.

Στάνης; Τώρα δεν τούμπε άλλο, παρά να σκεφθώ πως να απαλλάξω το θρόνο από ένα σφετεριστή. Μά η δουλειά αυτή ήταν δύσκολη. Χρειάζοταν πολλή προσοχή. Ο λαός άγαπούσε τον ψευτο-Σμέρδι, γιατί τον είχε εύεργετήσει και είχε έλαττώσει τούς βαρείς φόρους. Η επανάσταση έπρεπε να γίνη από πάνω. Γι' αυτό ο Στάνης στράφηκε σ'α δριστοκράτες και σ'α ανώτερους άξιωματικούς, ψαρεύοντας τούς δυσαρρητήμους. Ύστερα από πολλούς υπαινιγμούς και δοκιμαστικές κρούσεις, που έγιναν με μεγάλη λεπτότητα, έφτασε στην ουσία. Και τότε είδε μ' έκπληξη πως ο καθένας τους, από πολύ καιρό, είχε τις ίδιες ύποψεις. Όλοι όμως φοβόντουσαν να τις έκφρασουν, γιατί αν ο βασιλιάς δεν είχε αττία, είχαν, όμως οι σπιούντοι του!...

Όταν ο Στάνης κατόρθωσε να συνεννοηθώ με έξη μεγαίστδες του βασιλείου, χωρίς να γίνη άντιληπτός, η συννομία σφούττωσε. Όλο το ζήτημα ήταν πως θα κατάφερναν να μπουν μέσα στο παλάτι, να σκοτώσουν τη μηδική φρουρά κι' ύστερα να τυρπάσουν σ'α βασιλικά διαμερίσματα και να εξακύνουν το σφετεριστή.

Αυτά σχεδίαζαν οι τομληροί συνωμότες, όταν στη Σούσα έφτασε ο Δαρείος, ο γενναίος γιός του Ύστασπη, που ήταν ένας από τούς μεγαλύτερους σατράπες της Περσίας. Ο Στάνης, που έκτιμούσε τον ήρωισμό και την τόλμη του Δαρείου, έπευσε να τον μυσήσει στη συννομία. Ήταν ο άνθρωπος που του χρειαζόταν. Από τη μέρα αυτή τα γεγονότα πήραν γρήγορη εξέλιξη.

Έκατο ένοπλοι ευγενείς μπήκαν αφένδιαστικά στο παλάτι, σκότωσαν τούς φρουρούς και δολοφόνησαν τον κουτσαβότη βασιλιά. Ο λαός δυσαρρητήθηκε, αλλά δε μπόρεσε ν' άντιδράσει. Όλος ο στρατός και η άριστοκρατία προσεγγίσαν στην έπαναστασία. Αλάφρο, ένα περίοκο δυναστικό ζήτημα ξεσπάσθηκε από τις πρώτες μέρες του θριάμβου. Ποιός θα γινόταν βασιλιάς; Ο Καμβύσης δεν είχε έφρησε διάδοχο. Έτσι έσπασαν πολλές φιλοδοξίες και καυγάδες. Τότε ο Στάνης είπε στους επαναστάτες:

— Μονάχα οι θεοί μπορούν ν' άποφασίσουν. Άς άρνησώμε σ' αυτούς την έλπολή.

— Πως; ρώτησαν κατάπληκτοι οι μεγαίστδες.

Με τόν έξης τρόπο: Οι ευγενείς ύποψηται θά καθάλλησαν τ' άλογά τους και θά συναντήσουν αόριο τ'α έμμερσώματα, έξω από τις πύλες της πόλεως. Κι' εκείνος που τ'άλογό του θά χλωμιντήρη στην πρώτη άγχιδα του ήλιου, ατ'ς θάνατο ο έκλεκτός των θεών και αυτόν θά αναγνωρίσουμε για βασιλιά μας!

Όλοι συμφώνησαν με τη φωτεινή έμπνευσι του Στάνης, γιατί θεωρούσαν τ'άλογα ιερά ζώα και λάτρευαν τον ήλιο σ'α θεό τους. Μά ο Δαρείος που ήταν άπιστός, είχε πολλές άμφιβολίες για την έλποια των θεών. Από τη στενοχωρία αυτή τον έβγαλε ο Ιπποκώμος του, που ήταν ένας δαιμόνιος Έλληνας.

— Έννοια σου, αφέντη μου, τοππε πανηρά. Αύριο το πρωί μάλιστα βγ'η ο ήλιος, θάσαι βασιλιάς!

Και ο πολυμήχανος Άθηναίος πήρε από τούς σταλάους του Δαρείου, μια διορφή φοράδα, που ήταν η ένομιμη του άλγους, που καθάλλαικε ο Δαρείος, και πήγε και την έδεσε έξω από τις πύλες της πόλεως.

Την έπομνην τα έμμερσώματα άρχισαν να μαζεύονται εκεί πάνω σ'α άλογά τους, οι ιμνηστρες του θρόνου. Ο Δαρείος έφτασε τελευταίος, λίγα ευτερόλεπτα πριν την άνατολή του ήλιου. Όλα ήταν κανονισμένα με θαυμαστή ακρίβεια. Όταν πέρασε μπροστά από το μ'ρος που ήταν δεμένη η φοράδα, τ'άλογό του την μυστήρισε κι' άρχισε ένα ζωηρό χλωμιντήρισμα. Τη στιγμή αυτή οι πρώτες χρυσές άχτίδες του ήλιου φώτισαν τις πύλες των Σούσαν.

Οι Πέρσες ευγενείς πήδσαν με ιερό ένθουσιασμό από τ'άλογά τους και προσκύνησαν τον Δαρείο, που έγινε βασιλιάς, χωρίς στην έσυνουμένη φοράδα του άλγους του!

Ι. ΑΝΔΡΟΥΑΙΔΑΚΙΣ

Η ΜΑΝΤΟΝΝΑ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗ ΣΥΝΕΧΕΙΑ Σ

Ο Τζοβάνι, που αγάπησε πάντα δίχως έλπίδα τη Τζιλέτα, της ύποσχεται να προσπαθή να ξαναφέρη κοντά της τον Άττιλιο. Τον παρακολουθεί λοιπόν και άνακαλύπτει την πορτοκία που κάνει στη Μαντονίνα. Τον σταματάει τότε, στο δρόμο, και του λέει άπειλητικά να άφρη ήσυχη αυτή την κοπέλα και να ξαναγυρίση στη Τζιλέτα. Έκείνος του άπαντάει, περιφρονητικά κι' άγέρωχα, να τον άφρη ήσυχο. Θυμώνει δε με τη Τζιλέτα, γιατί καταλαβαίνει πως αυτή τον έστειλε. Ύστερα ο Τζοβάνι πηγαίνει στο σπίτι της Μαντονίνας, που ένοουσιάζεται ξαναβλεπόντας τον έπειτα από τόσα χρόνια. Και συνιστάει στη θέση μητέρα της να την φυλάξη απ' τούς κακούς σκοπούς του Άττιλιο. Δίνει έπίσης στις δυο γυναίκες πληροφορίες για τη Τζιλέτα, κι' η Μαντονίνα έμμενει να την έπισκεφθώ. Πραγματικά, πηγαίνουν στο σπίτι της. Έκείνη μισεί κρυφά τη Μαντονίνα, γιατί έχει μάθει απ' το Τζοβάνι πως ο Άττιλιο ενδιαφέρεται γι' αυτήν. Δεν της το δείχνει όμως, την ύποδεχεται στοργικά και μιλάει για τα περασμένα. Έκείνη την ώρα φάνει ο Άττιλιο και μένει κατάπληκτος δρισκοντας εκεί τη Μαντονίνα. Ύστερα, όταν μένη μόνος με τη φιλενάδα του, της προτείνει να τον βοηθήσει να ίκανοποιήση το καπρίτσιο του καταστράτας αυτή την κοπέλα. Έκείνη άναγκάζεται στην άρχη, άλλ' έπειτα δέχεται. Στο μεταξύ, ο μαρκήσιος Τζακούμο ντε Μοντεπάνια παίρνει ένα άνωμο γράμμα, που του θυμίζει την ύποσχεσι που έδωσε στον αδελφό του να φάη για την έγγονή του και τον προειδοποιεί πως θ' άναγκασθώ να έπιστρέψω την περιουσία που σφετερίσθηκε. Τόχει βάλει στην κάμαρά του μια ύποπτη, συνεννοημένη με τη Ροζίτα. Ο μαρκήσιος άναστατώνεται και συμφωνεί με τη σύζυγό του Ροζίτα να προσέουν πολύ και να πάρουν τα μέτρα τους. Η Ροζίτα δε μπορεί να ξεχάσει την άμοιότητα της Μαντονίνας, που το γιό της και πηγαίνει στο σπίτι της για να τη γνωρίσει καλύτερα. Η κ. Μπρέρα της δίνει πληροφορίες γι' αυτήν.

— Άνταμειθήθ κ' α τ'ε για την καλή σας πράξη, κυρία, είπε η χήρα. Είμαι πολύ ευχαριστημένη που έβρεκα τη γνωριμία σας. Τώρα έπιθυμώ άκόμα πιο πολύ να πλησιάσω την καλή αυτή κοπέλα.

— Κι' εγώ το ίδιο! φώναξε η Νίλντα. Μπορούμε όμως να τη συναντήσουμε στο σπίτι της Έλσας. Θά τη βρίσκουμε μάλιστα εκεί, αν πηγαίνουμε τώρα άμέσως.

— Έξινάτε λοιπόν, παρατήρησε η Ροζίτα, πως δεν άρσσει στη μαρκισσία Μπρέρα να παίνονουν οι φίλες της κόρης της μαθήματα απ' την ίδια δασκάλα;

— Πραγματικά, κυρία! είπε η χήρα. Μ' αυτή τη συμφωνία προσλάβαμε τη Μαντονίνα. Όταν έμμε λήξη η συμφωνία της, στο τέλος του μηνός, η κόρη μου θά σταματήση τα μαθήματα, γιατί το σπίτι των Μοντεπάνια κρύβει πολλούς κινδύνους γι' αυτήν!

— Τί θέλετε να πτή, κυρία; ρώτησε η Ροζίτα— Ενώ η Νίλντα ένομιθε ένα άδυρο σφίξιμο στή καρδιά, χωρίς να ξέρη το γιατί.

— Η κυρία Μπρέρα χλωμή, μ' αττία λυμπερά, πρόσθεσε:

— Όθω να πώ ότι ο γιός της μαρκισσίας, σ'α να μ'α φτ'η την ύπο έξέλασε μια νύχ κι' την έκανε από καιρό φιλενάδα του, προσπαθεί τώρα ν' άποπληνώση και την κόρη μου.

Η χήρα σταμάτησε ξαφνικά, γιατί η Νίλντα είχε βγάλει μια κραυγή κι' είχε λιποθυμήσει. Η κυρία Μπρέρα δεν κατάλαβε την αττία της άπρόοπτης αυτής κακοδιαθέσεως της. Βοήθησε τη Ροζίτα να την περιποιηθώ και χάρηκε βλέποντάς την να συνέχεται.

— Μά τί πάθατε, δεσποινίς; τη ρώτησε μ' άνησυχία.

— Η Νίλντα, κατάχλωμη, προσπάθησε να χαμογέλαση.

— Δεν έξω κι' εγώ, απάντησε. Ένοιασα ξαφνικά πως έσθυνα...

— Ίσως έκαμα άσχημα που γένηκα σήμερα, γιατί αίσθανόμουν από πριν μια γενική κακοδιαθέσια. Τώρα όμως είμαι καλλίτερα.

Πιστεύω πως θά σ'α πείραζε ο καιρός, είπε η κυρία Παλμέρι. Είσαστε τόσο λεπτή κι' εύαίσθητη, Νίλντα!... Έχετε τώρα το κουράγιο να γυρίσετε σπίτι;

— Ναί, ναί! απάντησε ζωηρά η κοπέλα.

Σηκώθηκε και είπε στην κυρία Μπρέρα:

— Με συγχωρείτε για την ένοχλήσι!... Πέστε στη δεσποινίδα Μονετα πως θά ήμουν εύθυμίσμένη αν γινόταν δασκάλα μου. Άλλ' αν αυτό είναι άδύνατο, άς μου φέρη τουλάχιστον ν' άγοράσω κανένα έργο της.

— Έννοια σας, δεσποινίς, θά της το πώ. Και θάρρη άσφαλώς.

Οι δυο έπισκέπτριες έφυγαν. Μόλις μπήκαν σ'α αυτοκίνητο, που τις περίμενε στην πόρτα, η Ροζίτα άγκάλιασε απ' τη μέση τη Νίλντα και της είπε με γλυκειά φωνή:

— Κατάλαβε το λόγο της λιποθυμίας σας. Άγαπάτε τον Άττιλιο!

— Άντι για άλλη απάντησι, η κοπέλα έβγαλε τα κλάματα.

— Η κυρία Παλμέρι τη χαιδέψε, σ'α νάταν μικρούλα.

— Το έχω καταλάβει από καιρό, πρόσθεσε. Και στενοχωρήθηκε πολύ, γιατί αυτός ο νέος είναι ανάξιός σας.

— Η Νίλντα σφίχτηκε στο πλευρό της.

— Άντι για άλλη απάντησι, η κοπέλα έβγαλε τα κλάματα.

— Η κυρία Παλμέρι τη χαιδέψε, σ'α νάταν μικρούλα.

— Το έχω καταλάβει από καιρό, πρόσθεσε. Και στενοχωρήθηκε πολύ, γιατί αυτός ο νέος είναι ανάξιός σας.

— Η Νίλντα σφίχτηκε στο πλευρό της.

— Άντι για άλλη απάντησι, η κοπέλα έβγαλε τα κλάματα.

— Η κυρία Παλμέρι τη χαιδέψε, σ'α νάταν μικρούλα.

— Το έχω καταλάβει από καιρό, πρόσθεσε. Και στενοχωρήθηκε πολύ, γιατί αυτός ο νέος είναι ανάξιός σας.

— Η Νίλντα σφίχτηκε στο πλευρό της.

— Άντι για άλλη απάντησι, η κοπέλα έβγαλε τα κλάματα.

— Η κυρία Παλμέρι τη χαιδέψε, σ'α νάταν μικρούλα.

— Το έχω καταλάβει από καιρό, πρόσθεσε. Και στενοχωρήθηκε πολύ, γιατί αυτός ο νέος είναι ανάξιός σας.

— Η Νίλντα σφίχτηκε στο πλευρό της.

— Άντι για άλλη απάντησι, η κοπέλα έβγαλε τα κλάματα.

— Η κυρία Παλμέρι τη χαιδέψε, σ'α νάταν μικρούλα.

— Το έχω καταλάβει από καιρό, πρόσθεσε. Και στενοχωρήθηκε πολύ, γιατί αυτός ο νέος είναι ανάξιός σας.

— Η Νίλντα σφίχτηκε στο πλευρό της.

— Άντι για άλλη απάντησι, η κοπέλα έβγαλε τα κλάματα.

— Η κυρία Παλμέρι τη χαιδέψε, σ'α νάταν μικρούλα.

— Το έχω καταλάβει από καιρό, πρόσθεσε. Και στενοχωρήθηκε πολύ, γιατί αυτός ο νέος είναι ανάξιός σας.

ρό της, νοιώθοντάς το σ'α καταφύγιο. Μία άπέραντη αγωνία της έσφιγγε την καρδιά.

— Τόχω σκεφθώ κι' εγώ πολλές φορές, μωρουίρισε. Άλλ' η αγάπη μου είναι δυνατότερη απ' τη θέλησί μου. Άδύνατο να τη νικήσω!... Γνωρίζομαστε από παιδιά με τον Άττιλιο. Περνούσαμε μαζί τις διακοπές μας στη βίλλα των Μοντεπάνια, όπου με προσκαλούσαν, σ'α φίλη της αδελφής του.

— Ήταν ζωηρός, άνησυχος. Με πείραζε, με κοροϊδεύε... κι' όμως τον άγαπούσα. Μία μέρα, καθώς κληνιόμασμε, μ' έσπρωξε και με πέταξε χ'αμω. Χτύπησα, έμεινε σ'α λιπόθυμη... Τον είδα τότε να κλαίη άπειλημένος. Γονάτισε δίπλα μου, με γέμισε φιλία και δάκρυα. Ένοιασα τότε τ'α εύτυχία, που βάλενα να πεθάνω εκείνη τη στιγμή!

— Μην ξεάπτεσθε έτσι, Νίλντα. Θά σ'α κάνη κακό... Τώρα καταλαβαίνω γιατί δε θελήσατε να παντρευθήτε κι' άφοσιωθήκατε σ'α αδελφό σας και σ'α στωχούς. Μά δεν άρκει αυτό. Πρέπει να ξεχάσετε! Ο Άττιλιο δεν είναι κατάλληλος για άντρας σας. Δε θά σ'α έκανε εύτυχισμένη.

— Τώρα το καταλαβαίνω κι' εγώ... και ύποφ'ω γι' αυτό!

— Γιατί έχετε ευκαιρία να τον βλέπετε. Άν όμως άραιώνατε τις έπισκέψεις σας στο σπίτι του...

— Δε μπορώ, γιατί είναι εκεί κι' η Έλσα, που την άγαπάω σ'α άδελφή μου. Δεν έχει άλλη φίλη από μένα. Ξέρω όλα τα μυστικά της καρδιάς της. Άγαπάει τον αδελφό μου, το Σουλδάνο.

Τόχω καταλάβει κι' αυτό. Μου φαίνεται άωστός πως έκείνος δεν την άγαπάει.

— Όχι. Την έκτιμάει μονάχα πολύ και λέει πάντα πως ο άντρας που θά την πάρη θά γίνη εύτυχισμένος. Δε σκέπτεται όμως να παντρευθώ. Κι' άλλωστε, μ'α φαίνεται πως δ'α πληγώνεται.

— Δε μπορώ, γιατί είναι εκεί κι' η Έλσα, που την άγαπάω σ'α άδελφή μου. Δεν έχει άλλη φίλη από μένα. Ξέρω όλα τα μυστικά της καρδιάς της. Άγαπάει τον αδελφό μου, το Σουλδάνο.

Τόχω καταλάβει κι' αυτό. Μου φαίνεται άωστός πως έκείνος δεν την άγαπάει.

— Όχι. Την έκτιμάει μονάχα πολύ και λέει πάντα πως ο άντρας που θά την πάρη θά γίνη εύτυχισμένος. Δε σκέπτεται όμως να παντρευθώ. Κι' άλλωστε, μ'α φαίνεται πως δ'α πληγώνεται.

— Δε μπορώ, γιατί είναι εκεί κι' η Έλσα, που την άγαπάω σ'α άδελφή μου. Δεν έχει άλλη φίλη από μένα. Ξέρω όλα τα μυστικά της καρδιάς της. Άγαπάει τον αδελφό μου, το Σουλδάνο.

Τόχω καταλάβει κι' αυτό. Μου φαίνεται άωστός πως έκείνος δεν την άγαπάει.

— Όχι. Την έκτιμάει μονάχα πολύ και λέει πάντα πως ο άντρας που θά την πάρη θά γίνη εύτυχισμένος. Δε σκέπτεται όμως να παντρευθώ. Κι' άλλωστε, μ'α φαίνεται πως δ'α πληγώνεται.

— Δε μπορώ, γιατί είναι εκεί κι' η Έλσα, που την άγαπάω σ'α άδελφή μου. Δεν έχει άλλη φίλη από μένα. Ξέρω όλα τα μυστικά της καρδιάς της. Άγαπάει τον αδελφό μου, το Σουλδάνο.

Τόχω καταλάβει κι' αυτό. Μου φαίνεται άωστός πως έκείνος δεν την άγαπάει.

— Όχι. Την έκτιμάει μονάχα πολύ και λέει πάντα πως ο άντρας που θά την πάρη θά γίνη εύτυχισμένος. Δε σκέπτεται όμως να παντρευθώ. Κι' άλλωστε, μ'α φαίνεται πως δ'α πληγώνεται.

— Δε μπορώ, γιατί είναι εκεί κι' η Έλσα, που την άγαπάω σ'α άδελφή μου. Δεν έχει άλλη φίλη από μένα. Ξέρω όλα τα μυστικά της καρδιάς της. Άγαπάει τον αδελφό μου, το Σουλδάνο.

Τόχω καταλάβει κι' αυτό. Μου φαίνεται άω

49

καί σκουπίζανε τα αίματα που τρέχανε απ' την πληγή του κεφαλιού της.

Είδοποιήσαν αμέσως το γιατρό και την άστυνομο.

Ο γιατρός πιστοποίησε πως η χήρα είχε πεθάνει. Στο πρόσωπό της ήταν ακόμα ζωγραφισμένη η έκφραση της φρίκης που είχε νοιώσει την τελευταία στιγμή.

Όσο για τη Μαντονίνα, φαινόταν κι' αυτή νεκρή. Είχε τα μάτια της κλειστά και το κορμί της σαν ξυλισμένο.

Στο νοσοκομείο, όπου την πήγαν αμέσως, διαπίστωσαν πως η πληγή του κεφαλιού της δεν ήταν πολύ σοβαρή. 'Αλλ' η γενική κατάσταση της φόβιζε τους γιατρούς.

Τη δάλανε σε μια κάμαρα με δυο κρεβάτια. Μια νοσοκόμα τοποθετήθηκε δίπλα της, για να ειοδοποίηση μόλις θάδινε σημεία ζωής.

Μόνο τα ξημερώματα η κοπέλλα συνήλθε επιτέλους. Κι' οι πρώτες λέξεις που ξέφυγαν απ' τα χείλη της, ήταν:

— Βοήθεια!... Βοήθεια!...

Ένας γιατρός και μια αδελφή έτρεξαν αμέσως κοντά της. Ήταν μαζί τους κι' ένας αστυνομός.

— Μη φοβόσαστε κόρη μου! είπε γλυκά η αδελφή. Είσαστε ανάμεσα σε φίλους. Κανείς δε θέλει το κακό σας.

Η Μαντονίνα ανακάθησε στο κρεβάτι, κυττάζοντας γύρω της, σαν χαμένη.

— Νά τον!... τραύλισε. 'Εκείνος... ο παλιάτσος... Γελάει... μ' άρπάξει, με σφίγγει, με πνίγει... κανείς δεν έρχεται να με γλυτώσει... κανείς... Βοήθεια, βοήθεια... μαμά...

Σίγουρα, αυτή η δύστυχη κοπέλλα έπεσε θύμα ανανδρής επιθέσεως, δήλωσε ο γιατρός. Καποιος παλιάνθρωπος, επωφελούμενος απ' το Καρανάβλι, χώθηκε στο σπίτι της. Ήξερε πως η γρηά κυρία ήταν έτοιμη να πεθάνει.

Ναί, έτσι θάνα! συμφώνησε κι' ο αστυνομός. Φαίνεται πως αυτό το υποκείμενο ήταν μεταμφιεσμένο σε παλιάτσο. Τούπεσε μάλιστα η μάσκα του στο δωμάτιο του θύματος.

Τότε λοιπόν θα τον αναγνώρισε αυτή η κοπέλλα και θα μάς τον υποδείξει.

Μα η Μαντονίνα δεν άκουγε, δεν καταλάβαινε τίποτα, κι' εξακολουθούσε να παραμιλάει:

— Μου τό είχε πη πως θάρχονταν... να τος! Φύγε από δω... δε θέλω... δε θέλω... σας συχαίνομαι... σας μισώ... 'Αφίστε με... Μα δε θα με βοηθήση λοιπόν κανείς;

Ξανάπεσε στο κρεβάτι. Ξαντλημένη.

— Πρέπει να της δώσουμε ένα καταπραυντικό, αλλιώς μπορεί να τρελλαθεί! είπε ο γιατρός.

Κι' έδωσε τις απαιτούμενες διαταγές στη νοσοκόμα.

Μισή ώρα αργότερα, η Μαντονίνα κοιμόταν ησυχά.

Ο ύπνος της αυτός συνεχίστηκε ως μετά τα μεσάνυχτα. Όταν ξανάνοιξε τα μάτια της, κύτταξε γύρω με έκπληξη. Είχε ξαναδρῆ τελείως τα λογικά της.

Πού βρίσκομαι; ρώτησε. Ποιός μ' έφερε εδώ;

— Κάτι καλοί άνθρωποι, που σας βρήκαν στο σπίτι σας λιποθύμη και πληγωμένη, της εξήγησε η αδελφή σκύδοντας πάνω της.

— Λιπόθυμη; Πληγωμένη; Πότε; Γιατί;

— Αυτό θέλουμε να μάθουμε από σας, δεσποινίς.

Η Μαντονίνα πέρασε το χέρι της πάνω απ' το μέτωπό της! Κατακόκκινισε ξαφνικά, και τα

μάτια της πήραν μια έκφραση τρόμου ανέκφραστο.

— Ναί, θυμάμαι!... θυμάμαι! τραύλισε. Είναι πράγματα που δε μπορώ να τα πω, αλλά τάχω χαραγμένα εδώ, μέσα στο μυαλό μου!

Ανασηκώθηκε στο κρεβάτι της, με μια λάμψη ελπίδας στο πρόσωπό της.

— Ποιός με βοήθησε; ρώτησε. Πιάσανε τον άνθρωπο που δρισκόταν μαζί μου;

— Όχι, δεσποινίς, απάντησε ο αστυνομός πηγαίνοντας κοντά της. Οι άνθρωποι που τρέσαν ακούγοντας τις φωνές της μητέρας σας, τη βρήκανε σωριασμένη στο κεφαλόσκαλο. 'Εσείς ήσαστε πεσμένη χάμω, λιπόθυμη, μέσα στην κάμαρα. Βρέθηκε κοντά σας μια μάσκα... Κανείς άλλος δεν υπήρχε, ούτε στο σπίτι ούτε στη σκάλα.

— Είναι φορικό! τραύλισε η Μαντονίνα.

Και πρόσθεσε με σπαραγμό:

— Κι' η μητέρα μου... Τί έγινε η υπηρέσα μου;

Η αδελφή κι' ο αστυνομός ανταλλάσανε μια γρήγορη ματιά.

— Η μητέρα σας έμεινε στο σπίτι, απάντησε ο δεύτερος. Τη φροντίζουν μερικές γειτόνισσες. Για σας, ο γιατρός συνέστησε νοσοκομείο.

Η Μαντονίνα έκαμε μια χειρονομία τρομαγμένη.

— Μα δεν είμαι άρρωστη!... διαμαρτυρήθηκε. Θέλω να γυρίσω στη μητέρα μου.

— Δεν είσαστε ακόμα σε θέση να κινηθίτε, είπε γλυκά η αδελφή. Το απαγορεύει ο γιατρός. Άλλοι θα δούμε.

— Στο μεταξύ, πρόσθεσε ο αστυνομός, θα μάς διηγηθήτε οτι συνέβη, γιατί δεν πρέπει να μείνει ατιμώρητος ο ένοχος.

Η Μαντονίνα δὲ μίλησε. 'Ετρεμε όμως σύγκορμη.

— 'Ακούσατε; ρώτησε ο αστυνομός.

— Μάλιστα, κύριε... 'Αλλά δε μπορώ να σας εξηγήσω... Θα σας

τα πη ή μητέρα μου, αν είδε... — Η μητέρα σας δεν είδε τίποτα. Μπήκε στην κάμαρα σας και σας βρήκε λιπόθυμη. Ο δράστης είχε φύγει... 'Εσείς μονάχα μπορείτε να μάς δώσετε εξηγήσεις.

Η Μαντονίνα είχε δακρύσει.

— Δε μπορώ... δε μπορώ... τραύλισε.

Η αδελφή ήταν συγκινημένη. Μα κι' ο αστυνομός ένοιωσε μια παράξενη ταράχη, μπροστά στην αδωά εκείνη κοπέλλα.

— Σκεφθήτε, δεσποινίς... της είπε πιο μαλακά. 'Αν σωπάσετε, θα μείνει ατιμώρητος ένας άθλιος, που δεν αξίζει καμμία επείκεια. Θα σας βοηθήσω ν' αρχίσετε τις εξομολογήσεις! Ο άνθρωπος εκείνος θα ήταν σίγουρα κάποιος έρωτευμένος μαζί σας, που τον είχατε αποκορύσει. 'Επωφελήθηκε απ' τις 'Αποκρήες, για να υπησυχάσει στο σπίτι σας και να σας επιτεθεί. Δεν ξέρουμε τι συνέβη μεταξύ σας. Θα παλέψατε ασφαλώς πολύ για να του ξεφύγετε. Του δνάλατε τη μάσκα, ζητήσατε βοήθεια. 'Αλλ' η άρρωστη μητέρα σας δεν πρόλαβε να οτάρση εγκαίρως για να σας βοηθήση, κι' αυτό το τέρας πέτυχε το σκοπό του. 'Ετσι;

Η Μαντονίνα δὲ μπόρεσε ν' απαντήσει. Τη συγκλονίζαν, την πνίγανε οι λυγμοί. Κάπου-κάπου, έβγαζε μια σπαραχτική κραυγή.

Ο γιατρός έτρεξε, διέταξε να της δώσουν πάλι καταπραυντικό και παρακάλεσε τον αστυνομό να την αφήση ησυχά.

— Η καυμένη δεν έχει ακόμα συνέλθει απ' τον κλονισμό που δοκίμασε, είπε. Πρέπει να την προσέχουμε... Θα μάθουμε αργότερα αν την έχουν κακοποιήσει.

Όσο σιγά κι' αν είχε μιλήσει, η Μαντονίνα τον άκουσε. Ανασηκώθηκε στο κρεβάτι της, με ενεργητικότητα απίστευτη για την κατάστασή της.

— Όχι, όχι, ποτέ! φώναξε, κατακόκκινη, με μάτια λαμπερά. Δὲ θα μάθετε τίποτα, δε θέλω

να μιλήσω πιά... 'Αφίστε με να φύγω. Θα βρω τη δύναμη να φτάσω ως το σπίτι μου. Η μητέρα μου με χρειάζεται!... Δὲ μπορώ να μείνω εδώ.

— 'Ησυχάστε, κόρη μου! της σύστησε η αδελφή. 'Αν σας έδλετε η μητέρα σας σ' αυτή την κατάσταση, θα υπέφερε πολύ. Θα πάτε στο σπίτι σας όταν ήρεμήσετε.

— Μου τό ύποσχεσθε;

— Σας τό ύποσχομαι.

— Και δε θα με ρωτήσετε πιά τίποτα;

Η αδελφή έρριξε μια ευγλωτή ματιά στον αστυνομό, κι' έκείνος απάντησε:

— Όχι, δεσποινίς. Μείνετε ησυχά.

— Ευχαριστώ, κύριε! μουρμούρισε η Μαντονίνα ξαναπέφτοντας στο μαξιλάρι της.

Η αδελφή έτοιμάσε ένα καταπραυντικό, της τώδωσε κι' απομακρύνθηκε ύστερα μαζί με τους άλλους.

Η Μαντονίνα έμεινε μόνη. Δάκρυα χοντρά κυλούσαν στο πρόσωπό της. Δεν σκεπτόταν καθόλου να τα σκουπίση...

Πίστευε πως ήταν πιά καταστραμμένη, ατιμασμένη, πως είχε πέσει θύμα του αίσχρου διαστού. Είχε φτάσει λοιπόν μια στιγμή μονάχα, για να καταστραφούν όλα τα όνειρά της!

Πώς ν' άντέξει σε τέτοια συμφορά;... Να καταγγείλη τον ένοχο; Μα θα την πιστεύανε;... Δεν την είχαν δώσει ήδη από παντού, σαν ένοχο. Ξὲς ατίας του 'Αττίλιο; 'Αν διαμαρτυρότανε, θα της άπαντούσαν πως η φίλη της Τζιλέτας δε μπορούσε ποτέ νάναι τίμια κοπέλλα.

Εξακολουθούσε να κλαίει. Σκεπτόταν ακόμα και την κυρία Μπρέρα, την τρομερή απελπισία που θάχε δοκιμάσει γιατί στάθηκε ανίκανη να τη σώση.

Σκεπτότανε ακόμα τόσα άλλα πράγματα, θλιβερά... ώσπου, ξαντλημένη απ' τον πυρετό, αποκοιμήθηκε.

Κοιμήθηκε έτσι μέχρι τα ξημερώματα. Όταν ξύπνησε, ένοιωσε κάπως καλλίτερα.

Άκουσε σιγανές όμιλίες. Τέντωσε τ' ατί της... κι' ένα ούρλιασμα δγῆκε απ' τα χείλη της. Είχε ακούσει μια άντρική φωνή που έλεγε:

— Πρέπει να μάθη σήμερα πιά πως πέθανε η μητέρα της! Η αδελφή, ένας γιατρός κι' ο αστυνομός τρέσαν κοντά στο κρεβάτι της. Αυτή είχε ανασηκωθεί στα μαξιλάρια, χλωμή, σαν πεθαμένη.

— Μιλούσατε για την κυρία Μπρέρα, έ; ρώτησε. Πέθανε λοιπόν;

— Ναί, απάντησε ο αστυνομός, θεωρώντας προτιμώτερο να την κατατοπίση πιά. Δὲ σας τό είπαμε αμέσως, γιατί ήσαστε άσχημα και σείς. Μα τώρα που μπορείτε να λογικευθήτε, σας λέω πως πέθανε η δυστυχισμένη μητέρα σας ξὲς ατίας εκείνου του άγνωστου που σας επιτέθηκε. Ήταν ήδη πολύ άρρωστη. Κι' όταν έτρεξε να σας βοηθήση, ο τρόμος που δοκίμασε επιτάχυνε τα τέλος της.

Τώρα θέλετε ακόμα να μάς κρύψετε το όνομα αυτού του άθλιου, που κατέστρεψε τη ζωή σας;

Ο αστυνομός εξακολουθούσε να μιλάει. 'Αλλ' η Μαντονίνα δεν τον άκουγε πιά.

Σκεπτότανε την καλή χήρα, που την αγαπούσε σαν αληθινή μητέρα της. Θυμάτανε τους φόβους της, το δράδυ εκείνο που έπέμενε αυτή να επισκευθῇ τη Τζιλέτα. Γιατί να μη την άκούση;... Ναί, ήταν κι' αυτή ένοχη για

το θάνατό της! Γιατί, αν δεν τη συναντούσε ο 'Αττίλιο στο σπίτι της Τζιλέτας, δε θα σκεπτόταν ασφαλώς ποτέ να κάνει μια τέτοια άτιμία...

Οι όδυνηρές αυτές σκέψεις στροφογυρίζαν μέσα στο μυαλό της, ενώ ο αστυνομός έπέμενε:

— Θα μάς πῆτε αυτό το όνομα;

Η Μαντονίνα τον κύτταξε με διάπλστα τα μάτια της.

— Ποιό όνομα; τραύλισε.

— Του ανθρώπου που μπήκε στο σπίτι σας.

— Δεν τό ξέρω... πρόσφερε η κοπέλλα, μ' ένα τόνο σαν άφηρημένη.

Ο αστυνομός κατσούφιασε.

— Η άρνησί σας αυτή θα μάς κάνει να πιστέψουμε πως ήσαστε σύμφωνη μαζί του! παρατήρησε.

— Κύριε!...

Ύπηρχε τόση άγανάκτησι στον

τόνο της Μαντονίνας, ώστε ο αστυνομός μετάνοισε για τα λόγια του και πρόσθεσε:

— Με συγχωρείτε, δεσποινίς, αλλά η επιμονή σας να κρύβετε τ' όνομα του ένοχου...

— Δεν τό κρύβω, διέκρινε η κοπέλλα. Δεν τό ξέρω, σας λέω. Ο άνθρωπος αυτός με είχε παρακολουθήσει μια φορά μονάχα... Δεν ξέρω ποιός είναι!... 'Ελπίζα πως θα τον είχε δη ή μητέρα μου, πως θα είχε μάθει τ' όνομά του...

— Η κυρία Μπρέρα πέθανε, χωρίς να προσφέρη λέξη.

Η Μαντονίνα λιποθύμησε πάλι. Κι' ο γιατρός παρακάλεσε τον αστυνομό ν' αναβάλει για άλλοτε τη συνέχεια της άνακρίσεως.

Ι.

Ο 'Αττίλιο, κατατρομαγμένος απ' την ξαφνική εμφάνισι της κυ-

ρίας Μπρέρα, είχε κατεβῇ τρέχοντας τη σκάλα. Κάτω στην είσοδο τον περιμενε μια γυναίκα, ντυμένη Κολομπίνα. Τούδωσε αμέσως ένα μαύρο ντόμινο και μια δελουδένια μάσκα, ενώ τον ρώτούσε συγχρόνως:

— Λοιπόν, πως πήγε;

Δίχως ν' απαντήσει, ο νέος φόρεσε γρήγορα-γρήγορα το ντόμινο, κατέβασε την κουκούλα ως τα μάτια του και, τραβώντας μαζί του την Κολομπίνα, της είπε με φωνή πνιγμένη:

— Με τσάκωσε η γρηά. Τώρα θα σηκώση στο πόδι όλο το σπίτι! Πάμε να φύγουμε.

Η Τζιλέτα— αυτή ήταν η Κολομπίνα— ανέθηκε με το σύντροφό της σ' ένα περαστικό λεωφορείο, γελώντας και ανταλλάσσοντας πειράγματα με άλλους μασκαράδες.

Σὲ μια στάσι κατέβηκαν, κι'

η Τζιλέτα ψιθύρισε στο σύντροφό της:

— 'Ας χωρίσουμε τώρα! Θα ξανασυναντηθούμε αύριο και θα μου τα διηγηθῆς όλα.

Ο νέος πήγε μ' ένα ταξί στο κατάστημα, απ' όπου είχε νοικιάσει τα ντόμινα, φόρεσε τα ρούχα του και γύρισε στο σπίτι του.

Η μαρκησία Μπέρτα ντυνότανε, για να πάη σ' ένα χορό. Θά τη συνώδευαν ο άντρας της κι' ο πεθερός της.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Γάμποι

Είς το υπό τους αίσιατώρους οίκονους εύλογηθεν παρὰ της έκκλησίας ἐν Λευκάδι εύφροστον ζευγος Κον Σπυρίδων Π. Ράπτην Ιατρον και Δίδα Αικατερίνην Γ. Νασούμη εύχόμεθα εύτυχιαν ατέρμονα.

Σ. Κ.

ΜΕΒΙΟ DOP δά έχετε πάντοτε **μαλλιά**

ανάλαφρα σαν το μετάξι, πειδαρχ- μέν, και λαμπερά

★ **Η θαυμαστή κρέμα κτενίσματος BIODOR δίνει στα μαλλιά σας μια φυσική γυαλάδα και τα κρατά καλοχτενισμένα όλη την ημέρα**

ΠΡΟΙΟΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ L'OREAL PARIS

7 ΘΑΥΜΑΤΑ

- Στιλπνή επιφάνεια
- Αμετάβλητα χρώματα
- Έξαιρετική άντοχη
- Εύκολο πλύσιμο
- Ελάχιστο σιδέρωμα
- Επεξεργασία έβεργκλέις
- Φθηνή τιμή,

έκαναν 1 προϊόν που επιτρέπει σε κάθε γυναίκα να χαιρείται τη μαχεία του καλοκαιριού

διάνο EVERGLAZE

Τό ύφασμα για όλες τις ώρες, για όλες τις ηλικίες!

Θυμηθήτε ακόμη τη μεγάλη ποικιλία της ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ-ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ σε ύφασματα έμπριμέ και χρωματιστές Ποπλίνες και Καρπαρντίνες.

ΠΕΙΡΑΪΚΗ-ΠΑΤΡΑΪΚΗ ντύνει, απαλίζει, νοιουσιμυεύει!

Σὲ όλα τα είδη ζητάτε την ούγια:

Η ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑ της Ρωξελάνης παραμένει ένα αίνιγμα για τους παλιούς και νεότερους ιστορικούς, που δεν κατορθώσαν να εξηγήσουν την τεραστία επιβολή της στο σουλτάνο Σουλεϊμάν και σ' ολοκληρώση την αθωμανική αυτοκρατορία. Παράγει ένα έγγραφο, που δείχνει την καταπληκτική εντύπωση, που προκάλεσε στην Εδρώτη δ' υμνος του σουλτάνου μ' αυτή τη μικρή Ρωσίδα. Προέκυψε για μιά αναφορά του αντιπροσώπου στην Κωνσταντινούπολη της Τραπεζίκης του Άγιου Γεωργίου της Γενόβας. 'Η Τραπεζία αυτή, που είναι η αρχαιότερη της Ευρώπης, διατηρούσε παντού αντιπροσώπους και είναι είνοντο το ενδιαφέρον της για τα οικογενειακά των μοναρχών της εποχής, από τους οποίους εξηστάντο τα συμφέροντά της. Γράφει, λοιπόν, ο Γενόβεζος αντιπρόσωπος του Γαλιτά προς τους διευθυντές της Τραπεζίας, με την ελπίδα της αναπόσπαστης Ρωξελάνης στο σουλτανικό θρόνο:

«Αυτή την εβδομάδα έγινε ένα από τα πιο εξαιρετικά γεγονότα και που δεν έχει το προηγούμενο του στην ιστορία των σουλτάνων. 'Ο μέγας κύριος Σουλεϊμάν πήρε ως σύζυγό του μια σκλάβια από τη Ρωσία, που λέγεται Ρωξελάνη και με την ειλικρίνεια αυτή έγιναν μεγάλες νιορτές. Οι κάτοικοι της Κωνσταντινουπόλεως διατάχθηκαν να στολίσουν τα σπίτια τους με γιρλάντες από λουλούδια και παν-

ΑΙΜΑ ΚΑΙ ΔΑΚΡΥΑ ΣΤΑ ΣΚΑΛΟΠΑΤΙΑ ΤΟΥ ΘΡΟΝΟΥ

αγάτη του σουλτάνου έβγαλε το συμπέρασμα, ότι κι' η δική της δύναμη ήταν μεγάλη. Και βάλθηκε να το εξακριβώσει. 'Η αποκοπή της Βοσφόρ σουλτάνας κι' η θανάτωσή του μεγάλου βεζίρη, δεν της άφισαν καμιά αμφιβολία γ' αυτό. 'Επειτα ήρθε η σειρά του δυστυχισμένου Μουσταφά...

Πώς ήταν δυνατόν η παγτωμένη Ρωξελάνη ν' άρσει τα παιδιά μιάς άλλης ν' ανεθούν στο σουλτανικό θρόνο; 'Επρεπε ν' άνοιξη δρόμο στα δικιά της παιδιά. 'Ετσι, η θανάτωσή του Μουσταφά ήταν ένα έγκλημα αποτροπαιοίως άλλ' αναπόφευκτο. Πόση αυτοπεποίθηση, όμως, έπρεπε να είχε η Ρωξελάνη, για να ζητήσει από το σουλτάνο της της θυσίας των πιο αγαπημένων από τους γιγούς της!

Αλλά τώρα το μεγάλο βήμα είχε γίνει. 'Ο σουλτάνος είχε καταπνίξει το πατοικό του φίτρο για την αγάπη αυτής της γυναίκας.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΓΙΑΓΚΙΡ

'Η Βοσφόρ, όμως, είχε άρσει και δεύτερο γιγ, το Μουράτ, που έπρεπε κι' αυτός να εξαφανισθεί, για να μείνει άνοιχτος ο δρόμος στα παιδιά της Ρωξελάνης.

Αυτή τη φορά, η Ρωξελάνη δέ βιάστηκε. 'Επρεπε να δώσει στο Σουλεϊμάν τον καιρό να συνέλθει από το πρώτο πλήγμα. Στο με-

αυτό της Βοσφόρ του όθιζε το έγκλημα του, που ήθελε να το ξεχάσει. 'Ενοίχθη ταυτόχρονα ένας άριστος φάρος. 'Ο Μουράτ δεν έλειπε, άραγε, νύχτη συνωμοτού, όπως κι' ο αδελφός του Μουσταφά; ('Ο Σουλεϊμάν είχε πιστέψει τις καταγγελίες της Ρωξελάνης κι' η ιδέα, ότι θα μπορούσε να ήταν ψεύτικες, δεν είχε περάσει ποτέ από το μυαλό του). Κι' αν κάποτε μάθαινε ποιος είχε διατάξει τη θανάτωσή του μεγαλύτερου αδελφού του και σκεπτόταν να πάρη εκδίκηση... 'Ισως το ήξερε κιόλας και κατέστρωσε μέσα στο μυαλό του τρομερά σχέδια.

'Ο σουλτάνος δεν έξεδήλωσε σε κανένα τους φόβους του. 'Η μόνη, που τους μάντεψε ήταν η Ρωξελάνη. 'Η γυναίκα διαλόγησε τη νύχτα με τον Μουράτ, που ήταν ο μεγαλύτερος βεζίρης του. 'Εξόντων τον έλεγαν έπειτα από τον άλλον τους έθροους του και διεκδύνεσε τη ζωή του για το γαμήλι του... Κάποτε, ο Μουράτ, έπειτα από τους φανταστικούς αυτούς άγώνες, σωματώσταν στα πόδια του σουλτάνου, πληγωμένος τάχα. 'Ο Γιαγκιζ έσπρωξε τότε σε κλάματα.

— 'Αν πεθάνω, θα πεθάνω κι' εγώ μαζί σου, του έλεγε.

Τα δυο παιδιά έπαιζαν μαζί. 'Ο Γιαγκιζ παρίστανε το σουλτάνο κι' ο Μουράτ, που ήταν ο μεγαλύτερος βεζίρης του, εξόντων τον έλεγαν έπειτα από τον άλλον τους έθροους του και διεκδύνεσε τη ζωή του για το γαμήλι του... Κάποτε, ο Μουράτ, έπειτα από τους φανταστικούς αυτούς άγώνες, σωματώσταν στα πόδια του σουλτάνου, πληγωμένος τάχα. 'Ο Γιαγκιζ έσπρωξε τότε σε κλάματα.

— 'Αν πεθάνω, θα πεθάνω κι' εγώ μαζί σου, του έλεγε.

'Η Ρωξελάνη φρόντιζε τώρα να φέρη συχνά αυτό το παιδί μπροστά στο σουλτάνο.

'Ο Σουλεϊμάν ήταν γεννημένος

αυτό της Βοσφόρ του όθιζε το έγκλημα του, που ήθελε να το ξεχάσει. 'Ενοίχθη ταυτόχρονα ένας άριστος φάρος. 'Ο Μουράτ δεν έλειπε, άραγε, νύχτη συνωμοτού, όπως κι' ο αδελφός του Μουσταφά; ('Ο Σουλεϊμάν είχε πιστέψει τις καταγγελίες της Ρωξελάνης κι' η ιδέα, ότι θα μπορούσε να ήταν ψεύτικες, δεν είχε περάσει ποτέ από το μυαλό του). Κι' αν κάποτε μάθαινε ποιος είχε διατάξει τη θανάτωσή του μεγαλύτερου αδελφού του και σκεπτόταν να πάρη εκδίκηση... 'Ισως το ήξερε κιόλας και κατέστρωσε μέσα στο μυαλό του τρομερά σχέδια.

'Ο σουλτάνος δεν έξεδήλωσε σε κανένα τους φόβους του. 'Η μόνη, που τους μάντεψε ήταν η Ρωξελάνη. 'Η γυναίκα διαλόγησε τη νύχτα με τον Μουράτ, που ήταν ο μεγαλύτερος βεζίρης του. 'Εξόντων τον έλεγαν έπειτα από τον άλλον τους έθροους του και διεκδύνεσε τη ζωή του για το γαμήλι του... Κάποτε, ο Μουράτ, έπειτα από τους φανταστικούς αυτούς άγώνες, σωματώσταν στα πόδια του σουλτάνου, πληγωμένος τάχα. 'Ο Γιαγκιζ έσπρωξε τότε σε κλάματα.

— 'Αν πεθάνω, θα πεθάνω κι' εγώ μαζί σου, του έλεγε.

Τα δυο παιδιά έπαιζαν μαζί. 'Ο Γιαγκιζ παρίστανε το σουλτάνο κι' ο Μουράτ, που ήταν ο μεγαλύτερος βεζίρης του, εξόντων τον έλεγαν έπειτα από τον άλλον τους έθροους του και διεκδύνεσε τη ζωή του για το γαμήλι του... Κάποτε, ο Μουράτ, έπειτα από τους φανταστικούς αυτούς άγώνες, σωματώσταν στα πόδια του σουλτάνου, πληγωμένος τάχα. 'Ο Γιαγκιζ έσπρωξε τότε σε κλάματα.

— 'Αν πεθάνω, θα πεθάνω κι' εγώ μαζί σου, του έλεγε.

'Η Ρωξελάνη φρόντιζε τώρα να φέρη συχνά αυτό το παιδί μπροστά στο σουλτάνο.

'Ο Σουλεϊμάν ήταν γεννημένος

— Ποιος μπορεί να είναι; ρωτούσε με αγωνία ο Σουλεϊμάν.

της Ανατολής

— 'Εσύ είσαι, Ρωξελάνη; τραυλίζει σαστισμένος.

— 'Εγώ, πολυχρονωμένη μου, απάντησε η νεαρή γυναίκα, σκουπίζοντας με τα μαλλιά της το μουσκεμένο μέτωπό του. 'Αλλά γιατί θέλησες να με πνίξεις; Τι κακό σου έκαμα ή δύστυχη;

— Δεν ήθελα να πνίξω εσένα, Ρωξελάνη...

— Ποιόν τότε;

— 'Ο σουλτάνος είχε συνέλθει πιά. Τόν άθλιο! μούγκρισε.

— Για ποιόν μιλάς; ρώτησε η Ρωξελάνη.

— Είδα πώς με σκότωσε, θυθίζοντας τη ρουφαία του Προφήτη στο στήθος μου, συνέχισε ο σουλτάνος, ανατολιζώντας ολόκληρος. Φορούσε το χρυσό στέμμα με τα τρία διαμάντια στο κεφάλι του κι' όλοι έπεσαν γύρω του και τον προσκυνούσαν...

— Ποιος ήταν;

— 'Ο γιγός της Βοσφόρ...

— Οι νεκροί δεν ξαναγυρίζουν, τον καθησύχασε η Ρωξελάνη. 'Ο Μουσταφάς δε μπορεί πιά να σε βλάψει.

— 'Αλλά δε μιλάω για το Μουσταφά...

— Για ποιόν τότε;

— 'Ο Μουράτ θέλει να εκδικηθώ το θάνατο του αδελφού μου... Τό είδα καθαρά στ' όνειρό μου...

— 'Α, το βορμερό σκουλήκι! φώναξε η Ρωξελάνη, που τα μάτια της έλαμψαν από χαρά.

Κατάλαβε πώς η ευκαιρία ήταν μοναδική και πώς δεν έπρεπε να τη χάσει.

— Τι έχεις, πολυκαταπιεμένη μου αγέννη; τόν ρώτησε.

— 'Αλλά ο σουλτάνος την απομάκρυνε βάνοντας και τα χέρια του κινήθηκαν προς το λαιμό της, οά νάθεταν να την πνίξει. Μιά στιγμή άνοιξε κι' όλα θα είχαν τελειώσει... Την άναγνώρισε ωστόσο και συγκρατήθηκε.

— Καλύτερα να πεθάνω παρά να σε ξαναδώ σ' αυτή την κατάσταση, ψιθύρισε. Πώς μπορεί ο σουλτάνος μου να φοβάται ένα παιδάκι;

— Τό παιδάκι αυτό με μισεί

κι' επιθυμεί το θάνατό μου.

— 'Αλλά είναι άβιανο να σε βλάψει.

— Μόνο του, γά. Στα χέρια των έχθρών μου, όμως, ο Μουράτ μπορεί να γίνει επικίνδυνος.

— 'Εχεις δίκιο, είπε η Ρωξελάνη, κάνοντας την τρομαγμένη. 'Εχεις εμπιστοσύνη στους φρουρούς, που στέχονται έξω από την πόρτα σου;

— 'Ισως έχεις δίκιο, είπε. Θα σκεπτό το ίδιο...

— 'Αλλά η Ρωξελάνη φοβήθηκε μπρος μετανόηση.

— Αύριο ίσως είναι άραγ, είπε. Σκεπών τ' όνειρό σου... 'Η προειδοποίησι ήταν ολοφάνεση.

— Ρωξελάνη...

— Μη χάνεις ούτε στιγμή, πολυχρονωμένη μου. Οι ημέρες σου αξίζουν περισσότερο από όλα τα κεφάλια των απρχών σου.

— 'Αλλά είναι γιγός μου...

— Την ίδια συμβουλή θα σου δινά κι' αν άνοιξη έπρκειτο για ένα δικό μου γιγ.

— 'Ο Σουλεϊμάν φαινόταν να διατάζει. 'Αλλά η Ρωξελάνη έσπεξε η ίδια και φώναξε τον άρχηγό των μοναρχών δημίων, που στέχονταν πίσω από την πόρτα.

— 'Ο σουλτάνος δεν είχε πιά να χαμηλάσει άλλο από το να δώσει την άπασια διαταγή.

μεγάλο κορεβάτι.

'Αλλά η Ρωξελάνη τον συγκράτησε.

— 'Όταν οι δολοφόνοι, μπουν εδώ, θα είναι άραγ πιά για να υποσπασθούν τον εαυτό σου, πολυχρονωμένη μου, του είπε.

— Τι πρέπει να κάνω, λοιπόν;

— 'Ενας σουλτάνος δε ξη με φόβους κι' εφιάλτες. Βγάλε από τη μέση τόν άνθρωπο, που τρώσει τον έπνο σου κι' απειλεί τις ημέρες σου...

— 'Ο σουλτάνος γλώμασε.

— 'Ενα καινούργιο έγκλημα; τραυλίζει.

— Προτιμάς, λοιπόν, να πεθάνεις δολοφονημένος;

— 'Ο Σουλεϊμάν αναστέναξε βαρύν.

— 'Ισως έχεις δίκιο, είπε. Θα σκεπτό το ίδιο...

— 'Αλλά η Ρωξελάνη φοβήθηκε μπρος μετανόηση.

— Αύριο ίσως είναι άραγ, είπε. Σκεπών τ' όνειρό σου... 'Η προειδοποίησι ήταν ολοφάνεση.

— Ρωξελάνη...

— Μη χάνεις ούτε στιγμή, πολυχρονωμένη μου. Οι ημέρες σου αξίζουν περισσότερο από όλα τα κεφάλια των απρχών σου.

— 'Αλλά είναι γιγός μου...

— Την ίδια συμβουλή θα σου δινά κι' αν άνοιξη έπρκειτο για ένα δικό μου γιγ.

— 'Ο Σουλεϊμάν φαινόταν να διατάζει. 'Αλλά η Ρωξελάνη έσπεξε η ίδια και φώναξε τον άρχηγό των μοναρχών δημίων, που στέχονταν πίσω από την πόρτα.

— 'Ο σουλτάνος δεν είχε πιά να χαμηλάσει άλλο από το να δώσει την άπασια διαταγή.

ΕΝΑ ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΡΑΜΑ

— 'Ο μικρός Μουράτ κοιμόταν εκείνη την ώρα, άμειντος. 'Ενα χαμόγελο μανιόγει τα χείλη του... Ποιος ξέρει ποιά χαρούμενο όνειρο ξετυλιζόταν μέσα στην παιδική φαντασία του;

— 'Ο σουλτάνος δεν είχε πιά να χαμηλάσει άλλο από το να δώσει την άπασια διαταγή.

— 'Ο σουλτάνος δεν είχε πιά να χαμηλάσει άλλο από το να δώσει την άπασια διαταγή.

— 'Ο σουλτάνος δεν είχε πιά να χαμηλάσει άλλο από το να δώσει την άπασια διαταγή.

— 'Ο σουλτάνος δεν είχε πιά να χαμηλάσει άλλο από το να δώσει την άπασια διαταγή.

— 'Ο σουλτάνος δεν είχε πιά να χαμηλάσει άλλο από το να δώσει την άπασια διαταγή.

— 'Ο σουλτάνος δεν είχε πιά να χαμηλάσει άλλο από το να δώσει την άπασια διαταγή.

Παλιά και δύσχρονα ΧΑΙΡΕΜΙΑ

του άνηγέροσαν άμίδες, γύρω στις όποιες ο κόσμος γαλειόει επί πολλές ώρες. Στόν παλιό 'Ιπποδρομίο κατασκευάσθηκε μιά εξέδρα για την αυτοκράτειρα και ολόγυρα απ' αυτήν τοποθετήθηκε ένα κυκλίδιο με χρυσά κάγκελα. 'Η Ρωξελάνη κι' η ακολουθία της παρακολούθησαν απ' αυτή την εξέδρα ένα μεγάλο άγωνα, στόν όποιο αντιμετώπισαν χριστιανοί και μουσουλμάνοι καβαλάρηδες. 'Εγινε έπίσης μιά επίδειξι άκροβατών και θαυμαστοποιών. 'Επακολούθησε μιά παρέλασι θηρίων και καμπλοαρώδων. 'Ο λαμός αυτών των ζώων ήταν τόσο ψηλά, που τα κεφάλια τους φαίνονταν σ' ν' άγγιζαν τόν ούρανό.

Κι' ο αντιπρόσωπος των τραπεζιτών της Γενόβας καταλήγει: «Γίνεται πολλές λόγος γ' αυτό τό γάμο και κανείς δεν καταλαβαίνει τί μπορεί να σημαίνει».

Η ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΗ ΣΟΥΛΤΑΝΑ

'Η μόνη, που το ήξερε, ήταν η Ρωξελάνη. 'Η μικρή Ρωσίδα είχε άνοιξει, ότι καμμία γυναίκα δεν είχε τιμηθεί σε τέτοιο βαθμό πριν απ' αυτήν. 'Αν οι Ρωμιοί αυτοκράτορες φώναζοναν μεγαλοπρεπείς νιορτές, για να τιμήσουν τις συζύγους ή και τις γιγές τους, οι σουλτάνοι, όμως, έζελαν τις γυναίκες τους, άκούη κι' έκεινες που τις αγαπούσαν πιο πολύ, μέσα στο γάμο και ποτέ δεν τους είχαν επιτρέψει να πατήσουν τό πόδι τους έξω απ' αυτό. Πόσο, λοιπόν, θα έπρεπε να την αγαπούσε ο Σουλεϊμάν, για να ξεσηκώσει όλη την αυτοκρατορία για το γαμήλι της και για να οργανώσει προς τιμήν της νιορτές, που δεν τις είχαν ξαναδεί ποτέ οι κάτοικοι της Κωνσταντινουπόλεως, από την εποχή της μουσουλμανικής κατακτήσεως! 'Απ' αυτή την

ταξύ, φρόντισε να κινήσει το ενδιαφέρον του για τόν αγαπημένο της γιγ, τό Γιαγκιζ.

Αυτός ο Γιαγκιζ ήταν ένα παιδί προικισμένο με πολλά προσόντα. 'Η φύσις δεν του είχε δώσει πολύ γερό κορμί. 'Αλλά τόν είχε προικίσει με εξαιρετικά ψυχικά χαρίσματα. 'Ενώ τα άλλα τόν άδρόγα ένδιαφέρονταν για τα όπλα και τα άλογα, αυτός περνούσε τις ώρες του ρευδάζοντας μέσα στο σουλτανικό κήπο, έγραφε ποιήματα κι' έδειχνε ιδιαίτερη αγάπη για τη μουσική. 'Ηταν ένας με-

πολεμιστής, όπως τ'όδειξε σ' όλη τη ζωή του. Κι' ωστόσο, τό άσθενικό αυτό παιδί, με τα μεγάλα φωτεινά μάτια και την έξυπνη ανσιογνομία, είχε προκαλέσει τη συμπάθειά του. Πάνω στο πρόσωπό του ξανάβρισκε την εικόνα της μητέρας του, που λάρενε. 'Η άδυναμία του Γιαγκιζ τόν συγκινούσε και φαινόταν άήσυχος για τό μέλλον του.

ΟΙ ΦΟΒΟΙ ΤΟΥ ΣΟΥΛΤΑΝΟΥ

Από τ' άλλο μέρος, δεν ήθελε να βλέπει τό Μουράτ. Τό παιδί

Τό περίφημο ανάκτορο του Ντολμά—Μπαξέ, έδρα των σουλτάνων κατά τα νεότερα χρόνια.

— Ποιος μπορεί να είναι; ρωτούσε με αγωνία.

— Πώς θέλεις να τό ξέρω; τού απαντούσε με προσποιητή άφέλεια η Ρωξελάνη. 'Αν τό ήξερα, δε θα περίμενα να με ρωτήσεις, για να σου τό πω. Κανένας άλλος δεν ενδιαφέρεται για τη ζωή σου και την εύτυχία σου, πολυχρονωμένη μου, όσο εγώ... Τό μόνο που ξέρω είναι πως πρέπει να προσέχω με περισσότρο από άλλοτε... 'Εμεις οι γυναίκες προσπαθάνουμε κάποτε μερικά πράγματα, χωρίς να μπορούμε να εξηγήσουμε τις άνησιες και τους φόβους μας. 'Εί- ναι σά να μάς προειδοποιή κάποια μυστική φωνή...

Τα λόγια της, άντί να τόν ήσυχάζον, δυνάμωναν τους φόβους του και τόν έκαναν να βλέπει όλους γύρω του με κηχιπορία. 'Ο σουλτάνος 'Ώσε τώρα σε κατάσταση ολφάνεσου έννευρισμού. 'Αλλάζε από τη μιά στιγμή στην άλλη τις διαταγές του, διαπιστώνοντας στους ανθρώπους, που τούς είχε δ' γθέε τη μεγαλύτερη εμπιστοσύνη και δε μπορούσε να ρωτήσει άσπια ούτε στο κορεβάτι του. 'Ο έπνος του ταρασσόταν από εφιάλτες.

ΕΝΑΣ ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΟΣ ΕΦΙΑΛΤΗΣ

Μιά νύχτα, ξύπνησε βιάζοντας άγριες κραυγές. 'Ηταν παγωμένος και μουσκεμένος στόν ιδρώτα. 'Η Ρωξελάνη, που κοιμόταν πλάι του, προσπάθησε να τόν άγκαλιάσει, για να τόν ήσυχώσει.

— Τι έχεις, πολυκαταπιεμένη μου αγέννη; τόν ρώτησε.

— 'Αλλά ο σουλτάνος την απομάκρυνε βάνοντας και τα χέρια του κινήθηκαν προς το λαιμό της, οά νάθεταν να την πνίξει. Μιά στιγμή άνοιξε κι' όλα θα είχαν τελειώσει... Την άναγνώρισε ωστόσο και συγκρατήθηκε.

— Καλύτερα να πεθάνω παρά να σε ξαναδώ σ' αυτή την κατάσταση, ψιθύρισε. Πώς μπορεί ο σουλτάνος μου να φοβάται ένα παιδάκι;

— Τό παιδάκι αυτό με μισεί

πως ήταν, δεν κατάλαβε άμέσως.

'Αλλά όταν είδε τις άγριες φροσιγνομίες τόν δημίων, τρώμασε κι' άρχισε να φωνάζει και να κλαίει.

— 'Η προέβει τών «μουγγών» ήταν να τό οδηγήσουν στά ύπογια του παλατιού, για να εκτελέσουν τη διαταγή, που είχαν πάρει. 'Αλλά οι φωνές τού μικρού γίνονταν όλοένα και πιο δυνατές. 'Ο άρχηγος τών δημίων έδωσε τότε τό σύνθημα. 'Εβγαλε τό γαταγάνι του και τό κατέφερε στο πρώτο χτύπημα. Οι σύντομοί του τό άποτελείσαν κατόπι.

Στό διπλανό δωμάτιο κοιμόταν ένα άλλο παιδάκι, ο Γιαγκιζ, ο γιγός της Ρωξελάνης. 'Ακούγοντας τις φωνές τού αδελφού του, ξύπνησε και τινάχτηκε από τό κορεβάτι του... Οι φωνές συνεχίστηκαν μερικές στιγμές. 'Αλλά έπειτα σταμάτησαν και τίς διαδέχτηκε μιά βαθειά σιγή.

— 'Ο μικρός Γιαγκιζ, βγήκε τότε στο διάδρομο κι' από εκεί πέρασε στο διπλανό δωμάτιο, όπου τόν περίμενε ένα ανατολιζιστικό θέαμα.

— 'Ο Μουράτ βρισκόταν άνάσκελα στο πάτωμα, με τό σώμα γεμάτο πληγές. Μιά μικρή λιανή από αίμα είχε σχηματισθεί ολόγυρα.

— 'Ο Γιαγκιζ έπεσε τότε πάνω στο ματωμένο πτώμα, τρελλός και άφωνος από τη ληψή του. Και στη θέση αυτή άπόμεινε άκίνητος... Τό άλλο ποσί, τόν βοήθαι κοκλιασμένο. 'Ο μεγάλος σπαραγμός του για τό θάνατο τού αδελφού του τόν είχε σκοτώσει.

— 'Από εκείνη τη στιγμή, η ζωή τού Σουλεϊμάν και της Ρωξελάνης έγινε δυστυχισμένη. Κι' οι δυο βασανίζονταν άδιάκοπα από τότε.

Μιά μέρα, ο σουλτάνος έλειψε τα μάτια. Στό θρόνο ανέβηκε τότε ο Μουράτ, ο μικρότερος γιγός της Ρωξελάνης. Κι' αυτή ήταν η στενή χαρά της ζωής της. Λίγο καιρό άργότερα, πέθανε κι' η ίδια.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Μιά Βενετσιάνα στο σουλτανικό θρόνο.

Οι σημερινοί γονείς δεν πρέπει να παροξενωθούν αν ο γιος τους γίνει ωριμότερος από τον πατέρα του...

ΣΕ ΠΟΙΟΝ ΘΑ ΜΟΙΑΖΗ ΤΟ ΠΑΙΔΙ;

Τά χαρακτηριστικά που θα κληρονομήσει από τους γονείς του

ΟΙ ΜΑΚΡΟΙ μήνες της εγκυμοσύνης περάσανε. Κοντεύει τώρα η μέρα του τοκετού. Κι' η μητέρα κι' ο πατέρας αναρωτιούνται, με αληθινή αγωνία: «Πώς θάνα ταίχα το μωρό μας?»

Η Έπιστήμη μπορεί τώρα, μέχρις ενός ορίου ν' απαντήσει σ' αυτή την ερώτηση. Οι καινούριες ανακαλύψεις στο πεδίο της κληρονομικότητας επιτρέπουν άοκτες και ακριβείς προβλέψεις.

Τι ποθούν προπάντων οι γονείς: Νά είναι το παιδί τους ύψος και γερύ. Σ' αυτό, λοιπόν, το ζήτημα, οι πιθανότητες είναι εννοικώτερες παρ' ότ.

Πραγματικά, οι σημερινοί γονείς δεν πρέπει να παροξενωθούν, αν ο γιος τους γίνει ωριμότερος απ' τον πατέρα του, ή η κόρη τους από τη μητέρα της. Κι' αυτό, όχι γιατί έχουν αλλάξει οι «γεννητάς» — τα μικροσκοπικά δηλαδή συστατικά των γεννητικών κυττάρων, που ουσιαστικά τη διαμόρφωση του νέου πλάσματος — αλλά γιατί είναι πολύ διαφορετικές σήμερα οι συνθήκες του περιβάλλοντος. Τεράστιες και οίσιες βελτιώσεις στους όρους ύγινης και διαβίωσης, στις ιατρικές και οδοντιατρικές φροντίδες, συντέλεσαν στη δημιουργία ψηλότερων, ωριμότερων, πιο καλοφτιαγμένων νέων και κοριτσιών.

Αλλ' δε έθουμε τώρα στα βασικά χαρακτηριστικά του κάθε ατόμου. Αλλά ουσιαστικά, όπως είπαμε, από τους γεννητάς, που μένουν οι ίδιοι, ανεπαίτητοι από γεννά σε γεννά. Οι γεννητά καθορίζουν αν το παιδί θα έχη καστανά μάτια ή γαλάνα, ή μήνη υγιή ή μεγάλη μαλλιά μαύρα ή ξανθά.

Στα κυττάρων του παιδιού οι γεννητάς καθορίζουν κατά έσση, ο ένας ποσοστόμενος από τον πατέρα κι' ο άλλος από τη μητέρα. Αν διασταύωση μεταξύ τους στα αποτελέσματά τους επικρατεί τότε ο ένας, ο Ισχυρότερος.

Μάτια. — Είναι επικρατέστερος ο γεννητάς, που κάνει τα μάτια σκούρα. Όταν, λοιπόν, ο πατέρας έχη σκούρα μάτια κι' η μητέρα ανοικτόχρωμα — ή αντίστροφως — τα μάτια του παιδιού τους θα είναι σκούρα, κατά πύσαν πιθανότητα. Μόνον αν κι' οι δύο γονείς έχουν μάτια γαλάνα (ή γαύρα ή πράσινα), τα παύουν και το παιδί.

Μαλλιά. — Κι' εδω επίσης συμβαίνει ότι και στα μάτια. Είναι δηλαδή επικρατέστερος και Ισχυρότερος ο γεννητάς, που δημιουργεί σκούρα χρώματα. Έτσι, αν το παιδί κληρονομήσει απ' τους γονείς του ένα γεννητά μαύρων μαλλιών κι' ένα ξανθόν, τα μαλλιά του θα είναι μαύλον μαύρα. Αν όμως είναι ξανθοί κι' οι δύο γονείς, είναι σχεδόν βέβαιο πως και τα δικά του μαλλιά θα έχουν αυτό το χρώμα. Ωστόσο, σε υμικές περιπτώσεις, μπορεί να γεννηθεί από ξανθούς γονείς ένα παιδί με μαύρα μαλλιά, γιατί ήταν μαύρα τα μαλλιά κάποιου παππού ή κάποιας γιαγιάς του, κι' αντιστοίχος γεννητής εκδηλώθηκε στον απόγονο.

Είναι μάλλον άπιθανο να έχη το παιδί κασσύρα μαλλιά, αν δεν είναι κασσύρα ο ένας τουλάχιστον απ' τους γονείς του. Φυσικά, οι πιθανότητες μεγαλώνουν πολύ και φτάνουν σχεδόν στη βεβαιότητα, αν έχουν κασσύρα μαλλιά κι' οι δύο γονείς, καθώς και οι στενοί συγγενείς τους.

Αντίθετα, όταν οι δύο γονείς έχουν μαλλιά ίσια, το ίδιο θα συμβαίνει και για το παιδί τους.

Μύτη. — Ακούμε συχνά να λένε για ένα μωρό, ότι «έχει τη μύτη του πατέρα του». Αλλ' η μύτη δε μεταβιβάζεται κληρονομικά. Το μέγεθος και το σχήμα της εξαρτώνται από τη συνδυασμένη δράση πολλών γεννητών, που ουσιαστικά διαφορά μέρη της (τά ρυθμίζοντα την κορυφή της, κλπ.). Έτσι, στις περισσότερες περιπτώσεις, η μύτη του παιδιού μοιάζει με τη μύτη του πατέρα του σε μιά-δυο λεπτομέρειες μονάχα, και σ' άλλες τόσες μοιάζει με της μητέρας του.

Αν τώρα οι δύο γονείς έχουν τελείως διαφορετικές μύτες — π. χ. ο ένας ίσια και μετρίου μεγέθους κι' ο άλλος μεγάλη και πλακωστή, επικρατούν στην κάθε λεπτομέρεια της μύτης του παιδιού οι Ισχυρότεροι γεννητά. Αν κι' οι δύο γονείς έχουν μικρή, ίσια και κανονική μύτη, τέτοια θα είναι κι' η μύτη του παιδιού τους. Μπορεί, ωστόσο, στην ίδια οικογένεια, το ένα παιδί να έχει μύτη μικρή, με σαρδία ρυθμίζοντα, τ' άλλο μακρύτερη, με μικρά ρυθμίζοντα, κλπ.

Πήχυος. — Εδω είναι επικρατέστερος ο γεννητάς του τεταχύνου, του πολύ τονισμένου πηγυριού. Αν λοιπόν η μητέρα έχη πηγυρή τραχηλωμένο πρός τα μέσα, το μωρό θα μοιάσει μάλλον στον πατέρα του.

Ανάστημα. — Γενικά, χάρις στις καλύτερες συνθήκες ύγινης, διατροφής και διαβίωσης, η ανθρωπότητα ψηλώνει συνεχώς. Ωρισμένοι ανθρωπολόγοι πιστεύουν ότι, μετά 200 χρόνια, οι άντρες της Δύσης θα έχουν ύψος 1.80—2 μέτρων κι' οι γυναίκες το ανάστημα των σημερινών άνδρων.

Παρ' όλα αυτά, φαίνεται, ότι είναι επικρατέστερος ο γεννητάς του κοντού αναστήματος. Έπομένως, αν ο ένας από τους γονείς είναι κοντός κι' ο άλλος ψηλός, το παιδί θα γίνει μάλλον κοντό.

Χέρια, πόδια. — Η ιδέα, ότι τα λεπτά χέρια και πόδια δείχνουν αριστοκρατική καταγωγή, δεν έχει επιστημονική βάση. Το σχήμα των χεριών και των ποδιών οριμίζεται απ' το είδος της εργασίας, αλλά δεν κληρονομείται. Αν δηλαδή κάποιος μια βαρεία χειρωνακτική δουλειά, τα χέρια και τα πόδια μας γίνονται κοντά, κι' όμως, στα παιδιά μας, μπορεί να είναι λεπτά και «αριστοκρατικά», αν δεν κάνουν κι' αυτά τέτοια δουλειά.

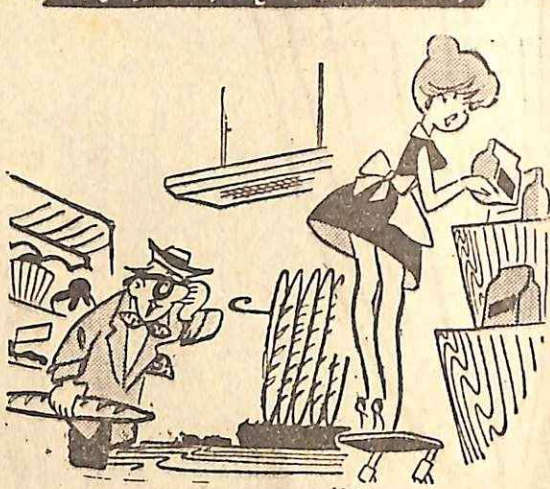
Τέλος, δε βασίζεται ποθενά η αντίληψη, ότι οι σπείρες, οι φράκι και οι ισχυρές επιθυμίες της εγκύου, μπορεί να επηρεάσουν το έμβρυο. Έρ' όσον δεν ισχύει η καμιά νευρική επικοινωνία μεταξύ της μητέρας και του αγέννητου παιδιού της, δεν υπάρχει τρόπος να μεταδοθούν σ' αυτό οι συγγενήσεις της. Είναι ενδεχόμενο ωστόσο να επηρεάσουν τη σωματική της κατάσταση, κι' επομένως τη διάπλαση του παιδιού της.

Η ΨΗΦΙΕΡΑ ΚΑΛΩΣΗΣ ΔΥΟ «ΕΜΟΥ»

Όταν ο Αυστραλός Τζωφ Κόξ έτυχε να βρή δυο αυγά του σπανιότατου πουλιού «έμου», σκέφθηκε πως δεν έπρεπε να πάνε χαμένα. Τα πήγε, λοιπόν, στο σπίτι του κι' εκεί, μη έχοντας άλλο λαμπρή μηχανή, τα έβαλε μέσα σε μια ηλεκτρική ψηφίερα και ούμωσε τη θερμοκρασία της, έτσι ώστε να διατηρηθεί υγεία στους 88 βαθμούς.

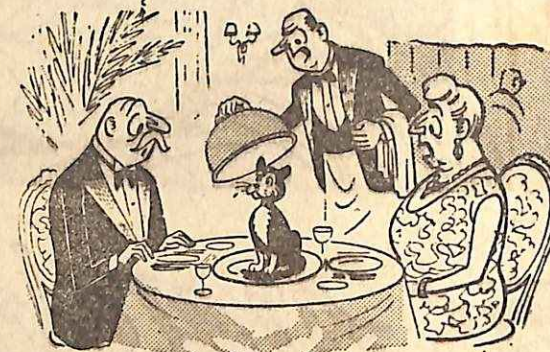
Μετά δυο βδομάδες, λοιπόν, βγήκαν απ' τα αυγά δυο μικρά «έμου». Το ένα ψώφρε, το άλλο όμως έζησε κι' έγινε τόσο μεγάλο — τα «έμου» ατάνουν σε ύψος τα 2 μέτρα περίπου — ώστε ο Κόξ αναγκάστηκε να το προσφέρει σ' ένα ζωολογικό ζήτο της Αυστραλίας.

Τό χιούμορ δε είκόνες

ΔΙΑΦΗΜΙΣΙ

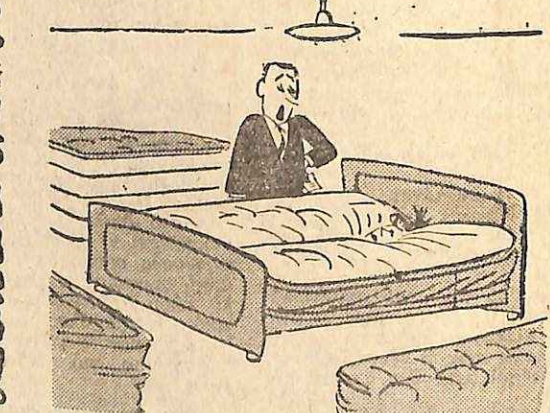
— Τι ώραιες φρατζόλες!..

— Ω, με συγχωρείτε!..

— Και διάλεξε τη μέρα που φέρεσα καινούριο φόρεμα για να με φέρες στο δάσος;

— Νομίζω πως πρέπει να πάρετε ένα κάπνο λιγότερο μαλακό στομάχο, γιατί μέσα σ' αυτό γά νεοτε!

400 ΔΙΑΖΥΓΙΑ

την ημέρα στην Άγγλία

Ο ρόλος των «ανωνύμων γυναικών»

Η Άγγλία έχει πάρει από μερικά χρόνια στο ζήτημα των διαζυγίων τη δεύτερη θέση έπειτα από τις Ηνωμένες Πολιτείες.

Σύμφωνα με τον άγγλικό νόμο, για να εκδοθεί το διαζύγιο, είναι αρκετό ο ένας από τους δύο συζύγους ν' αποδείξει ότι ο άλλος πέρασε μια ολόκληρη νύχτα μ' ένα πρόσωπο του αντίθετου φύλου. Ως προχθές ακόμη, κανένας Άγγλος και καμιά Άγγλίδα, που σέβονταν τον εαυτό τους, δε θα τολμούσαν να παρουσιάσουν παρόμοια απόδειξη κι' όταν ακόμη την είχαν χειροποίητή. Το αποτέλεσμα ήταν ότι πολλοί Άγγλοι άπατάσαν φανερά τις συζύγους τους κι' ότι με πολλές γυναίκες συνέβαινε το ίδιο, πράγμα που ανάγκαζε μια άγγλική εφημερίδα να γράφει άλλοτε: «Οι Άγγλοι και οι Άγγλίδες ξέρουν ότι η συζυγική πίστις δεν αποτελεί λόγο διαζυγίου».

Η αλήθεια ήταν ότι κανείς δεν αποφασίζει να την επικαλεσθεί. Αλλά, κατά τα τελευταία χρόνια, τά ήθη άλλαξαν κι' ο σεβασμός προς τις παραδοσεις εξανίστηκε. Έτσι, τα πράγματα έφθασαν στο άνω τίθεται αποτέλεσμα. Στα δικαστήρια καταφεύγουν όχι μόνο εκείνοι κι' εκείνες, που έχουν αποδείξει απιστίας είς βάρος του έτερου ήμισους τους, αλλά και όσοι δεν έχουν άλλον ισχυρό λόγο διαζυγίου.

Στις περισσότερες περιπτώσεις, δυο σύζυγοι θέλουν να χωρίσουν λόγω ασυμφωνίας χαρακτήρων. Δεν ταιριάζουν, απλούστατα, ο ένας με τον άλλον. Αλλ' η ασυμφωνία χαρακτηρών δεν έχει αξία για τα άγγλικα δικαστήρια. Πώς να κάνουν, λοιπόν, για να τερματίσουν μια κατάσσει, που βαρύνει πάνω τους; Στην περίπτωση αυτή, σκηνοθετούν μια απιστία, ακόμη κι' όταν δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα. Έτσι, η διάταξη, που κανείς δεν εχρησιμοποίησε άλλοτε, έγινε σήμερα της μόδας. Όλοι καταφεύγουν σ' αυτήν, βεβαίον από πριν για το αποτέλεσμα.

Αλλ' είναι, λοιπόν, τόσο εύκολη η σκηνοθεσία μιας απιστίας; Στην Άγγλία κατήντησε το εύκολότερο πράγμα του κόσμου. Οι δυο σύζυγοι δεν έχουν να ενοχληθούν καθόλου. Άρκει ν' αναβέσουν την ύποθεσί τους σ' ένα από τα αναρίθμητα γραφεία διαζυγίων, που αναλαμβάνουν να κανονίσουν τα πάντα. Αναλαμβάνουν, δηλαδή, να προμηθεύουν στα άνδρα γυναικία που έπιθυμούν να χωρίσουν το απαραίτητο τρίτο πρόσωπο.

Την κομωδία της απιστίας δέχεται συνήθως να παίξη ο σύζυγος. Το πρακτικό του προμηθεύει μια γυναίκα με την οποία πηγαίνει να περάσει ένα μέρος της νύχτας σ' ένα ξενοδοχείο ή σ' ένα σπίτι. Την ωριμένη ώρα καταφθάνουν ή σύζυγος με το δικηγόρο της κι' έ να ανασυνταχθεί.

Στις περιπτώσεις αυτές διετάσσεται ο ακόλουθος τυπικός διάλογος: Πώς συμβαίνει να βρίσκεστε εδω, μίστερ; Ρωτάει ο αστυνομικός. Νομίζω ότι η ταρσυσία της κυρίας το εξηγεί αρκετά, απαντάει ο σύζυγος, δείχνοντας τη συντροφιά του, που είναι έπαρκως γυμνή. Ήρθατε εδω με διαζύγιο; Απιστήστε στη σύζυγό σας; — Γιατί άλλο φαντάζεστε ότι θα μπορούσα να έρθω; — Και επραγματοποιήσατε αυτές τις διαζεύξεις σας; — Δε συμβαίνει να χάνω τον καιρό μου.

Ο αστυνομικός συντάσσει άμέσως το απαιτούμενο πρακτικό, στο οποίο βεβαιώνεται ότι ο σύζυγος πρόσδεσε τη συζυγική πίστι. Κι' ο άπιστος το υπογράφει. Έτσι, τελειώνουν όλα. Η εκδοσί του διαζυγίου είναι πια ένα απλό παιχνίδι. Κι' η νέα, θα ρωτήσετε; Αυτήν

δεν την ενοχλεί κανείς. Ο αστυνομικός δεν της παίρνει το όνομά της, που δεν αναφέρεται επίσης στη δική. Ο άγγλικός νόμος δεν απαιτεί την εξακρίβωση της ταυτότητάς της. Τού είναι αρκετή η πιστοποίηση της παρουσίας της κατά την ώρα της υποθετικής απιστίας. Έτσι, φεύγοντας από το ένα δωμάτιο, μπορεί να περάσει αμέσως σ' ένα άλλο, για να συντελέσει με την παρουσία της στην πιστοποίηση μιας καινούργιας απιστίας.

Τα γραφεία διαζυγίων υπερηφάνονται ότι δεν έχουν στην ύπηρεσία τους γυναίκες έλευθερίων ήθους. Οι γυναίκες, που προσφέρουν στους πελάτες τους είναι πολύ καθώς πρέπει και μένουν προσηλωμένες στο ρόλο τους. Η επαγγελματική τους αξιοπρέπεια δεν τους επιτρέπει να στέρξουν στη μεταβολή της σκηνοθετημένης απιστίας σε πραγματική.

Συμβαίνει κάποτε η αιτία της διαφωσίας ενός άνδρα να είναι μια άλλη γυναίκα. Η σύζυγος, που υποτίθεται ότι έχει συγχρονισμένες αντιλήψεις, είναι σύμφωνη για το διαζύγιο. Αλλ' ο σύζυγος δε θα ήθελε ποτέ η πιστοποίηση της απιστίας του να γίνει με τη συνδρομή της πραγματικής φίλης του. Καταφεύγει τότε στην τρίτη. Κι' η φίλη τους που το ξέρει, δεν φέρνει καμιά αντίρρηση. Γιατί είναι βέβαιη πως στη συνάντησή του άγαμημένου της με την τρίτη γυναίκα δεν πρόκειται να γίνει τίποτε.

Μερικές από τις νέες που χρησιμοποιούν τα γραφεία διαζυγίων ζουν απ' αυτό το επάγγελμα. Και έβρουν πως δε θα μπορούσαν να διατηρήσουν τη θέσι τους, αν δεν φερεθάν τελείως άψογα. Μια απ' αυτές προσέφερε ως σήμερα τη συνδρομή της σε περισσότερα από 500 διαζύγια. Οι αστυνομικοί της ξέρουν. Αλλά δε μπορούν να της κάνουν τίποτα, γιατί ο νόμος την προστατεύει.

Χάρη στη συνδρομή των «ανωνύμων γυναικών», εκδίδονται κατά τον τελευταίο καιρό περισσότερα από 400 διαζύγια την ημέρα σ' όλη την Άγγλία.

Ο όριθμός είναι καταπληκτικός και πολλές εφημερίδες κρούουν τον κόδωνα του κινδύνου. Αλλά το Κοινοβούλιο, στο οποίο έφτασε αυτό το ζήτημα, άρνήθηκε να πάρη οποιοδήποτε μέτρο. «Κάποτε οι Άγγλοι θα βαρεθούν να χωρίουν, έπε ένας βουλευτής. Στο μεταξύ, δεν έχομε το δικαίωμα να περιορίσωμε την έλευθερία τους».

Η μυστηριώδης λέξι

ΗΤΑΝ η 27 Μαΐου του 1882, ώρα 9½. Το πρωί έξεϊνο βγήκε το παρόχημα της εφημερίδας «Το Μεταμειωμένο Ψεύδος», που σπορπσε θλίψη και συγκίνηση σ' όλη τη Νέα Τόρη.

Ναί, ήταν γεγονός πιά. Ο εξαγομνισμένος βιομήχανος Ματθαίος Μπράουν, ο πασίγνωστος και συμπαθέστατος «μίστρο Μπράουν», είχε άφσει γρόνους τα ξημερώματα της ημέρας εκείνης. Όλοι οι Νεοορκέζοι όρησαν το θανάτο του από... χρόνια λαρυγγόφρονησιτίδα!..

Ο μακαρίτης είχε φάει τη ζωή με την κοιτάλα της σούπας. Όσο φανός από πατέρα και μητέρα, βρέθηκε άποστοτάτεμο μωρό στους πέντε δούσιους. Κι' όλη η ζωή του ήταν ένα καθημερινό δράμα από στερήσεις, πίκρες, μελέτη, εργατικότητα και αίσθητη οικονομία.

Καταπάστηκε με όλες τις δυνάεις, με όλα τα επαγγέλματα, με όλα τα συνάφια. Αλλάσε λογής-λογής άρεντικά. Ανακατέυτη με κόσμο και κομμάχι. Ή βιοπάλη του πείλαιε πολλά και άσχημα παιχνίδια!..

Κι' αφού πιά πάτησε στα έδδομηνα, αφού ταιγαρίστηκε στην κασσοράδα, τηγανίστηκε στο τηγάνι, έθρασε στον τέττερο και αιγαυήθηκε στη σάρα, βρέθηκε μ' ένα εξαγομνισόο δολλάρια περιουσία και με σταθερό εισόδημα πηνήτα χιλιάδων δολλαρίων κάθε χρόνο!..

Κοντά όμως σ' αυτό, βρέθηκε και κάτοχος ενός άνεκτιμύτου φιλοσοφικού συστήματος σγεγικού

με την αξία της ζωής. Το σύστημα αυτό, μέρα με την ημέρα, στερεωνόταν γερά στο μυαλό του κι' ήταν θεμελιωμένο πάνω στα διδάγματα της πολυκύμαντης σταδιοδρομίας και της προσωπικής πείρας!..

Αίγους μήνες πονή απ' το θανάτο του, ο μίστρο-Μπράουν τιπώσε, σε κάποιον έκδοτικό οίκο, ένα ολιγοσέλιδο βιβλαράκι, με τις κυριότερες θεωρίες του. Κι' έστειλε από ένα αντίτυπο σε στενούς κι' άγαπητούς γνωσίους του, για να μελετήσουν και να άρελήθούν από τις σοφές συμβουλές της πείρας του!..

Μά, όπως είναι φυσικό και γοαφτό, τέτοιον είδους βιβλία, είτε χαρίζονται, είτε αγοράζονται από κανέναν, κατά λάθος, ή από άσημηάδα, κλείνονται στις βιβλιοθήκες ή πετιούνται σε καμιά γωνία, με άποια τα φύλλα τους. Έτσι, αντί να διαβαστούν, ξεχνούνται κι' είναι μοιραίο να τά φάη ο σκόρος κι' η σούνη!..

Δε χροιάζεται φιλοσοφία για να μαυτίνομε την τακτική και των λιγοστών εκείνων παρηλητιών της φυλλάδας του μίστρο Μπράουν. Μόλις την πήραν, διάβασαν τον τίτλο υμνο, γασονομήσαν κι' αφού την πέταξαν σε μιά άσκη, υμνομήνοισαν, γροινιάζοντα: — Ούφ! Δε υς έστειλε καλύτερα κανένα δολλάριο ο γερομυζοφάγκ;... Κανένας δε χροαίνει με θεωρίες και φιλοσοφίες!..

Κι' η έσημη φυλλάδα ξεχάστηκε άκορη κι' αδιάβαστη απ' όλους!..

Σε τρεις μέρες όμως, ύστερ' από το θανάτο του μίστρο-Μπράουν κι' άκριβώς το μεσημέρι της 40ης 'Απριλίου του 1882, διαβάστηκε στο δικαστήριο η παρόξη διαθήκη του, που έφερε στον κοσμήτι μεγάλη λαχάρα!..

Νά τί έλεγε η διαθήκη του:

«Δεν έχω κανένα συγγενή για να κληροδοτήσω την περιουσία μου. Είναι ένα εξαγομνισόο, σε χαρονομήματα των χιλίων δολλαρίων και βρίσκεται κλεισμένη στο στερεώτατο χρηματοκιβώτιό μου!.. Αυτό το εξαγομνισόο το κληροδοτώ σε όποιον έχει τις ιδέες υ' έμένα αντίληψη για τη ζωή. Στον καλύτερο μου βίο, σχημάτισα μια ιδέα που «τι ακριβώς είναι η ζωή». Και την άληθινή αυτή ιδέα μου την αποκομμάτωσα σε μια λέξι με πέντε γράμματα. Όποιος, λοιπόν, έχοντας την ίδια ιδέα για τη ζωή μαζί μου, πιατένη αυτή τη λέξι και χειρισθή σύμφωνα με τα πέντε γράμματα της τα πέντε μυστικά κλειδιά του χρηματοκιβωτίου μου, τότε μαχαίρα ν' ανοίξη αυτό, και το εξαγομνισόο θα γίνει δικό του. Αιτόν, λοιπόν, αναγγονίσω από τώρα κληρονόμο μου, μπρός στον Τριτο Θεό και στους άθωους!..»

Κοινοχλασία άκολούθησε στη Νέα Τόρη. Γνωστοί και άγνωστοι, γνωστοί οι φίλοι στενοί του μακαρίτη, σπομωγόνταν απ' το ποιο άε το βράδυ, στην άλυσσα του διαστητήριου. Έκει έπιστατοίσε ένας διαστασις κι' όλοι τους προσπαθούσαν ν' άνοιξουν το χρηματοκιβώτιο, δοκιμάζοντας στα πέντε κομμάτια του όλες τις πενταμήρεις λέξεις.

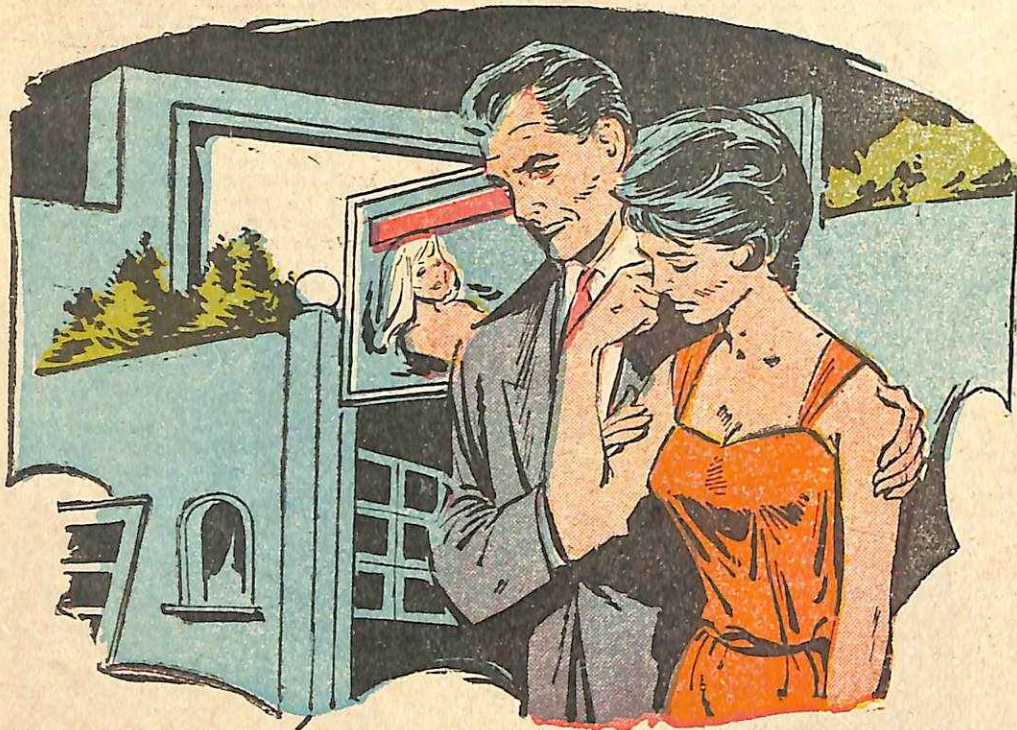
Συμπερασαν άναμεταξύ τους φιλέποτα, προσπαθώντας να ξεκλέψουν ο ένας από τον άλλο καμ-

ΙΔΕΩΔΗΣ ΑΝΑΠΑΥΣΙΣ

Από το χαμόγελο αυτής της νέας καταλαβαίνει κανείς πόσο εύχρηστημένη είναι και πόσο αναπαυτική έρρισκε την πλαχτή κούνα, πάνω στην οποία έχει ξεπλώσει. Η κούνα αυτή, στοιχείει μόνο 800 δραχμές και ήταν ένα από τα έκθεματα της τελευταίας εκθέσεως του Μιλάνου, που έκαναν έντοπια στους πολυαριθμούς επισκέπτες. Οι φίλοι του ύπαιθρου θα έδραν εξαιρετικά πρακτική την κούνα αυτή που τους εξασφαλίζει ένα εύχρηστο και ξεκούραστο ύπνο, όπουδήποτε και αν έρεθούν, δεδομένου ότι μπορεί να συνδεσθή με μια μεγάλη όμπρέλλα, που θα τους προστατεύει από τον ήλιο, τη βροχή, ή ύγρασία, ακόμα και από την ψιλή βροχούλα.

Ο Σταύρος προχώρησε μαζί της, βουδός...

Η Μαίρη είχε τελειώσει τις δουλειές του σπιτιού, όσες δε μπορούσε να κάνει η μητέρα της και κάθισε στη γραφομηχανή της να φτιάξει μερικά αντίγραφα, που της είχε στείλει ο φίλος της ο Δημητράκης, ο δικηγόρος.

Μα και στην Τράπεζα, όπου εργαζόταν η Μαίρη, την ίδια δουλειά έκανε. Ήταν δακτυλογράφος στο ιδιαίτερο γραφείο του διευθυντού.

Τακτική, προσεκτική στη δουλειά της, είχε κερδίσει το σεβασμό και τη συμπάθεια όλων.

Μα κι ο Δημητράκης, ο παιδικός της φίλος, δεν την άφηνε δίχως δουλειά. Την είχε συστήσει σε πολλούς συναδέλφους του. Έτσι η Μαίρη τ' άπογεύματα που δεν πήγαινε στην Τράπεζα, είχε μια ιδιαίτερη απασχόληση, που της απέδιδε, σχεδόν, άλλον ένα μισθό.

Εκείνο τ' άπογευμα, λοιπόν, δεν είχε και πολλή δουλειά να κάνει κι' αφού έγραψε τ' αντίγραφα, που της είχε στείλει ο δικηγόρος ντύθηκε και βγήκε στη μικρή βεράντα.

Τελειώσες, Μαίρη; ρώτησε η μητέρα της. Ναι, μαμά, πάω να τ' αρώσω κι' όταν γυρίσω να είσαι έτοιμη να πάμε στο σινεμά.

Να πεις μόνη σου, κόρη μου. Εγώ απόψε δε θάρω. Έχω να τελειώσω αυτό το πουλοδεράκι, που το έχω τάξει στη μικρούλα της κυρά-Μαριγώ, και δε θέλω να βγω ψευδής: της είπα, η κυρία Ευτέρπη.

Και συνέχισε το πλέξιμό της. Η Μαίρη έμεινε για μία στιγμή αναποφάσιστη κι' έπειτα είπε:

Καλά, όπως καταλαβαίνεις... Φίλησε τη μητέρα της στα γκρίνια μαλλιά της και βγήκε, κρατώντας ένα χαρτοφύλακα.

Το άπογευμα ήταν ζεστό. Ο ήλιος δεν είχε ακόμη βασιλέψει και τα λεωφορεία, που έρχονταν, το ένα πίσω από το άλλο, ήταν γεμάτα κόσμο.

Κατέβηκε στην οδό Κοραή και περνώντας στην αντικρουή πλατεία, τράβηξε προς την οδό Αριστείδου, όπου βρισκόταν το γραφείο του Δημητράκη.

Ο δικηγόρος ήταν ένας μελαψός άντρας καμιά τριανταπενταριά χρονών, παλιός συμμαθητής της Μαίρης. Εκείνος, όμως, προχώρησε τελειώσε τη Νομική Σχολή ενώ εκείνη, δεν τ' αφέρεσε να ακολουθήσει ανώτερες σπουδές. Έμαθε μόνο καλή γραφομηχανή. Έτσι σε κάποιο διαγωνισμό μιας Τραπεζής κατάφερε να πετύχει και να προσληφθεί.

Βρήκε, μόνο, λοιπόν, κι' απασχολημένο στη μελέτη μιας υποθέσεως, το Δημητράκη.

Εφερα τ' αντίγραφα, του είπα. Εκείνος έκλεισε το φάκελλο και τη δέχθηκε με μία θερμή χειραψία.

Δεν ήταν ούσα και τόσο βιαστικά... Άλλα σε έρω έσένα... δε θέλεις ν' αφήνης δουλειά για την άλλη μέρα!

Της πρόσφερε τσιγάρο, πήρε τα χαρτιά, τούς έριξε μία ματιά και πρόσθεσε:

Βράια! Μου δίνεις το τεφτεράκι να σημειώσω κι' αυτή την εργασία;

Η Μαίρη τούδωσε ένα μικρό σημειωματάριο, όπου έγραφαν τις δουλειές του μηνός, γιατί αυτό το σύστημα είχε με όλους τους πελάτες της.

ΠΟΝΗΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Δεν ήταν όμως από πελάτη. Το γραφείο πάνω στο φάκελλο της έδωσε να καταλάβει, πως ήταν από τον άντρα της.

Δεν τ' άνοιξε, δεν το διάβασε. Τόρριξε μέσα στην τσάντα της. Δεν ήθελε να ταραχτεί...

Πήγε στην κουζίνα, καθίσε να φάη με τη μητέρα της και της είπε:

— Έπιμένεις να τελειώσης το πουλοδεράκι; — Ναι, παιδί μου. Πήγαινε εσύ λιγάκι έξω να ξεσκάνεις. Κάνει τόσο ζέστη!

Κύτταξε το ρολόι, έριξε μία ματιά στον καθρέφτη, φρεσκαρίστηκε με λίγη πούντρα, ζωήρεψε τα χείλη της με το κραγιόνι κι' έφυγε.

Ο κινηματογράφος άρχισε στις 8 κι' ήταν ακόμη 7½. Με βήμα άργό προχώρησε. Από το ένα χέρι πήγε στο άλλο ή τσάντα της, λες και τη βάραινε με κείνο το γράμμα, που είχε μέσα.

Τώρα, την έτρωγε η περιέργεια κι' ήθελε να ξελαφρώσει. Ήταν η πρώτη φορά, έπειτα από την αίτηση διαζυγίου πουχε κάνει, που της έγραφε ο Σταύρος.

Τι ήθελε να της πη; Ότι ήταν όλα ψέματα αυτά, που είδε και που ήξερε γι' αυτόν;

Σταμάτησε μπρός στην πόρτα του κινηματογράφου, έριξε μία ματιά στις εικόνες, έπειτα στον τίτλο και διάβασε: «Το μαρτύριο μίας παντρεμένης».

Αναστένανε, πήρε το εισιτήριο της και μπήκε. Είχε πολύ κόσμο. Όλες όμως οι πίσω καρέκλες ήταν άδειες. Κάθισε σε μία απ' αυτές.

Θυμήθηκε το γράμμα κι' άνοιξε την τσάντα της. Δεν της άρεσαν οι δικαιολογίες. Αφού ήταν βέβαιη πως την άπατούσε, τί χρειαζόνταν τα γράμματα;

Το άνοιξε, ώστόσο και διάβασε: «Μαίρη μου, είμαι ένας παληάνθρωπος, είμαι ένας τιποτένιος! Δεν αξίζω την αγάπη σου! Μου

Ξαναγύρισε στην ευτυχία!

Να πληρώνεται κάθε μήνα...

Ο Δημητράκης σημείωσε την εργασία της ή-μέρας και της έδωσε πίσω το τεφτεράκι. «Έπειτα κυττάζοντας την, την ρώτησε:

— Λοιπόν; Έπιμένεις; Θέλεις να βγί το διαζύγιο;

— Εσύ, τί γνώμη έχεις; — Εγώ;... Νομίζω πως δεν πρέπει να έχω γνώμη πάνω σ' αυτό το ζήτημα. Τα αισθήματά μου για σένα και τα ξέρεις και δεν έπαψαν τόσο χρόνια, τώρα, να είναι τα ίδια. Έπομένως, μπορεί και να παρεξηγηθώ... Γι' αυτό θέλω, γι' αυτή την υπόθεσή σου, να με βλέπης μόνο ως δικηγόρο και όχι σαν φίλο, όχι σαν άνθρωπο που σε αγαπάει από τα παιδικά μας χρόνια.

Η Μαίρη, με χαμηλωμένα τα μάτια, συλλογίζονταν πως είχε κάνει άσχημα ν' αναθέσει την υπόθεσή της στο Δημητράκη. Γιατί ήξερε καλά πως ο Δημητράκης την αγαπούσε. Κι' αν δεν είχε παντρευτεί, αυτό ήταν γιατί πόνεσε πολύ, όταν έμαθε πως η Μαίρη θα παντρευόταν άλλον.

Μα κι' αν παντρεύτηκε κι' έκανε μάλιστα ένα παιδί, που πέθανε όταν ήταν ακόμη μωρό, εκείνος την αγαπούσε ακόμη και έλπιζε... Τί έλπιζε, αυτό το διεπίστωσε αργότερα, όταν η Μαίρη χώρισε με το Σταύρο τον άντρα της, κι' ήρθε να του αναθέσει την υπόθεσή του διαζυγίου της.

Διαπίστωσε, λοιπόν, ότι παρ' όλο που της φερόταν σαν ένας αδελφικός φίλος, ώστόσο έλπιζε ακόμη, πως μία μέρα η Μαίρη θα γινόταν γυναίκα του.

Τέλος, η Μαίρη σήκωσε τα μάτια της τον κύτταξε και του είπε:

— Τον είδες; Εκείνος τ' άνοιξε! Τό ξέρεις πολύ καλά... — Ναι, τον καλέσες και πάλι, να τού πης, πως εγώ επιμένω! Πρόφερε η Μαίρη.

Μία λάμψη άστραψε στα μάτια του Δημητράκη, μα δεν είπε τίποτα. Ένας κόμπος είχε σταματήσει, στο λαιμό του...

Η Μαίρη κύτταξε το ρολογάκι της και σηκώθηκε.

— Έχω να σου δώσω κάτι άλλα αντίγραφα να κάνεις, μα δεν τα βρίσκω... της είπε ο Δημητράκης. Έχουμε δυό μέρες καιρό.

Χαιρέτιστηκαν κι' η Μαίρη κατέβηκε στο δρόμο και τράβηξε για το σπίτι της.

Ανοίγοντας την πόρτα, άκουσε τη μητέρα της από την κουζίνα να της λέη:

— Ηρθές! Έχεις ένα γράμμα; Μαίρη. Τόφερε ένα παιδί.

— Καλά, μητέρα... Ένα γράμμα! Κανόνας πελάτης;

Η ΣΕΛΙΣ

ΤΗΣ

ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΤΑ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑ ΤΑΓΙΕΡ

ΟΛΗ την περίοδο του καλοκαιριού τα ταγιέρ από διάφορες κοτονάντ πρόκειται να παίξουν ένα σημαίνοντα ρόλο στο γυναικείο ντύσιμο. Θα τ' αούμε τόσο σε φαντασί, όσο και σε μονόχρωμα, πάντα όμως σε ευθυμους τόνους.

Θα είναι επίσης πολύ της μόδας ο συνδυασμός της μπλούζας, που θα φοριέται με το ταγιέρ, με τη φόδρα της βέστας. Ο συνδυασμός αυτός θα γίνεται άλλοτε με διαφορετικών χρωμάτων μονόχρωμα και άλλοτε με μονόχρωμα και έμπαιμέ. Ένα μονόχρωμο ταγιέρ π. χ. θα έχη τη φόδρα της βέστας του σταμπάτη και από το ίδιο σταμπάτο θα είναι καμωμένη και η μπλούζα.

Άλλη χαρακτηριστική λεπτομέρεια είναι το γαρνίρισμα της βέστας με όρελι διαφορετικού χρώματος από το χρώμα του ταγιέρ.

Όλα αυτά τα ταγιέρ έχουν ως επί το πλείστον τη φούστα ευθύγραμμη, χωρίς να είναι όμως στενή. Θα σχηματίζη γύρω στη μέση ελεύθερες πένσες, κι' αυτό θα συντελή στην άνετη ευθεία γραμμή. Πολλές απ' αυτές τις φούστες θα κομψώνουν μπροστά, από πάνω ως κάτω.

Οι βέστες των καλοκαιρινών ταγιέρ θα είναι οιχτές, μάλλον κοντές και πολύ συχνά θα πέφτουν ελεύθερες, χωρίς κομπωτια. Συγχρόνως έχουν στογγυλό άνοιγμα λαιμού και δεν έχουν γιακά, ούτε ρεβέρο.

Τα οριζωτά υφάσματα θα κάνουν κι' εδώ την εμφάνισή τους σε διχρωμία ή τριχρωμία.

Πιά τ' άπογεύματα πολύ της μόδας θα είναι τα μπλουζα με τα ταγιέρ, που θα φοριούνται με λινζολι μπλούζες, αλλά και τα κάτσατα, που θα φοριούνται με μπλουζες μπλούζες. Όπως πάντοτε, η μόδα δίνει την ευκαιρία στ' γυναίκα να έχη μεγάλη έκλυση και να μισοή άνετα να συνδυάση τη μόδα με το άτομικό της γούστο.

ΤΑ ΠΑΙΣΣΕ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Η μόδα της πιέτας όλο και κατακτά έδαφος. Πρώτες οι αυτότελες φούστες ακολουθούν αυτή τη μόδα και βλέπουμε έτσι πλισσέδες σε διάφορες εμφανίσεις.

Ακόμη και στα φορέματα, ιδίως σ' αυτά που ακολουθούν τον τύπο σεμιζέ, οι φούστες γίνονται με κάθε είδους πιέτες. Έξέ άλλου, και στα ελαφρά φορέματα, που θα εμφανίζονται σαν τουαλετίτσες, θα χρησιμοποιούμε πιέτες, που κάποτε δε θα περιλαμβάνοντο μόνο στις φούστες, αλλά θα περιλαμβάνουν και τα κοσάκι.

Τα φορέματα αυτά θα είναι μονοκόμματα, από πάνω ως κάτω, και η φούστα θα ενώνεται στο μπουστό με μία στενή ή φαρδεια ζώνη.

Η ΧΑΜΗΛΗ ΜΕΣΗ

Μία ιδιαίτερη χάρι θα προσδώση στη σιλουέτα η χαρακτηριστική έρετεινή μόδα του ξεγλυστοτήματος της μέσης από την κανονική της θέση προς τα κάτω.

Δεν είναι, φυσικά, κανόνας απαράβατος αυτός, γιατί θα δούμε πολύ συχνά τη μέση στην κανονική της θέση, όπως θα τη δούμε και τοποθετημένη πιο ψηλά. Είναι οι γνωστές αντιθέσεις της μόδας, για να μπορέ η κάθε γυναί-

Αμυγιέ συνδυασμός φούστας και μπλούζας με κάπα - έσάρπα.

MIPANTA

Δριστερά: 'Η μακροτάλλη γραμμή. Δεξιά: 'Η ίδια γραμμή σε καζάκι.

κα ν' ακολουθή κάθε φορά τη μόδα, υπολογίζοντας όμως και την προσωπικότητά της. Θα διαλέγει, απ' όσα λανσάρε η μόδα, ό,τι της πηγαίνει στη σιλουέττα της.

Η ΜΑΚΡΟΤΑΛΛΗ ΓΡΑΜΜΗ

Ας δοούμε πού θα συναντούμε πιο πολύ τη μακροτάλλη γραμμή. Πρώτα σε φορέματα, όπου το κορσάκι, σχηματίζοντας μια ελαφριά μόνο καμπύλη στο σημείο της μέσης, θα κατεβαίνει χαμηλότερα απ' αυτήν, για να ένωθι στη θέση των γοφών.

Ακολουθώντας θα δοούμε τη μακροτάλλη γραμμή στους συνδυασμούς φούστας και μπλουζας-καζάκας. Έδώ τη φούστα, άλλοτε πλισσεδωτή κι' άλλοτε ευθύγραμμη, θα τη συνοδεύει μια μπλουζα-καζάκι, που θα εφαρμόζει στους γοφούς, ενώ μια ζώνη, τοποθετημένη χαμηλότερα από τη μέση, θα συντελέσει να σχηματίσει ή μπλουζα-καζάκι ένα μπουφάν πάνω από τη ζώνη, που θα τονίσει ακόμη πιο πολύ το μακροτάλλο.

Αλλά και στα ντε-πιές θα κάνει την εμφάνισή της ή μακροτάλλη αυτή γραμμή. Δηλαδή ή βέστα θα σχηματίζει μια κοντή μπάσκα κάτω από τη γραμμή της μέσης.

Ένα τέτοιο σύνολο δίνει στη σιλουέττα κάτι το εξαιρετικά νεανικό και συγχρόνως την αφέλεια, που τόσο επιδιώκει ή μόδα έφέτος.

ΤΟ ΣΚΕΡΤΣΟ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΖΕΙ ΤΗ ΜΟΔΑ

Την εμφάνιση της φούστας και μπλουζας δε θα τη δοούμε έφετος μόνο στις άπλες προώνες εμφάνισης. 'Η μόδα δίνει σ' αυτό το συνδυασμό μια πολύ σημαντική θέση και τον μεταβάλλει σε επίσημη περιβολή. Έδώ βλέπουμε το συνδυασμό του μονόχρωμου και του στυμπατό.

Για τη μπλούζα διαλέγουμε το στυμπατό και για τη φούστα το μονόχρωμο.

Κατ' αντίθεση όμως προς τις άπλες φούστες, που προτιμούν το φάρδος, ακολουθούμε έδώ την ευθεία γραμμή και στη μπλούζα τον τόνο του άμπιγιέ, σε γραμμή κμονό, με στρογγυλό λαιμό.

Ένα χαριτωμένο σκέρτσο είναι να συνοδεύουμε ένα τέτοιο σύνολο με μια κοντή κάπα, καμωμένη από το μονόχρωμο της φούστας και φοδραρισμένη από το στυμπατό της μπλουζας. Και, αν θέλετε να τελειοποιήσετε την εμφάνισή σας, φορέσετε στο κεφάλι ένα πλούσιο τουρμπάν, από το ίδιο στυμπατό της μπλουζας.

ΑΝΤΙ ΤΗΣ ΚΟΝΤΗΣ ΚΑΠΑΣ Η ΒΕΣΤΑ

Αν ωστόσο δε σας έλκυη ή κάτω σκερτσό-ζικη μόδα, τότε, αντί της κάπας, κάνετε μια κοντή βέστα, που συμπληρώνει λιγότερο ιδιόρρυθμα το σύνολο φούστας και μπλουζας. Μπορείτε κι' έδώ να φοδράρετε τη βέστα με το ίδιο στυμπατό της μπλουζας, ή να προτιμήσετε μια φάρδα μονόχρωμη, είτε στο χρώμα της φούστας και βέστας (που θα είναι μονόχρωμες), είτε σ' ένα έντονο χρώμα, που να θυμίζει το στυμπατό (δταν το σύνολο είναι στυμπατό).

Οι βέστες αυτές γίνονται κοντές και φοριούνται άνοιχτες μπροστά. Μπορούν να έχουν γιακά, αλλά μπορούν επίσης να μην έχουν. 'Ο προορισμός τους είναι άπλως βοηθητικός, γιατί δεν πρέπει να ξεχνάμε πως το σύνολο είναι κυρίως ή φούστα και μπλούζα, ή ή φούστα και καζάκι. Τόσο ή μια εμφάνιση, όσο κι' ή άλλη, έχουν την άμπιγιέ νότα. Αυτό το πετυχαίνουμε

Μεγάλο καπέλλο με ψηλό τεπέ.

τόσο με την κόψη, όσο και με την έκλογή του κατάλληλου υφάσματος, που μπορεί να είναι μεταξωτό σταμπατό, λαμέ ή και λενζερί πολύ εργασμένο.

ΟΙ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΙ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΙ

Ανάμεσα στους διάφορους συνδυασμούς, που συμβουλεύει ή μόδα, έχουμε και το χαρακτηριστικό συνδυασμό του καπέλλου με το ντύσιμο. Είναι ήδη γνωστή ή μόδα του καπέλλου, που κοπομοποιεί, αντί άλλου ύλικού, το ύφασμα.

Αυτή τη μόδα θα τη δοούμε έφετος σε μικρά καπέλλα, σε σχήμα κλός, και σε μεγάλες φορμες, είτε κανονιέ, είτε κατεβαστές εμπρός και με άπτόμο σήκωμα του μπόρ προς τα πίσω. Το έφετεινό χαρακτηριστικό θα είναι, ότι τα καπέλλα αυτά θα γίνονται άκριβώς από το ίδιο ύφασμα του φορέματος ή του ντε-πιές.

Το συνδυασμό αυτό θα τον δοούμε κυρίως σε φανταζι κοτονάντ, συχνά σε σταμπατές, αλλά και σε διαφόρων τύπων καιτριγιέ. 'Ιδιαίτερος κατάλληλος είναι οι κοτονάντ, που παρουσιάζουν στην ύφανσή τους ένα είδος ψαθωτό σε διχρωμία. Ένα ντε-πιές (π. χ. φούστα και ριχτή βέστα) από παρόμοιο τύπο υφάσματος, θα συμπληρώνεται με μια μονόχρωμη καζάκι ή ένα μεγάλο καπέλλο από το ίδιο ύφασμα του ντε-πιές. 'Η εμφάνιση θα είναι έντελως μοντέρνα και με το χαρακτηριστικό σκέρτσο της εποχής.

Κι' άφού μιλήσαμε για καπέλλα, άς αναφέρουμε και μια ιδιότροπη φάρδα, που θα φορεθι πολύ έφετος, καμωμένη είτε από ύφασμα, είτε από ψάθα. Πρόκειται για τη φάρδα με μεγάλο μπόρ και με μια τονισμένη κλίση τριγύρω προς τα κάτω.

Ο τεπές του καπέλλου θα είναι ψηλός, σε μια κάθετη έντελως γραμμή στην άρχή κι' έπειτα, εξέχοντας ξαφνικά, θα σχηματίσει ένα στρογγυλό δίσκο. Το κάτω μέρος του τεπέ θα γαρνίρεται με μια φαρδιά κορδέλλα διαφορετικού χρώματος από το καπέλλο, πράγμα που θα τονίσει ακόμη περισσότερο το ύψος του τεπέ.

Η ΕΒΑΖΕ ΓΡΑΜΜΗ ΣΕ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Τα μονοκόμματα φορέματα κατατούν όλο και πιο πολύ έδαφος. Τα βλέπουμε να σχηματίζουν όλες τις γραμμές του σώματος, με τονισμό μόνο της μέσης. Αλλά από τη μέση και κάτω ακολουθούν μια τονισμένη έβαζε γραμμή.

Τα φορέματα αυτού του τύπου κομψώνουν ως επί το πλείστον κορπά, από πάνω ως κάτω. Τα κορσάκι έχουν στρογγυλά άνοιγματα, οι ώμοι είναι ριχτοί και άντικαθιστούν τα μανίκια. Ένα νόστιμο σκέρτσο στολίζει το μπροστινό σημείο της μέσης μ' ένα φιόγκο «σατελιέ».

ΤΑ ΓΑΛΟΝΙΑ ΣΤΑ ΝΤΕ - ΠΙΕΣ

Ο συνδυασμός φούστας και βέστας μας παρουσιάζει διαρκώς κάτι καινούριο, που αναγεώνει τις εμφανίσεις των ντε-πιές. Έτσι έχομε το σκέρτσο της βέστας, που γαρνίρεται μ' ένα γαλόνι, τότε μονόχρωμο και τότε φανταζι. Το γαρνίρισμα αυτό μπαίνει δλοτρίγυρα στο λαιμό και σ' όλο το άνοιγμα της βέστας, καθώς και στα τελειώματα από τις τσέπες κι' από τα μανίκια.

Η μόδα αυτή του γαρνιρίσματος με γαλόνι έπεκτείνεται και στα άλλα φορέματα, ακόμη και τα πρωινά.

ΟΙ ΦΙΟΓΚΟΙ

Νά κι' άλλο ένα γαρνίρισμα, που θα παίξει όλο σε κάθε είδος εμφάνιση: οι φιόγκοι. Θα τους δοούμε άλλοτε να βοηθούν στο κλείσιμο του λαιμού μιας βέστας, άλλοτε να σχηματίζουν σα γραβάτα στο μπτερό άνοιγμα ενός πρωινού φορέματος, άλλοτε να δένουν τη ζώνη ενός λουσάτου φορέματος και ούτω καθεξής. Θα συντελούν επίσης, σε ώραίους συνδυασμούς χρωμάτων στο σύνολο της εμφάνισης, παίρον-

Σύνολο από ψαθωτή κοτονάντ.

τας από τη μόδα κάθε άπόχρωσι, που λανσάρε.

ΣΠΟΡΤΙΦ ΝΤΥΣΙΜΟ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Τα κορτσάκια, ιδίως στις διακοπές, άσכולούνται με κάθε είδους σπόο. Το ντύσιμό τους λοιπόν πρέπει να είναι άνάλογο με τη ζωή, που θα κάνουν. Το ποδήλατο, τα διάφορα παιχνίδια με τη μπάλλα, οι έκδρομές, όλα άπαιτούν ένα ντύσιμο άπλο και άνετο. Οι φούστες τους, που θα φοριούνται με διάφορες μπλουζες, δε θα άσכולονται μόνο στη ζώνη, αλλά θα έχουν και τράντες, για να τις συγκρατούν πιο καλά.

Οι διάφορες φανταζι κοτονάντ είναι ειδικές γι' αυτές τις σπορτιφ φούστες και θα γίνονται

Το γαλόνι της μόνδας, που γαρνίρει τη βέστα του ντε - πιές.

πότε με τσακιστές πιέττες, πότε με έλεέθερες και πότε με σούρες.

Οι μπλουζες γίνονται με κατεβαστά γιακά-δάκια, ευθύγραμμη κομψότητα και κοντά μανίκια. Θα τις συνδυάζετε με φανταζι φούστες, αν είναι μονόχρωμες, ή με μονόχρωμες φούστες, αν είναι ριγωτές ή σταμπατές.

ΤΑ ΜΟΝΟΚΟΜΜΑΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Πολύ πρακτικά είναι και τα μονοκόμματα φορέματα, που κομψώνουν από το λαιμό ή το άνοιγμα του λαιμού ως κάτω. Μπορούν όμως να κομψώνουν και ως τα μισά της φούστας.

Η γραμμή θα είναι πάντα ή έβαζε και για ποικιλία μπορείτε να σχηματίσετε πιέττες κατά άποστάσεις, δηλαδή μια κομψωτή μπροστά, από μια στο κάθε πλάι και μια πίσω.

Μια ζώνη στη μέση, από το ίδιο ύφασμα του φορέματος ή από δέρμα, συντελεί στο να σχηματίσει ή μπουστος ελαφρό μπουφάν.

Αριστερά: Παντελονάκι και βέστα για αγοράκι. Δεξιά: Κοστούμι με συνδυασμό μονόχρωμου και ριγωτού.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΤΙΣ ΑΚΤΕΣ

Είτε για να παίξουν στην άμμουδιά, είτε για να βουτηγούν στη θάλασσα, τα μικρά θα φορέσουν τα μαγιώ τους, που θα έχουν ζωγράψει χρώματα, μονόχρωμα ή φανταζι. Πολύ πρακτικά είναι τα μονόχρωμα μαγιώ με μεγάλο άνοιγμα ιδίως στην πλάτη. Πολλά συνδυάζουν το

μονόχρωμο με το φανταζι. Δηλαδή κάνουν το επάνω μέρος του μαγιώ διαφορετικό από το κάτω.
Η μόδα, εξ άλλου, συμβουλεύει να συνοδεύονται τα παιδικά μαγιώ από την ανάλογη κοντή βέστα. Φυσικά, θα συνδυάζεται με κάποιο τρόπο με το μαγιώ. Έτσι, όταν ξεσταθούν με τα παιχνίδια τους, θα φορούν τη βέστα τους, όταν σταματήσουν το παιχνίδι, και δε θα κινδυνεύουν να κρυολογήσουν. Για τ' αγοράκια, ο συνδυασμός της βέστας θα γίνεται με το παντελονάκι μόνο, γιατί αυτά δε φορούν μπουστό.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΟΟ

ΓΙΑ ΤΑ ΜΠΙΜΠΙΚΙΑ

Ένας διακεκομμένος ξένος δερματολόγος συνιστά τα εξής, για όσους υποφέρουν από μπιμπικία:

Επί 10 μέρες, κάθε πρωί, μόλις ξυπνήσετε, θα ξεσταίνετε σ' ένα μπικί λίγο νερό και θα ρίχνετε μέσα μιά κονταλιά του γλυκού αλάτι Κάρλσμπατ. Θα τ' ανακατεύετε καλά για να λυώσει, θα προσθέτετε κρύο νερό, όσο θέλετε, και θα το πίνετε, πριν βάλετε τίποτ' άλλο στο στομάχι σας.

Συνγχρόνως θα βράσετε χαμομήλι, θα το σουρώσετε και, όπως είναι ζεστό, θα πλύνετε μ' αυτό τα χέρια και το πρόσωπό σας. Θα σκουπιστήτε ύστερα μ' ένα καθαρό πανί.

Το βράδυ, πριν πλαγιάσετε, θα κάνετε το ίδιο πλύσιμο με χαμομήλι. Κι' έπειτα απ' το σκουπισμα, θα βουτήξετε καλά τα μπιμπικία μ' ένα βαμβακάκι, βουτηγμένο στο εξής υγρό:

Άλκοολ 100 γρ. Σουλφιμύ 0,10 γρ. Ρεσορκίνη 1 γρ. Χλωράλη 2 γρ.

Θ' αφίσετε να στεγνώσει. Έπειτα, μ' ένα σπάτο, στο οποίο θα έχετε τυλίξει λίγο βαμβάκι, παίρνετε απ' την παρακάτω αλοιφή και βάζετε πάνω στο κάθε μπιμπικί:

Καμφορά 0,20 γρ. Σαλικυλικό οξύ 0,20 γρ. Οξίντ ντε ζένκ 2 γρ. Βαζελίνη 8 γρ. Λανολίνη 8 γρ.

Θα πλαγιάσετε ύστερα και θα κοιμηθήτε, για να επαναλάβετε το πρωί όσα είπαμε.

Θα συνεχίσετε το Κάρλσμπατ επί 10 μέρες, το δε υγρό και την αλοιφή, όπου να φύγουν τα μπιμπικία. Όσο για το χαμομήλι, οξείας σιγνιστούμε να μη το σταματήσετε καθόλου. Κάνει την επιδερμίδα σά βελουδένια.

Και μιά ακόμα συμβουλή, που πρέπει να την προσέξετε πολύ: Μην αγγίζετε καθόλου τα μαγιού σας με τα δάχτυλα και μη πιέζετε τα μπιμπικία, παρά μόνο με μιά ειδική πένα ή μ' ένα βαμβακάκι, όταν πρόκειται να τα βγάλετε.

Φάρμακο για τις ρυτίδες

Σίγουρα και ακίνδυνο φάρμακο για τις ρυτίδες είναι οι επαλείψεις με χυμούς φρούτων ή λουλουδιών, που οι βιταμίνες τους τρέφουν την επιδερμίδα.

Να μιά απλή και πρακτική συνταγή γι' αυτό το σκοπό:

Κάθε πρωί και βράδυ, βάζετε κομπρέσες με ζεστό χαμομήλι. Ύστερα αλείφετε όλο το πρόσωπό σας, με την εξής αλοιφή: Μέσα σε άγιο μέλι από κερήθρα στέβετε ένα ζουμμένο ροδάκινο κι' ανακατεύετε πολλή ώρα μ' ένα κουταλάκι. Φτιάγετε κάθε 2 μέρες αυτή την αλοιφή, για να μη χαλάει. Καλλίτερα να κοιμηθήτε τη νύχτα έχοντας αλειμμένο μ' αυτήν το πρόσωπό σας. Αν ωστόσο φοβόσαστε μη λερώσετε τα μαξιλάρια, αλείψτε την νύχτα επίδραση μιά ώρα κι' έπειτα πλύνετε με ζεστό χαμομήλι.

Θα δείτε πως οι ρυτίδες θα χαθούν σιγά - σιγά, ή τουλάχιστον θα ελαττωθούν σημαντικά.

Μαλλιά ξηρά

Αν τα μαλλιά σας είναι ξηρά και εύθραυστα, από κακή διατροφή, τους κάνετε ένα λουτρό με λάδι. Υπάρχουν στα καταστήματα καλλυντικών ειδικά λάδια, που καθαρίζουν, ζωογονούν και δίνουν ελαστικότητα στις τρίχες. Μπορείτε να μεταχειριστήτε ωστόσο και απλό αμυγδαλέλαιο, το τριχωτό δέρμα κι' οι ρίζες των μαλλιών απορροφούν το λάδι κι' έτσι τα μαλλιά λαιπώνουν και ξαναβρίσκουν σε μερικές μέρες τη γυαλάδα τους.

Για τα πόδια

Αν έχετε το ελάττωμα να μυρίζουν άσχημα τα πόδια σας, αγοράστε απ' το φαρμακείο λίγο βόρσκα, διαλύστε τον σε βραστό νερό και, αφού κρυώσει, κάνετε ποδόλουτρο μ' αυτό. Είναι το μόνο που εξαφανίζει τη δυσωμία, χωρίς να εμποδίζει τον ιδρώτα. Αποφύγετε το αλάτι της κουζίνας και το ιδίο, γιατί μπορεί να ερεθίσουν τα πόδια σας.

Πώς να βάψετε τα μάγουλά σας

Όταν βάψετε τα μάγουλά σας, προσπαθήστε να μιμηθείτε τη φύση, ακριβώς δηλαδή όπως είναι τα φυσικά χαριάκια μάγουλα. Τό κοκκινιά, βαμμένο ψηλότερα απ' τα μάγουλα, δεν είναι φυσικό. Ένισχύει απεναντίας τη χλωμάδα του προσώπου, με την αντίθετη που δημιουργεί. Το μόνο πλεονέκτημα που έχει ένα τέτοιο βαφήμα, είναι ότι ζοφρεύει το μπλε χρώμα των βλεφαρίδων.

Μην έχομαι να κοκκινίζετε ελαφρά την άκρη του αυτί σας, όπως επίσης λιγάκι το βάθος του εσωτερικού. Μην το παρακάνετε όμως, γιατί το πολύ κοκκίνο δείχνει το αντίθετο αποτέλεσμα.

Το λίγο κοκκινισμα του σαγονιού δεν είναι απαραίτητο, μπορείτε όμως να το δοκιμάσετε. Τα στρογγυλά χέρια πρόσφατα κερδίζουν μ' αυτό, ενώ τα μακροχρόνια χάνουν.

Όταν κιτρινίζουν τα λευκά ρούχα

Όχι μόνο τα εσώρουχα, αλλά και γενικά κάθε λευκό ρούχο, που έχει κιτρινώσει απ' το κλείσιμο και τον καιρό, μπορεί να καθαριστεί ως εξής:

Παίρνετε ένα κιλό γάλα, τρίβετε μέσα αρκετό άσπρο σαπούνι, ρίχνετε τα ρούχα και τ' αφιέτε να βράσουνε μισή ώρα. Τα βγάλετε ύστερα και τα ρίχνετε σε ζεστό καθαρό νερό, μέσα στο οποίο έχετε φτιάσει προηγουμένως μιά καλή σαπουνάδα. Τα τρίβετε λίγο, τα ξεπλένετε με πολλά νερά και, μαζί με το τελευταίο ξεπλύμα, τα περνάτε με ελαφρό λουλάκι.

Για το κρέπ-ντε-οίν

Το καλό κρέπ-ντε-οίν δέχεται πολλά πλύσιμα. Φτιάγετε μιά παχεία σαπουνάδα με ζεστό νερό. Την αφιέτε να κρυώσει και πλένετε τότε μ' αυτή γρήγορα - γρήγορα το κρέπ-ντε-οίν. Αμέσως ύστερα το ρίχνετε σε κρύο νερό, μέσα στο οποίο έχετε λιώσει λίγο αλάτι. Τρίβετε, στραγγίζετε και στεγνώνετε στο ύπαιθρο, στον αέρα, απλώνοντάς το με καρφίτσες για να μη σχηματίσει παχέες. Όσο γρηγορότερα στεγνώσει, τόσο καθαρότερο θα γίνει.

Ομελέτα Μαρί - Λουίζ

Υλικά για 4-5 άτομα:
7-8 αυγά, 150 γραμ. βούτυρο, μιά χούφτα μαϊντανό, σέλινο, ένα κομματάκι σκόρδο, 50 γραμ. κόρα ψωμιού, 1 ποτήρι γάλα, αλάτι-πεπο.

Ρίχνετε σε μιά κατσαρόλα το γάλα και την κόρα τριμμένη, ώστε να σχηματισθεί ένα πηχτό μίγμα. Ψιλοκόβετε εξ άλλου όλα τα χορταρικά και το σκόρδο και τα ρίχνετε σ' ένα τηγάνι, με πολλή φωτιά και με λιγάκι βούτυρο. Προσθέτετε το μίγμα της κατσαρόλας και το αλάτι-πιπερο και ανακατεύετε.

Χτυπάτε ξεχωριστά τ' αυγά σ' ένα βαθύ πιάτο και τ' ανακατεύετε με το περιεχόμενο του τηγανιού. Ύστερα, αδειάζετε έλο μαζί σ' ένα σιδερένιο πιάτο, αλειμμένο με βούτυρο, και το βάζετε στο φούρνο. Να μην ψηθεί πολύ. Το βγάλετε και το σερβίρετε με σάλτσα ντομάτας.

ΔΙΣΤΑΡΤΑΚΤΙΚΟ ΔΕΥΤΕΡΟΜΕΡΟ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ ΥΠΟ ΤΣΕΙΜΣ-ΤΣΕΙΖ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Κάποιος φωτογραφίζει τον Τσέστερ, τη στιγμή που αλλάζει τις πινακίδες των αυτοκινήτων. Εκείνος τον κυνηγάει, τρώει όμως φαγητά. Ένα γυμνάσιο στο κεφάλι και πέφτει ένα σφόνδυλος. Όταν σπέρνεται, ο άγγελος των έξι κομμάτιας σε στίτη του. Τού έλκει πώς λέγεται. Όσκαρ Ρόκ και πώς έχει συγκεντρώσει όλα τα εγχειρίδια στοιχεία για τα ραντεβού του με τη Λούσι και για το φόντο του άστυφύλακα. Και του ζητάει 30 χιλιάδες δολάρια, για να σπάσει. Αν δώσει αυτά τα λεφτά ο Τσέστερ, θα χαθεί οριστικά γι' αυτόν η δουλειά της Νέας Υόρκης. Ο εκδισατής του δίνει προέκταση έξι μέρες, για να πληρώσει. Ως τότε, ο Τσέστερ θέλει να διορθώσει πρώτα το τρακαρισμένο αυτοκίνητό του. Το πλάγναι πράγματι σ' ένα συνεργείο, χρησιμοποιώντας γι' αυτό το πιστό πονητικό που του έχουν δώσει για την Καντίλλιακ. Ύστερα ζητάει πληροφορίες για τ' Ρόκ και μαθαίνει πως είναι μπάρμαν στη «Μικρή Ταβέρνα». Ένα κέντρο πολλών έσποτο - το Λέδιο όπου τραγουδάει η Ντολφίν Λέιν, η αρραβωνιαστικιά του σκοτωμένου πόλιμαν! Πηγαίνει λοιπόν εκεί, και ζητάει να δει τη Ντολφίν. Εκείνη τον δέχεται στο καμπίρι της. Δεν είναι πιά πολύ νέα κι' έχει μάλλον άποψή στην καρδιά της. Έλκει στον Τσέστερ πως δέχτηκε να πάρει τον Ο' Μπράντν' επειδή είχε πολλά λεφτά και της έκανε θαυμάσια δώρα.

6ον

»Αν Ξούσε, θα τον παντρευόμουν... κι' ως έπαινε στο δωμάτιό μου με το μπλε στο κεφάλι, κι' ως έβγαζε τα πόδια του πάνω στην τουαλέτα μου κι' ως με φώναζε «κούβλα»! Θα τον παντρευόμουν... Μια πήγε και σκοτώθηκε από τ' αυτοκίνητο, ο βλάκας!

Ρούφηξε τ' υπόλοιπο τζίν, ανατοχίζοντας κι' άφησε το άδειαν ποτήρι.

— Ναί, σζοτ' ήμκε, τη στιγμή ακριβώς που ο Άστ Γκαλγκάνο κι' αυτός...

Σταμάτησε απότομα και με ζήταζε, μουσικίζοντας τα μάτια, σά να μη μ' άναγνώριζε.

— Μου φαίνεται πως μέθισα, πρόσθεσε. Γιατί σας τ' λέω, όλ' αυτά;

— Δεν ξέρω. Κάποτε, οι άνθρωποι νοούθουν μιά επιτακτική ανάγκη να μιλήσουν. Δε με νοοράζετε πάντως... Τι φτιάει αυτός, αν σκοτώθηκε; Πρέπει να τον λυπόσαστε.

— Έτσι λέτε σεις; Μάλλον πρέπει να λυτάται τον έαντό μου... Μά πείτε μου, κνίσε Σζοτ, γιατί ήρθε στο καμπίρι μου; Τι γνυρέτε;

— Ψάγνο να μάθω πως ακριβώς σκοτώθηκε από τ' αυτοκίνητο ο Ο' Μπράντν.

— Με ζήταξε στα μάτια.

— Τι σχέση είχατε σεις μαζί του; ούτση.

— Καμιά. Θέλω όμως, από περιέργεια, να μάθω τις λεπτομέρειες...

— Από περιέργεια μονάχα; Χωρίς άλλο λόγο;

— Ναί, από άλλη περιέργεια. Με ζήταζε ένα λεφτό.

— Πώς σας λένε, είπατε; Σζοτ.

— Και ζητάτε να μάθετε πως σκοτώθηκε ο Χάροου;

— Ακριβώς.

— Μπορώ ίσως να σας τ' πω εγώ... Πέσα είσαστε διατεθειμένος να δώσετε γι' αυτό;

— Πέταξα τ' ταγκάρο μου στο τσάι γι' ούτση.

— Πόσα λεφτά, έννοειτε; Ακούμπησε στο ντεσέρτ και μ' εχαιγέλασε. Μά το πρόσωπό της ήταν σκληρό σαν πέτρα.

— Μά βέβαια για λεφτά μ.

λάνω, απάντησε. Ναί, Τσέστερ Σζοτ! Ξέρω τώρα ποιός είσαστε: αυτός που εκδιάζει ο Όσκαρ.

— Που τ' ούδατε, αυτό; ούτση, προσπαθώντας να μείνω άπαθής.

— Ακούω εδώ ένα σωρό πράγματα... Εγώ δεν έχω τον εκδισαμό, κνίσε Σζοτ. Έχω ωστόσο ανάγκη από λεφτά. Μπορώ να σας δώσω πληροφορίες, που θα σας επιτρέψουν ν' απαλλαγείτε απ' τον Όσκαρ. Πρέπει όμως να τις πληρώσετε... Δε θέλω να σας ληστέψω. Θα σας τ' πω όλα, για 500 δολάρια. Είναι τζάμπα! Ξέρω πόσα σας ζητάει ο Όσκαρ...

— Για ποιές πληροφορίες πρόκειται;

— Έχετε τα 500 δολάρια, κνίσε Σζοτ;

— Όχι άπάνω μου.

— Μπορείτε να τάχετε απόψε; Πιθανόν.

Σκεπτόμουν τα 800 δολάρια, που ήπηναν πάντα μέσα στην τσάσα του γραφείου. Θα μπορούσα να τα δανεισθώ προσορνά και να τα βάλω στη θέση της Δεύτερας, που θ' άνοιγε η Τσάσεζα.

— Γιατί πιστεύετε πως οι πληροφορίες σας μπορεί ν' έχουν τόση αξία για μένα;

— Δώστε μου άλλο ένα ταγκάρο.

Πήγα κοντά της και της πρόσφερα ταγκάρο και φωτιά. Καθώς έσκαβα για να πληρώσω τη φωτιά, μου άναψα τον στο ταγκάρο της, ακούμπησε το γέλο της στο δικό μου. Το δέμα της ήταν στεγνό κι' έκαψε.

— Ακούσε την πόρτα και πρόσθεσε:

— Πρέπει τώρα να πάω να ξαναταραχυνθώ γι' αυτούς τους μεθασμένους... Στις 2 λοιπόν.

— Ποιός φώναζε: «Δεν είναι για τα δόντια σου»;

Πέρασα μπροστά της, για να βγώ απ' το καμπίρι. Σταμάτηκα ύστερα και την κίταξα. Τα μάτια της λάμπανε και το πρόσωπό της είχε μιά παράξενη σίσιση. Μούδινε την έντιμότητά πως ήταν τρομοκρατημένη...

Με ζήταζε κι' εκείνη για λίγο, κι' ύστερα έκλεισε την πόρτα της.

Π

Καθώς ξεαναύσα με τη Μπουλ, προσέξα ένα μεγάλο μαυρό αυτοκίνητο. Είχε βγεί απ' τη δευτέρα σειρά, για να πάρη την ίδια διεύθυνση με μένα.

Δεν τούδωσα προσοχή στην άρχη. Ωστόσο, με παρακολούθησε ως τ' κέντρο της πόλεως και με προσπέρασε μόνον όταν σταμάτησα μπροστά στο γραφείο μου.

Ήταν τώρα 1 παρά τέταρτο. Είχα τ' ούλει της μεγάλης πόρτας, άλλ' ήξερα πως, αν την άνοιγα, θα λειτουργούσε το σήμα κινδύνου. Χτύπησα, λοιπόν, τ' κουδούνι του θυροφώνου, με την ελπίδα πως δε θα έκαζε άνομα πλαγιάσει.

Έγινε, επιτέλους, κι' έβριξε μιά ματιά απ' τη ταχυπόρτα. Διέκρινε ύστερα το ηλεκτρονικό σήμα και μού άνοιξε.

— Ελπίδα που δεν είχατε πλαγιάσει άκόμα, του είπα. Ξέχασα στο γραφείο κάτι χαρτιά, και θέλω να δουνέψω μ' αυτά την Κυριακή.

— Δεν πειράζει, κνίσε Σζοτ, μού είπε εγκάρδια. Έτοιμαίμουν να πλαγιάσω, μιά δε μ' ένοχλήσατε καθόλου... Θ' άργήσετε πάνω;

— Πέντε λεπτά μονάχα.

— Σας περιμένω, λοιπόν, για να σας άνοιξω να βγείτε.

Κούνησα το κεφάλι μου και πήρα το άσπασμό.

Μερίκα λεπτά μού φθάσανε για να πτώ στο γραφείο μου και ν' άνοιξω την τσάσα. Πήρα τα 500 δολάρια κι' άφησα στη θέση τους μιά ιδιόχειρη απόδειξη μου για τ' ούτος.

Γυρίζοντας απ' τ' Μάντ Κόεστα, είχα σχεσθή όωμια. Ή Ντολφίν που είχε υποσχεθεί ένα αντίδοτο για τη φαυματική διαγνώση του Όσκαρ. Αυτό σήμαινε πως θα μούδινε κάποια πληροφορία, που θα μού επέτρεπε να φοβερίσω τον Όσκαρ και να τον επιποδίσω να μεταχειριστή τα άτου του έναντιον μου.

Πού μπορεί να ήταν αυτή η πληροφορία; Κι' ως ποιά σημείο υποσχεσά να επισημάνω τη Ντολφίν;

Ομνήθηκα πως ο Ρόκ μού είχε πη, ότι έπρεπε να φύγω απ' την πόλη. Ή Ντολφίν χαιεζότανε λεφτά, για να φύγη κι' έκείν...

Μήπως ήταν ανακαταμένοι οι δύο τους σε καμιά κοιλία, σχετική με τ' θάνατο του Ο' Μπράντν;

Σίγουρα, ο Ο' Μπράντν ήταν νύπας, που άείσε μιά μικρή βουνα...

Ένας άλλος άστυφύλακας, που τάσε μαντό από βέζον και μινει σ' ένα σπίτι με γυάλινα πατάματα, πολεπ νύχη μιά γερή περιουσία. Γιατί, λοιπόν, ύπηρετούσε άκόμα στην άστυνομία;

Ο άνθρωπος με περιμένε ύποπο...

νετικά, στην είσοδο. Τόν καληνέχ-
τισα κι' έφυγα.
Καθώς πήγαμε πεζή μέχρι τη
Μπουτί, είδα κάποιον να στέκεται
στην πόρτα ενός μαγαζιού, στην
ανταρτική πλευρά του δρόμου.
Έγώ αναρωτιόμουν τι γύρισε έ-
κει, τραβήχτηκε και χάθηκε στο
σκοτάδι.
Όταν ξεκίνησα με τ' αυτοκίνη-
το, είχα πιά ξεχάσει αυτό τον άν-
θρωπο. Μά θα τον ξαναθυμώμουν
αργότερα...
Το Μάντοξ "Αρμε Βουζοτάνα"
στο καλύτερο σημείο της Μάντοξ
"Αβενιου". Ήταν ένα τουβλίνο κτί-
ριο, ηλικίας μουσού αιώνας.
Ανέβηκα την απότομη σκάλα
και βρέθηκα σ' ένα σκοτεινό χώ-
λο, που είχε δεξιά κι' αριστερά δύο μι-
κρά γραμματόβια, αντίστοιχα
ένα παλιό άσπαστρο κι' αριστερά
μια πόρτα, που έγραφε: "Θυρο-
φύλαξ". Ένας πίνακας κορματισμένος
στον τοίχο με πληροφορούσε, ότι
το διαμέρισμα 10 ήταν στον τρί-
το όροφο.
Ανεβαίνοντας με το άσπαστρο,
έβριζα μια ματιά στο ρολόι μου
κι' είδα πως ήταν 2 παρά 3.
Μου φαινόταν, κάθε στιγμή,
πως η καμινάδα του άσπαστρο
θα χωριζόταν απ' το σωματίονο
και θα γυρνούσε στο ύπαιθρο.
Κι' αναστέναξα μ' ανακούφιση, έ-
ταν σταμάτησε επιτέλους στο τρί-
το πάτωμα.
Βρέθηκα πάλι σ' ένα στενό
διάδρομο, με μια πόρτα στην κα-
θε άκρη του. Η αριστερή είχε
πάνω τον αριθμό 10 και μια κάρ-
τα, που έγραφε "Μις Ντολφίνε
Λέιν".
Χτύπησα το κουδούνι και περι-
μένα λίγο, με τα νεύρα τεταμένα.
Αναρωτιόμουν αν σε πέντε
λεπτά, θα κρατούσα στο χέρι μου
ένα άλλο αποτελεσματικό για ν'
αντιμετωπίσω τον "Οσκαρ Ρότ".
Ακουσα ένα ελαφρό θόρυβο πί-
σω απ' την πόρτα, που μισάνοιξε
ένα-δυό πάντους, συγκαταμένη
από μέσα με μια άμυδα.
— Ποιος είναι; ούτως ή Ντο-
λφίνε, χωρίς να παρουσιαστεί.
— Έγώ, ο Σκότ. Περιμένετε
καθώς άλλο.
Η Ντολφίνε ξανάβλεψε για λί-
γο την πόρτα, για να υπορέσει να
ξεγαντζώσει την άμυδα, κι' ύ-
στερα την άνοιξε εντελώς.
Φορούσε ένα ελαφρό ταξιδιωτι-
κό μαντί, πάνω από ένα γκριζό
φύσημα. Είχε άνηστρο ύψος. Όσ-
τοσο, κατάφερε να μου χαμογε-
λάσει αγνά.
— Προσέστε! μου είπε. Κατα-
λαβαίνετε... Όταν έζη κανείς σε
μια τέτοια τρύα, ποτέ δεν φυ-
λάγεται, αν χτυπήσουν την πόρ-
τα του στις 2 τη νύχτα.
Μ' έμπασε σε μια καμαρά ει-
σώφηση και άθλια επιπλωμένη.
Καταλάβαινε καθαρά πως ύποφε-
ρε οικονομικά, κι' από καιρό μά-
λιστα. Βλέποντας με να κοιτάζω
γύρω, μου είπε:
— Μη δίνετε προσοχή... Το νό-
μο καλό που έχει αυτό το διαμέ-
ρισμα, είναι το ιτηνό νομά του.
Φεύγω, εύτυχως...
Προσώθησα άκουα. Μια πόρτα,
κοντά μου, ήταν μισανοιχτή κι'
άφανε να φαίνεται ένα άλλο δω-
μάτιο, που θα ήταν η κρεβατοκά-
μαρα. Στά πόδια του κρεβατιού
βρισκόταν μια μενάλη βάλιτσα.
Θάφηνε, λοιπόν, αληθινά η Ντο-
λφίνε...
— Έχετε τα λεφτά; με ρώ-
τησε, με κάποια άγνοια στη φωνή.
— Τάφρα. Μά δεν προκειται
να σας δώσω πενήτα, αν δε βε-
βαιωθώ πρώτα πως αξίζουν τον
κόπο οι πληροφορίες σας.
— Ένα χαμόγελο πιαρό την πα-
ραμόρφωσε.
— Καί βέβαια αξίζουν τον κό-
πο, έπε, δείχτε μου τα λεφτά.
— Έβγαλα απ' την τσέπη μου το
μάτσο τα χαρτονομίσματα και της

τ'όδειξα. Το κύτταξε άπληστα.
— Είναι 500 δολάρια; με ρώ-
τησε.
— Ναι.
— Καλά. Τώρα, λοιπόν, θα σας
δείξω κι' εγώ αυτό που έχω εδώ
μέσα.
Κι' άνοιξε το σιρότι ενός πα-
λιού γραφείου, που βρισκόταν στη
γωνιά της καμαράς. Κάτι μούλεγε
απ' την άσχη πώς δεν έτρεπε να
της έχω εμπιστοσύνη... Μά, με την
άνοητη ματαιοδοξία μου, πίστευα
πως θα μπορούσα εύκολα να τα
βγάλω πέρα με μια γυναίκα.
— Έχωσε το χέρι της στο σιρότι
και στράφηκε απότομα, σημά-
δωντάς με μ' ένα πιστόλι! Διά-
βασα στα μάτια της μια αποφαι-
σιστικότητα, που μ' έκανε ν' ανατρι-
χιάσω.
— Μην κουνήσετε ν' δειτάξε.
Βάλτε τα λεφτά πάνω στο τρα-
πέζι.
— Έμεινα σάν απολιθωμένος για
μερικά δευτερόλεπτα. Το χέρι της
δεν έτρεπε καθόλου. Και κρατού-
σε το όπλο της γυρισμένο κατά το
στήθος μου.
Για πρώτη φορά στη ζωή μου
μ' απειλούσαν μ' ένα ρεβόλβερ.
Δεν ήταν καθόλου ενάρεστο συν-
αίσθημα... Το όπλο εκείνο μου
φαινόταν επικίνδυνο και μακα-
βριο.
— Θα κάγετε καλύτερα ν' άφί-
σετε αυτό το πιστόλι, της σύστη-
σα, με θρανή φωνή. Μπορεί να
φύγει ή σφαίρα!
— Θα φύγω, αν δε βάλετε τα
λεφτά πάνω στο τραπέζι.
— Έχαμε ένα ήθια αριστερά, με
προφύλαξη, εξακολουθώντας να με
σημαδεύει. Ψαχουλεύοντας πίσω
απ' την πλάτη της, βρήκε το ρου-
πλι του ραδιοφώνου και τ' άνοιξε.
— Τότερα είπε γρήγορα:
— Δεν υπάρχει ψυχή ζωντανή
σ' αυτό τον όροφο. Δε θ' άκούση
κανείς την πιστολιά. Αυτός που

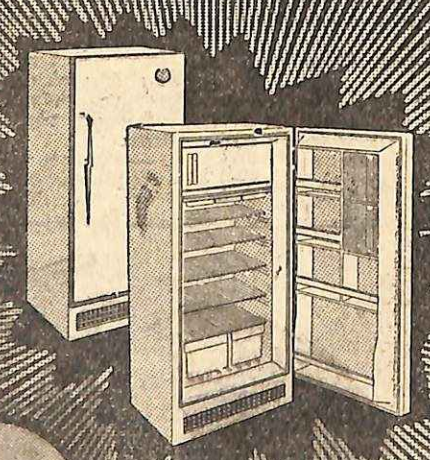
μένει από κάτω, είναι βαρόχος.
— Αν άκουση κάτι, θα νομίσω πως
ήταν από εξέταση αυτοκινήτου.
Το δωμάτιο γέμισε από τους
στοιγγούς ήχους μιας ξέφρενης
τάξας.
— Βάλτε τα λεφτά στο τραπέ-
ζι, αλλιώς θα πυροβολήσω! προ-
σέθε, η Ντολφίνε με σφουριχτή
φωνή.
Δεν την είχα άφισει καθόλου
απ' τα μάτια μου. Η καρδιά μου
χοροπηδούσε, όταν κατέλαβα απ' την
έκφρασή της ότι δε μπόλευσε
... Είδα επίσης ν' άσπρίζουν τα
δάχτυλά της στις αφορώσεις, κα-
θώς άρχισε να πιέζει τη σκανδάλη.
Είχα τη φωνή εντύπωση πως,
την άλλη στιγμή, θάφηνε ή
σφαίρα!
Πέταξα γρήγορα το μάτσο πά-
νω στο τραπέζι.
— Η Ντολφίνε αναστέναξε ελα-
φρά και χαμήλωσε λίγο το όπλο
της. Παρ' όλο το παγνύ σπρώμα
του καμινάκι της, διέκρινα πως εί-
χε ιδρώσει...
— Τραβήχτηκε πίσω, ως τον
τοίχο, δίπλα της.
— Τάφρα, και την κύτταξα
που άρπαξε τα χαρτονομίσματα
και τάχυνε στην τσέπη του παλ-
τού της.
— Δε θα πάτε μακριά! δήλω-
σα, με φωνή όσο μπορούσα πιο
ήρεμη. Ου σας πάσει ή άσπινω-
μία.
Μου χαμογέλασε.
— Γελήστε! απάντησε ειρωνι-
κά. "Αν μιλήσετε για μένα στην ά-
στυνομία, θα τους μιλήσω κι' εγώ
για σας. Δεν είναι μονάχα ο "Ο-
σκαρ, που τα ξέρετε όλα. Τάχω μά-
θει κι' εγώ."
— Μη νομίζετε πως μ' άρέσει αυ-
τό που κάνω. Δεν είμαι κλέφτρα,
ούτε εκδιδόσασα, ποτέις ύμεις, δι-
χως άλλο. ν' άφισω αυτή την πό-
λη. Κι' είναι ο μόνος τρόπος που
δοηκά... Μη δοκιμάστε να μ' έμ-

ποδίσετε να φύγω, αν αγαπάτε τη
ζωή σας. Γυρίστε τώρα πότε τον
τοίχο και μην κουνήσετε καθόλου.
Τα μάτια της πετούσαν σπινές,
Είχε μια έκφραση άμείλιτη και
τρομαχτική μαζί. Τόβλεπα πως δε
θα διάστα να πυροβολήσει, αν δεν
υπόχωνα.
Γύρισε προς τον τοίχο. Την ά-
κουσα να περνάει στην κρεβατοκά-
μαρα και τα ξαναβγαίνει σχεδόν
άμέσως. "Απ' το περπάτημά της,
που είχε γίνει βαρύτερο τώρα, μάν-
τεψα πως κρατούσε τη βάλιτσα."
— "Αντίο, κύριε Σκότ, μου εί-
πε. Μου φανήκατε πολύ χρήσιμος.
Αυτομάτα που σας ξεγέλασα...
Ποιος σας είπε όμως νάσαστε τό-
σο εύπιστος;
"Η πόρτα άνοιχόλεσε κι' άκου-
σα το κλειδί να γυρίσει στην κλει-
δαριά.
— "Απομακρύνθηκα τότε απ' τον
τοίχο κι' έβγαλα το μαντήλι μου,
να σκουπίσω το πρόσωπό μου. "Τι-
στερα έβλεπα το ραδιοφώνον.
"Η ξαφνική σιωπή μου έκανε την
ίδια απότομη εντύπωση, σάν τα
ουλόσπασμα της τσάξας.
Καθώς πλησίαζα ύστερα στην
πόρτα, άκουσα η Ντολφίνε να φω-
νάζει, στο κεφαλόσκαλο:
— "Οχι! Άφίστε με! "Οχι...
όχι..."
Σταμάτησα, με καρδιοχτύπι.
"Η φωνή της έδειχνε τελλό-
το τόσο.
— "Εμπήξε ύστερα ένα στοιγνό
ουλόσπασμα, που με διαπέρασε σάν
μαχαίρα. "Ακολουθούσε ένας θόρυ-
βος πάλης κι' ο γδοῦτος ενός σώ-
ματος που έπεφτε.
"Η Ντολφίνε ξαναφώναξε. Μου
φαινόταν πως άκουω άκουα αυτό
το ξεφρονιστό της, στους εμφύλιες
μου...
— "Τότερα άπλώθηκε σιωπή. "Ε-
μεινα άκίνητος άκουα, με καρδιο-
χτύπι με τ' αττί τεγνόμενα.
— "Άκουσα να κλείνει με όρη ή
καγκελόπορτα του άσπαστρο, κι'
ύστερα το τριέμοιο που συμμιτ-
σχοινοῦ, που έδειχνε πως κατέβαινε
ή καμινάδα.
— "Τότερα από ένα άτελείωτο λε-
πτό της ώρας, το τριέμοιο αυτό
σταμάτησε κι' άκούστηκε από μα-
κριά το άνοιγμάλεσμο της καγκ-
κελλόπορτας στο ισόγειο.
— "Εν' αυτοκίνητο ξεκίνησε, στο
δρόμο, κι' άπομακρύνθηκε γρή-
γορα.
— "Εξακολουθούσα να μένω άκίνη-
τος, "Ο ιδρώτας κυλούσε στα μά-
γουλά μου. "Αφουγκραζόμουν, μέ-
σα στη σιωπή που τύλιγε όλο το
κτίριο...
— "Σαφηνά, άκουσα απ' έξω κάτι
σάν πνιγμένο ορόγχο έτοιμοθανα-
του. Το άμμα πάγωσε στις φλέβες
μου!
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'
— "Ενώ στεκόμουν έτσι, με τα μά-
τια κορφομέντα στην κλειστή πόρ-
τα, χτύπησε το τηλέφωνο. "Ο
στοιγγός έκείνος και ξαφνικός ή-
χος μ' έκανε ν' ανασηκώσω.
Κύτταξα το τηλέφωνο, πάνω στο
γραφείο. Κι' ενώ συνεχιζόταν ά-
κούα το κουδούνισμά του, προσ-
πάθησα ν' άνοίξω την πόρτα. "Η-
ταν όμως καλοκλειδωμένη απ' έξω.
Θα ήταν αδύνατο να τη σπάσω,
χωρίς να κάνω θόρυβο. Καί, πάν-
τως, θα χρειάζομουν άρκετά ώρα
γι' αυτό.
— "Έτρεξα στο παράθυρο, τράβη-
ξα την κουρτίνα και κύτταξα το
δρόμο, που βρισκότανε τρία πατώ-
ματα πιο κάτω. "Αδύνατο να φύ-
γω από κει!
— "Ούτε κι' απ' το παράθυρο της
κρεβατοκάμαρας.
— "Ξαναγύρισα στο λιβνιγκ ρούμ.
Το συνεχές κουδούνισμα του τηλε-
φώνου μούδινε στα νευρά...
— "Τίποτα άλλη μια πόρτα, άπέ-
ναντί μου. Την άνοιξα και πέρα-
σα στην κουζίνα. "Ένας φλογα-
γός, πολύ ψηλά, έπέτρεπε να πε-
ράσει μόνο μια γύστα...
— "Δεν άντεχα πιά ν' άκούω το τη-
λέφωνο να κουδούνίζει. Σήκωσα
αγα-αγά το άκουστικό και το ά-
κουήκα στο γραφείο.
Καθώς ξαναπήγανα ύστερα
στην κουζίνα, άκούστηκε απ' το
τηλέφωνο μια μακρινή άντρική
φωνή:
— "Ντόλνι! Έσθ είσαι, Ντόλ-
νι! Έδώ "Εντ... Γιατί άρκεις; Το
τραβήξω φεύγει σε πέντε λεπτά...
— "Όμωρα στην κουζίνα κι' άκου-
ξα ένα ντουλάκι, αναζητώντας ένα
εργαλείο άρκετά γερό για να δι-
αορήξω την πόρτα. "Αλλά δε βρή-
κα τίποτα.
— "Ξαναγύρισα στην είσοδο, έσχι-
ψα και κύτταξα απ' την κλειδαρό-
τορτα. Το κλειδί βρισκόταν στην
κλειδαριά.
— "Η φωνή εξακολουθούσε ν' ά-
κούγεται, στο τηλέφωνο...
Κύτταξα γρήγορα μου κι' είδα μια
έκφραση, πάνω σε μια καρέ-
κλα. "Εσχιψα ένα φύλλο της και το
πέρασα κάτω απ' την πόρτα. Εύ-
τυχώς, ήταν άρκετά σφοδρά ή
χαρσομάδα.
— "Ξαναγύρισα στην κουζίνα, με
καρδιοχτύπι, κι' άρχισα να ψάχνω
γρήγορα στα συρτάρια. Στο τέ-
ταστο που άνοιξα, είχα την καλύτε-
ρή ν' άρω, μια μικρή πένα. Την
άρπαξα και ξαναγύρισα στην εί-
σοδο.
— "Δε δυσκολετήκα πολύ να σπεί-
ψω το κλειδί και να το σπρώξω
έξω απ' την κλειδαριά. Τ' άκουσα
να πέφτ' πάνω στην έκφραση.
Την τράβηξα τότε σιγά-σιγά προς
το μέρος μου, κι' ήθε με μαζί και το
κλειδί.
Τ' άρπαξα άνυπόμονα.
Την ίδια στιγμή, άκουσα ένα ε-
λαφρό κρότο στο τηλέφωνο: "Ο
άγνωστος που τηλεφωνούσε, είχε
κλείσει. Έβγαλα τότε το άκουστικό
στη θέσι του, ξαναγύρισα στην
πόρτα, έβγαλα το κλειδί στην κλει-
δαρότορτα, με χέρι που έτρεμε,
και ξεκλειδώσα.
Βγήκα στο μισοσκοτεινό κεφαλό-
σκαλο.
— "Η Ντολφίνε κειτότανε μισο-
μυη κοντά στο άσπαστρο, με τα
πόδια άνοιχτά, σε μια στάσι αλ-
βανη. Κατάλαβα άμέσως με φρίκη
πως ήταν νεκρή!
— "Έμεινα ένα λεπτό στο καθή-
φλι κυττάζοντάς την. "Τότερα ά-
πλωσα το χέρι πάνω μου, μέσα στο
διαμέρισμα, έβρισα το φως κι' έ-
κλεισα την πόρτα.
Με άργά βήματα, με το λαμό
σφιγμένο, λαγανισμένους, πλησία-
σα τη νεκρή Ντολφίνε κι' έσχιψα
πάνω της. Δεν έβλεπα το πρόσωπό
της, τα μαλλιά της όμως ήταν βου-
τηγμένα στο αίμα.
Την έπιασα απ' τον ώμο και τη
γύρισα άνασπαλα.
Είχε δευθ' ένα τρουφεό γύπτη-
μα στο δεξί μελίγγι, που της είχε
άνοιξει το κεφάλι. Σίγουρα, θα εί-
χε μείνει στον τόπο...
— "Έβλεπα τα μάτια μου, για να
νικήσω τη ναντία που με κυριεύσε.
Χρειάστηκαν άρκετά δευτερόλεπτα
ώσπου να συνέλθω και να ξανα-
βρω το θάρος να την κυττάξω.
— "Έβγαλα το χέρι στην τσέπη του
παλτού της. Τα 500 δολάρια εί-
χαν κάνει φτερά. Το ίδιο κι' η βα-
λίτσα.
— "Ανασηκώθηκα, σκούπισα το πρό-
σωπο και τα χέρια μου με το μα-
ντήλι μου κι' άπομακρύνθηκα. "Ε-
λεγα με το νου μου, ξετρελλαιμέ-
νος πως, αν με βόλευσε εκεί, θα
συμπεριαιναν άμέσως πως ήμουν ο
δολοφόνος!
— "Δεν είχα παρά μια σκέψη: Να
βγω απ' αυτό το σπίτι, να βοί-
σχωμαι όσο το δυνατό μακριότε-
ρα, όταν θ' αναζήνιταν το
πτώμα...
— "Άρχισα να κατεβαίνω τη σκά-
λα, Είχα φτάσει σχεδόν στο πρώ-

το πάτωμα, όταν είδα ξαφνικά μια
κοπέλλα που ανέβαινε.
— "Σταμάτησα μια στιγμή, νοιώθον-
τας την τρολλή επιθυμία να ξανα-
νέωδ' τρέχοντας τα σκαλοπάτια.
Κατάφερα όστόσο να επιβλιθώ
στα γεύρα μου κι' εξακολουθούσα να
κατεβαίνω.
— "Η σκάλα ήταν αδύνατα φωτι-
σμένη. Διέκρινα όστόσο άρκετά
καθαρά την κοπέλλα, ώστε να υπο-
σώ να την άναγνωρίσω αν χρειά-
ζοταν. Σχεφθήκα πως θα μ' άνα-
γνώριζε άλλο τόσο κι' εκείνη, αν
με ξανάβλεπε.
— "Ήταν ξανθιά, με χλωμό και
κορμασμένο πρόσωπο και με κοι-
μένα μαύια. Κάτω απ' το μισανοι-
γτό παύρο μαντί της φαινόταν ένα
βορδινό φουστάνι έμπομε και τα
μαλλιά της ήταν στολισμένα μ' έ-
να μαρμαίνο γαρύφαλλο.
Με κύτταξε αδιάφορα, περνών-
τας δίπλα μου, κι' εξακολουθούσε
ν' ανεβαίνει, χωρίς να σταματήσει.
— "Αν τηνόη πήγαμε στο τρίτο, θ'
αντίκριζε το πάτωμα της Ντολ-
φίνε και θάβαζε τις φωνές, πρην
προλάβω να βγω απ' το σπίτι!
Κατέβηκα τέσσερα-τέσσερα τα
υπόλοιπα σκαλοπάτια. Διέσχισα το
χώλλ της εισόδου και σταμάτησα
μια στιγμή για ν' άφουγκραστώ,
πρην βγω στο δρόμο.
— "Άκουσα μια πόρτα ν' άνοιγο-
κλείνη, άλλ' ούτε την παραμικρή
χορηγή. "Η κοπέλλα θα έμεινε στο
δευτερό.
— "Άνοιξα τότε με προσφύλαξη
την έξορτα κι' έβριζα μια μα-
τιά δεξιά κι' αριστερά, στον έρη-
μο δρόμο.
— "Έβλεπα τότε πίσω μου την
πόρτα, κατέβηκα τρέχοντας την έ-
ξοτερινή σκάλα και πήγα ως τη
Μπουτί, που την είχα άφισει 50
μέτρα πιο κει.
Κάθησα στο δολάν και ψάχτηκα
για να βρω το διακόπτη της μη-
χανής.
Τώρα μονάχα ένοιωθα τ' άποτε-

λέσματα του κλονισμού που είχα
δοκιμάσει άναμειλτώντας το πτώ-
μα της Ντολφίνε... Έμεινα άκίνη-
τος για λίγο, με τα μάτια κλειστά,
προσπαθώντας να συνέλθω...
— "Επειτα άκουσα να πλησιάζει εν'
αυτοκίνητο. "Ανασηκώθηκα τότε κι'
έβγαλα γρηγορά το κλειδί του δια-
κόπτη στο ταμπλό.
Τη στιγμή που ξεκινούσα, ένα
ταξί με προσέφερε και στάθηκε
δίπλα στο πεδίοδρομιο, μπροστά
στο "Μάντοξ "Αρμε". Ένας άν-
θρωπος κατέβηκε απ' αυτό, με μια
βάλιτσα στο χέρι. Πλήρωσε το
σασφέ, έτρεξε προς την πόρτα και
την άνοιξε.
— "Άκολουθήστε αυτό τ' άμά-
ξι. Θάγχετε 5 δολάρια, αν δεν σας
έσχιψη. Μην το πληρώσετε όμως
πολύ. Δε θέλω να μάς πάρη είδησι
ο πελάτης.
— "Ο σωφέρ είχε ξεκινήσει κι' έ-
λας, πρην καθήσος καλα-καλά.
— "Θάνα δυσκόλο, με προσέδο-
ποίησε. Δεν υπάργει πολλή κίνηση,
κι' έτσι δε μπορούμε να κορυφώ-
με... Άκουσα όμως να δίνη στο
σινάδελο τη διεύθυνση του ξενο-
δοχείου "Ουάσιγκτον".
— "Μπορεί ν' αλλάξει ιδέα στο
δρόμο. Δε θέλω να τόν γάσω."
— "Πάντως, το καλύτερο είναι
να πάμε να τόν περιμένουμε έξω
απ' το ξενοδοχείο. Άλλοιώς, δε
μπορεί παρά να μάς αντίλαθηθ!
— "Σχεφθήκα πως είχα δίχνο.
— "Ο κεί, είπα. Πάμε στο ξε-
νοδοχείο.
— "Φτάσαμε σε πέντε λεπτά. "Ο
σωφέρ σταμάτησε 50 μέτρα μα-
κριά απ' την είσοδο του ξενοδο-
χείου, στράφηκε και μου χαμογέ-
λασε.
— "Δεν είν' έδω άκούα, μου εί-
πε. Θάβηθ' όμως. Νά τόν περιμέ-
νουμε;
— "Ναι.
Του προσέφερα τσιγάρο και πήρα
κι' εγώ ένα. Έμεινα μέσα στ' αυ-
τοκίνητο, επιβλέποντας απ' το πί-
σω παραθυρο την πόρτα του ξενο-
δοχείου.
Το "Ουάσιγκτον" ήταν ένα ξενο-
δοχείο τετάρτης τάξεως. "Η πελα-
τεία του άποτελείτο κυρίως από
περιοδεύοντες πιασέ. Το μόνο
πλεονέκτημά του ήταν ότι διοικεί-
ταν κοντά στο σταθμό.
Περιμένα πέντε-έξη λεπτά, αμέ-
λητος. Κι' όταν άρχισα πιά να πι-
στεύω πως είχα χάσει τον άνθρω-
πό μου, είδα τ' άλλο ταξί να στα-
ματά μπροστά στο ξενοδοχείο. "Ο
άνθρωπος με τη βάλιτσα κατέβη-
κε απ' αυτό, πληρώσε το σασφέ
και μπήκε γρήγορα στο ξενοδο-
χείο. "Ο δικός μου σωφέρ γύρισε
και με κύτταξε, κατενθουσιασμέ-
νος.
— "Βλέπετε; μου είπε χαμογε-
λώντας. "Η σας έλεγα εγώ;
— "Τουόμωρα τα 5 δολάρια που του
είχα τάξει.
— "Εύχαριστώ, απάντησα. Πάω
τώρα να πω δύο κουδέντες στο
φύλο!
— "Θέλετε καμιά βοήθεια;
— "Οχι, δε χρειάζομαι.
Κατέβηκα απ' το ταξί, έβγαλα
απλά στο σασφέ και πλησίασα
στην είσοδο του ξενοδοχείου. "Ανέ-
βηκα τα λίγα έξοτερινα σκαλοπά-
τια, σταμάτησα μπροστά στη θέ-
μορτα κι' έβριζα μια ματιά στο
έσοτερικό.
— "Ο άνθρωπος με τη βάλιτσα
κοιμόντανε με το κεφάλι στο θι-
σώρο, ένα φαλακρό γεροντάκο,
που τον άκουγε με ύψος άπόλυτης
αδιαφορίας.
— "Στέκονταν οι δύο τους απ' τη
μια και την άλλη πλευρά του γρα-
φείου. Το άφες του πολυελαίου του
γούλλ, έπεφτε στο πρόσωπο του αν-
θρώπου με τη βάλιτσα.
— "Έτσι, μπορούσα να τόν κυττάξω
μ' όλη μου την ψυχική.
— "Δεν ήταν ο τύπος του ανθρώπου,
που θα προέμενα να δω να φεύγη
για ταξίδι μαζί με τη Ντολφίνε...

Η έκδοσή της αυτή

2 ΝΕΑ ΜΟΝΤΕΛΛΑ 8 & 9 κυβ. ποδών

ΗΛΕΚΤΡΙΚΑ ΨΥΓΕΙΑ ESKIMO

Η ΕΚΤΡΙΚΗ ΚΟΥζίΝΑ - ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

“Όπως όλοι έτσι κι εσείς

ΚΟΥΖΙΝΑ ΙΣΘΛΑ

ΕΙΝΑΙ Η ΠΙΟ ΦΡΟΝΤΙΣΜΕΝΗ

ΤΥΠΟΙ:
K - 820
(Με έστια ταχείας θερμάνσεως)
K - 806

Ήταν ξανθός, σχεδόν ξανθός, με χοντρό πρόσωπο, όλο κοκκινίλες απ' το ποτό. Τώρα που τον έβλεπα καλά, παρατήρησα πως φορούσε ρούχα τριμμένα. Το μπλε μαρέν κοστούμι του γυάλιζε στους ώμους, το χλοίο καπέλλο του ήταν βρωμικό. Το μόνο καινούργιο σ' όλη του την εμφάνιση, ήταν μία γαλάζια γραβάτα στολισμένη με χιτρίνα κεφάλια αλόγων. Ένω μιλούσε στο θυρωρό, δεν έπαυε να σκουπίζει το μετατό του μ' ένα βρωμικό μαντίλι. Κι' από μακριά άκουα, φωνάζονταν άνθρωπος κ' αναστατωμένος.

Έδωσε επιτέλους κάτι λεφτά στον άλλο, κ' έβεινος έσπευσε προς το μέρος του ένα μεγάλο βιόλιο. Αδύς έγραψε τα στοιχεία του, υπογράφη, πήρε ένα κλειδί, που του πέταξε ο θυρωρός, σηκώνοντας τα χέρια του, διέσχισε το χαλ' και χάθηκε στην κακοφωτισμένη οκλά.

Δίστασα μία στιγμή. Έπειτα έσπρωξα τη τζαμιοπορτα και μπήκα κ' εγώ στο χαλ'.

II.

Ο θυρωρός με κίτταξε με ύφος κουρασμένο κ' αδιάφορο. Ακούμπησα τα χέρια μου στο γραφείο, άγγιζον. Κιττάζοντάς τον τώρα από κοντά, έλεγα με το νου μου πως δεν υπήρχε παρά ένας τρόπος να συνεννοηθώ και με τέτοιον τύπο... Τό τριμμένο κοστούμι του και τα ξεφτισμένα μουξέτια του προδίχανε τη φτώχεια του.

Χρειάζομαι μερικές πληροφορίες για τον άνθρωπο που ανέβηκε τώρα, τού είπα.

Εδωλά συγγνώμη απ' το πορτοφόλι μου ένα χαρτονόμισμα των 10 δολλαρίων, τού τούδειξα και τούτομα σαν ταγάρο, κοιτώντας το επιδεικτικά μπροστά στα μάτια τού γέρον.

Εκείνος τού κίτταξε, απλήστα άνασαιώντας γρήγορα, με μία λαιμική στα μάτια.

Δε συνηθίζουμε να δίνουμε πληροφορίες για τους πελάτες μας, είπα διατακτικά. Ποιος είσαστε σεις;

Ένας άνθρωπος που θέλει ν' αγοράσει πληροφορίες για 10 δολάρια.

Έσχωμε λίγο κ' έλκισε τα μάτια του, σαν να σκεπτότανε. Έμοιαζε έτσι με γονή κλώσσα μαδιμένη... Ξανάκουσε ύστερα τα μάτια του, κίτταξε πάλι τού χαρτονόμισμα και μουνομούσε, σαν να μιλούσε στον εαυτό του:

Δεν είσαστε αστυνομικός, ούτε κ' ιδιωτικός ντέτεκτιβ...

Ή ματιά του έφραζε τού πρόσωπό μου, αναζητώντας μία κάποια απόδειξη, αλλά δεν ανακάλυψε τίποτα απολύτως.

Δεν έχει σημασία ποιός είμαι, απάντησα. Πώς λέγεται λοιπόν;

Άπλωσε δελά προς τού χαρτονόμισμα τού χέρι του, που φαινόταν μήνες άπλυτο.

Τόν άφισα να τ' άγγιξη κ' ύστερα τού τράβηξα μακριά του.

Πώς λέγεται; Ξαναρώτησα.

Ο γέρος αναστέναζε μ' απάντησε:

Δεν έξω. Βάσω στοιγνία πως δεν έγραψε τ' αληθινό όνομά του στο βιβλίο.

Κι' έσπρωξε προς τού μέρος μου τού κατάστιχο. Μπόρεσα έτσι να διαβάσω, γραμμένα με ένα μικρό κ' άδείο γράμμα: «Τζόν Τάρνεο, Σάν Φραντίσκο».

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ Α. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ

ΙΑΤΡΟΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται: Ελκάρ 7 (πλατ' Αγίου Κωνσταντίνου) - Ομόνοια 8 - 1 π.μ. και 4-8 μ.μ. - Τηλ. 525.387.

Λιακόπουλος

ΑΥΤΟΜΑΤΟ ΜΑΥΡΙΣΜΑ

΄Ακόμη
και
χωρίς
ήλιο

ΜΕ
FLOÏDAM
TAN

Θά καταπλήξετε τις φίλες σας με τού υπέροχο σοκολατένιο χρώμα που θά αποκτήση τού δέρμα σας, με τού FLOÏDAM-TAN. Θά διαπιστώσετε άμεσα τού αποτελέσματά του με μία μόνον έπαλειψη, μέσα στο στίτι σας, ακόμη και χωρίς ήλιο. Τού FLOÏDAM-TAN είναι ακίνδυνο και εύχρηστο.

Προϊόν της
HAUGRON CIENTIFICAL S.A.
NEW YORK - PARIS - LONDON - BARCELONA
Αντιπροσωπεία: Ελλάδα: Λεωφόρος 19 α' Αθήνα - Τηλ. 22.707

κάμαράς του:

Ο θυρωρός άκούμπησε τού δάχτυλό του στο χαρτονόμισμα και τού τράβηξε σιγά-σιγά προς τού μέρος του, λέγοντας:

Τού 28. Μα δε μπορεί κανείς ν' άνεδη, άν δεν έχη νοτιάσει δοματίο.

Είν' ελεύθερο τού 27 ή τού 29; Γύρισε λίγο τού κεφάλι του και κίτταξε τού κλειδιά, που χρέονταν σ' ένα πλάκα. Τότερα, γοοίς ν' άφιση τού χαρτονόμισμα, άπλωσε τού άριστερό του χέρι και ξεκούμασε τού κλειδί τού 29. Τ' άφισε μπροστά μου, ενώ συγχρότως, με μία άσπρασιάνη κίνησι, έξαφάνιζε τού χαρτονόμισμα.

Κοτίτ' 2 δολάρια ή βραδιά, είπα. ΄Η κάμαρα δεν είναι πολύ άσχημη. Έλπίω να σας άρεση.

Πλήρωσα τού δυό δολάρια και πήρα τού κλειδί.

Τόν τυγόν δεν ξιπνήσω, φωνάχτη με στις 6½, είπα.

Εν τάξει... Πρώτο πάτωμα, άοιστερά.

Τόν ειχαρίστη κ' άνέβηκα τή σκάλα ως τού πρώτο.

Ο διάδρομος ήταν κακοφωτισμένος, τού χαλ' πυλό σά γαστ' κ' ή μογιά απ' τις πόρτες ξεφτισμένες. Μόρδε λάμπα, βουλωμένοι νεσοχύτες και άπλυτα κορμά. Δεν ήταν απ' τού καλύτερα τού Πάλμ Σιτυ, αυτό τού ξενοδοχείο...

Φτάνοντας στο 27, προχώρησα άμεσα, στα νύχια, σταμάτησα έξω απ' τού 28 κ' άφουγκράστηκα. Δεν άκουσα τίποτα. Πήγα ως τού 29, άνοιξα τή πόρτα και ψαχούλεψα να βρω τού διακόπτη.

Άναβα τού φως. ΄Η κάμαρα ή-

ταν σωστο αγουοι. μαρκα ποσά-σο, προσέχοντας να μην κάνω θόρυβο. Ξανάκλεισα τή πόρτα και κίτταξα γύρω.

Τήρησε ένα χρεβάτι, ένας νιπτήρας, ένα γαλάκι και δυό καρέκλες. Πάνω απ' τού χρεβάτι χρεώτανε μία φοιτητή λυθογραφία, που παρίστανε μία γοντοή γυναίκα, με πέπλους και με ατερά, να χιτπάη με τή γοντοή της μία κλειστή πόρτα. ΄Ηταν, δίγως άλλο, μία αλληγορία, που συμβόλιζε τού εμπότισμένο έρωτα. Μα, άν έμοιαζε αληθινά ο έρωτας μ' αυτή τή γυναίκα, καλύτερα να μην άνοιγε ποτέ ή πόρτα!...

Διέσχισα τήν κάμαρα και κάθησα στο χρεβάτι.

Τού ρολόι μου έδειχνε 3 παρά 10. Ένοιαθα ξαφνικά τόν εαυτό μου τελείως ξεαντλημένο. Είπα, περάσει τού πιο ταραγμένο Σάββατο, τού πιο δυσάρεστο τής ζωής μου. Κι' άνασποτιζόν μ' άνησυχία τί μπορούσα να κάνω τώρα...

Θάθελα ν' έαπλωθώ, έτσι όπως ήμουν γιγνένος, και να κοιμηθώ λίγο. Κόντευα μάλιστα να ύπνυψω σ' αυτό τόν πειρασμό, όταν άκουσα να σκάνουν τού άκουστικό τού τηλεφώνου, στη διπλανή κάμαρα.

Τινάχτηκα άμέσως και τέντωσα τ' αυτί μου. Ο άνθρωπος, που είχε παρυσιασθή με τ' όνομα Τάρνεο, έβγαζε στο τλέφωνο:

Στείτε μου άπάνω μία μπιτολία ούτσου και πάγο. Γρήγορα!

Ελπει από μία σύντομη σιωπή, πρόσθεσε:

Λίγο με νοιάζει άν άπαγορευτεί! Τά περιμένω, τώρα άμέσως.

Κι' έκλεισε τού τλέφωνο.

Έμεινα ένα λεπτό με τού μάτια καρφωμένα στο σκοτεινό χαλ'. Έπειτα σηκώθηκα, με μία προσάθεια, και πήγα ως τήν πόρτα, πατώντας στα νύχια. Τήν άνοιξα άθρόονα, έδωσα τού φως και περιεμένα.

Πέρασαν δέκα λεπτά, που μου φάνηκαν ώρα όλόκληρη. Τέλος, άκουσα σνοτά βήματα στη σκάλα. Έβγαλα στο πορτοφόλι μου κ' έβγαλα ένα χαρτονόμισμα των 5 δολλαρίων.

Τελειοπατών, πετούσα απ' τού παράθυρο τού λεφτά μου, αυτή τή νύχτα. Μα πιάνανε τόπο τούλάστιον.

Ο θυρωρός φάνηκε στο διέδρομο, κρατώντας ένα δίσκο με μία μπιτολία ούτσου και μία παγωνιέρα. Προλατούσε σά νάχε κίλους στα πόδια.

Όταν είχε φτάσει μπροστά στο 25, βγήκα στο διάδρομο και στάθηκα μπροστά του. Τούδειξα τού χαρτονόμισμα κ' ύστερα τού τούδωσα. Συγγνώμη τού πήρα τού δίσκο απ' τού χέρι.

Πήρε τού λεφτά, όπως μία πεινασμένη τίγρις άρπάξει ένα πιπτερί. Μούροίσε μία άοριστη ματιά, κίτταξε τήν πόρτα τού 27 κ' έσπευσε ύστερα να ξαναπαρθέ. Τόν παρακολούθησα, με τού μάτια. Γύρισε και με κίτταξε άλλη μία φορά, πόνιν χαθή στη σιροπή τής σκάλας.

Άφησα γάμο τού δίσκου, μπροστά στο 28, και χιτπάη τήν πόρτα.

Ποιος είναι; ρώτησε από μέσα ο ψευτο-Τάρνεο.

Ο καισιόνης, απάντησα, άκουμπώντας μ' όλη μου τή δύναμη στήν πόρτα.

Τόν άκουσα ν' διασχίση τήν κάμαρα και να γυρίση τού κλειδί στην ίδια οκλά. Μόλα άνοιξε λίγο τήν πόρτα, τήν έσπρωξε άπτόμα, πετώντας μακριά τόν «Τάρνεο», και υπόρεσε να μπω στο διαμύτιο.

Μα ο άνθρωπος αυτός είχε ανιδιώσεις άπίστευτα, γρήγορες για ένα έξηντρη. Έκαμε άμέσως μισή στροφή και ώριμσε προς

τού χρεβάτι. Όπου βοισκόταν ένα πατόλι.

Μά τόν πρόλαβα και τόν πέταξα πάνω στο χρεβάτι. Τού χέρι του χουφτώσε τού ορεόλδερ και τού δικό μου άρπαξε σιγνίτ τού δικό του. Για μία στιγμή, ίσοροόησε ή δύναμη, που βάζαμε κ' οι δυό μας. Μα έγω είχα τού νεατά τού μερος μου.

Τούτομα τού χέρι και τού πύρα τού όπλο. Τότερα πετάχτηκα όρθιος, πόνιν μπροσση εκείνος να κινήθι.

Όταν άνακάθησε, επιτέλους, στο χρεβάτι, τόν σημάδευα με τού πατόλι του. Με κίτταξε κ' έγινε κατακόκκινος.

΄Ησυχάστε, τού είπα. Έχω να σας μιλήσω.

Πέρασε τή γλώσσα του πάνω απ' τού στεγνωμένα χείλη του.

Ποιος διάβολος είσαστε σεις; μούγκρισε.

Δεν έχει σημασία ποιός είμαι... Πάρτε τού ούτσον, που βούσκεται έξω απ' τήν πόρτα. Άφου πούημε κάτι, μπορούμε να κουβεντιάσουμε λιγάκι.

Έπρεπε να διψήη πολύ για άλκοή, γιατί ώριμσε άμέσως στήν πόρτα κ' άρπαξε τού δίσκο, σά να χρεώταν απ' αυτόν ή ζωή του... Τόν πήρε μέσα στήν κάμαρα και τόν άκούμπησε πάνω στο χρεβάτι. Ένω γέμισε ένα ποτήρι, έγω πήγα και κλειδώσα τήν πόρτα.

Βάλτε μου λίγο πάγο, στο δικό μου ποτήρι, τού είπα μαλακά.

Με κίτταξε, με μάτια θολά.

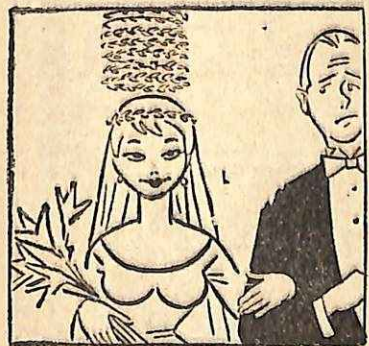
Μά ποιος είσαστε σεις; Τί θέλετε; ρωτάει.

Κατάλαβα, απ' τήν άμνηνιά του, πως δε μπορούσε να ξιπνήση τήν παρυσία μου.

Έγώ θά ρωτάω και σεις θ'

΄Η Άμερικανίδα με τους έννέα συζύγους

΄Η Άμερικανίδα Φλόρι Γκολμπάουμ πραγματοποιήσε πριν από λίγες ήμέρες τόν έβδομο γάμο της. Παντρεύτηκε για πρώτη φορά όταν ήταν 15

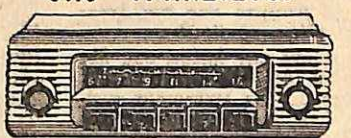
χρόνων και σήμερα είναι, στις 26 χρονών, Μερικά από τούς γάμους της δεν κράτησαν παραπάνω από μερικές βδομάδες. Κάθε φορά παντρεύομαι για πάντα, είπε ή Φλόρι. Άλλά συνήθως βρίσκομαι στήν ά-νάγκη ν' αναθεωρήσω τις αποφάσεις μου.

Αυτοκτονήσε έπειδή μαθεύτηκε ή ηλικία της

Ένα από τού γνωστότερα παρισινά μοναχέν, ή Γκένιεντ Καμεράν, αυτοκτόνησε για τού λόγο ότι άποκαλύφθηκε πως ή χρονολογία γεννήσεως, που άναγραφόταν στο διαβατήριό της ήταν άλλοιομένη: Τού 38 είχε μετληθί σε 28. ΄Η άνακάμφη έβγαζε στα γαλλογεμναικά σύνορα και έπί παρουσία μαρτύρων, που ήσαν οι συνάδελφοι της Γκένιεντ. Τα παρισινά μοναχέν ήγαναν στο Δ. Βερολίνο, όπου θάκαναν μία έπίδειξι μόδας. ΄Η Γκένιεντ σκέφτηκε τότε τούς σαρκασμούς τών άλλων μοναχέν κ' έγραψε στο ξενοδοχείο, κλειστική στο δωμάτιό της και τερμάτισε τή ζωή της. ΄Η αλήθεια είναι ότι από και-

ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΝ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΥ "TEN" ΟΛΟ ΤΡΑΝΖΙΣΤΟΡ

- Τού καταπληκτικώτερο ραδιοφώνον αυτοκινήτου.
- ΄Η κατανάλωσι μπαταρίας μειούται εις άπίστευτα χαμηλό επίπεδο.
- Δεν χρειάζεται προδέρμανσι.
- Έχει εξαιρετική απόδοσι ήχου HIGH FIDELITY.
- Τού ραδιοφώνον αυτοκιν. TEN κατέκτησε όλες τας χώρας τής Εύρώπης και τής Άμερικής.

Αντιπρ. Ν. ΚΟΥΒΟΥΤΣΑΚΗΣ Διόλου 53-Τηλ. 22720-ΑΘΗΝΑΙ

άπαντάτε, τού είπα ξερά. Γιατί δεν είδοποιήσατε τήν άστυνομία, όταν τή βοηθάτε;

Χλώμιασε ξαφνικά και μουμούρισε:

Όστε... έξέρετε;

Ναι. Σας είδα που μιλήκα-

τε και βγήκατε. Λοιπόν, γιατί δεν είδοποιήσατε τήν άστυνομία;

Τι θά ήρελούσε!... πρόσφερε κιντάζοντας άλλοι.

Πώς σας λέγε;

Έβρεξε πάλι τού χείλη του με τή γλώσσα του.

Απάντα, τού είπα ξερά. Γιατί

δεν είδοποιήσατε τήν άστυνομία,

όταν τή βοηθάτε;

Τι θά ήρελούσε!... πρόσφερε

κιντάζοντας άλλοι.

Πώς σας λέγε;

Έβρεξε πάλι τού χείλη του με

τή γλώσσα του.

Απάντα, τού είπα ξερά. Γιατί

δεν είδοποιήσατε τήν άστυνομία,

όταν τή βοηθάτε;

Τι θά ήρελούσε!... πρόσφερε

κιντάζοντας άλλοι.

Πώς σας λέγε;

Έβρεξε πάλι τού χείλη του με

τή γλώσσα του.

Απάντα, τού είπα ξερά. Γιατί

δεν είδοποιήσατε τήν άστυνομία,

όταν τή βοηθάτε;

Τι θά ήρελούσε!... πρόσφερε

κιντάζοντας άλλοι.

Πώς σας λέγε;

Έβρεξε πάλι τού χείλη του με

τή γλώσσα του.

Απάντα, τού είπα ξερά. Γιατί

δεν είδοποιήσατε τήν άστυνομία,

όταν τή βοηθάτε;

Τι θά ήρελούσε!... πρόσφερε

κιντάζοντας άλλοι.

Τάρνεο... απάντησε. Καλά, λοιπόν. Άφου θέλετε έτσι...

Πήρα τού ορεόλδερ. ΄Ηταν βαρύ, μεγάλο, άβολο. Είχα διαβάσει στα άστυνομικά μυθιστορήματα για τού πατόλια των 45, μα ήταν ή πρώτη φορά, που κρατούσα ένα τέτοιο στο χέρι μου.

Σηκώθηκε και σταθήτε μπροστά στον τοίχο, διάταξα. Θά τηλεφωνήσω στήν άστυνομία. Τινάχτηκε τόσο άπτόμα, που τού μισό ούτσον τού χιτπάη πάνω στα γονάτα του.

Μία στιγμή! είπα με βραχνή φωνή. Δεν έξω τίποτα. Έτσι τή βρήκα... Κάποιος τής είχε σπάσει τού κεφάλι.

Πώς λέγεσθε; Ξαναρώτησα.

Εντ Νούτλεϊ. Είμαι ο ύποπτος της.

Θυμήθηκα τώρα πως μου είχε μιλήσει γι' αυτόν ή Ντολφός.

Γιατί δεν είδοποιήσατε τήν άστυνομία; έπέμεινα.

΄Ημια μία γονιά ούτσον. Τού άλκοή φάνηκε να τού κινήη χαλ. Ζάωσε τού φρόνιά του.

Τι άνακατεύσατε σεις; ρωτάει. Ποιος είσαστε τέλος πάντων;... Δε φανόμαστε γι' άστυνομικός, ούτε για δημοσιογράφος. Βάσω στοιγνία πως δεν είσαστε ούτε καν ιδιωτικός ντέτεκτιβ. Ποιος είσαστε, διάβόλε;

Αν δε θέλετε ν' άπαντήστε στις έρωτήσεις μου, θά φωνάξω τήν άστυνομία, κ' αυτή θά σας λύση τή γλώσσα.

΄Η φοβέρα μου αυτή τόν έκαμε να χάση τού ήλιό του.

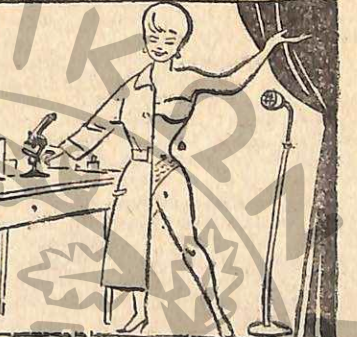
Θά τήν είδοποιήσω κ' εγώ... μουνομούσε. Θά τής τηλεφωνήσω, μόλις θά περνούσε ή πρώτη τασαγή μου.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: ΄Η συνέχεια.

ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Χορεύτρια και ταυτέχρενα υπάλληλος

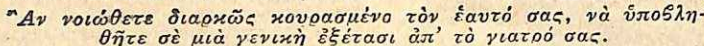
΄Η χορεύτρια Μαρίν Μπέθ Χιούς εργάζεται τήν ήμερα ως βοηθός ενός αίσθητικού χειρουργού. Τού βράδυ, πετάει τή λευκή μπλούζα και τ' α-

ρισσότερα από τού ρούχα της και έμφανίζεται σχεδόν γυμνή σ' ένα ξε-απο τού Χόλλυγουντ. Πως τά καταφέρνει; Μία λίγη καλή θέληση, είπε τελευταία ή ίδια, μπορεί κανείς να καταφέρει πολλά, πραγματικά. Όταν έμφανίζομαι στή σκηνή, έχω και τήν υπάλληλο. Κι' όταν κείσε προί πηγαίω στή δουλειά μου, έχω και τού προηγούμενο βράδυ έκανα ένα χορευτικό νούμερο κάτω από τού εκτυπωτικό φως τής ράμπας.

Ένα χαρτενέμισμα που θεωρείται γρουσουζίκο

Οι Άμερικανοί θεωρούν τού χαρτενέμισμα των δυό δολλαρίων ως γρουσουζίκο και γι' αυτό αποφεύγουν να τού πάρουν. Έτσι, τού Άμερικανικό τηλεσπορφελτίο αναγκάζεται να τού πώλη πολύ μεγαλύτερο αριθμό χαρτενέμισμάτων τού ενός δολλαρίου. Υπολογίζεται ότι αυτή ή πρόληψη, σφινίξει τρία εκατομμύρια δολάρια, σε κάθε καινούργια έκδοσι χαρτενομισμάτων, όσα είναι τά έξοδα για τήν εκτύπωση των έπί πλέον χαρτενομισμάτων τού ενός δολλαρίου.

Εἶναι συχνὰ δεῖγμα ἀσθενείας ἡ μονότονη ζωὴ

69

ΤΟ ΠΑΡΑΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η ΜΑΓΕΜΕΝΗ ΣΦΥΡΙΧΤΡΑ

ΜΙΑ φορά κι 'έναν καιρό, ζούσε ένας τρανός βασιλιάς, που είχε μία κόρη όμορφη σαν τον ήλιο και το φεγγάρι. Όταν έφτασε η ώρα να την παντρεύει, έβαλε τελέειδες να γυρίσουν όλο το βασίλειο και να διακηρύξουν παντού πως, ό- το φιλοδοξούσαν να πάρουν γυναίκα την πεντάμορ- φη βασιλοπούλα, έπρεπε την τάδε μέρα να μα- ζευτούν στον μεγάλο κήπο του παλατιού. Η βα- σιλοπούλα θα πετούσε από το μπαλκόνι της ένα χρυσό μήλο. Εκείνος που θα το έπιανε στον αέρα και θα έκανε ύστερα όποιο θέλημα του ζητούσε ο βασιλιάς, θα έπαιρνε γυναίκα τη βασιλοπούλα.

Την ώραμένη μέρα, άναμσε σ' όλα τα πριγ- κηπόπουλα και άρχοντοπούλα και πλουσιόπαι- δα που μαζεύτηκαν στον κήπο του παλατιού, το μήλο έβρέθηκε να το πιάσει στον αέρα ένα πεντά- μορφο παλληκάρι. Στην άρχή, ο βασιλιάς και η κόρη του χάθηκαν. Κατούρβισαν, όμως, μαζαι- νοντας πως το παλληκάρι αυτό ήταν ο πιο φτω- χός τσομπάνος σ' όλο το βασίλειο.

Μά ο βασιλιάς δε μπορούσε να πάρη πίσω το λόγο του. Παρηγορήθηκε με τη σκέψη πως ο τσομ- πάνος δε θα τα κατάφερνε με το θέλημα που θα του ζήτουσε, κι έτσι, δε θα τον έκανε γαμπρό.

Κι' άρχισε η δοκιμασία. Ο βασιλιάς διάταξε να δώσουν σ' ένα μάντρα έκαστο λαγού, και είπε στο τσομπάνο πως έπρεπε να πάη τους λαγούς στο λειβάδι, να θοσκήσουν, και το θρόνο να τους ξαναμαντρώσει όλους, χωρίς να λείπει ούτε ένας.

Έν τάξει! αποκρίθηκε ο τσομπάνος, άτάρα- χος, σαν να του ζητούσαν το πιο εύκολο πράγμα.

Ο βασιλιάς χτύπησε τότε τα χέρια του. Αυτό ήταν το σύνθημα ν' ανοίξουν τη μάντρα. Οι λαγοί χύμηναν έξω... με πόδια λαγού, και χάθηκαν πίσω από τους θάμνους. Ο τσομπάνος τους άκο- λούθησε, χωρίς να διατάζει διόλου.

Όταν έφτασε σ' ένα άπειρτο λειβάδι, έβγαλε χαμογελώντας από την τσέπη του μία μικρή σφυ- ρίχτρα από φίλνισι. Τη σφυρίχτρα αυτή την είχε χαρίσει μία καλή μάγισσα, που την έσωσε από τα νύχια ενός κακού πνευμάτος.

Όα γίνεται ό,τι θέλεις, του είπε, όταν θα σφυρίξεις με τη σφυρίχτρα αυτή.

Ο τσομπάνος την έβαλε στο στόμα του. Με το πρώτο σφύριγμα, και οι έκαστο λαγοί παρουσιά- στηκαν και άρχισαν να δόσκουν γύρω του.

Οι άνθρωποι του βασιλιά, που είχαν παρακο- λουθήσει τον τσομπάνο, τον είδαν τριγυρισμένο από τους λαγούς, που δέν έδειχναν καμμία διά- θεση να φύγουν από κοντά του, κι έτρεξαν στο παλάτι ν' αναγγέλλουν το άπίστευτο αυτό γεγο- νός. Η βασιλοπούλα ταραχθηκε. Και να τί σκέ-

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Το ποδήλατο

Ο ΜΑΚΗΣ δέν τ' άποκαφέρει και τόσο καλά στο σχολείο. Γι' αυτό κι' η μητέρα του έχει μία ιδέα, που την έμπιστεύεται στον πατέρα του Μάκη.

Όπως ξέρεις του λέει, πλησιάζει ο καιρός των εξετάσεων κι' ο γυιός μας φοδάμα πολύ πως δε θα τα κατάφερν...

Τότε άς μείνη στην ίδια τάξη, για να δάλη μυαλό!... άπαντάει ο άυστηρός μπαμπάς.

Όχι, δέν πρέπει να πάθι αυτή τη συμφορά! Γι' αυτό λέω να τον βοηθήσουμε. Θα του ύποσχε- θής, λοιπόν, ένα καινούργιο ποδήλατο, άν έχη κα- λούς βαθμούς στον έλεγγο του. Και θα δής που θα κάνει θαύματα ο γυιός μας!

Αυτή είναι η ιδέα της μαμάς κι' ο πατέρας, άφου συμφώνησε μαζί της, φωνάζει τον κανο- κάρη του.

Λοιπόν, άποφάσισε να σοσ πάρω ένα ποδή- λατο, άν δώ όταν έλεγγο, που θα φέρει ό,τι προοθεύεις στα μαθήματα, λέει στο Μάκη, χαμογε- λώντας.

Κι' εκείνος πετάει άπ' τη χαρά του. Μά, όταν ήρθε η στιγμή, ύστερα από κάμποσον καιρό, να δειξη τον έλεγχο του, ο Μάκης εί- ναι πολύ στενοχωρημένος.

Καιμιά πρόδοος, παιδί μου, κρίμα... Έσί ύποσχεθήκα δολόκληρο ποδήλατο, άν έχης καλούς βαθμούς... Γιατί, λοιπόν, δέν μελετούσες Μάκη;

Κι' εκείνος έτοιμος να κλάψη, άπαντάει: Νά... Με την ιδέα πως θα έγω ποδήλατο, έμεινε πιά καθόλου καιρός για τ' άλλα... μα- θήματα!

Μπορώ να σοσ δώσω ένα λαγό, άν σταθής να σε φιλήσω μία φορά... είπε ο τσομπάνος στη βασιλοπούλα.

Φθικε να κάνει για να λείψι ένας λαγός από τους έκαστο, και να μην πάη ο τσομπάνος σωστό το κοπάδι στη μάντρα, το θράδυ: Μεταμφίστηκε σε χωριάτοπούλα και πήγε και έρθηκε τον τσομπάνο.

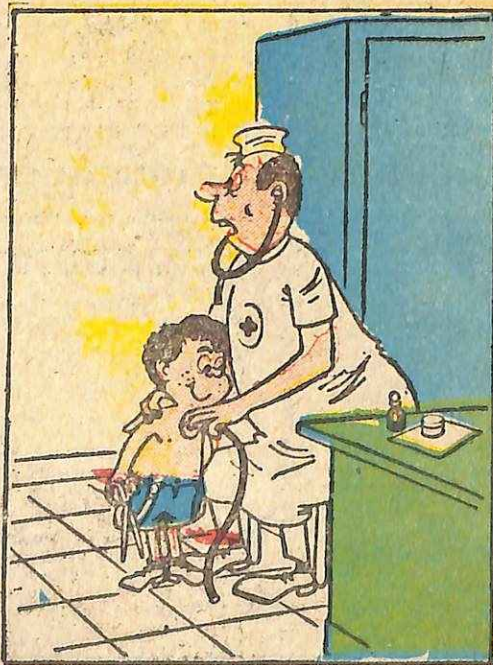
Τι όραίο λαγό! του είπε, Μαυ πούλας έναν; Ο τσομπάνος την άνεγνώρισε, μά δέν το έδει- ξε. Χαμογέλασε, πονηρά.

Οι λαγοί μου δέν είναι για πούλημα, άποκρί- θηκε. Μπορώ, όμως, να σοσ δώσω έναν, άν στα- θής να σε φιλήσω μία φορά.

Η βασιλοπούλα έγινε κατακόκκινος από άγα- νάκτηση. Έκανε, όμως, τη σκέψη, ότι κανείς δε θα μάθαινε πως άφησε έναν τσομπάνο να την φι- λήσει, άφου μνηχ ζωντανή δε φαινόταν γύρω. Έξ γύλου, το κέρδος θα ήταν μεγάλο: δε θα γινότανε γυναίκα ενός τσομπάνου. Και πλησίασε το μά- γουλο της στο στόμα του κακοντυμένου χωριάτη.

Εκείνος τη φίλησε, και ύστερα της έδωσε ένα λαγό. Η βασιλοπούλα τον έβαλε σ' ένα σακκι κρε- μασμένο από τον ώμο της, τον έδεσε καλά, και ξεκίνησε χαρούμενη.

Κόντευε να φτάση στο παλάτι, όταν έγινε κάτι που δέν τ' άπεριμενε: Σαφνικά, το σκονί του σακ- κού λυθθηκε, ο λαγός πετάχτηκε από μέσα και το έβαλε στα πόδια!

Θεέ μου!... Είναι φοβερό... Η κα- ρδιά του έπαυσε να χτυπά!

Τι είχε γίνει; Ο τσομπάνος χρησιμοποίησε και πάλι τη σφυ- ρίχτρα του, για να φέρη το λαγό κοντά του, στο λειβάδι.

Και η βασιλοπούλα γύρισε στο παλάτι, άπα- ρηγόρητη επειδή πήγε χαμένο το φιλί που της έδωσε ο τσομπάνος!

Ύστερ' από λίγη ώρα, ο τσομπάνος είδε να τον πλησιάζη ένας κακοντυμένος χωριάτης, κα- βάλλα στο γαϊδάρο του.

Τον γνώρισε άμέσως. Ήταν ο βασιλιάς, που ξεκίνησε και αυτός, μεταμφιεσμένος, από το πα- λάτι του, με την άποψη να καταφέρη τον τσομ- πάνο να του δώση έναν από τους έκαστο λαγούς.

Ο τσομπάνος, όμως, έξακολουθούσε να παίζη ά- μέριμνος τη φλογέρα του, χωρίς να δίνει σημασία στον περαστικό.

Ο βασιλιάς κατέβηκε από το γαϊδάρο του κι' έρριξε μία ματιά στους λαγούς, που έδόσκαν.

Όραίο λαγό, είπε του τσομπάνη. Μεθαύ- ριο, έχω τη γιορτή μου. Μαυ πούλας έναν; πέσι στο φτωχικό μου. Μαυ πούλας έναν; τους λαγούς μου δέν τους έχω για πούλη- μα, τού άποκρίθηκε ο τσομπάνος, χωρίς να κατα- δεχθή να γυρίση το κεφάλι του να τον κυτάξη.

Άν, όμως, έπιμένεις, θα σοσ χαρίσω έναν... Ο βασιλιάς τον κύτταξε κατάληκτος, μη πι- στεύοντας σ' αυτά του.

Θά μου τον χαρίσης; ψιθύρισε. Χωρίς καμ- μία άμοιή;

Ε, κάτι πρέπει να κάνης για να πάρης το λαγό, είπε ο τσομπάνος, χαμογελώντας πονηρά. Μη φοβάσαι. Δε θα σοσ ζητήσω πολλά...

Πες μου, τί θέλεις; Νά φιλήσης τρεις φορές την ούρα του γαι- δάρου σου.

Τού άνέθηκε το αίμα στο κεφάλι του βασιλιά. Έκανε, όμως, τη σκέψη, ότι κανείς δε θα μάθαινε πως ένας βασιλιάς φίλησε τρεις φορές την ούρα του γαϊδάρου του, άφου μνηχ ζωντανή δε φαινότανε γύρω. Έξ άλλου, το κέρδος θα ήταν μεγάλο: θα γλύτωνε τη μοναχοκόρη του από τον κίνδυνο να πάρη άνδρα ένα τσομπάνο.

Έβαλε, λοιπόν, κατά μέρος τη βασιλική του άεισιπρέπεια, έσκυψε και φίλησε τρεις φορές την ούρα του γαϊδάρου του, — που δέν είχε ύποπτευ- θή, φυσικά, τί μεγάλη τιμή του έκαναν! Ο τσομ- πάνος, συνεπής στο λόγο του, τού έδωσε άμέσως ένα λαγό. Ο βασιλιάς τον έβαλε σ' ένα ταγάρι, το φροντίζοντας να δέση καλά το άνοιγμα του, το κρέμασε στα καπούλια του γαϊδάρου του, και ξε- κίνησε να φύγη, χαρούμενος επειδή πέτυχε κείνο που ήθελε.

Ό,τι έγινε με το λαγό της βασιλοπούλας ξα- νάγινε και με το λαγό του βασιλιά.

Κι' έτσι, το θράδυ, ο βασιλιάς, η βασιλοπούλα και όλοι οι αώλικοι είδαν τον τσομπάνο να έπι- στρέφει στο παλάτι, σέρνοντας πίσω του τους έ- κατό λαγούς!

Ύστερ' από αυτό που έκανες, — είπε τότε ο βασιλιάς στο τσομπάνο, — θα έπρεπε, κανονικά, να μη σε δάλω σ' άλλη δοκιμασία και να σε κάνω γαμπρό μου. Όστόσο, πριν το άποφασίσω, θα δοκιμάσω άλλη μία φορά την ικανότητά σου.

Άν μου πής δυο ψέματα, που θα με κάνουν να τιναχθώ και να φωνάξω: «Άδύνατο να έγινε αύ- τό!» τότε η κόρη μου θα γίνη γυναίκα σου.

Ο τσομπάνος έμεινε λίγο συλλογισμένος και ύ- στερα είπε, χαμογελώντας πονηρά:

Σήμερα το πρωί, εκεί που έδοσκα τους λα- γούς, ήρθε και με έρθηκε η βασιλοπούλα στο λει- βάδι και στάθηκε να τη φιλήσω.

Άδύνατο! φώναξε, κατακόκκινος, η βασιλο- πούλα, που δέν είχε πη τίποτα του πατέρα της για την πρώην περιπέτεια.

Άκου τώρα, βασιλιά μου, και το δεύτερο ψέμα, συνέχισε ο τσομπάνος. Σήμερα το πρωί ήρθε και με έρθηκε στο λειβάδι, και σ' έβαλα ά φιλήσης τρεις φορές την ούρα του γαϊδάρου σου!

Άδύνατο! ούρλιαξε ο βασιλιάς, κατακόκκινος π' άγανάκτηση.

Έρραξε μία πλάγια ματιά στην κόρη του και ατάλαξε πως ο τετραπάρτος τσομπάνος δέν έ- γγε ψέματα ύποστηρίζοντας πως η κόρη του τον 'χε φιλήσει, όπως άλήθεια ήταν και το δικό του άσχημα.

Είπα δυο ψέματα που δέν θέλετε να τα πα- άδεχθήτε! συνέχισε ο τσομπάνος. Σύμφωνα, λοι- πόν, με το λόγο που μου έδωσες, βασιλιά μου...

Η κόρη μου θα γίνη γυναίκα σου! ψιθύρι- σε ο βασιλιάς.

Και δε μετανόωσαν ούτε αυτός ούτε και η κόρη του. Γιατί ο τσομπάνος φάνηκε πως ήταν κα- λύτερος, πιο άξιος και πιο μωλωμένος από πολ- λά πλούσια πριγκηπούλα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Ο ΡΙΟΪΣ ΘΕΛΕΙ ΛΙΓΗ ΞΕΒΟΥΧΙΑ

— Έχω πολλή δουλειά σήμε- ρα και δε θ' άφίσω κανένα να μ' άνοχλήση. Κι' άν άκόμα χτε- πήση κανείς, δέν πρόκειται να του άνοίξω...

— Φαίνεται πως δέν είναι μέ- σα ο ΡιοΪς.

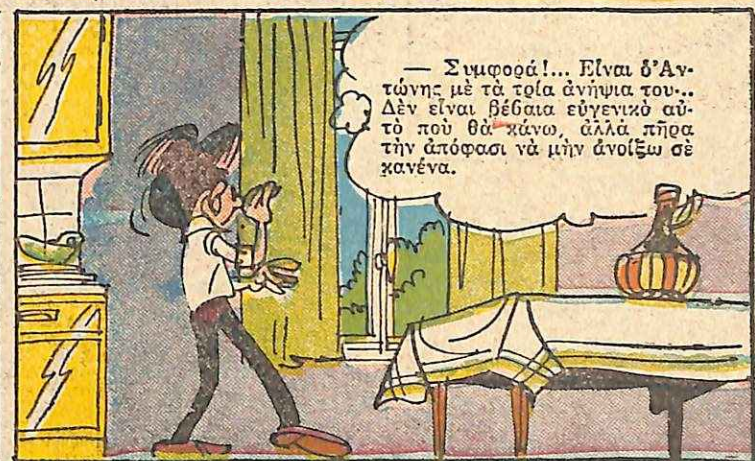
— Άδύνατον. Πριν από πέν- τε λεπτά, τον είδαμε να μπαί- νη στο σπίτι του.

— Έμπρός παιδιά, με δύναμη, για να την άνοίξουμε με το πρώτο...

ΜΠΟΥΜ

— Συμφορά!... Είναι δ'Αν- τώνης με τα τόα άνήμια του... Δέν είναι βέβαια ευγενικό αυ- τό που θα κάνω, αλλά πήρα την άπόφαση να μην άνοίξω σε κανένα.

— Λέτε να του συνέθη τίποτα;... Μήπως αυτή τη στιγμή πνίγεται στο μπάνιο του ή πεθαίνει άπο άσφυξία στην κου-ζίνα;

— Έγώ λέω να σπά- σουμε την πόρτα...

— Είδα ένα χοντρό δοκάρι έχει στο βάθος του κήπου...

— Άκούω ήσυχία... Φαίνεται πως έφυγαν...

— Εύτυχος, ΡιοΪ μου, που φτάσαμε έγκαιρώς... Είχα μία προαίρεση πως κατι κακό σοσ συνέθη και πράγματι σε βοηθήκαμε άναίσθητο πίσω από την πόρτα μόλις την σπασαμε...

— Έξήγησε μας, ΡιοΪ, τι σοσ είχε συμβή...

— Σοδ έπετέθησαν κακοποιοί για να σε λη- στέψουν;

ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

Τών μικρών άγνωστων μας

— Πόσο ζυγίζει ή σπλήνα του άν-
θρώπου;
— Περίπου 180 γραμμάρια.

★
— Τι συμβολίζει ή ελπίδα;
— Την ελπίδα.

★
— Τι γλώσσα μιλούν στην Παρα-
γουάη;
— Την Ισπανική.

★
— Ποιά είναι τα 5 πρώτα βιβλία
της Παλαιάς Διαθήκης;
— Η Γένεσι ή Έξοδος, τό Λευ-
ιτικό, οι ΄Αριθμοί, τό Δευτερονόμιο.

★
— Ποιό είναι τό μήκος της Διάρυ-
γος του Παναμά;
— 80 χιλιόμετρα.

★
— Πότε πέθανε ο Μέγας Άλέξαν-
δρος;
— Τό 323 π.Χ.

★
— Ποιός έφτιασε τό πρώτο τυπο-
γραφέιο;
— Ο Γερμανός Άλβέρτος Γουτεμ-
έργιος.

★
— Μετά τό θάνατο του Γεωργίου
Κορμασκίτη, ποιός ανέλαβε τήν άρ-
χήνη τά των ελληνικών στρατευμάτων;
— Ο Κώστας Μπότοσης.

★
— Σε ποιά πόλη πέθανε ο Μ. Κων-
σταντίνος;
— Στη Νικομήδεια της Μικράς
Άσίας (Βηθυνία).

★
— Πότε έγινε ή Α΄ Οικουμενική
Συνόδος καί πού;
— Στη Νίκαια, τό 325 μ.Χ.

Χιοδμορ

ΖΗΤΗΜΑ ΧΡΩΜΑΤΟΣ

Ο Τότης ρωτάει:
— Μπαμπά είν' αλήθεια, ότι ο Θεός
μάς έπλασε από χώμα;
— Ναι, παιδί μου, γιατί ρωτάς;
— Γιατί... αν μάς έκανε από χώ-
μα, τότε τούς άραπάδες θα τους έ-
φτιαξε από κορδονούσκολο η!

Ο Τάκης στον πατέρα του, που
είναι μεγάλος μπεκρός:
— Μπαμπά, γιατί τό βιβλίο λέει
ότι ή γη γυρίζει;
— Ο μπαμπάς άφηρημένος, καθώς
διαβάζει ένα βιβλίο.
— Θάχ η πιη, φαίνεται λίγο πάρα
πάνω!

★
Στό τέλος μιας γραπτής εξέτά-
σεως, ο δόκιμος συγκεντρώνει τά
τεγράδια των μαθητών.

★
Σέ ένα όμως απ' αυτά, έρρισκε
σχεδιασμένο ένα τσίπε με τήν ακό-
λουθη φράση:

★
«Αφιερωτήν στη μνήμη μου, ή ό-
ποια μέ' έγκαταλείπει πάντα σ'ής δύ-
σκολές στιγμές».

★
Η Λέλα, λέει στη φιλεναδόουλα
της Φίφη:
— Λοιπόν, όχι, πώς ή μαμά είναι
φύλακονυρη, αλλά... βαρύνεται νά
δύνη!

★
— Μαμά, ρωτάει ή Έλεντίσα, για-
τί όταν θρέχει δέν θγαίνει ο ήλιος;
— Κουτή που είναι! φωνάζει ο α-
δελφός της. Δέν τόν φανίει ο Θεός
νά βγή για νά μή βραχή καί σβύση!

★
Ο δάσκαλος: Πέτρο, μπορείς
νά μου εξηγήσης, πώς συμβαίνει ή
έκθεσι σου για τί γάτα, να είναι
έντελλος ίδιος, με τό αδελφό σου;
Πέτρος: Πολύ απλό, κύριε. Πρό-
κειται για τήν ίδια γάτα!

★
Η μαμά: Άλέκος, Μαρία, ποιός
έφαγε τό γλυκό;

★
Άλέκος: Όχι άγώ, μαμά!

★
Μαρία: Όποτε άγώ, μαμά!

★
Μαμά: Πότε μου άμέσως τήν α-
λήθεια;

★
Μαρία: Ο Άλέκος τό έφαγε!

★
Άλέκος: Ψέματα, λέει, μαμά.
Δέν ήταν αυτή μπροστά, όταν τό έ-
κρωγα.

ΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΠΟΙΟΣ Ο ΥΠΑΙΤΙΟΣ ΤΗΣ ΔΥΣΤΥΧΙΑΣ ΣΟΥ;

Υπό του Εύαγγελικού Ίεοκλήρως ΣΠΥΡΟΥ ΖΩΔΙΑΤΗ

Τρομερά πράγμα νά γεννηθή κανείς
τυφλός, σ'τά τέσσερα Εύαγγέλια μία
μόνο τέτοια περίπτωση μάς παρου-
σιάζεται. Στις Πρόξεις των Άποστό-
λων βλέπουμε ένα χαλό άκ γεννητής
(γ' 2) που καθόταν έξω από τήν Ψα-
ραία Πύλη, κι' έναν στην Λούστρα
(Πράξ. 18' 8').

Θά ήταν γνωστός στους μαθητές
του Χριστού ο τυφλός αυτός. Ίσως
νά μή έδειξαν μεγάλο ενδιαφέρον γι-
αυτόν. Εστώ καί λίγη παρηγορία τό
τό έδειχναν στό σκοτάδι που ζούσε.

Ίμεις που έχουμε τό φως μας, άς
μή ξεχνάμε πως υπάρχουν καί τυφλοί
στόν κόσμο. Άς τους δώσουμε λίγη
απόλαυση τό φώτος μας καί τότε θα
βλέπουμε καλύτερα.

Ο άνθρωπος πάσχει από μία βα-
σική άρρώστεια. Για ό,τι καλό υπάρ-
χει στον κομο θέλει νά φανίται κι'
αυτός ως συντελεστής του. Ίσως έν με-
ρική συνεργασία με τόν Θεόν. Άλλά
για άλο τό κακό που υπάρχει στον
κόσμο, θέλει νά ρίχνει τήν εσύβνη ά-
πόλυτα στον Θεόν.

Ενας από τούς πιο άγαπητούς
στρατηγούς του Λουδοβίκου τό 14ου
ήτο ο υποκόμης της Τούρνης, που
έξετέλει καθήκοντα Στρατάρχου της
Γαλλίας. Τά στρατεύματα συνήθως ά-
γαπούσαν τόν Διοικητή τους, που δια-
κρινόταν ως ήρωας. Άλλά ο υποκόμης
της Τούρνης, ήταν άπονητός από
τόν στρατόν, του, όχι τόσο για τόν
ήρωισμόν του, αλλά για τίς άγασίες
του διαδέσεις καί κρίσεις. Άν κα-
τήγαγε καμμία νίκη, πάντοτε σ'ά ά-
νακοινωθέντα του έγραφε: «Επειτί-
χαμε νίκησάμε». Όταν όμως τό ά-
ποτέλεσμα ήταν άποτυχία καί ήττα,
σ'ά ανακοινωθέντα του έγραφε: «Α-
πέτυχα, έχασα». Όταν έπρόκειτο πε-
ρί έπιτυχίας, τήν συνεμερίζετο με
τόν στρατόν του — έχρησιμοποιούσε
τό πρώτο πρόσωπο, τού πληθυντικού:
«Επειτίχαμε». Όταν όμως έχαναν,
πάντοτε έχρησιμοποιούσε τό πρώτο
πρόσωπο τού ενικού: «Απέτυχον».

Πόσο διαφορετική θά ήταν ή ζωή
μας άν ήμασταν κι' έμείς τόσο μεγά-
λοι άνθρωποι, σαν τόν Γάλλο Στρα-
τάρχη της Τούρνης. Η εύτυχία θά
έπλημμυριζε τήν Ψυχή μας. Πάντοτε
θίωος θέλουμε νά λαμβάνουμε άλο τόν
έπαινο της έπιτυχίας καί νά ήρισκού-
με κάποιον άποδοιοπατο, τράγο για
τίς άποτυχίες μας. Άν δέν πηγαίνουν
τά πράγματα καλά, συνήθως τό άμε-
σο καί ύποσυνείδητο συμπέρασμα μας
είναι, ότι δέν φταίμε ήμεis αλλά αλ-
λοι. Η Κυβέρνησις φταίει για τίς
φτώχειας μας. Ο εργοδότης φταίει για
τήν διασπομή της μας στην βιοπαίσι-
σική μας σταδιοδρομία. Κι' έν τέ-
λει φταίει ο Θεός της ανισότητος καί
των προτιμήσεων. Άν έτσι σκέπτε-
σαι, νά μου επιτρέψης νά σοφ πού, ό-
τι είσαι μικρός άνθρωπος, καί τέτοι-
ος θά μείνης.

Οι μαθηταί του Χριστού ήθελάν έ-
πι τέλους κάποια σαφή άπάντησι από
τήν χείλη Του ός Θεανθρώπου, για νά
έκκαθαρίσθη από τό μεγάλο έρωτη-
ματικό, που τούς άποσκόλασε για
τήν αιτία της ύπάρξεως του κακού
καί της θλίψως. Άλγο σκέφθηκαν,
πως αυτή αυτή ή ύπαρξις του Θεού
στή γή, έν τώ Προσώπω του Χριστού,
ήταν άπόδειξις, ότι ήσενε για τήν
κατάστασι του ανθρώπου. Ο Χριστός,
δέν ήλθε στη γή για νά καταδικάσει
τόν άνθρωπο έν τώ αμαρτωλίου του, αλ-
λά για νά τόν λύτρωσι.

★
Άν έρταγνε ο Θεός για τό κατέν-
τημα του ανθρώπου, δέν θά ήταν δύ-
νατό, ο φταίχης, νά γίνη καί ο Άν-
θρωπός. Επειδή άκριβώς δέν έρτα-
γε, γι' αυτό μπορούσε καί νά θυσια-
σθή ως άθώος ύπέρ των αμαρτωλών.

★
Η άρρώστεια, τό κακό, ή δυστυ-
χία που μαστίζουν τήν ανθρωπότητα,
δέν όφείλονται στην θεληματική ένόρ-
γεια του Θεού, αλλά στην έκλογή
του άνθρώπου. Ο Θεός, όταν μάς έ-
δημιούργησε, δέν μάς έκαμε αυτόμα-
τως μηχανές, αλλά όντα με θέλησι έ-
λευθερίας που μάς έδωσε, ώρισε καί
τίς συνέπειες της έκλογής μας. Είπε
πως άν παίρναμε τούτο τόν δρόμο,
θά μάς έθόγαζε σ' ένα ώριμένο τό-
πο. Άν άκόλουθούσαμε τόν άλλο, θά
μάς έθόγαζε άλλο. Κι' έφ' όσον οι
δρόμοι αυτοί, είχαν αντίθετες κατευ-
θύνσεις, ήταν φυσικό καί τό μέρος
του, φυσικός στην όποια ώδηγού-
σαν, νά είναι αντίθετος ή μία προς
τήν άλλην. Ετσι έχουμε τόν ορατόν
καί τήν κόλασιν, ως συνέπειες της έ-
κλογής μας. Άν όύο διαφορετικοί καί
αντίθετοι έκλογαί καί πράξεις, είχαν
τό ίδιο άποτέλεσμα, τότε ο Θεός θά
ήταν πραγματικά άδικος καί άγιος
της κατακριθείς μας. Η ύπαρξις έ-
μεις της άμοιβής καί της τιμωρίας,
είναι τό άποτέλεσμα της δικαίας κρί-
σεως του Θεού, καί αί συνέπειαι της
έκλογής μας. Άν εξέτασουμε προσε-
κτικά στή δημιουργία του Θεού, όλους
τούς φυσικούς νόμους, θά δούμε ότι
υπάρχει ήτοι ή αιτία καί τό άπο-
τέλεσμα. Γιατί όχι, καί στον πνευμα-
τικό κόσμο; Νά — είσαι έλευθερος, νά
έκλέγης, είπες ο Θεός στον Άδάμ καί
τήν Εύα. Άν ύπακούσής θά ζήσης
αίωνιας καί μακαρίας. Άν όχι, θά
πέθνης. Ο θάνατος, δέν έρχεται μό-
νος του. Έχει συνακόλουθα. Στην
πραγματικότητα, είναι χωρισμός ο θά-
νατος — χωρισμός τού ανθρώπου από
τόν Θεόν, τού δημιουργήματος από
τόν Δημιουργόν. Χωριζόμενος ο άν-
θρώπος από τόν Θεόν, έχασε καί τό
στοιχείο της αιωνιότητος καί μακα-
ριότητος. Γι' αυτό άσθενεί καί τό σώ-
μα καί τήν Ψυχή. Είναι έκ γενετής
άρρωστος, τυφλός. Δέν φταίει ήμεις
ο Θεός γι' αυτό. Είναι ή συνέπεια
της έκλογής τού ανθρώπου έν τώ Ά-
δάμ. Τήν έκληρονομήσαμε, κι' έμείς
τή συνέπεια αυτή, Γι' αυτό, έμείς
φταίμε αμαρτωλοί. Δέν είναι άναγκή
ν' αμαρτηθούμε με μεγάλα έγκλήμα-
τα, για ν' άποδειχθούμε αμαρτωλοί.
Είμεθα αμαρτωλοί, γι' αυτό αμαρτά-
νομε.

Μπροστά μας, στό κατόντημα α-
υτό, που ήρριμάσατε, στέκεται ο Χρι-
στός. Όχι γιατί εσύβνεται για τήν
αμαρτία μας καί τήν τυφλωσί μας,
αλλά γιατί στή τελικό κατόντημά
της, άποδοχίς Του, ός Σωτήρας μας
ή της άπορίψως Του. Άν Τόν έ-
γνώθουμε, γίνομαστε παιδιά του Θεού.
Φερόμενο από τό Βασίλειο τού σκότους
καί μπαινόμεν στο Βασίλειο τού Φω-
τός. Άν Τόν άπορρίψουμε, ή αιώνια
μερία μας θά είναι ή κόλασις. Δέν
θέλω νά συζητήσω μαζί σου για τήν
αίτια του κακού, αλλά νά σοφ συστή-
σω νά τρέψης στον Χριστόν, για θέα-
μα καί τή λύτρωσι της άρρώστειας
σου, της αμαρτίας. Μόνον όταν γίνη
αυτό όταν λυτρωθής, θά άνοιχουν τά
μάτια σου για νά βής καθαρά, τό
σχέδιο του Θεού στή ζωή σου. Δέ-
ξα τού Χριστού καί ή ίδική σου, έ-
ξαρτάται από τήν άπόφασί σου. Κά-
με τήν σοφή άπόφασί σου. Δέξου
τόν Χριστόν.

ΣΠΥΡΟΣ ΖΩΔΙΑΤΗΣ

Ο έπιθυμών νά λάβη ένα τεύχος με
τήν σειράν των άρθρων «Τό Κήρυγμα
της Κυριακής» άποκλήρου τού προη-
γουμένου μηνός, ή διαρκήν άποκλήρου
της Κυρίαν Διαθήκην, ες έπλην νε-
αλληνικήν μεταφράσιν, άς μάς γράψης
έπ' όνόματι: «Δημοσιεύσεις Ο
ΣΠΥΡΟΥΣ — Γραμματέυρις 387 —
Αθήνας».

ΕΚΤΚΛΟΦΗ ΣΕ

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Μηνιαίο Θρησκευτικών Περιοδικόν

Τεύχος Ιανουρίου — Σελίδες 60

Τιμή τεύχους δραχ. 3

Πωλείται ες όλα τά περίττερα

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Συλλαβικός κοχλίας

1) ΠΕΙΡΑΜΑ. 2) ΜΑΓΚΑΛΙ. 3) ΛΙΒΑΔΙ. 4) ΔΙΑΚΟΣ. 5) ΚΟ. ΣΜΗΜΑ. 6) ΜΑΓΙΣΣΑ. 7) ΣΑ. ΒΟΥΡΑ. 8) ΡΑΧΑΤΙ. 9) ΤΙΠΟΤΕ. 10) ΤΕΤΑΡΤΗ. 11) ΤΗΓΑΝΙ. 12) ΝΙΟΒΗ. 13) ΒΗΜΑΤΑ. 14) ΤΑ. ΛΕΝΤΟ. 15) ΤΟΞΙΝΗ. 16) ΝΗ. ΠΙΑ. 17) ΑΚΟΜΨΑ. 18) ΨΑΛΙΔΙ. 19) ΔΙΔΑΧΗ. 20) ΧΗΜΕΙΑ. 21) ΑΟΡΤΗ. 22) ΤΗΛΙΑ. 23) ΑΘΗΝΑ. 24) ΝΑ.Ι.Α.Σ. 25) ΑΣΚΕΡΙ. 26) ΡΙΖΙΚΟ. 27) ΚΟΠΑΔΙ. 28) ΔΙ. ΑΗΜΜΑ. 29) ΜΑΤΣΟΥΚΑ. 30) ΚΑ. ΒΟΥΡΙ. 31) ΡΙΜΑΤΑ. 32) ΤΑΡΑ. ΧΗ. 33) ΧΗΝΑΡΙ. 34) ΡΙΖΑΓΡΑ. 35) ΓΡΑΣΙΔΙ. 36) ΔΙΑΙΤΑ. 37) ΤΑΚΟΥΝΙ. 38) ΝΙΓΡΙΤΑ. 39) ΤΑ. ΧΥΤΗΣ.

Κινηματογραφικό παιχνίδι

1) Ο Ρόμπερτ Βάγκνερ. 2) Η Ντόριε Νταίη. 3) Ο Ύδ Μοντάν. 4) Η Μπρίτζ Μπαρντ. 5) Ο Τζόν Γκάνσι. 6) Η Βαρβάρα Στάνγουικ. 7) Ο Τζακ Λέμον. 8) Η Όλιβια Ντ'Ασσυλάντ. 9) Ο Τζέημς Κάγκνεν. 10) Η Τζέην Γουάιτμαν.

Δεξιγρφος

ΛΕΩΝΙΔΑΣ (Λέων-Ίδας).

Πόσα τετράγωνα, πόσοι κύκλοι

Υπάρχουν 10 τετράγωνα καί 13 κύκλοι.

ΟΟ

Η λύσις του ύπ' άριθ. 903 σταυρολέξου

Οριζοντίως:

1) ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ — ΚΑΝΑΤΑΣ. 2) ΑΡΑΙΑ — ΟΝΟΜΑ — ΤΡΑΣ. 3) ΛΑ.Ι.Σ — ΣΧΟΛΕΙΑ — ΑΤΑ. 4) ΑΛΤ — ΠΑΙΣ — ΜΑΖΙΚΑ — ΑΤ. 5) ΚΗ — ΑΕΡΑ — ΜΑΖΙΚΑ — ΑΤ. 6) ΑΠΤΟ — ΒΑΡΙΑ. 7) ΣΩΣΙ. 8) ΑΣ ΚΡΑ — ΙΑΣΙΟΝ. 9) ΡΙΑΛ — ΑΙΚΙΑ — ΑΩΡΑ. 10) ΣΙΑ — ΑΚΤΑΙΡΟΣ — ΝΙΣ. 11) ΦΑ. ΤΑ — ΙΑΡΑ — ΟΠΙΟ. 12) ΑΝΗ. ΛΙΑ — ΙΑΝΑ — ΣΥΡΑΝΟ. 13) ΣΕ. ΛΙΣ — ΜΗΔΟΙ. 14) ΡΤ — ΚΟΝ. ΤΟΣ — ΑΠΑΣ — ΜΕ. 15) ΙΡΑ. ΣΤΥΛ — ΠΡΙΝ — ΡΑΛ. 16) ΚΕΡΚ — ΑΛΑΜΑΝΑ — ΚΑΡΑ. 17) ΟΜΟ. ΡΑ — ΟΦΕΛΗ — ΛΑ.Ι.ΚΟ. 18) ΙΩΝΙΚΟΣ — ΛΗ ΣΤΑΡΧΟΣ.

Καθ' ύψος:

1) ΜΑΛΑΚΟΣ — ΣΦΑΙΡΙΚΟΙ. 2) ΑΡΑΛΗ — ΟΡΙΒΗ — ΤΡΕΜΩ. 3) ΑΛ.Ι.Τ — ΣΙΑΤΗΣ — ΑΡΟΝ. 4) ΚΙΣ — ΑΠΙΑ — ΑΛΕΚ — ΚΡΙ. 5) ΕΑ — ΠΕΤΑΛΑ — ΙΛΟΣ — ΑΚ. 6) ΣΑΡΟΣ — Α.Ι.ΝΤΑ. 7) ΛΟ. ΧΙΑΣ — ΑΤΙ — ΣΥΛΟΣ. 8) Ο. ΝΟΣ — ΚΙΑΛΙ — ΟΛΑΦ. 9) ΣΟΛ — ΜΑΡΚΙΑΝΟΣ — ΜΕΛ. 10) ΜΙ. ΣΑ — ΑΙΩΡΑ — ΠΑΛΗ. 11) ΚΑ. ΚΙΩ — ΑΡΑ — ΜΑΡΝΗΣ. 12) ΑΓΙΑ — ΣΗΠΙΑ. 13) ΝΤ. ΚΡΑ — ΣΟΥΛΑΝ. 14) ΑΡΜ — Α.Ι.ΣΑ — ΠΡΟΣ — ΡΑ.Ι.Χ. 15) ΤΑΠΑ — ΑΙΩΝΙΑΙ — ΡΑ.Ι.Χ. 16) ΑΣΕΤΑ — ΟΡΙΟΝ — ΜΑΡΚΟ. 17) ΣΤΡΑΤΩΝΑΣ — ΟΒΕΛΛΟΣ.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ετήσιος Δρχ. 300
Εξάμηνος » 150
Τριμηνιος » 75

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ετήσιος Άλφες Άγγλίας 7
» Δολλάρια 20
» Φρ. Βέλυ, 1000
» Φρ. Γαλλ. νέα 1000
» Φρ. Ελδ. 90
» Μάρκα Γερμ. 90

Εμδάσματα Έσωτερικού δια ταχυ-
δρομικής έπιταγής καί Έξωτερικού
διά προπριζιτικής έπιταγής προς τό
περιοδικό «ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ», Άρτα-
τοάντιο 4, (Πλατεία Κλαυθμώνος),
Αθήνα.

Διευθυντής Διαχειριστής καί υπεύ-
θυνος κατά Νόμον

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΑΚΑΛΤΖΗΣ

Έκδοτική Έταιρεία «ΑΛΛΑΓΗ»

Διητής καί υπεύθυνος Τυπογραφείου

ΚΩΝΣΤ. Γ. ΤΟΥΝΤΑΣ

Ναϊάδων 24, Παλαιόν Θάληρον

Ο Δημ. Χατζιγεωργίου.

ΤΑ ΝΕΑ ΑΣΤΕΡΙΑ

Δ. ΧΑΤΖΗΓΕΩΡΓΙΟΥ

Άγαπούσε τήν Α.Ε.Κ.

Ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ Χατζιγεωργίου
γίγνη άνηκε στους νέους πο-
δοσφαιριστές, τούς προκείμενους
από τη φύσι με τό ταλέντο νά παί-
ζουν ωραίο ποδόσφαιρο. Δέν έχει
τίποτα νά διδάχθι αυτούς ο πα-
τήρ. Η φύσι τού χάρισε τήν τα-
χύτητα. Δέν έχει ποτέ χρονομέ-
τρηθι από τούς ποδοσφαιρικούς
προπονητές. Άν επιδιόταν, όσ-
τόσο, στό στίβο, θά διέπρεπε σά
σπρίντερ, γιατί, σίγουρα, θά τερ-
ματίζη τά 100 μέτρα σέ χρόνο κά-
τω από 12 δευτερόλεπτα! Όσοι
έξερουν από στίβο καί ποδόσφαιρο,
καταλαβαίνουν πολύ καλά τί θά
πή 12 δευτερόλεπτα στα 100 μ.,
για ένα έξοτε. Άλλοιμονο στους
πιά...

Η φυσική, λοιπόν, ταχύτητα
του Χατζιγεωργίου, μαζί με τήν
επιδεξιότητα, που έχει στις ντρί-
μπλες καί τή μαχητικότητα, τόν
έχει καταστήσει ένα καινούριο
ποδοσφαιρικό άστέρι, που καθημε-
ρινώς μεγαλώνει ή δημοτικότητα
του, άκολουθώντας έτσι πιστά τήν
αυξανόμενη ικανότητά του. Πραγ-
ματικά, τό τρίπτυχο του Χατζιγε-
ωργίου (ταχύτης, ποσοποιησις,
μαχητικότητα) είναι ό,τι θά υποσού-
σε νά ζήλουν είναι σημειώσεις πο-
δοσφαιριστής μικρού ή μεγάλου σο-
ματίου. Τά τρία αυτά προσόντα
είναι τά πιο άπαραίτητα σ' ένα
παίκτη, που θέλει νά πιάσει κάποιο
ρόλο καί νά φθάσει εκεί που όνει-
ρεούνται όλοι: στην Έθνική ο-
μάδα.

Για τόν Χατζιγεωργίου είμα-
στε βέβαιοι, ότι αυτό τό όνειρο θά
έκκληρωθι καί μάλιστα γρηγορό-
τερα άπ' ό,τι φαντάζεται ο καθέ-
νας. Ήδη σήμερα είναι όχι μόνο
καθιερωμένος καί βασικός στέλεχος
στην ομάδα τού Έθνικού Πει-
ραιώς, αλλά θεωρείται ν' ένας
από τούς καλύτερους έξω δεξιά
της Έλλάδος.

Σήμερα, όπως έλέχθη άνωτέρω,
άνηκει στον Έθνικό Πειραιώς,
στον όποιο παίζει από τήν άρχή
της φετινής περιόδου καί μάλι-
στα με τρία γκολ στο ένεογενικό
του. Άν καί περιοαίη ή ομάδα,
που αγωνίζεται, ώστόσο, έκανε
ένα γκολ για νά νικήσιν σ' α-
τήν. Γεννήθηκε στη Νεάπολη Πει-
ραιώς στις 31 Μαρτίου 1945 καί
προτοπαίει στην πρώτη ομάδα
της Προόδου Αθηνών, τό 1960.
Φυσικά, τή μάλλα, όπως όλοι οι
νέοι, τή συμπάθησε παίζοντας
στούς δρόμους της γειτονίας
του... Άλγο πρίν (1959) είχε φύ-
γει από τήν Προδό για τόν Έ-

Αθλητικά παραθήνια

Θνικό ο άποσφαιράκας Μαλισιά-
νος. Έξ αιτίας αυτού, που ήταν
φίλος του, γύρισε ο Χατζιγεωργί-
ου στον Πειραιά. Άν δέν ύ-
πρχε ο Μαλισιάνος, νά τόν πά-
ρη καί νά τόν συστήσι στους δι-
οικούντας τόν Έθνικό, ο νεαρός
Αθητών (ή Τάκης, όπως τόν φω-
νάζουν) θά είχε μείνει άκορη στην
Προδό, ή θά είχε πάει σ' ένα άλ-
λο σωματείο, στην Α.Ε.Κ.

— Ήυον άπατός της Α.Ε.Κ.,
μάς είπε, καί θά ήθελα νά βοηθώ
στην ένδεκάδα της.

που είναι έκτελωνιστής. Αυτός εί-
ναι ο Χατζιγεωργίου, που τ'
ονομά του θ' άρίση εποχή στο πο-
δόσφαιρο.

ΤΟ «ΚΟΥΣ-ΚΟΥΣ» ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ο Μίμης Δομάζος έγινε τό θέμα
της ημέρας, με τήν οικονομική άπά-
τησι, που διέτυπωσε στή διοίκησι τού
Παναθηναϊκού.

— Οι διαδόσεις άργίασαν κι' άνέ-
βασαν τό ποσόν που ζήτησε ως τό Έ-

του Παναθηναϊκού τά θεωρούν άπλως
σαν άπειρές.

— Ο προπονητής της Έθνικής Νέ-
ων κ. Μερτίν άμεχώρησε για τήν
πατρίδα του, τό Μιλάνο, μέσω Βι-
ντίας. Όπως έγινε γνωστό, ήρθε σέ
συνέδασμό με τήν ΕΠΟ καί πήρε σέ
άποφασισμό τό ποσόν των 50.000
δραχμών μαζί με 5.000 για τό ταξί-
δι του. Έτσι έκλεισε μία έλθιερή
ιστορία.

— Ο ΟΠΑΠ δέν είναι εδωκαριστή-
μος από τήν κλήρι που παρουσίασε
τό έκτακτο δελτίο του, με άγώνες
του παγκοσμίου κυπέλλου. Δύσκολο
νά έκκολήσι ο Ράιμς από τά κα-
θιερωμένα...
— Οι ποδοσφαιριστές τού Όλυμπι-
ακού μετά τη νίκη τους επί της
Μπαρτσελόνας, γλέντησαν μέχρι πρό-
τας καί δέχθηκαν καί ιδιαίτερο χρι-
ματικό δάρο...
— Ο Γερμανός προπονητής τού στί-
βου κ. Πόσαν άπόλυται από τόν
ΣΕΓΑΣ, γιατί οι σχέσεις του με ά-
ριμένους δέν ήταν άμείλιες.

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΠΕΝΝΙΝΣ-ΣΧΟΛΙΑ

ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΟΥ ΣΙΣΜ

Οι τελικοί άγώνες ποδοσφαίρου
του ΣΙΣΜ θά συνεχισθούν τήν προσε-
χή Κυριακή στην Θεσσαλονίκη. Σ'
αυτούς ή Έθνική μας ομάδα των Έ-
νόπλων Δυνάμεων, θά αντιμετώπιση
τήν αντίστοιχη όλλανδική, ενώ ή Βελ-
γική στρατιωτική ομάδα τήν αντίστοι-
χη τουρκική.

Τό τουρνουά θά συνεχισθι καί θα
λήξη τήν προσεχή Τετάρτη στην Αθή-
να, με τούς άγώνες Έλλάδος-Βελ-
γίου καί Τουρκίας — Όλλανδίας.

ΤΑ «ΔΑΛΛΕΙΑ»

Ο Πανιώνιος άρραγγίζει στις 16
καί 17 Ιανουαρίου στό Στάδιο πού έ-
τήσιους άγώνες στίβου, τά Δάλλεια,
στούς όποιους θα λάβουν μέρος όλοι
οι Έλληνες πρωταθλητές.

Ο ΠΑΟ ΣΤΗ ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Η Άντραχτ νά αναδείχθηκε Ι-
σάπαη 0-0 με τόν Παναθηναϊκό,
κάλεσε τόν αντίπαλό της νά άγωνι-
σθι στή Γερμανία. Οι λεπτομέρειες
της καινούριας συναντήσεως θά δια-
κατανοστούν σέ καιρό.

Ο ΙΜΠΡΑΗΜ ΣΤΗΝ ΑΕΚ;

Ο Ικανώτατος άγέρης φόρ της Έ-
θνικής στρατιωτικής ομάδας της Σι-
ρίας Ιμπραήμ είναι πιθανόν νά με-
ταγραφθι στην ΑΕΚ. Στόν ένομο πα-
ίκη υπέφερε τήν πρότασι ο προπονη-
τής της ΑΕΚ κ. Τ. Τζαμαχί, αλλά
όριστική συμφωνία δέν κλείστηκε έ-
κόνη, γιατί άπομένουν έφεί μενες έ-
πτομέρειες, όπως π.χ. οι σπουδές του.

ΝΑ ΑΠΟΡΡΙΦΘΗ

Ο κατακερματισμός της χώ-
ρας σέ τρεις τομείς για τό προ-
τάβλημα της Β' Έθνικής κατη-
γορίας είναι άσυμφωνός καί προ-
πει νά άπορριφθι άσπρηται από
τούς εκπροσώπους των ποδοσφαι-
ρικών ένώσεων. Μ' αυτή τήν νο-
μοπράσι, άλγο άκόμη καί θά κατα-
γυρίζουμε σ'ά τοπικά ή περιφε-
ρειακά πρωταθλήματα. Σκόπος
της διοικήσεως τού ποδοσφαίρου
πρέπει νά είναι ή δημιουργία έ-
νιαίου πρωταθλήματος, έτσι ώστε
όλόκληρη ή χώρα νά βρίσκεται
σέ κλήρι, νά έχουν έπαφές οι ό-
μάδες μεταξύ τους καί παράλλη-
λα νά αναπτύσσεται ο τουρισμός.
Μέ τήν πιθαν

Οι επίγειοι παράδεισοι είναι γοητευτικοί μόνο από μακριά...

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΖΗΣΕΤΕ Σ' ΕΝΑ ΕΞΩΤΙΚΟ ΝΗΣΙ;

Αν βγείτε ζωντανός απ' την περιπέτεια, θα γυρίσετε πίσω κολυμπώντας!

ΠΟΙΟΣ δεν έχει ονειρευτεί έναν επίγειο παράδεισο, ένα νησάκι κάτω στους τροπικούς, εκεί που η ζωή είναι ήπιος κατόπιν τις φοινίκες, ψάρεμα κι έρωτας, χωρίς ξιπνητήρι, χωρίς καθημερινό μωχό, χωρίς φόβους;

Αυτό ήταν το όνειρο του Τέον Λάνγκτον και του Τζόν Παρόρις, που εγκατέλειψαν, πριν από λίγα χρόνια, το Έδιμβουργο και εγκαταστάθηκαν με τις γυναίκες τους σ' ένα ήλιόλουστο νησάκι της Καραϊβικής.

«Θα περάσουμε την υπόλοιπη ζωή μας με ήρεμα και γαλήνη», δήλωσαν, απολαύγοντας τους γνωστούς τους.

Μά, πριν περάσουν ξήν μήνες, ανακάλυψαν πως ο παράδεισός τους ήταν φοβερά κοιραστικός. Βαρέθηκαν να κολυμπούν, βαρέθηκαν να βλέπουν γύρω τους μόνο θάλασσα, καί, επιτέλους, γύρισαν πίσω, στους καταιγισμένους δρόμους και στην ομίχλη της πατρίδας τους.

«Κανείς δε μπορεί να ζήσει τόσο κοντά στη φύση — ξένησαν. Έτσι η ζωή είναι, βέβαια, πιο εύκολη, αλλά σου σπάει τα νεύρα με τη μονοτονία της. Απ' τις πρώτες εβδομάδες νόσας, αρχίζαμε να τσακωνόμαστε μεταξύ μας, χωρίς λόγο. Δεν είχαμε τί να συζητήσουμε. Το μόνο που λαχταρούσαμε, ήταν να ξαπλώσουμε σε μια αναπαυτική πολυθρόνα και να παρακολουθήσουμε τηλεόραση».

Οι Λάνγκτον και οι Παρόρις δεν είναι οι μόνοι, που προσπαθούσαν να ξεριζώσουν απ' τον πολιτισμένο κόσμο του 20ού αιώνα, για να γυρίσουν τελικά, αποζητώντας τον. Όταν αποχαιρετήσε τα φοινικόδεντρα του χορρολόγιου, στο οποίο είχε αποφασίσει να ζήσει για πάντα, ο Έντγουιν Μπένσον αναστέναξε μ' ανακούφιση:

«Εδύνατο! Πρόλαβα να φύγω ζωντανός! Κόντευαν να με φάνε τα έντομα! Αιτέρες κι ερπαστές, θαλάσσιες αλγές, που τόσο τις λαχταρούσα, σέρνονταν γύρω την ημέρα και κοινοποιού τη νύχτα, για να μην αναφύγει όλα τα διψήσια έντομα, που πετούσαν, περνούσαν και σερρόντουσαν συνεχώς γύρω μου!...

Αναγκασμένοι να τρώει μόνο ψάδια, τα σγαθίνα τόσο, που περιορίστηκαν στα φρούτα και κόντευαν να πεθάνουν από την πείνα.

Αναγκασμένοι να τρώει μόνο ψάδια, τα σγαθίνα τόσο, που περιορίστηκαν στα φρούτα και κόντευαν να πεθάνουν από την πείνα.

Αναγκασμένοι να τρώει μόνο ψάδια, τα σγαθίνα τόσο, που περιορίστηκαν στα φρούτα και κόντευαν να πεθάνουν από την πείνα.

Αναγκασμένοι να τρώει μόνο ψάδια, τα σγαθίνα τόσο, που περιορίστηκαν στα φρούτα και κόντευαν να πεθάνουν από την πείνα.

Αναγκασμένοι να τρώει μόνο ψάδια, τα σγαθίνα τόσο, που περιορίστηκαν στα φρούτα και κόντευαν να πεθάνουν από την πείνα.

ση μια τέλεια κοινότητα, δίνοντας σε κάθε οικογένεια ένα σπίτι και προσφέροντας δωρεάν εκπαίδευση. Η προσφορά φαινόταν καλή και πολλοί έσπευσαν να αποδεχθούν. Μά, πριν περάσει καλά-καλά ο πρώτος χρόνος, αποδείχθηκε πως το όνειρο του Σμιθ ήταν οπτοπία. Κανείς δεν ενδιαφερόταν να μοιραστεί, αφού δεν υπήρχε τρόπος να χρησιμοποιήσει τις γνώσεις του, και όλοι προτιμούσαν να ξαπλώνουν στον ήλιο, παρά να εργάζονται!

Έτσι, απέτυχε κι αυτό το πείραμα. Παρ' όλα αυτά, ένας μοντέρνος παράδεισος καθόρισε να αναπτυχθεί αόρατα, σε κάποιο νησί του Ίνδικου Ωκεανού. Οι άποικοι έκαναν εμπόριο με τα γειτονικά νησιά κι όλα πήγαιναν καλά, μέχρι την ημέρα, που θέλησαν να μοιράσουν τα κέρδη και τσακώθηκαν. Αποτέλεσμα: δύο νεκροί, τέσσερις τραυματίες κι άλλος ένας χαμένος παράδεισος...

Αν νομίζετε ακόμα πως θα είσαστε ευτυχισμένοι σ' ένα έρημο νησί, σας πληροφορούμε πως υπάρχουν πολλά, που πουλούνται γύρω στις 100.000 λίρες. Άλλα, πάλι, νοικιάζονται για 5 λίρες το χρόνο. Προσέχτε όμως μην πέσετε θύμα απατεώνων.

Φυσικά, υπάρχουν και δωσιμενικά νησάκια, τόσο απομονωμένα, ώστε κανείς δεν πρόκειται να σας επισκεφθεί, αν εγκατασταθεί εκεί. Άλλα δεν έχουν καμία επικοινωνία με τον πολιτισμένο κόσμο. Θα πρέπει να ζήσετε με ψάρια και φρούτα απολεπιστικά και να το πάρετε απόφαση πως θα τα βγάλετε πέρα μόνοι σας, κι αν σας σιχθεί. Και δεν είναι μικρό πράγμα!

Ένας Νορβηγός, που θέλησε να παραστήσει το Ροβινσώνα με τη γυναίκα του και τα τέσσερα παιδιά του, σε κάποιο νησάκι του Ειρηνικού, κόντευε να το πληρώσει ακριβά. Δύο απ' τα παιδιά ταμπήθηκαν από δηλητηριώδη έντομα και έπεσαν σε κόμα. Το νερό ήταν ελάχιστο και άλμυρο. Τα περισσότερα φρούτα τους προκαλούσαν δηλητηρίαση. Σα να μην έφταναν αυτά, μια ξαφνική θύελλα κατέστρεψε την καλύβα τους. Κινδύνευαν να πεθάνουν από αστία, όταν ένα πειρατικό πλοίο διέκοψε τα απεναντιό τους σιγάλα, πλησίασε στο νησί και τους περιμάζεψε.

Επιμένετε ακόμα να βρείτε έναν επίγειο παράδεισο; Μην ξεχνάτε το πρόβλημα της ιατρικής περίθαλψης. Όταν ο Τζον Τάουνε απονήθηκε τον πολιτικό, για να περάσει την υπόλοιπη ζωή του σ' ένα νησάκι, είχε την προνοητικότητα να βγάλει όλα του τα δόντια και να κάνει ενγχείση σκοληκοειδίτιδας για κάθε ενδεχόμενο. Μετά από ξήν μήνες, αναγκάστηκε να διαγνώσει 2.000 μίλια για να του κόψουν τις δυνάμεις!

Ποτέ πια δεν πρόκειται να απομακρυνθεί από το νοσοκομείο, δηλαδή.

Δεν πεισθήκατε ακόμα πως οι επίγειοι παράδεισοι είναι χειρότεροι κι από κόλαση; Τότε καλό ταξίδι, αλλά μην παραβενείτε, αν ανακαλύψετε πως το νησάκι, που αγοράσατε δε βολεύεται πια στη θέση του. Βλέπετε, όλα αυτά τα απομονωμένα νησάκια στερούνται είναι η φαισιονογενή και εξαφανίζονται κάτω απ' τη θάλασσα, ξαφνικά, με την ίδια ευκολία, που ξεφαιρώνουν!

Δεν πεισθήκατε ακόμα πως οι επίγειοι παράδεισοι είναι χειρότεροι κι από κόλαση; Τότε καλό ταξίδι, αλλά μην παραβενείτε, αν ανακαλύψετε πως το νησάκι, που αγοράσατε δε βολεύεται πια στη θέση του. Βλέπετε, όλα αυτά τα απομονωμένα νησάκια στερούνται είναι η φαισιονογενή και εξαφανίζονται κάτω απ' τη θάλασσα, ξαφνικά, με την ίδια ευκολία, που ξεφαιρώνουν!

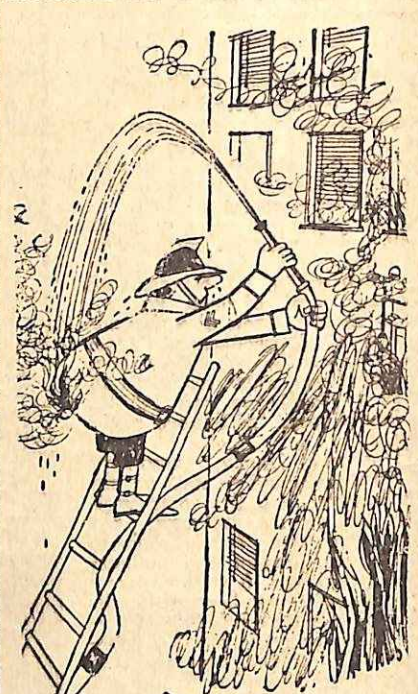
Δεν πεισθήκατε ακόμα πως οι επίγειοι παράδεισοι είναι χειρότεροι κι από κόλαση; Τότε καλό ταξίδι, αλλά μην παραβενείτε, αν ανακαλύψετε πως το νησάκι, που αγοράσατε δε βολεύεται πια στη θέση του. Βλέπετε, όλα αυτά τα απομονωμένα νησάκια στερούνται είναι η φαισιονογενή και εξαφανίζονται κάτω απ' τη θάλασσα, ξαφνικά, με την ίδια ευκολία, που ξεφαιρώνουν!

Δεν πεισθήκατε ακόμα πως οι επίγειοι παράδεισοι είναι χειρότεροι κι από κόλαση; Τότε καλό ταξίδι, αλλά μην παραβενείτε, αν ανακαλύψετε πως το νησάκι, που αγοράσατε δε βολεύεται πια στη θέση του. Βλέπετε, όλα αυτά τα απομονωμένα νησάκια στερούνται είναι η φαισιονογενή και εξαφανίζονται κάτω απ' τη θάλασσα, ξαφνικά, με την ίδια ευκολία, που ξεφαιρώνουν!

Δεν πεισθήκατε ακόμα πως οι επίγειοι παράδεισοι είναι χειρότεροι κι από κόλαση; Τότε καλό ταξίδι, αλλά μην παραβενείτε, αν ανακαλύψετε πως το νησάκι, που αγοράσατε δε βολεύεται πια στη θέση του. Βλέπετε, όλα αυτά τα απομονωμένα νησάκια στερούνται είναι η φαισιονογενή και εξαφανίζονται κάτω απ' τη θάλασσα, ξαφνικά, με την ίδια ευκολία, που ξεφαιρώνουν!

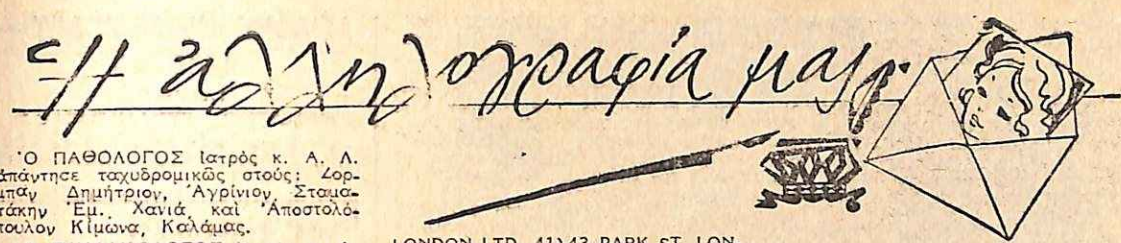
Φαίνεται πως την πάθαμε γιατί κιντάζαμε και οι δυο το ίδιο!

Χωρίς λόγια.

Εχουμε πια ίσα δικαιώματα, Καίτη! Μπορείς, λοιπόν, να πλένεις κι εσύ κάπου-κάπου τα πόδια!

Ο ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ Ιατρός κ. Α. Α. Δανάκης ταχυδρομικώς στους: Ζορμπάν Δημήτριον, Αγρίνιον, Σταματάκη Ευμ. Χανιά και Αποστολόπουλον Κίμωναν, Καβάλας.

Ο ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ Ιατρός κ. Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ απάντησε ταχυδρομικώς στις: Δανάη Μαλτέζου, Τρίπολιν, Anna Petrakis, QL. Australia, και Εωαγγελία Καλαμάκη, Λαγιά-Κρήτης.

Ο ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ — ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ κ. Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ απάντησε ταχυδρομικώς στους: Ζακάρου Παναγιώτη Παπαδόπουλον, Ανδρίαν, Νικολαΐδην Γεωργίον, Παππά Μαρίν, Νίκα Γεωργίαν και Νικολοπούλου Έλενην.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ο Γ. Παπαγιάννου, Κάτω Δερύνεια, Αμμόχωστος, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Γ. Συνοπούλης, Ριζοκάρπωσαν, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 15—20 χρόνων, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Σάββας Παπαμιχαήλ, Προδρόμος, Ν. 4, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Άνδρεας Φλωρίδης, Καλασφύτον, Ν. 4, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Μ. Αηλίδης, Κάτω Ζωδια, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με σκοπό τη συνάντη μίας καλής φίλης, καθώς επίσης και την ανταλλαγή γραμματσοήμων.

Ο Άντριος Μαργαρίτης, Ν. 1, Καταμαλίου, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φίλης, καθώς επίσης και την ανταλλαγή γραμματσοήμων. Φωτογραφία απαραίτητη.

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ο ΣΠΙΡΟΣ ΛΑΓΙΟΣ, M/V EGEAN ISLAND, Co COULOUTHROS LTD, 51/54 FENCHURCH STREET, LONDON, E.C.3., ENGLAND, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο.

Ο Γ. ΚΕΤΣΟΓΛΟΥ και ο Ν. ΕΦΤΙΜΙΑΔΗΣ, S/T RUNNER TRITON SHIPPING 26 BROADWAY, NEW YORK, USA, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέους, ηλικίας 18—24 χρόνων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Α. ΒΑΣΙΛΙΑΔΗΣ, S/S MARGARITES EASTERN STEAM SHIP, AGENCY ONE BROADWAY NEW YORK 4, N.Y., USA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες, με σκοπό την ανταλλαγή μίας καλής και σταθερής φίλης, καθώς και ό,τι άλλο ήθελε προκύψει.

Ο ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΜΒΑΝΙΣ, S/T WORLD CONCORD NIARCHOS, LONDON LTD, 41/43 PARK ST. LONDON W.1., ENGLAND, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΟΚΚΙΝΙΩΤΗΣ, S/T W. GLORY NIARCHOS LTD, 41/43 PARK STREET LONDON W.1., ENGLAND, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο ΕΛΣΑ ΑΝΔΟΝΙΔΟΥ και η JULIA PETRIDOU, KURTULUS BOZKURT CAD. 200/1, ISTANBUL, TURKIYE, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 20—25 χρόνων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η ΠΑΥΛΑ ΝΑΣΣΙ, POSTE RESTANTE, ISMA-ILIA, EGYPT, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η ΑΝΙΤΑ ΚΕΡΑΝΙ, POSTE RESTANTE, ISMA-ILIA, EGYPT, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νεατούς απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φίλης. Παρακαλεί τους απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Η Α. ΝΟΥΝΟΥΚΑ και η ΚΟΥΛΑ ΑΘΑΝΑΣΙΔΟΥ, RUE STATION SCHUTZ No 27, SCHUTZ, ALEXANDRIE, EGYPT, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φίλης.

Η ΕΛΛΕΝ ΡΑΜΜΟΣ, 623 CENTRE ST., JAMA-ICA PLAIN MASS. 30, USA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νεατούς Έλληνες, ηλικίας 19—17 χρόνων, απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα.

Η ΣΙΛΒΙΑ ΑΓΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ, 14 HUILMARTON ROAD LONDON No 7, ENGLAND, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φίλης. Φωτογραφία απαραίτητη.

Τέσσερες φίλες, η ΚΑΤΙΑ ή ΑΜΑΡΙΛΛΙΑ, η ΝΕΛΛΙ και η ΜΑΙΡΙΛΛΙΑ, POSTE RESTANTE, IBRAHIMIEH, EGYPT, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 17—22 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φίλης. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η Ε. ΠΑΛΕΟΣ και η ΒΑΡΒΑΡΑ ΝΙΚΟΛΑΣ, 688 WASHINGTON AV., BROOKLYN 38, N.Y., USA, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέους, ηλικίας 17—20 χρόνων, από την Αθήνα και το Γύθειο. Ιδιαίτερος με μισή Γενική, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φίλης. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η ΒΑΣΗ ΠΟΥΛΑ, 15 LOOM ST. 19 ROXBURY MASS. BOSTON, USA, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλη την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φίλης.

Η ΦΟΦΟ ΙΟΑΝΝΙΔΟΥ, BAHARILVE SOKULLU SOK. No 13/4 KADIKOY, TURKIYE, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 19—25 χρόνων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η ΑΛΦΑ ΦΑΝΤΙΣ, 91 GHOURIA ST., CAIRO, EGYPT, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με ένα σοβαρό και ευκατάστατο κύριο χωρίς αποχρώσεις, με σκοπό τη συνάντη ενός σοβαρού δεσμού Φωτογραφία απαραίτητη.

Η ΕΒΑ ΚΑΡΕΤΑΝΟΠΟΥΛΟΥ, BEUTELSBACH BEI STUTTGART BANA QUT BURG, GERMANY, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η ΛΙΑΝΑ ΛΑΜΒΡΙΝΟΥ, CAPARON SOK No 5, BAKIRKOY, ISTANBUL, TURKIYE, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο.

Η ΕΛΣΑ ΑΝΔΟΝΙΔΟΥ και η JULIA PETRIDOU, KURTULUS BOZKURT CAD. 200/1, ISTANBUL, TURKIYE, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 20—25 χρόνων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η ΠΑΥΛΑ ΝΑΣΣΙ, POSTE RESTANTE, ISMA-ILIA, EGYPT, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η ΑΝΙΤΑ ΚΕΡΑΝΙ, POSTE RESTANTE, ISMA-ILIA, EGYPT, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νεατούς απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φίλης. Παρακαλεί τους απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Η Α. ΝΟΥΝΟΥΚΑ και η ΚΟΥΛΑ ΑΘΑΝΑΣΙΔΟΥ, RUE STATION SCHUTZ No 27, SCHUTZ, ALEXANDRIE, EGYPT, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φίλης.

Η ΕΛΛΕΝ ΡΑΜΜΟΣ, 623 CENTRE ST., JAMA-ICA PLAIN MASS. 30, USA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νεατούς Έλληνες, ηλικίας 19—17 χρόνων, απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα.

Η ΣΙΛΒΙΑ ΑΓΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ, 14 HUILMARTON ROAD LONDON No 7, ENGLAND, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φίλης. Φωτογραφία απαραίτητη.

Τέσσερες φίλες, η ΚΑΤΙΑ ή ΑΜΑΡΙΛΛΙΑ, η ΝΕΛΛΙ και η ΜΑΙΡΙΛΛΙΑ, POSTE RESTANTE, IBRAHIMIEH, EGYPT, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 17—22 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φίλης. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η Ε. ΠΑΛΕΟΣ και η ΒΑΡΒΑΡΑ ΝΙΚΟΛΑΣ, 688 WASHINGTON AV., BROOKLYN 38, N.Y., USA, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέους, ηλικίας 17—20 χρόνων, από την Αθήνα και το Γύθειο. Ιδιαίτερος με μισή Γενική, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φίλης. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η ΒΑΣΗ ΠΟΥΛΑ, 15 LOOM ST. 19 ROXBURY MASS. BOSTON, USA, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλη την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φίλης.

Η ΦΟΦΟ ΙΟΑΝΝΙΔΟΥ, BAHARILVE SOKULLU SOK. No 13/4 KADIKOY, TURKIYE, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 19—25 χρόνων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η ΑΛΦΑ ΦΑΝΤΙΣ, 91 GHOURIA ST., CAIRO, EGYPT, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με ένα σοβαρό και ευκατάστατο κύριο χωρίς αποχρώσεις, με σκοπό τη συνάντη ενός σοβαρού δεσμού Φωτογραφία απαραίτητη.

Η ΕΒΑ ΚΑΡΕΤΑΝΟΠΟΥΛΟΥ, BEUTELSBACH BEI STUTTGART BANA QUT BURG, GERMANY, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματσοήμων και κάρτ — ποστάλ. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η CHRISTINE ASSEM, 91 GHOURIA, CAIRO, EGYPT, που θα έλθει προσεχώς στην Αθήνα, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με ευκατάστατους κυρίους, ηλικίας 30 — 40 χρόνων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η L. MARTELI, BEYOGLU YENI CARSI 199/5, TURKIYE, ISTANBUL, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 20—25 χρόνων, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φίλης.

Η ANDREA LANGER, (16 χρόνων), DRESSEN A 29, AM KIRCHBERG 5, D.D.R., ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες από την Ελλάδα στην αγγλική ή γερμανική γλώσσα.

Η ΜΕΡΙ ΤΕΟΔΩΡΙΔΟΥ, KURTULUS KURTUGLU O SOK. 59/1 KURTULUS, ISTANBUL, TURKIYE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους, ηλικίας 22—27 χρόνων, στην ελληνική, γαλλική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φίλης.

Η SOPHIE M., (21 χρόνων), και η MARY DE VADDA 28 RUE EL GUEISH LE CAIRE, EGYPT, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους από την Αμερική και απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική, γαλλική και αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φίλης.

Η TITINA, (36 χρόνων), P.O. BOX 138 GALATA, ISTANBUL, TURKIYE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φίλης. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η MARGOLI MYOGLU και η LILIANA MASTROLAMBROU WIENERSTRASSE, STUTTGART, GERMANY, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο.

Η DESPINA KOMNINOY, RUE BEDAK No 10, ABD EL AZIZ, CAIRO, EGYPT, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική ή γαλλική γλώσσα.

Η VIOTA EVGENIDOU, NISANTAS EMLAK CAD., ATID AP. No 29/3, ISTANBUL, TURKIYE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 24—35 χρόνων, με σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει.

Η LIANA PAPADOPOULOU, TO PCU CAD. KUCUK KRISTAL 9/5 TAKSIM, ISTANBUL, TURKIYE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ανταλλαγή μίας καλής και σταθερής φίλης.

Η SOFOULA THOMAZOU, KURTULUS YOKUS BASI SOK. No 2/2, ISTANBUL, TURKIYE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 20 — 35 χρόνων, με σκοπό ό,τι ήθελε επακολουθήσει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η CRISTINA MONOPOLI, (17 χρόνων), και η EPI IOANNIDOU, (16 χρόνων), και η STYLIANIDOU, (16 χρόνων), KALYONCUKULLUK CADDESI PLATIN AP. No 130/10, ISTANBUL, TURKIYE, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση από την Ιταλία. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η KETTY, MASSOURI, PRINCE IBRAHIM 69, RAMLEH, ALEXANDRIE, EGYPT, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας μέχρι 24 χρόνων, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φίλης. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η LITSA MARELI, (16 χρόνων), POSTE RESTANTE, CENTRAL ISTANBUL, TURKIYE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο.

Μπορούσε να πανδρευθεί δίχως προίκα; Βεβαίως μπορούσε, αν περιποϊόταν τό κτένιωμα της με τό spray net της Helene Curtis. Είναι το καλύτερο ΛΑΚ. Συγκρατεί, δέν λερώνει, δέν κολλάει τὰ ΜΑΛΛΙΑ

NILFISK

Η οικιακή εκδοχή με τάν...

10 πολύ χρήσιμα εξαρτήματα

- 2 ρυθμιζόμενοι απορροφητές
- Η καταλληλότερη για τα χαλιά σας
- Χάρτινες σακούλες για 100% υγιεινό και εύκολο άδειασμα
- ΠΕΝΤΑΕΤΗΣ ΕΓΓΥΗΣ

Πωλείται σε όλα τα καλά καταστήματα

Επιδείξεις δωρεάν

NILFISK

ΓΕΝ. ΑΝΤ/ΠΟΙ ΕΜΒΙΟΜ Ε.Π.Ε.
ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗ 5 - ΤΗΛ. 614.521 - 624.624

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ—ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ - ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Άχαρυν 98 - Άμφισχίας 1
Δέχεται καθ' ἐκάστην 10-12 και 3-5
ώρ και επί συνελεύσει.
Τηλέφωνον 810.760

ΤΗΛ. 613-010

100% ΑΠΟΤΡΙΧΟΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ από τις περιττές τρίχες προσώπου, σώματος ΤΑΧΥΤΑΤΑ

ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ
ΑΠΟΛΥΤΗ ΑΝΟΔΗΝΑ ΥΠΕΡΟΥΛΤΡΑ
ΕΙΜΟΣΤΕ ΔΕΝ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΤΕ
Η ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΙΑ
ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ
ΔΕΡΜΑ ΠΡΕΣΚΟ
ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΩΝΤΕΣ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΔΕΣ
ΠΟΡΥΣ - ΠΛΑΔΕΡΜΑ - ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ
ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ-ΡΑΙΟΕΙΣ

ΚΑΣΤΡΙΟΤΙΣ

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ

ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Πατριών και Στουρνάρων 28 (παρά την Όμοιοτητα) 9-2 και 5-7½ μ.μ.
Τηλέφωνον 523.708.

MENTIOUM

ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

Της Έταιρίας Ψυχικών Έρευνών (Βραβείον Τηλεψυχίας μακράς απόστασης). Δέχεται καθ' ἐκάστην 9-1 π.μ. και 5-8 μ.μ. δόξ Μετσοβίου 25 Α' όροφ. (στάσις Μουσείου)
Τηλέφωνον 810.975.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ

ΙΑΤΡΟΣ
ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ
Δέχεται Μάγερ 10 (Πλατεία Βάθης).
Τηλέφ. 532.563.

76.

φήση με νέους απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική, τουρκική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η ΚΕΤΙ ΜΟΥΣΒΙΛΙΔΟΥ, HAMAL-BASI YENI YOL DILBAZ SOK No 10/2, ISTANBUL, TURKIYE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 20-30 χρόνων, με σκοπό ό,τι ήθελε επακολουθήσει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η SISSY LORENS (16 χρόνων), CHIHANGIR KUMRULLU YOLKUSUR AKSEL ART. No 30/2 CHIHANGIR, ISTANBUL, TURKIYE, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 18-22 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η LENA THEOKTISTOU, POSTE KUTUSU No 3, BUYUKADA, ISTANBUL, TURKIYE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 18-26 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η FROSO ANAGNOSTOPOULOU, (16 χρόνων), SARRAF ALI SOK, KUCUK DUKULI ART 11/1 KADIKOY, ISTANBUL, TURKIYE, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέους, ηλικίας 17-20 χρόνων, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η PEPA MARKOU, (22 χρόνων), και η MERI CONSTANTINOY, (23 χρόνων), 75 AXMINSTAR RD No 7, LONDON, ENGLAND, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 22-30 χρόνων. Φωτογραφία απαραίτητη.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο Ν. ΛΕΟΝΤΙΑΔΗΣ, (16 χρόνων), BEYOGLU KALYONCUKULLUK CAD. No 111, ISTANBUL, TURKIYE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με μαθήτριες από την Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη, ηλικίας 13-15 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο CHRISTOS DROSSAS, (ESSEN) WEST KRUPP SCHEDEHOF ST., TOR 5, GERMANY, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική και γερμανική γλώσσα, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας και ό,τι άλλο ήθελε προκύψει.

Ο C. PITSI, 17 COVENTRY PLACE STH MELBOURNE, AUSTRALIA, επιθυμεί ν' γνωριστεί με μία Έλληνίδα, ηλικίας μέχρι 34 χρόνων, κατά προτίμηση από επαρχία.

Ο PETER ANASTASIADES, 13 MATTISON RD HARRINGAY No 4, LONDON, ENGLAND, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό το γάμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ELIE PAPPAS, BOX G.P.O., MELBOURNE, VIC. AUSTRALIA, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένες Έλληνίδες, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής φιλίας και την ανταλλαγή γραμματοσφύλλων. Παρακαλεί όσες γράφουν να συνοδεύσουν το γράμμα με μία φωτογραφία τους.

Ο SAM PETROUNAS, 90 SILVERTHORN AVE. TORONTO 9, ONTARIO, CANADA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες από το εξωτερικό, ηλικίας 20-25 χρόνων, με σκοπό ό,τι ήθελε επακολουθήσει. Φωτογραφία ευπρόσδεκτη.

Ο ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Α΄ΔΙΝΙΣ, 23 FALLON ST. BRUNSWICK VIC. AUSTRALIA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 17-23 χρόνων, με σκοπό ό,τι ήθελε επακολουθήσει.

Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ WURWALHAKIS και ο ΑΝΤΩΝΙΟΣ ASITHIANAKIS, LEIMEN HEIDELBERG ZEMENT WERK 87, DEUTSCHLAND, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 17-25 χρόνων, στην ελληνική και γερμανική γλώσσα. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο B. TSAMBAKIS, DUISBURG BEECK HOFFSCHE ST. No 220, GERMANY, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες, ηλικίας 15-20 χρόνων, με σκοπό ό,τι ήθελε επακολουθήσει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο DIMITRIOS FILIPPIDES, K'O'LN NIPPE, LONGERICHEN ST. 157, GERMANY, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με αποκλειστικό σκοπό το γάμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Ν. ΓΕΩΡΓΙΟΥ, PANGALTI ER-

GENEKOY CAD. 131/2, ISTANBUL, TURKIYE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 15-19 χρόνων, απ' όλο τον κόσμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο D. SAROGLU, (24 χρόνων), και ο B. KOLIOS, (26 χρόνων), RUE CESARO 41, CHERATTE, LIEGE, BELGIQUE, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψεων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο JOHN MANOS και ο HARRY POULOS, 102 COOPER ST., SURRY HILLS, SYDNEY, AUSTRALIA, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες, ηλικίας 18-24 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο G. ABREASIS, PRESSO CANZANELLA, VIA CONCEZIONE MONTICALVARIO No 61, NAPOLI, ITALIA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας μέχρι 20 χρόνων, από την Ελλάδα, κατά προτίμηση από την Πάτρα.

Ο GEORGIOS VANTARAKIS (23 χρόνων) ο ΝΙΚΙΦΟΡΟΣ PETRAKIS, (19 χρόνων), και ο Μ. VANTARAKIS, B.A.S.F., LUDWIGSHAFEN, RHEIN 6, U. 538/11, GERMANY, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 19-23 χρόνων, στην ελληνική, γερμανική και αγγλική γλώσσα, με σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο MICHEL THEODORIDES, (22 χρόνων), 8 WINDERMERE RD. No 19, LONDON ENGLAND, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 16-22 χρόνων, κατά προτίμηση από την Αμερική, Γαλλία και Γερμανία, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει.

Ο SOLIS MOUSKOUNDIS, 11 HILL RISE, RICHMOND, SURREY, ENGLAND, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο GEORGE ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ, 29 ELM GROVE ST. RICHMOND MELBOURNE VIC., AUSTRALIA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο και κατά προτίμηση από την Αρκάδια, με σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Τρεις φίλοι, ο G. DIMOPOULOS, ο E. PAPPAS και ο DIMITRIOS CHALKIOPOULOS, 14 MALMSHEIM KEIS LEONBERG LIDEN ST. 11, GERMANY, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες, μέχρι 25 χρόνων, απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική ή γερμανική γλώσσα, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο G. ALEXOPOULOS, HAMBURG HAUPTBANHOFF, BANNHOF POSTLAGERND, GERMANY, θέλει ν' αλληλογραφήσει με μία Έλληνίδα, με σκοπό το γάμο και τη μετανάστευση.

Ο G. ROMANO, VIA UGO BASSI ISOL 14B No 50, PRESSO AGOSTI NO ENZA, MESSINA, ITALIA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα και την Κύπρο.

Ο G. ROSEO, VIA TORINO IS. 21, No 74 PISO AZZARO MESSINA, ITALIA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 17-20 χρόνων, κατά προτίμηση από την Αθήνα.

Ο R. RIVA, VIA UGO BASSI, ISOL 14B No 50, PRESSO AGOSTI, NO, MESSINA, ITALIA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα.

Δύο φίλοι, ο CLAVDIOS SAKKAS, (23 χρόνων) και ο GEORGIOS FLO-RIS, (20 χρόνων), GEISLINGEN STEIGE STAUBSTRASSE 18, S.B.I., GERMANY, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα και το εξωτερικό, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας, καθώς και ό,τι άλλο ήθελε προκύψει.

Ο TSAMBASIS, K'O'LN HOHE-GERMANY HONSHAFSTRASSE No 228, GERMANY, θέλει ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένες νέες, ηλικίας 20-25 χρόνων, στην ελληνική ή γερμανική γλώσσα, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας, καθώς και ό,τι άλλο ήθελε επακολουθήσει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο T. VIANNOPOULOS, (19 χρόνων), ο N. PAPAOLIAS, (22 χρόνων), και ο IOANNIS KIOUSIS, (24 χρόνων), P.O. BOX 68 PORT MELBOURNE, MELBOURNE, AUSTRALIA, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνίδες, ηλικίας 18-22 χρόνων, απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση από την Αθήνα, με σκοπό το γάμο.

Ο COSTAS LOUKIDES, 5 DURNHAM ST., ALBERT PARK MELBOURNE, V. C. AUSTRALIA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες, με σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει.

ΑΡΙΑΔΝΗ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ—ΞΕΛΟΥΔΑ

ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Μετώκησε δόξ Χαρ. Τρικούπη 50.
Τηλ. 612.515. Ώρα επίσκεψης 11-1 και 5-7.

ΜΙΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΗ ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΣΑΣ ΚΑΙ ΕΦΟΔΙΟ ΠΟΛΥΤΙΜΟ

Θα σας δώσει η Σχολή Α.Β.Σ., που θα σας μάθει να σχεδιάσετε, να σκατάρεστε ή και να ζωγραφίσετε, με σπουδή στο σπίτι σας, όπου και αν μένετε. Όσοι και αν είναι η ηλικία σας. Το σχέδιο σας δίνει μία πνευματική απόλαυση αλλά και ένα πολύτιμο εφόδιο για τη ζωή, για πλήθος σταδιοδρομίες. Κάμετε λοιπόν και σας δώσω οι χιλιάδες μαθηταί μας κάθε ηλικίας σε όλες τις χώρες του Κόσμου. Έγγραφέτε από τώρα στη Σχολή Α.Β.Σ. Για πληροφορίες επισκεφθείτε μας. Αν έμποδισέ η μένεται ή έπαρχει στείλτε μας τη δημοσίευσή αυτή για να λάβετε δωρεάν το αναλυτικό μας τεύχος με κάθε πληροφορία.

Σκίτσος μαθητού μας εκ του φυσικού.

ΣΧΟΛΗ Α.Β.Σ.
Πανεπιστημίου 10 — Τηλ. 623.880

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται καθ' ἐκάστην 9-3. Τα άπο-νεύματα μόνον επί συνελεύσει. Χαρ. Τρικούπη 113. — Τηλ. 613.610. ΟΛ-κία 70.752.

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ Lada

Ο Δερματολόγος Ιατρού
ΓΕΩΡΓΙΟΥ Μ. ΛΑΔΑ
Ασύγκριτο εις τμήν και ποιότητα

LAIT DEM'AQUILLANT
Καθαρίζει, απαλύνει και τονώνει το δέρμα

LAIT VELOUTE
Άριστον τονωτικό του δέρματος χρησιμοποιούμενον πρό της πούδρας.

COLD CREAM
Απαρά το φροντιστήν κρέμα διά εγρή και εύαισθητόν δέρματα.

SECRET DE LA FEMME
Μοναδική σύνδεσις για την πρόληψη ρυτίδων (οτά μάστι, στόμα, μέτωπο, λαιμό).

GELOROSE
Ειδική γλυκοδερμική σύνδεσις για το χέρια.

ΣΑΜΠΟΙΑ
Αποτελεσματικό κατά της πιτυρίδας. Τριχονομικό.

ΕΚΡ. ΑΝ. ΥΠ. ΣΥΝ. ΠΑΡΑΝΤΑΡ. ΜΟΝΟΝ.
ΕΣΦΡΑΤΙΣΜΕΝΑ ΕΙΣ ΤΟ ΦΑΡΜ. Κ. ΜΟΥΡΟΠΟΛΕΩΝ.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η εσοχή γελούσε ντυμένη με... νομισματική φορεσιά της, καθώς τη διεσχίσε το αυτοκίνητο της αστυνομίας. Μέσα σ' αυτό, ο επιθεωρητής εξήγησε στον ιατροδικαστή Φραϊζερ γιατί τον είχε εντολήσει:

Με συγχωρείτε, πού σας ανήσυχσα, του έλεγε. Μά μου τηλεφώνησαν απ' το Ρεντκλουρ ότι ο τραπεζίτης Ρόμπερ Λόρριμερ βρέθηκε νεκρός. Ο επιθεωρητής του λειό τον δηλητηρίασαν. Μα νά, φτάσαμε.

Το αυτοκίνητο μπήκε στο πάρκο και σταμάτησε μπρός σε μία κομψή επαυλή. Άμεσως η πόρτα άνοιξε κι ένας ηλικιωμένος άνδρας βγήκε για να υποδεχτεί τους αστυνομικούς.

Τι τραγωδία, κύριε! τους είπε. Είμαι ο Στάβελ, ο επιθεωρητής του σπιτιού. Θα σας οδηγήσω στο δωμάτιο του κ. Λόρριμερ...

Οι τρεις άνδρες μπήκαν σ' ένα πλουσία επιπλωμένο χόλλ. Κανένας δεν ήταν εκεί.

Ειστε μόνος στο σπίτι, Στάβελ; ρώτησε εκπληκτός ο Πήκ.

Όχι, κύριε. Έχουμε αρκετούς ξένους. Είχαν έρθει για τη δεξίωση. Κι' εκτός από τη μίς Ματζί, την κορη του κυρίου, είναι εδώ ο άνεψιος του Ρίτσαρ, ο κ. Έρμπερ Κάν, ο συνεταίρος του κ' ένας φίλος, ο κ. Φίλιπ Ρόσκο. Υπάρχουν ακόμη και οι υπηρέτριες.

Και πού είναι όλος αυτός ο κόσμος;

Οι υπηρέτριες κάνουν τη δουλειά τους. Όσο για τους άλλους, έκριναν φρόνιμο να περιμένω την αφίξή σας, πριν τους ειδοποιήσω.

Πώς έρεϊς ότι ο κύριός σου δηλητηριάστηκε; ρώτησε ο Πήκ.

Η κόμάρά του μυρίζει πικραμύδαλο. Ξέρω πως η μυρωδιά αυτή είναι χαρακτηριστική του κυανιούχου καλίου.

Ο επιθεωρητής άνοιξε την πόρτα κι' οι αστυνομικοί μπήκαν στο δωμάτιο που μυρίζει πικραμύδαλο. Μπρός στο τζάκι ήταν το πτώμα ενός άντρα πενήντα περίπου χρόνων.

Εξέτασε το, γιατρέ, είπε στο Φραϊζερ ο επιθεωρητής.

Ο Φραϊζερ έκανε την εξέταση.

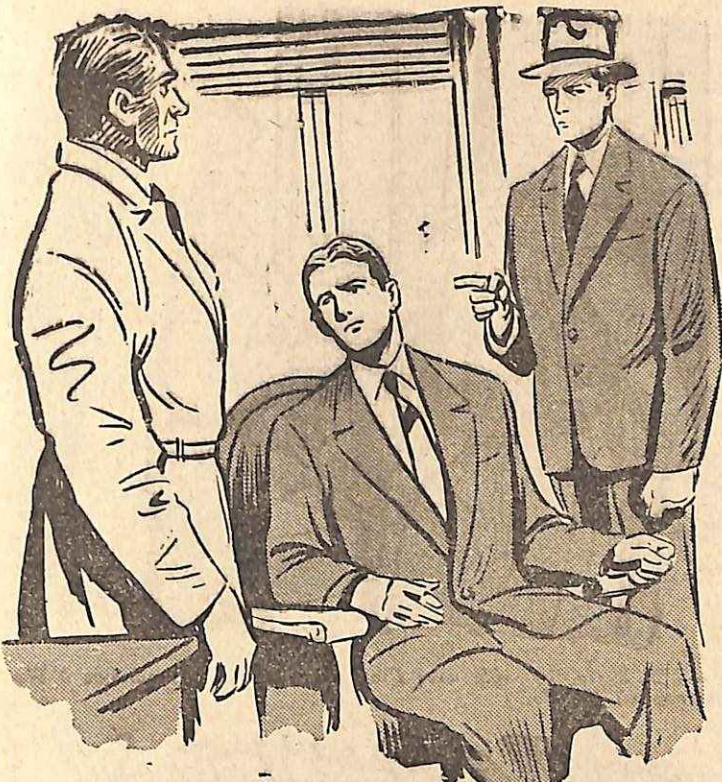
Ναί, όλα δείχνουν πως δηλητηριάστηκε από κυανίο. Πέθανε, όπως φαίνεται πριν έξη ή έφτα ώρες.

Και ποιος τον είδε για τελευταία φορά;

Εγώ, κύριε! Ήρθα εδώ στις έντεκα και του έφερα μία μπτολίλα ούτσικου και σιφόν. Σήμερα στις έφτα, χτύπησα την πόρτα του, όπως έκανα κάθε πρωί. Μα έπειδή δε έπαιρνα απάντησι, μπήκα μέσα και βρήκα τον κύριο μου νεκρό. Κι' αμέσως σας τηλεφώνησα.

Οι αστυνομικοί έψαξαν παντού, μα πουθενά δε βρήκαν ίχνη του δηλητηριώδη. Καθώς έψαχναν, η πόρτα άνοιξε και μία νέα με πολυτελή τουαλέτα και χρυσά μαλλιά παρουσιάστηκε. Τη συνοδεύε ένας νέος με φράκο.

Είμαι ο επιθεωρητής Πήκ, μίς Λόρριμερ, της είπε ο αστυνομικός. Με θλίφι μου σας αναγγέλλω ότι ο πατέρας σας... δηλητηριάστηκε. Μας ειδοποίησε ο επιθεωρητής σας...

Ο επιθεωρητής οδήγησε τον Φίλιπ Ρόσκο στον ιατροδικαστή Φραϊζερ.

Τό κύριο δόντι

Εύχαριστώ, κύριε Ρόσκο. Μπορείτε ν' αποσυρθείτε.

Όταν έφυγε ο νέος, ο Πήκ ρώτησε έναν αρχιφύλακα που έψαχνε:

Βρήκες τίποτε;

Όχι. Ούτε μπιτολίτα, ούτε κουτί... Μονάχα αυτό το σημειωματάριο στην ταπέτα του θυμιάτος.

Ο Πήκ ρίχνοντας μία ματιά στο καρνέ, είπε:

Μπα! Έχει σημειωμένα εδώ τα ραντεβού της προσεχούς εβδομάδας. Άρα δε σκεφτόταν ν' αυτοκτονήσει. Νά, έχει κι' ένα ραντεβού με κάποιον Γκλαϊστερ στις 10 σήμερα. Ποιος είν' αυτός, Στάβελ;

Ο δοντοίατρός του. Έχει πάει σ' αυτόν και χτες. Ίσως να είχαν αποφασίσει να παίξουν γκόλφ.

Πρέπει να γίνη νεκροφιλία το ταχύτερο, είπε ο γιατρός. Τα ίχνη του κυανιού εξαφανίζονται γρήγορα.

Καλά, είπε ο Πήκ. Άλλα πριν πάρετε το πτώμα, θα ήθελα να δώ τη στάσι των άλλων προσώπων. Στάβελ, φέρε τον ανήψιο του κυρίου σου. Μη του λές τι συνέβη.

Ο επιθεωρητής σε λίγο ώδηγούσε μπρός στον αστυνομικό ένα νεο με ρόμπα δωματίου.

Ο θείος σας πέθανε, του είπε απότομα ο Πήκ. Δηλητηριάστηκε τα μεσάνυχτα...

Δολοφονήθηκε;

Ίσως... Δεν είχατε πολλές σχέσεις μαζί του;

Ναί, δεν τα πηγαίναμε καλά. Έξ' άλλου, κανένας δεν τον αγαπούσε. Μου έκανε σκηνές πάντα γιατί δεν έπαιρνα καλούς βαθμούς στο Πανεπιστήμιο. Μα και για την κορη του δεν ήταν καλός. Δεν της έδινε χρήματα... Μα είμαι άδωος.

Μετά τον ανήψιο Ρίτσαρ εξέτασθη ο συνεταίρος του Λόρριμερ.

Κύριε Κάν, του είπε ο αστυνομικός, αφού τον υπέβαλε σε πρόχειρη εξέταση, όλοι όσοι βρίσκονται εδώ, είναι για μας ύποπτοι μέχρις ότου εξακριβώσουμε την αλήθεια.

Ερχόσαστε συχνά στο σπίτι αυτό;

Για πρώτη φορά ήρθα χτες.

Τώρα τ' αβή κι' αβούγκρασθηκε. Ο Χένρυ Γκλαϊστερ και η Ματζί Λόρριμερ ήταν μαζί.

Δε θα προσποιηθώ ότι λυπήθηκα, έλεγε ο δοντοίατρός. Είμαι ευχαριστημένος που πέθανε ο πατέρας σας. Ξέρετε, Ματζί, ότι σας αγαπά. Ο πατέρας σας, τυραννικός καθώς ήταν, δε θα σας επέτρεπε να παντρευτείτε. Μα τώρα είστε ελεύθερη... Θέλετε να γίνετε γυναίκα μου;

Λυπομαι πολύ, Χένρυ, τραύλισε η νέα.

Δε θέλετε;... Και όμως είχα νομίσει πως...

Χένρυ, βρέθηκα δσχημα απέναντί σας... Έκανα πως σας αγαπούσα, για να ξεγελάσω τις ύποψεις του πατέρα μου και να μην τραβήξω την όργη του σ' αυτόν αγαπάω...

Τον Φίλιπ Ρόσκο... Αυτός λοιπόν σκότωσε τον πατέρα σας;... Όχι... Πώς μπορείτε να πείτε τέτοιο πράγμα; Ας γυρίσουμε στο σπίτι, Χένρυ, κάνει κρύο...

Ο Πήκ όλη εκείνη την ημέρα έσπαζε το κεφάλι του να βρή με ποιο τρόπο είχε δοθή στον Λόρριμερ το δηλητήριο.

Την άλλη μέρα πήγε στο νεκροταμείο. Εξέτασε το πτώμα. Και το μόνο που ανακάλυψε ήταν κάτι σαν ασπρή σκόνη κιμωλίας στο στομάχι του νεκρού. Ο ιατροδικαστής της είπε πως ήταν είδος τιμνωμένης, που χρησιμοποιεί για το προσωπιδιού σφράγισμα των δοντιών και που διαλύεται σε δώδεκα-δεκατέσσερις ώρες.

Μόλις το έμαθε αυτό ο αστυνομικός, εξέτασε τα δόντια του νεκρού. Ένα απ' αυτά ήταν κουφωμένο προσφάτως.

Αυτό το δόντι, του είπε ο ιατροδικαστής, είν' έτοιμο να δεχτή βούλωμα. Κανείς δοντοίατρός δεν αφήνει τον πελάτη να φύγη σ' αυτή την κατάσταση. Του βάζει προσωρινό βούλωμα, μέχρις ότου να του βάλει το οριστικό.

Το μυαλό του Πήκ πήγε άμέσως στην ασπρή σκόνη. Πήδησε τότε σ' ένα ταξί κι' έφτασε στην κλινική Στάβελσον. Στη σκάλα συνάντησε το Φίλιπ Ρόσκο.

Ο Γκλαϊστερ είν' επάνω; ρώτησε ο αστυνομικός.

Ναί. Μου σφράγισε ένα δόντι. Μ' έκανε να υποφέρω πολύ... Τελείωσα όμως δα... Έλάτε μαζί μου... Σας χρειάζομαι...

Και μπαίνοντας στο ταξί, ώδηγησε τον νέο στον ιατροδικαστή Φραϊζερ.

Ο Χένρυ Γκλαϊστερ σφράγισε ένα δόντι του κ. Ρόσκο, είπε στον Φραϊζερ. Θέλω να το βγάζετε το σφράγισμα... Μα προσέχετε... μη ξεφύγη κανένα κομμάτι του και το καταπιεί... Είναι ζήτημα ζωής και θανάτου...

Με την πρώτη προσπάθεια, το βούλωμα βγήκε. Ήταν ένα μικροσκοπικό χάπι.

Τί είν' αυτό; ρώτησαν ο ιατροδικαστής κι' ο Ρόσκο.

Είναι ένα χάπι από κυανιούχο κάλιο! απάντησε σοδάρα ο αστυνομικός.

Ο Φίλιπ Ρόσκο πετάχτηκε επάνω μ' ένα πήδημα. Δε μιλάτε σοδάρα, κύριε επιθεωρητή; φώναξε. Μιλώ σοδάρα. Ο Γκλαϊστερ έποφθαλμίσσε την προίκα της Ματζί Λόρριμερ. Δεν ήξερε όμως ότι η Ματζί σας αγαπούσε. Ήξερε μόνο ότι ο πατέρας της δεν ήθελε να την παντρευτεί. Και ζητούσε ένα τρόπο να τον ξεφορτωθώ... Του σφράγισα, λοιπόν, ένα δόντι με κυανιούχο κάλιο. Καμμία ύποψια δε θα τον βάραινε, γιατί ο Λόρριμερ θα πέθαινε δώδεκα—

ΣΕ ΕΙΚΟΣΙΠΕΝΤΕ

Από τα διαπλανητικά ταξείδια ως τη μόδα

διαστήματος και να εκμεταλλευθεί αυτή τη νέα γνώση για εκπληκτικές βιομηχανικές χρήσεις. Οι άστεροι-δεις, οι μυριάδες δηλαδή των κοσμικών θράνων που περιστρέφονται κοντά στον Άρη, θα γίνουν τα νέα μεταλλεία της γης. Και όχι μόνο αυτό. Στο μεταξύ ο άνθρωπος της γης θα έχει τη δύναμη ν' αλλάξει τα χαρακτηριστικά ενός πλανήτη. Θα κατορθώσει π.χ. σπέρνοντας στην Αφροδίτη τόνους φύκια, να εφοδιάσει την ατμόσφαιρα αυτού του πλανήτη με οξυγόνο, τόσο, ώστε να μεταμορφωθεί την υψηλή θερμοκρασία του σ' ένα κλίμα υποφερτό για τους γηίνους.

Οι πιο αισιόδοξοι ειδικοί φτάνουν τέλος στο σημείο να δίνουν ένα πλήρες πρόγραμμα των εξελίξεων των διαπλανητικών κατακτήσεων.

1965: Ένα διαστημόπλοιο με τρεις άστεροαυτές θα εκτελέσει τον περίπλοκο της Σελήνης.

1968: Ο πρώτος γήινος άνθρωπος θα πραγματοποιήσει στη Σελήνη και θα επιστρέψει στη γη.

1975: Ένα διαστημόπλοιο οδηγούμενο από ανθρώπους θα εκτελέσει μια περιστροφή γύρω από τον Άρη και θα γυρίσει στη γη.

1985: Ο πρώτος άνθρωπος θα πατήσει στον Άρη και θ' αρχίσει την εξερεύνηση.

Απομένει όμως πάντοτε ένα μεγάλο ερωτηματικό στο οποίο ούτε ο πιο αισιόδοξος από τους Αμερικανούς μελετητές δεν κατορθώνει να απαντήσει. Υπάρχει ζωή έξω από τη γη; Η τούλάχιστον μία μορφή ζωής, όμοια με τη δική μας; Μερικοί επιστήμονες επιμένουν ότι μία μορφή ζωής σαν τη δική μας είναι δυνατή μόνο στο γήινο περιβάλλον και όχι σε πλανήτες όπως η Αφροδίτη και ο Άρης, στην ατμόσφαιρα των οποίων δεν υπάρχει οξυγόνο.

Άλλοι επιστήμονες όμως αρνούνται να συμφωνήσουν μ' αυτή την περιορισμένη γνώμη. Εφόσον, λένε, δεν έχουμε πληροφορίες θετικές, γύρω από τις μορφές της ζωής, που δεν είναι γήινες, πώς μπορούμε να αποκλείσουμε ότι, πάνω στους αφίλλοξενους αυτούς πλανήτες υπάρχουν πλάσματα προικισμένα με μία βιολογική δομή όμοια με τη δική μας και τα οποία τρέφονται με πέτρες και άμμο;

Η ΙΑΤΡΙΚΗ

Μία αντισταλκτική καρδιά για τους καρδιακούς του 1987.

Το μέλλον της Ιατρικής σύμφωνα με τη γνώμη και τις μελέτες σοφών Αμερικανών επιστημόνων, ονομάζεται «βιοηλεκτρονική».

Τι είναι οι βιοηλεκτρονικές συσκευές; Πρόκειται για θαυμάσια μικροσκοπικά όργανα, που δε θα ξεπερνούν σε μέγεθος ένα πακέτο τσιγάρα, και τα οποία καταλλήλως τοποθετημένα σ' ένα ώριμο στήθος του ανθρώπινου σώματος, θα μεταδίδουν στα όργανα, που είναι ανί-

κανα να λειτουργήσουν, «ερεθισμούς», που θα υποκινούν τη λειτουργία τους.

Ήδη τον τελευταίο καιρό, περισσότεροι από εκατό Αμερικανοί οφείλουν τη ζωή τους σε τέτοιες μικρές συσκευές, που τοποθετημένες στο έσω περικάρδιο του οργανισμού τους, παρακινούν τη δύστροπη καρδιά τους να χτυπά. Μά και σ' αυτό το δρόμο η επιστήμη θα προχωρήσει ακόμα πιο μακριά.

Ο δόκτωρ Καντρόνγκερ, ενός με-

γάλου νοσοκομείου του Μπρούκλιν, προσπαθεί να δημιουργήσει μία νέα καρδιά που να μπορεί να αντικαταστήσει το άρρωστο όργανο εκείνων των καρδιακών για τους οποίους δεν υπάρχει άλλη λύση. Ο θαρραλέος αυτός γιατρός και μερικοί συνάδελφοί του είναι πεπεισμένοι ότι είναι δυνατόν να δημιουργήσουν μία τέλεια αντισταλκτική καρδιά, φτιάχνοντας την μ' ένα από τους μύς του ασθενούς, όπως ακριβώς η πλαστική χειρουργική χρησιμοποιεί ώριμα κομμάτια δέρματος, για να επιδιορθώσει ένα παραμορφωμένο πρόσωπο.

Και εφόσον είναι αποδεχόμενο ότι το διάφραγμα (το προωρισμένο για την αναπνοή), είναι ο μοναδικός από τους ανθρώπινους μύς, που μπορεί να εργάζεται για χρόνια χωρίς ποτέ να δώσει σημεία κόπωσης, η ιδέα του δόκτωρ Καντρόνγκερ, είναι να δημιουργήσει μία νέα καρδιά, χρησιμοποιώντας γι' αυτήν το μυό διάφραγμα, ενώ το άλλο μυό θα εξακολουθήσει να εκτελεί το καθήκον του δηλαδή την αναπνοή.

Σ' ένα μέλλον, που δεν είναι καθόλου μακρινό, η βιοηλεκτρική θα μπορεί να βοηθήσει τους κουφούς ν' ακούνε και τους τυφλούς να βλέπουν. Ένας νευρολόγος στο Λος Άντζελες πραγματοποίησε ένα σχετικό πείραμα, που έδωσε αφορμή σε πολλές ελπίδες. Αφού άνοιξε μικρές οπές στο κρανίο μίας τυφλής, την οποία προηγουμένως είχε ναρκώσει, ο νευροχειρουργός «ερέθισε» ηλεκτρονικά εκείνο το τμήμα του μυαλού που κατευθύνει τις λειτουργίες της όρασης. Αποτέλεσμα: Η τυφλή «είδε» φωτεινές λάμψεις! Αυτό αποδεικνύει ότι το μυαλό διατηρεί την ικανότητα να βλέπει το φως ακόμη και όταν τα μάτια έχουν αχρηστευθεί!

Μά και στους παραλυτικούς ή βιοηλεκτρονική θα προσφέρει τη δυνατότητα να περπατήσουν. Και μάλιστα η πραγματοποίησή αυτής της δυνατότητας φαίνεται ότι θα επιτευχθεί άρκετα γρήγορα. Ο δόκτωρ Λίμπερσον, ενός νοσοκομείου κοντά στο Σικάγο δημιούργησε μία μικρή ηλεκτρονική συσκευή, που τοποθετείται μέσα στα παπούτσια και έχει προορισμό να δίνει στους παράλυτους μύς τις «εντολές», που το μυαλό δε μπορεί πια να διαδώσει. Αυτές οι «εντολές» μεταδίδουν στους μύς τις αναγκαίες παρορμήσεις για να εκτελεστεί η κίνηση του βαδίσματος με χρονολογική ομοιομορφία.

Φυσικά, πριν να φθάσουν τα σημερινά πειράματα σε τέτοια αποτελέσματα έχουν να αντιμετωπίσουν ένα δρόμο μακρύ και δύσκολο. Όμως η νέα επιστήμη κάνει βήματα γιγαντιαία και προφανώς σε 25 χρόνια εκατομμύρια άνθρωποι θα έχουν στους οργανισμούς τους ηλεκτρονικά συστήματα, που θα τους επιτρέπουν να ακούνε, να βλέπουν, να περπατούν ή και ακόμη να επιζούν σε περιπτώσεις που διαφορετικά η ζωή τους θα ήταν αδύνατη να συνεχισθεί.

ΠΩΣ ΘΑ ΖΟΥΜΕ

Σπίτια πλαστικά και ατμόσφαιρα ιονισμένη.

Το ίδιο περίπου έπαναστασιακό θα είναι τα σπίτια που θα κατοικούν οι άνθρωποι σε εικοσιπέντε χρόνια και τα οποία πειραματικά έχουν αρχίσει ήδη να κτίζονται στις Ην. Πολιτείες. Πράγματι, οι προοδευτικοί αρχιτέκτονες χρησιμοποιούν ήδη νέα υλικά. Λαμρίνες από ξύλο, τσιμέντο, άσφαλτο, γυαλί και αλουμίνιο συνδυασμένα μεταξύ τους. Από όλα αυτά θα βγούν προφανώς σπίτια, που

δεν θα λένε τίποτα στα αισθήματά μας, μα που θα προσαρμοσθούν θαυμάσια στη νοοτροπία και τις απαιτήσεις της επομένης γενιάς.

Θα είμαστε τριγυρισμένοι από ειδικούς πλαστικούς τοίχους, που θα αντιμετωπίζουν με αδιαφορία τις μεγαλύτερες κακοκαιρίες και θα μας απομονώνουν από τους εξωτερικούς θορύβους. Το ξύλο θα ύφισσεται ειδική επεξεργασία, ώστε να γίνεται απρόσβλητο από τη φωτιά, από την υγρασία, από το σαρφάκι.

ΧΡΟΝΙΑ ΘΑ ΖΟΥΜΕ ΕΤΣΙ

Χρόνη στις πρασιές των σπιτιών. Μία αυτόματη ψαλίδα, που θα λειτουργήσει με ηλιακή ενέργεια και που θα μπαίνει σε λειτουργία μόνη της, μόλις η χλόη υπερβεί το κανονικό ύψος, θα κορεύει τις πρασιές σύμφωνα με το σχέδιο που έχει προκαθορίσει από τον ιδιοκτήτη.

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Θα παρακολουθούμε το σχολείο μπροστά στη τηλεόραση. Είναι εύκολο να προβλέψουμε και τις

Και δεν σταματάει εδώ. Προσθέτοντας στην ατμόσφαιρα αρωματικά λόντα, οι κατασκευαστές του μέλλοντος θα μας χαρίζουν ένα μύγχα ατμόσφαιρας ιδιαίτερα ευεργετική για τους αναρρωμένους από διάφορες ασθένειες.

ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

Οι μηχανές θα τα κάνουν όλα με πολλή εξυπνάδα.

Και στο έσωτερικό του σπιτιού; Θα έχουμε κι' εκεί χωρίς αμφισβησία φανταστικούς νεοτερισμούς. Η μελλοντική κουζίνα θα αποτελέσει σύμφωνα μ' ένα μοντέλο της «Τζένεραλ Έλεκτρικ» από ένα μοναδικό περίπλοκο κυκλικό σύστημα συσκευών (ψυγείο, φούρνος και κάθε σούπερ αυτόματη ηλεκτρική συσκευή, που μπορεί κανείς να φαντασθεί), που θα στήνεται ευκολότερα και γρηγορότερα σε οποιοδήποτε μέρος.

Όταν, λοιπόν, σε εικοσιπέντε χρόνια ο σύζυγος θα τηλεφωνήσει στο σπίτι για να ανακοινώσει: «Φθάνω σε μία ώρα με τέσσερις φίλους μου, η οικοδόσποινα δε θα έχει κανένα λόγο να τρομάξει. Θα πείσει μερικά κουμπιά και το φαγητό περνώντας απ' εύθειας από το ψυγείο στο φούρνο, σ' ένα τέταρτο θα είναι έτοιμο».

Άλλωθεν, όμως, τι περίπου θα τρώμε το 1987; Σ' αυτό τουλάχιστον θα υπάρχει μία εξαίρεση. Τα φαγητά εύτυχως, θα είναι σχεδόν αυτά που τρώμε και σήμερα! Με μία μόνη διαφορά: Τότε θα τα έρρισκουμε όλα κονσερβοποιημένα. Στα δέκα λεπτά που θα μένουν πριν από την άφιξη του συζύγου και των καλεσμένων, η οικοδόσποινα θα πραγματοποιήσει την ετοιμότητα και θα τραπεζί. Μετά το φαγητό δε θα υπάρχει κανένας λόγος να προσφερθούν οι καλεσμένοι και ο σύζυγος για το πλύσιμο των πιάτων. Μία υπεραυτόματη πλυντική μηχανή πιάτων, το συνηθισμένο κουμπί και... όλα εν τάξει!

Και τέλος ένας κτηνοτροφικός νεοτερισμός, μία πραγματική ευτυχία για τους Αμερικανούς συζύγους, που είναι υποχρεωμένοι να κορεύουν τη

Χλόη στις πρασιές των σπιτιών. Μία αυτόματη ψαλίδα, που θα λειτουργήσει με ηλιακή ενέργεια και που θα μπαίνει σε λειτουργία μόνη της, μόλις η χλόη υπερβεί το κανονικό ύψος, θα κορεύει τις πρασιές σύμφωνα με το σχέδιο που έχει προκαθορίσει από τον ιδιοκτήτη.

Και ακόμη κάτι άλλο. Τα παιδιά που θα γεννηθούν το 1987, θα δεχθούν ένα πρωτότυπο δώρο: ένα προσωπικό τηλεφωνικό νούμερο, που δε θα συνοδεύει σ' άλλη τους τη ζωή. Και η τηλεφωνική συσκευή θα είναι προσωπική και φορητή. Θα τους επιτρέψει να κάνουν σε οποιαδήποτε στιγμή διηρηρωτικές συνομιλίες. Μία άλλη τηλεφωνική συσκευή, θα αντικαθιστά την καμινάδα, δ' α- νοίγει τις πόρτες, δ' επιβλέπει τους διακόπτες και δ' δίνει εντολές στις αυτόματες εγκαταστάσεις της κουζίνας.

Η ΜΟΔΑ

Πώς θα ντυνόμαστε ανάμεσα σε πέντε πενταετίες.

Η γυναικεία μόδα θεωρείται σαν ένα περίπλοκο κοινωνικό φαινόμενο,

που αντιπροσωπεύει όχι μόνο τις ε- ποχές, αλλά και τις πιο δυσνόητες πνευματικές και ψυχολογικές καταστάσεις των διαφορετικών γενεών. Τα στυλ και οι γυναικείες σιλουέτες ακολουθούν μία κυκλική κίνηση. Το «νιού-λουκ» του Ντιόρ π.χ. που επεβλήθη το 1947, με τις μα- κρές και φαρδείς φούστες, δεν ήταν άλλο, από μία λοχυρή αντί- δραση προς τα στενά, τα άχαρα και θλιβερά φορέματα, που οι γυναίκες αναγκάστηκαν να φορούν στα τρα- γικά χρόνια του πολέμου. Η φαντα- στική μόδα του 1930 που έκανε τους γυναικείους να παρομοιάζουν τις γυναικείες με αμπαζούρ, δεν ήταν πα- ρά μία αντίδραση στα ίσια και πολύ λιγν γυναικεία φορέματα του 1920.

Μία πλήρης στατιστική μελέτη έγι- νε από τους ειδικούς του περιοδικού «λουκ». Σε 40 λεπτά ένας λοχυ- ρός ηλεκτρονικός εκθέτης έδωσε ακριβείς προβλέψεις για τη μόδα του 1987. Η μόδα του 1987, λοι- πόν, θα επηρεάσει μία σιλουέτα με υψηλή μέση και φούστες πιο μακριές της ημέρας και πιο κοντές το βράδυ. Οι γυναικείες θα είναι σκληρόι και άνασχηματιστές την ημέρα, αλλά θα μας εκπλαγούν γι' αυτή την ψεύ- δικη αυστηρότητα μόλις ο ήλιος θα φθάσει στη δύση του. Τα ντεκολτέ των βραδυνών φορεμάτων θα κατε- δαίνον... ποιος ξέρει πώς;— ως τόν... ασφαλδ και αυτή η πρόβλεψη δε μπο- ρεί να καταλάβει κανείς αν είναι ένα λάθος του «έγκεφάλου» ή ένα είδος αποζημιώσεως για τους φτωχούς αν- θρώπους, που θα βρίσκονται στο πε- ρισσότερο παγιδευμένοι σε μία τε- ρατώδη μηχανική ζωή. Τα παλτά και τα μαντύς στις συλλογές του 1987 θα είναι αρκετά πιο κοντά από τα φορέματα και πιο φορδία.

Με λίγα λόγια (εξαιρώντας τα ντεκολτέ του... αφαλού) θα έχουμε

μία μόδα γεμάτη χάρη και αρκετά θελκτική, τόσο που θα μπορούσε να φορεθεί και τώρα άμεως!

ΤΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ

Οικογενειακό αεροπλάνο και αυ- τοκίνητο χωρίς ρόδες.

Τα μεγάλα ταξίδια θα γίνονται πάνω σε πελώρια αεροπλάνα, που θα είναι ικανά να μεταφέρουν μεγάλους αριθμούς επιβατών από την μία ή-πειρο στην άλλη πετώντας με εκπλη- κτική ταχύτητα. Για ταξίδια πιο συν-

τομα και κοντινά, κάθε οικογένεια θα διαθέτει ένα ιδιωτικό αεροπλά- νο με χειρισμό τόσο απλό που θα μπορεί να το οδηγήσει και μία γι-α για όπως τώρα μαθαίνει να οδηγεί ένα αυτοκίνητο. Αυτά τα αεροπλάνα θα απογειώνονται και θα προσγειώ- νονται κατακόρυφα όπως τα ελικό- πτερα, θα έχουν δύο μοτέρ και το μέγεθός τους δεν θα είναι μεγαλύ- τερο από το μέγεθος ενός κανονικού σπιτιού αυτοκινήτου.

Και τα αυτοκίνητα; Θα μένουν χωρίς ρόδες. Δε θα χρησιμοποιούν πια για να αυτοκίνητα θα τρέχουν α- νασχηματισμένα μία σπιδάση από τη γη πάνω σ' ένα μαξιλάρι συμπίεσμε- νου αέρα. Αυτό θα τους επιτρέψει να περνούν με ευκολία κάμπους, λίμνες και έλη (αν θέλουμε θα έλασκα- ροδεδόσουμε ότι αυτά τα άρχεια ελ- διη πραγμάτων θα εξακολουθούν να υπάρχουν ακόμη σε 25 χρόνια). Οι σταθμοί ανεφοδιασμού του μέλλοντος θα είναι εντελώς αυτόματοι. Ο αυ- τοκινητιστής θα συνδέει το πίσω μέρος του αυτοκινήτου του με έναν αυτόματο εφοδιαστή και σε 30 δε- υτερόλεπτα η μηχανή θα είναι εφο- διασμένη με την ατομική ενέργεια που θα χρειάζεται για να λειτουργή- σει.

Η ΕΡΓΑΣΙΑ

Έννια μέρες εργασίας και πέντε άναπαύσεως.

Ναι, ναι, η παλιά έβδομάδα, που δημιουργήσε ο καλός Θεός, δε θα ά- παρχει πια. Θα εργαζώμαστε εννιά μέρες (μην φοβηθείτε, η εργασία μας θα κρατά μόνον λίγες ώρες κάθε μέρα, μπροστά σε φοβερές ηλεκτρο- νικές μηχανές, που θα σκέπτονται, θα λογαριάζουν, θα γράφουν, θα κι- νούν για μας) και ύστερα θα κοιμηθούμε πέντε μέρες διακοπών. Κατά το διάστημα των ωρών της εργασίας, θα κάνουμε ένα διάλειμα ανάπαυσεως παίζοντας ηλεκτρονικό γκάμινγκ και ακόμη άλλο ένα που θα μας δίνει την ευκαιρία να κα- θήσουμε στο εστιατόριο να διαλέξου- με το φαγητό, που προτιμάμε και... πιέζοντας το συνηθισμένο κουμπί να το δούμε να έρχεται αυτόματος μπροστά μας, ζεστό και ορεκτικό.

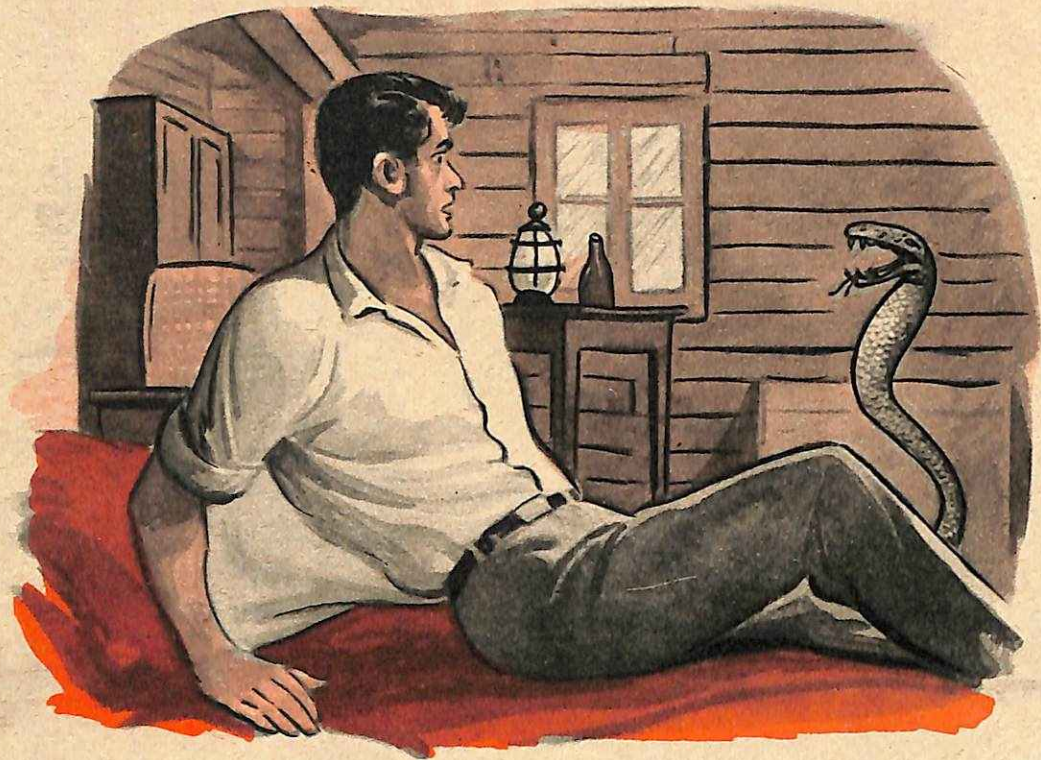
Υστερα από εννιά μέρες σχεδόν εργασίας σε μία ταμεινένια ζούγ- κλα, θα φθάνη το «γούη-εντ» για πέντε μέρες. Η οικογένεια θα φορ- τώσει πάνω στο αυτοκίνητο χωρίς ρόδες μία σειρά από βολάντες, από τις οποίες, όπως θα φτάσουν στον προορισμό τους, θα βγεί ένα σπιτάκι εφοδιασμένο με θερμοηλεκτρική κου-ζίνα και κλιματική εγκατάσταση και σε λίγα λεπτά, όλα θα είναι έ- τοιμα!

Μά και οι εργαζόμενες ημέρες δε θα είναι πραγματικά «ήμερες» έρ- γασίας, γιατί οι ώρες μας αυτές θα μοιράζονται ως εξής: Από τις όχθι το πρωί ως τις τέσσερις το απόγευμα: Ελεύθερος καιρός. Από τις τέσσερις το απόγευμα ως τα με- σάνυχτα: Ένας καλός ύπνος. Από τα μεσάνυχτα ως τις όχθι το πρωί δουλειά.

Δεν σάς παρουσιάζουμε εδώ ένα φανταστικό

άρθρο αλλά τις λογικές προβλέψεις των ειδικών και των τεχνικών γύρω από τις προόδους που η επιστήμη και η βιομη-χανία θα επιτύχουν στο προσεχές τέταρτο του αιώνα.

Το αίμα πάγωσε στις φλέβες του, βλέποντας απέναντί του μια κόμπρα.

Η ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ ήταν πνιγνή, γύρω απ' ποτάμι.

Ο Μάκενζι μουρμούριζε κάτι ανάμεσα στα δόντια του, κακόκεφος, καθώς ανηφόριζε στο λόφο, για να πάει ν' αναπαυθεί τις μεσημεριανές ώρες.

Έχει ψηλά, τετρακόσια μέτρα μακριά απ' την κατασκήνωσή των ιθαγενών εργατών, υπήρχε μια καλύβα, που τη μεταχειριζότανε για εργαστήριο του, αλλά και γι' αναπαυτήριο στις πιο ζεστές ώρες της ημέρας. Την είχε φτιάξει με διπλή σκεπή, για να νάναι πιο δροσερή, το εσωτερικό της με καλύβα και το εξωτερικό με τσίγκους, για ν' αντέχει στην εποχή των βροχών, που μόλις τώρα είχε αρχίσει.

Μπήκε κι' έπεσε σε μια καρέκλα. Ο Ζοζέφ, ο Γκιανανέζος υπηρέτης του, τούφερε το φαγητό του.

Είμαι ένας ήλιος, Γκόζερ! γκρίνιασε ο Μάκενζι. Προτιμώτερο θα ήταν να πάω να κάνω τον ιεραπόστολο στο Βόρειο Πόλο, παρά ναρόθω να φτιάχνω γέφυρες εδώ στις Ίνδιες... Δε συμφωνείς και συ μαζί μου;

Ο Γκιανανέζος γέλασε.
— Κύριε, ζέστη; είπε.
— Ζέστη; Νά ήταν μοναχά ή ζέστη!... "Ε-χομινε όμως κι' αυτή τη φοβερή υγρασία!

Και, σαν να τον ξανάπασε ο θυμός, φώναξε: — Πάρετα όλα από δω! Δε μπορεί να φάω τίποτα, Φέρε μου μονάχα μύζα.

Αυτή ήταν δροσερή. Άδειασε ένα μπουκάλι, αναστέναξε κι' έπεσε πάνω σ' ένα ντιβάνι, φτιαγμένο από ξερά χόρτα.

Τέντωσε το κοκκιλάκινο κορμί του κι' άρχισε να κινιέται, ενώ σκεπτότανε πως θα περνούσε τ' απόγευμα.

Η δεύτερη βάρδια εργασίας στη γέφυρα θα κρατούσε απ' τις 3 ως τις 6. "Τότε θα γυρίζε στο σπίτι του, στην πόλη, όπου τον περίμεναν ανεμιστήρες και πάγος...

Ακούστηκαν ξαφνικά φωνές απ' έξω.
— Κύριε, κάποιος σ'ς γυρνάει, ανάγγειλε ο Ζοζέφ στο μηχανικό.

Είμαι ο μίστερ Ράμ Ντάς, δούλος σας, είπε μια άλλη φωνή.

— Τι συμβαίνει; Τι με θέλετε; ρώτησε ο Μάκενζι.

Κι' ανακίνησε, Είλε τότε μπροστά του έναν άντρα χοντρό, με φαρδιά μάσκα.

— Κύριε... του είπε ο επισκέπτης. Φτιάχνετε μια γέφυρα και μπορεί να σ'ς συμβή κανένα ατύχημα. Σχεφθήκατε ποτέ τα στοιχεία πλημμύρας, τα σεισμάτα, τα κοιμήματα, που μπορεί να πάθουν ένα ανθρώπινο σώμα; Λοιπόν, έχω ένα φάρμακο διεθνούς φήμης. Έχω το υπέρο-

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ανασκηώθηκε... κι' ελδε απέναντί του μια κόμπρα!

Ανατρίχιασε σύγκομος. Τό αίμα πάγωσε στις φλέβες του.

Τό φίδι, κουλουρισμένο χάμω, είχε ανασκηώσει τό κεφάλι του και τόν κούταζε.

Ο Μάκενζι είχε παραλύσει τώρα απ' τό φόβο του... Ήταν αδύνατο νά πάη μέχρι τήν πόρτα. Θάπρεπε νά περάσει μπροστά απ' τήν κόμπρα.

Τό πιστόλι του βρισκόταν μέσα σ' ένα κοντί, πάνω στό τραπέζι. Ούτε κι' αυτό μπορούσε νά τό φτάσει. Μιά μονάχα λύση υπήρχε: Νά σκαρφαλώσει σ' ένα ξύλο, πού στερέωνε τή σκεπή τής καλύβας.

Πετάχτηκε μεμιάς, σκαρφάλωσε και μάζεψε τά πόδια του. Εύτυχώς, γιατί ή κόμπρα λίγο έλειψε νά χώσει τά φαρμακερά της δόντια στις σάρκες του!

Ανασκήωσε ακόμα λίγο τά πόδια του. Μή και τό κορμί τής κόμπρας ανασκηώθηκε, τό πλατύ κεφάλι της τεντώθηκε πρὸς τά πάνω, προσπαθώντας νά τόν φτάσει.

— Ζοζέφ!... Ζοζέφ!... φώναξε μ' ὄλη του τή δύναμη ὁ Μάκενζι.

Μά ὁ υπηρέτης του δὲν ἀπαντούσε, γιατί είχε κατεβή στην κατασκήνωσή των εργατών.

Ο μηχανικός πήρε μια βαθειά ανάσα. Η κόμπρα είχε ανεβή τώρα στο ντιβάνι και τον κούταζε.

Έροξε μια ματιά στο ρολόι του χεριού του. Ή ώρα ήταν 2. Ο Ζοζέφ δε θα γυρίζε πριν απ' τις 3...

Ο άνθρωπος με τὰ τσιρότα

χο τοιρότο «Αμάρ Νάθ» και τό πουλάω μονάχα μια ρούπα τό...

— Πῶς!... φώναξε ὁ Μάκενζι.

Ο μίστερ Ράμ Ντάς τρώμαξε μια στιγμή με τή φωνή του, ὅστερα ὅμως ἔσκυψε, ἄνοιξε τή βαλίτσα του κι' ἐξακολούθησε τή διαφήμισή του:

— Για νά μεταχειριστῇ κανείς τό τοιρότο «Αμάρ Νάθ», δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ φωτιά γιὰ νά τό ζεστάνῃ, οὔτε ἀπὸ νερό γιὰ νά τό βρέξῃ.

— Έξω ἀπὸ δω! οὐρλιάσε ὁ Μάκενζι.

— Κι' ἂν μὲ διώξετε, ἐγὼ θά ξανάρθω.

— Έξω! Έξω!...

Ο Ράμ Ντάς ἔφυγε κι' ὁ μηχανικός ἔαπλωσε πάλι. Σέ λίγο είχε ἀποκοιμηθῇ...

Τὸν ἔβλεπε ὁ θορύβος τῆς βρογῆς, πού ἔδενε τοὺς τοίχους. Μὰ καὶ κάτι ἄλλο συγχρόνως τοῦ κέντησε τὴν περιέργεια.

Τέντωσε τ' αὐτί του. Ἄκουσε ἕνα παράξενο θόρυβο, κοντά του.

ΟΙ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ ΓΙΝΟΝΤΑΙ «ΤΖΕΝΤΛΕΜΑΝ»

Οι ιδιωτικοί ντέτεκτιβ των ξενοδοχείων, στην Αμερική, αναγνωρίζονται εύκολα κι' από μακριά από τους κλέφτες και τους άλλους κακοποιούς. Τώρα όμως άρχισαν να υποβάλλονται σε μια «μετεκπαίδευση», για ν' αποκτήσουν χάρη και φινέτσα. Τα σχετικά μαθήματα δίδονται σε μια σχολή του Χόλλυγουντ και διαρκούν 3 μήνες. Οι ντέτεκτιβ μαθαίνουν καλούς τρόπους, χορό, άκονα και κλασική ποίηση.

Η ιδέα αυτή απέδωσε κούλας, σε μια περίπτωση. Ένας ξενοδόχος του Σάν Φραντσίσκο υποστήριξε, ότι τρεις γυναίκες, που μένανε στο πολυτελέστερο διαμέρισμα του ξενοδοχείου του, είχαν οργανώσει ένα δικτυο κωλών «κλέφτες». Ήταν όμως αδύνατο να το αποδείξει, οπότε προσέλαβε ένα «μετεκταυδευμένο» ντέτεκτιβ. Αυτός, περνώντας για κοσμικός κύριος, κατάφερε να σχετισθῇ με τις τρεις ύποπτες και να συγκεντρώσει αρκετά στοιχεία εναντίον τους, ώστε να μπορέσει ὁ ξενοδόχος να τις διώξει, χωρίς να φοβάται καμιά άγνομή ἐκ μέρους τους.

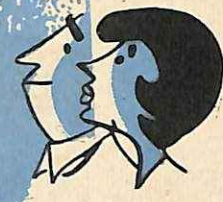
Ειδικά, ὁ χορός πού μαθαίνουν οἱ ντέτεκτιβ στή σχολή, θεωρεῖται τό καλύτερο μέσο γιὰ ν' ἀποσπούν πληροφορίες ἀπ' τις γυναῖκες!

A. ΧΙΟΥΖ

ΤΑ ΑΣΤΡΑ

για τὸ μέλλον σας

ΟΙ προβλέψεις του Δρος ΚΑΜΑ για την περίοδο 31 Μαΐου — 6 Ιουνίου 1962

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
ΚΡΙΟΣ 22 Μαΐου 20 Απριλίου	* Θα υποχρεωθείτε κατά την περίοδο αυτή ν' αναπτύξετε μεγάλη δραστηριότητα. Μη διστάσετε ν' αναλάβετε ευθύνες, αποφύγετε όμως να δώσετε υποσχέσεις, που δε θα μπορέσετε να κρατήσετε. * Πρέπει να εργασθείτε με σύστημα.	* Οι σχέσεις με το άλλο φύλο απαιτούν μεγάλη ελκυστικότητα. Προσέξτε τα λόγια σας και αποφύγετε κάθε απότομη συμπεριφορά. * Αδίκαια, λόγω έλλειψης ζήλιας, που δύσκολα θα σας συγχωρήσουν.	* Τα άστρα και ιδιαίτερα η νέα Σελήνη, ασκάνουν κατά την περίοδο αυτή τη δυνατότητα του οργανισμού ν' αντιδράσει κατά των διαφόρων κινδύνων και σ' επιτρέπουν την ανάπτυξη μεγάλης δραστηριότητας. * Τυχερό το 9.
ΤΑΥΡΟΣ 21 Απριλίου 21 Μαΐου	* Η τύχη είναι με το μέρος σας. Μη χάσετε την ευκαιρία, για να βάλετε σ' εφαρμογή σχέδια, που από καιρό καταστρώνετε. Φροντίστε μόνο να μη τ' αποκαλύψετε στον πρώτο τυχόντα. * Κίνδυνος να σας προδώσουν.	* Οι γυναίκες, που δοκίμασαν κάποια αισθηματική απογοήτευση, δε αποφύγουν να κλειστούν στο σπίτι τους και να παραδοθούν σε μαυρές σκέψεις. * Δημιουργήστε νέες φίλες και βγαίνετε όσο το δυνατόν πιο συχνά.	* Επίδραση των άστρων, ιδιαίτερα ενοχική, για τις γυναίκες. * Φροντίστε πάραυτα να γευματίσετε μέσα σε μια ήρεμη ατμόσφαιρα και χωρίς βιασύνη. * Αποφύγετε νέες φίλες και βγαίνετε όσο το δυνατόν πιο συχνά.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ιουνίου	* Μη πάρετε κατά τις μέρες αυτές αποφάσεις, που θα σας δεσμεύσουν, για μια μακρά περίοδο ή που θα σας υποχρεώσουν να διακινδυνεύσετε μεγάλα χρηματικά ποσά. * Η πρότασι, που σας γίνεται, απαιτεί σκέψη.	* Η τύχη θα ευνοήσει όσους συμπεριφερθούν με τρυφερότητα και στοργή έναντι αγαπημένου προσώπου. Η απόμνη του οποίου επιδιώκουν να ολόκληρώσουν την κατάκτηση. * Παραμέλησις, εκ μέρους σας, θα το ενοχλήσει σε ζήτη άγκαλιάς.	* Τα νεφρά σας απαιτούν ν' αποφεύγετε τα πολλά υγρά, ακόμα και το νερό. * Στο τραπέζι, προτιμάτε ένα μετγαλλικό νερό, που θα σας συστήσει ο γιατρός σας, αυτό φυσικά αν το απαιτεί η υγεία. * Τυχερό το 6.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ιουνίου 23 Ιουλίου	* Η περίοδος αυτή απαιτεί μεγάλη φρόνησι εκ μέρους σας. Μη μιλήσετε για σχέδια σας σε πρόσωπο, που δε γνωρίζετε καλά, ή που δε σας εμπνέει απόλυτη εμπιστοσύνη. * Θα μετανοήσετε για μια άπερισκέψια.	* Τα άστρα και ιδιαίτερα η νέα Σελήνη, ασκάνουν την αίσιοδοξία σας. Ο Άρης όμως σας κάνει πιο συμφορολόγο από συνήθως και αυτό πιθανόν να προκαλέσει δυσάρεστη εντύπωση σε πρόσωπα, που σας αγαπά.	* Πόνι στις αρθρώσεις ή στην πλάτη θα σας βασανίζουν κατά την περίοδο αυτή. Μη εκτίθεστε στα ρεύματα, φροντίστε να ντύσετε καλά όταν βγαίνετε για βράδυ. * Το άσημ σας φέρνει τύχη.
ΛΕΩΝ 24 Ιουλίου 23 Αυγούστου	* Ζεύς και Άρης σας βοηθούν να σημειώσετε μεγάλες επιτυχίες στον επαγγελματικό τομέα. * Αποφύγετε κάθε τι, που θα οδηγήσει σε προοπτικές με προσιταμένους και συναδέλφους. * Αίσθησις βελτίως των οικονομικών.	* Άντρες και γυναίκες θα βγούν περισσότερο κερδισμένοι αν δείξουν κατανοήσι και συγχωρήσουν πρόσωπο, που άγνοουν, για κάποια παράπτωμά του. Ιδίως οι γυναίκες, δε σκεφτούν πολύ πριν άνοιξουν το στόμα τους.	* Τὸ νευρικό σύστημα απαιτεί κατά την περίοδο αυτή ὄλη σας τήν προσοχή. Αποφύγετε κάθε ἐκνευρισμό και τὰ πρῶτα, πού θα μπορούσαν νά τὸν προκαλέσουν. * Μη διαβάσετε τὸ βράδυ στό κρεβάτι. * Τυχερό το 1.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 23 Αυγούστου 23 Σεπτεμβρίου	* Πρέπει να ενεργήσετε με διπλωματία. Τότε μόνο οι προσπάθειες θα οδηγήσουν στην επιτυχία. * Ο Ιούλιος σας επιφυλάσσει μεγάλες χαρές και η νέα Σελήνη υποβοηθεί την πραγματοποίησι μιας φλογερής επιθυμίας σας.	* Η περίοδος είναι πιο ευνοϊκή για τις φιλικές παρά για τις αισθηματικές σας σχέσεις. * Ένα γράμμα προερχόμενο από αγαπημένο πρόσωπο θα σας προεξέχει πένθος μεγάλη χαρά. * Προσοχή, σας συκοφαντούν.	* Ζάλες και πονοκέφαλοι, που πρέπει ν' αποδοθούν μάλλον στο αλκοόλ. Προσέξτε γι' αυτό το φαγητό σας και μη τρώτε πράγματα, που έρεπε πως τ' έρεβίζον. Αποφύγετε επίσης την πολυφαγία. * Χρώμα σας το μπλε.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Οκτωβρίου	* Δὲν πρέπει νά ἔχετε κατά τήν περίοδο αὐτή μεγάλες ἀπαιτήσεις. Κι' ἂν ἀκόμα ἡ ἐργασία σας δέ σ'ς ἱκανοποιῇ ἀποφύγετε νά τό δείτε. * Χρειάζεται μεγάλη διπλωματία ἐκ μέρους σας, γιὰ νά ἐπιτύχετε αὐτό πού ἐπιδιώκετε.	* Η υπερφάνεια κινδυνεύει να προκαλέσει αγωαλίες στον αισθηματικό τομέα. Αποφύγετε κάθε παράλογη ενέργεια και δείξτε καλοσύνη σε πρόσωπο, για το οποίο αδικας πιστεύετε πως έπαψε να σας αγαπά. * Καλή είδησι.	* Οι γυναίκες, ιδίως, δε προσέξουν το κρόκο και την υγρασία. Οι άντρες να καταπολεμήσουν την λαϊμαργία, που θα προκαλέσει σάβαν, αγωαλίες στο στομάχι και σε άλλα όργανα. * Τυχερή η μέρα η Τρίτη.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Οκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	* Η περίοδος αυτή μπορεί να χαρακτηριστεί τυχερή από πάσης πλευράς. Οι έμποροι ιδίως θα μπορέσουν να υπερπηδήσουν με ευχέρεια τις δυσχερείες, που τους είχαν παρουσιάσει. * Θα κάνετε μια νέα ενδιαφέρουσα γνωριμία.	* Κατά τον Ιούλιο οι άστροι συνδυασμοί δεν είναι τόσο ευνοϊκοί για τον έρωτα, όσο ήταν κατά το Μάιο. * Οι παντρεμένοι όμως θα βρουν μια ευκαιρία να δώσουν τέλος σε μια παρεξηγησι. * Εύκολη κατάκτησι.	* Αγωαλίες στο κυκλοφορικό σύστημα. Υπόστασι για τους νέους και αλκοόλ της πίεσης, για τους ηλικιωμένους, γι' αυτό απαιτείται παρακολούθησι και άμεση καταπολέμησι. * Άνθος και άρωμα σας το γισαμί.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	* Μη δείτετε αδιαφορία, οτε όμως και μεγάλο έλθουσιισμό, για κάποια πρότασι, που σας κάνουν. Είναι πολύ πιθανόν να συμβάλει στη βελτίωσι των οικονομικών σας. * Βοηθήστε φίλο, που βρίσκεται σε δύσκολη θέση.	* Η διατήρησι αισθηματικού δεσμού απαιτεί εκ μέρους σας φροντίδες και μακροπεριποιήσεις, που θα συγκινήσουν το αγαπημένο πρόσωπο. * Έχετε ύπνιν, δι' αμφιταλαντεύσεις και είναι πιθανόν να χάσετε την άσπη του.	* Μη ξεφύγετε για κανένα λόγο, έστω και για διασκέδασι, από τον κανονικό ρυθμό ζωής. * Αποφύγετε τούλα χιστον κατά μια μονάδα τις άρες ύπνου. Αυτό θα επαναφέρει την ισορροπία στον οργανισμό σας. * Τυχερό το 7.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ιανουαρίου	* Θα απαιτηθούν κατά την περίοδο αυτή μεγάλες προσπάθειες, και ακόμα μεγαλύτερη προσοχή εκ μέρους σας, γιατί η εθνοική τή τύχη είναι πολύ περιορισμένη. * Μη ζητήτε να έχετε διαρκώς τήν άπολυτή πρωτοβουλία.	* Η νέα Σελήνη ασκάνει τον κίνδυνο δημιουργίας παρεξηγήσεων. Φροντίστε να είστε ελκυστικοί και στην παραικρότη άνωαλία άνοίξετε τήν καρδιά σας σε αγαπημένο πρόσωπο. Αυτή είναι η καλύτερη λύσι.	* Αποφύγετε τις επισκέψεις σε αρρώστους και ιδιαίτερα σε νοσοκομεία. * Λόγω δυσμενούς επιρροής των άστρων ὁ οργανισμός ἐξασθενεί και ὁ κίνδυνος αὐθύνει. Έχετε άσχημη ἀπό δυνάμει τικό φάρμακο. * Τυχερό το 6.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	* Έπαφές με νέα πρόσωπα σας επιτρέπουν να ερυνότε τόν όρίζοντα τής εργασίας σας. Έπωφελήθιτε, για να βγίτε από τή ρουτίνα. * Η περίοδος αυτή είναι ευνοϊκή, για πάσης φύσεως συζητήσεις και διαπραγματεύσεις.	* Νέφη εμφανίζονται στον όρίζοντα, τόσο για τους έρωτευμένους όσο και για τους παντρεμένους. Δὲν πρέπει όμως να σ'ς ἀνηγορεύουν γιὰ τή γρήγορα θά διαλυθούν. * Μη χειροτερέψετε τήν κατάστασι με άστοχη ενέργεια.	* Προσέξτε τήν καρδιά. Μη χάνετε καμιά ευκαιρία να τήν ξεκουράσετε και αποφύγετε τις ζοφερές συγκινήσεις. Περιορίστε επίσης τή χρῆσι καφέ, τσιγάρου και τσιγανιού. * Πίνετε άφθονο γάλα και τρώτε φρούτα.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	* Αγωαλίες στον οικονομικό τομέα, που όφελονται ή σε απάθεια χρομάτων, ή σε μεγάλο έξοδο, που δὲν είναι προβλέψιμο. * Σας χρειάζεται διπλωματία, για να θριαμβεύσετε των προβλημάτων, που παρουσιάζονται.	* Λογική συμπεριφορά και κατανοήσι εκ μέρους σας θα κάνουν αγαπημένο πρόσωπο να καταλάβει πως σ'ς αγαπά την άσπη του. * Μη ξεχάστε πως ὁ έρωτας χρειάζεται διαρκῆ θυσίες, για νά διατηρηθῇ. * Διώστε τή μελαγχολία.	* Προτιμάτε τὰ πλούσια σε θερμίδες και βιταμίνες τρόφιμα και ιδίως εκείνα, που δὲν κορυώνονται στομάχι και τ' άλλα όργανα: μπριζόλες στή σάγαρα, ψάρια, φρούτα. * Προσέξτε τή τράυμάτα, υπάρχει κίνδυνος μόλυνσης.

**Καθαρά, φρέσκα, εύωδιαστά σαν τή θάλασσα
τὰ ρούχα πού εἶναι πλυμένα μέ σκέτο TIDE!**

**Καὶ μὴν ξεχνᾶτε ὅτι τὸ TIDE
προσφέρει πεντάμορφες πετσέτες ΔΩΡΕΑΝ**

Tide

**ΠΛΕΝΕΙ
ΚΑΘΑΡΩΤΕΡΑ ΑΠ' ΟΛΑ**

